

திருவருட்பயன் கலைகள்

(குங்கள், உரை, விளக்கம்)

தமிழ்நூர்
கே. வி. குணசேகரம்

நூல் விபரம்

- நூலின் பெயர் :- திருவருட்பயன் கதைகள்
(குறள், உரை, விளக்கம்,
கதைகள்)
- நூலாசிரியர் :- கே. வி. குணசேகரம்
- பதிப்பாண்டு :- 2010
- மொத்தப் பக்கங்கள் :-
- விநியோகம் :-
- விலை :-

என்னுரை

இந்து தத்துவ நூல்கள் யாவும் வடமொழியிலே இயற்றப்பெற்றன. பின் மக்களின் நலன் கருதி ஞானிகள் அவற்றைத் தமிழ்ச் செய்யுள்களாக மாற்றினார்கள். அதன் பின் செய்யுள்கள் உரைநடையில் எழுதப்பட்டன. உரைநடை பின்பு வசனமாக்கப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் வடமொழி, செய்யுள், உரைநடை என்பனவற்றைச் சாதாரண மக்கள் விளங்கிக் கொள்ளாமையே. சாதாரண மக்கள் விளங்கி அதைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதே அவற்றை எழுதியவர்களின் நோக்கமாகும்.

வேத உபநித்தந்களுக்கான கதை வடிவங்கள் தான் புராண இதிகாசங்கள். ஞானிகள் வேத உபநித்தங்களைக் கற்று அதன் கருத்துக்களைத் திருமந்திரம், திருக்குறள், திருவருட்பயன் என ஆயிரக்கணக்கான நூல்களாக எழுதினர்.

திருக்குறள் பகவத்கீதை, திருவருட்பயன் ஆகிய இந்து தத்துவ நூல்கள் இதுவரை

தத்துவங்களாகவே இருந்து வருகின்றன.
 இத்தத்துவங்களைச் சிறுவர்களும் விளங்கிக்கொள்ள
 வேண்டும் என்பதற்காக அவற்றைக் கதைகளாக்கினேன்.
 திருக்குறள் கதைகள் 1330 உம், பகவத்கீதைக் கதைகள்
 700 உம் எழுதிய பின்பு சைவசித்தாந்த நூலான
 திருவருட்பயன் என்ற நூலிலுள்ள 100 குறள்களுக்கும்
 கதை எழுதினேன்.

ஆத்திருக்குடிக் கதைகள், திருக்குறள்
 கதைகள், பகவத்கீதைக் கதைகள், திருவருட் பயன்
 கதைகள் என்றதும் கடவுளைப் பற்றிய கதைகள் என்று
 தான் பலரும் நினைக்கிறார்கள். கடவுளைப் பற்றி
 மேற்கூறப்பட்ட நூல்கள் கூறிய தத்துவக் கருத்துக்களை
 நடைமுறைச் சமுகத்தில் நிகழம் சம்பவங்களுடாகக்
 கதைகளாக எழுதியுள்ளேன். தத்துவங்களைக்
 கதைகளாகக் கூறும் முறை வேத காலத்திலே
 உருவாகிவிட்டது. கதைகள் மூலம் சொல்லப்படுபவற்றைச்
 சிறுவர்கள் கூட இலகுவில் புரிந்துகொள்வார்கள்.
 அதற்காக மிகவும் க'ரப்பட்டு கதைகளை எழுதி
 வருகிறேன். இது இதுவரை யாரும் செய்யாத ஒரு
 செயலாகும். இதைச் செய்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்து
 வேண்டிய வரமளித்து, தனது அங்குசத்தால் எழுதித் தந்த
 வெள்ளெருவைப் பிள்ளையார், நாவலர் ஸ்ரீவித்தியா மகா
 கணபதியின் அருளை மறக்கமுடியாது”.

சைவசித்தாந்தத்தின் பெருமையை விளக்கும் நாலான திருவருட்பயன் என்ற நாலுக்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர். கதையை யாரும் எழுதவில்லை. திருவருட்பயன் சிவனது அருட்செயல்களை மட்டும் கூறவில்லை. மக்களுக்கு ஏன் துன்பம் வருகிறது? அதை எப்படி நீக்குவது? அத்துன்பங்களை நீக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? சிவன் ஆன்மாக்களுக்கு எவ்வாறு உதவுவார் என்றெல்லாம் கூறுகிறது. இவற்றை நான் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த அனுபவங்களைக் கொண்டு எழுதியுள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணம் இந்து ஆரம்ப பாடசாலையின் அதிபர் திரு. வே. ஞானகாந்தன் அவர்கள் திருவருட்பயனில் அளவுக்கதிகமான ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர் எனது மணிவிழாவின் போது திருவருட்பயனில் உள்ள நாறு குறள்களையும் சாதாரண மக்களுக்கு விளங்கும்படி கதைகளாக எழுதும்படி கூறினார்.

நான் எழுதும் நூல்களில் உள்ள எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கிச் சீர் செய்து தரும் ஓய்வுபெற்ற அதிபர்களான திரு வா. ஜெயரட்னம், திரு. தி. கிருணகுமார் அவர்களுக்கும், எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கித் தருவதோடு, தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கி என்ன உற்சாகப்படுத்தும் ஆசிரியை செல்வி ப.இறைமகளுக்கும், எனது கதைகளை அழகாக கண்ணி மயப்படுத்தித்தரும் செல்வி. க.தேனமிரதம் அவர்களுக்கும்,

இந்நுலை வெளியிடும் கொழும்பு 12இல் அமைந்துள்ள லங்கா பதிப்பகத்தினருக்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்துச் “சிவஞானபோதம்” என்ற சைவசித்தாந்த நாலூடன் சந்திப்போம்.

அன்புடன்

கே. வி. குணசேகரம்

ஓய்வு பெற்ற கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளர்,
கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய், நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
கோப்பாய்.

அணிந்துரை

திரு. கே.வி. குணசேகரம் அவர்களின் “திருவருட்பயன் கதைகள்” என்ற நூலை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் கல்வி கற்றபோது பாடநூலாக இருந்த திருவருட்பயனை நான் மனம் செய்து கேள்விக்கு ஏற்றபடி பதில் எழுதினேன். அதன் அந்தம் அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை.

திரு. கே.வி. குணசேகரம் அவர்கள் இந்து தத்துவநால்களைக் கதைகளாக்கி அவற்றிற்கு ஒரு புதிய

இலக்கிய வடிவம் கொடுத்து வருகிறார். இந்த வகையில் அவர் ஆத்திருதி, பகவத்கீதை, திருக்குறள் போன்றவற்றின் சூத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் உரையும், விளக்கமும் கதையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றையெல்லாம் முழுமையாக வாசிக்காவிட்டாலும் ஒரு சில பகுதிகளை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது.

திருவருட்பயன் என்ற கதை நூலில், திருவருட்பயனில் உள்ள நூறு குறள்களும் உள்ளன. அதற்கு உரையுள்ளது. நீண்ட விளக்கமும் உள்ளது. பொருத்தமான கதைகளும் உள்ளன. இக்கதைகளை தனித்தனியாகவும் வாசிக்கலாம். தொடர்கதையாகவும் வாசிக்கலாம். விறுவிறுப்பான சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கூறும் ஒரு நாவலாகவே இதை நான் கருதுகிறேன். ஒரு மனிதனின் ஆசாபாசங்கள், இன்பதுன்பங்கள், காதல் லீலைகள், போட்டி பொறாமை என்று சொல்லப்படுகின்ற அத்தகையும் மிகவும் சுவையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சைவசித்தாந்தம் என்றதும் கடவுளைப் பற்றிய தத்துவம் என்ற மாயையை நீக்கி அது வாழ்க்கைத் தத்துவம் என எடுத்துக் கூறப்பட்ட விதம் மிகமிகப் புதுமையானது. இது போலத்தான் இவரது திருக்குறள் கதைகளும், பகவத்கீதக் கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சைவசித்தாந்தத்தைப் படிக்க விரும்புவோருக்கும், அறிய விரும்புவோருக்கும் அது இலகு தமிழில் கூறப்பட்டுள்ளது. கதைகளை வாசிக்க விரும்புவோருக்கும்

சுவைபடக் கூறப்பட்டுள்ளது. சைவமக்கள் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய அறிய நூல் இது. திரு. கே.வி குணசேகரம் அவர்கள் இந்து தத்துவ நூல்கள் அனைத்தையும் கதைகளாக்க வேண்டும். அவை கதைகளானால் எல்லோரும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்வார்கள்.

வீ. கணேசராசா

S.L.E.A.S III

அதிபர்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி.

பொருளடக்கம்

- 1) fITspd; ,ay;G
- 2) rptrf;jpapd; jd;ik
- 3) rptj;jpd; ngUik
- 4) rptj;jpd; mUl;nray;fs;
- 5) mUl;nray;fis elj;Jk; jpUNkdpdfs;
- 6) jpUNkdpdfisj; Njhw;Wtpg;gth;
- 7) rptj;jpd; ,ay;G
- 8) rptj;jpd; tpahgfk;
- 9) rptj;jpd; gz;G
- 10) rptdUisg; ngWk; top
- 11) Md;khf;fspd; epiy
- 12) ஆன்மாக்களின் வகை

- 13) ஆன்மாக்களின் வேறுபாடு
- 14) ஆன்மாக்களின் தன்மை
- 15) ஆன்மாவின் நிலை
- 16) இயல்பான அறிவு
- 17) ஆன்மா சதசத்து
- 18) ஆன்மா தன்வயமில்லாதது
- 19) அறியாமைக்கான காரணம்
- 20) அருளைப் பெற்றுமுயல் வேண்டும்
- 21) என்றும் உள்ளவை
- 22) ஆணவத்தின் தன்மை
- 23) இருளிலும் கொடியது
- 24) அநாதியானது
- 25) ஆணவத்தின் நீங்காத தன்மை
- 26) ஆணவம் கொடுப்பது
- 27) குணமன்று
- 28) ஆணவம் அநாதியானது
- 29) ஆணவத்தைக் கெடுக்கும் கருவி
- 30) மாயை, காமங்களின் இயல்பு
- 31) அருளின் பெருமை
- 32) திருவருளின் செயல்
- 33) திருவருளின்றி அறிவில்லை
- 34) அறியாமைக்கான காரணங்கள்
- 35) ஆன்மா உணர்வதில்லை
- 36) ஆதாரம்
- 37) தம்மைத் தாம் தேடுவோர்
- 38) உணராத ஆன்மாக்கள்
- 39) அருளை அறியும் முறை
- 40) அறியாத அறியாமை
- 41) குருவாய் வருவது
- 42) திருவருளே குரு
- 43) குருவைக் காண்போர்
- 44) குருவடிவைக் காணாதவர்
- 45) குருவின் நோக்கம்
- 46) குருவின் முக்கியத்துவம்
- 47) நயன தீட்சை
- 48) அருள் செய்யும் முறைகள்
- 49) சிவனே குரு
- 50) துணை
- 51) நல்வினை தீவினைகளை அறிதல்
- 52) அநாதியான ஆறு

- 53) தொடர்பு
 54) கடவுள் ஆன்மாக்களுக்குள் உயிராய் நிற்றல்
 55) உயிருக்குள் உயிராய்
 56) ஞானம் வேண்டும்
 57) எல்லாம் சிவன் செயல்
 58) ஞானத்தைக் காணும் முறை
 59) ஞானத்தை அனுபவிக்கும் முறை
 60) ஞானமாதல்
 61) அருளை அடைவதற்குக் காரணம்
 62) அருளை அறியும் காலம்
 63) அருளை ஆன்மா தனதாகக் காணாது
 64) ஒந்றுமை
 65) எளிதான் செயல்
 66) கடவுளை அடையாதவர்
 67) சிவமயமாதல்
 68) முன் சிவம் பின் ஆன்மா
 69) ஜம்புலன்களின் அறிவு
 70) தவறு
 71) பேரின்பத்தைப் பெற்றோரும் பெறாதோரும்
 72) சிவனே இன்பம் தருபவர்
 73) இன்பம் ஆன்மாவுக்கே
 74) அத்துவிதமானதற்குக் காரணம்
 75) ஒன்றுமல்ல இரண்டு
 76) பிறக்காதவர்கள்
 77) சமாதி நிலையின் தன்மை
 78) நீங்கும் முறைகள்
 79) சொல்லத்தக்கதல்ல
 80) பேரன்பால் அடையப் பெறுவது
 81) ஜந்தெழுத்தில் அடங்கியவை
 82) பிரணவத்துள் அடங்குபவை
 83) ஜந்தெழுத்தில் அடங்கும் பொருட்கள்
 84) ஜந்தெழுத்தில் அடங்குதல்
 85) உபாய மார்க்கம்
 86) மோட்சம் தருவது
 87) முத்தருக்குரியது
 88) ஆன்மாவைச் சிவமாக்கல்
 89) முத்தியை விளக்கும் திருவைந்தெழுத்து
 90) சாதனங்களுக்கு உயிர் திருவருள்
 91) சீவன் முத்தர் நிலை
 92) எதுவும் செய்யார்

- 93) எங்கும் சிவத்தைக் காண்பவர்
- 94) காணாமைக்கான காரணம்
- 95) எல்லாம் சிவம்
- 96) விருப்பு வெறுப்பில்லை
- 97) அவரது நினைவின் பயன்
- 98) கர்மம் தீரும் முறைமை
- 99) பரமுத்தி பெற்றவர்கள்
- 100) அருள்நடையவர்

२
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

காப்பு

“நற்குஞ் சரக்கன்றுநண்ணிற்கலை ஞானம்
கற்குஞ் சரக்கன்று கண்”.

“நல்லருளைத் தருகின்றவராகவும், பிரணவ
மந்திரத்தை உணர்த்தும் (யானை) திருமுகத்தை
உடையவராகவும், எப்பொழுதும் இளமையான தோற்றத்தைக்
கொண்டவராகவும் இருக்கின்ற விநாயகப் பெருமானை
வழிபடுபவர்களுக்கு ஞானசாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் கற்காமலே
வந்து சேரும்”.

“வித்தைக ளெனக ருஞம் வித்தியாமா கணபதியே
உனபனி னருனிலையை யங்குசத்தா லெழுதி தா”

“நாவலர் ஸ்ரீவித்தியா மகா கணபதியே,
இதுவரைகாலமும் நான் நினைத்தவற்றை எல்லாம் உன்
அங்குசத்தால் எழுதித்தந்தது போல, உனது தந்தையான
சிவபெருமானின் அருட்செயல்கள் அனைத்தையும் அதே
அங்குசத்தால் எழுதித்தா”.

- முதலாவது அதிகாரம்
- பதிமுது நிலை.

கடவுளின் கியல்பு

நமசிவாயகம் சுவாமிகளின் ஆச்சிரமத்தில் இருந்து வெளியேறிக்கொண்டிருந்த ஓமப்புகை அந்தக்காடு முழுவதையும் நிரப்பி, அக்காட்டுக்கு அப்பாலுள்ள கிராமங்களுக்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

நமசிவாயகம் சுவாமிகள் கோப்பாய் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர். சிவனின் பக்தர். அவர் ஊருக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த காட்டில் ஆச்சிரமம் அமைத்துச் சீடர்களுடன் தங்கியிருந்தார். அவரின் சீடர்கள் காலையில் எழுந்து பூசைகளை முடித்துவிட்டு ஊர்களுக்குச் சென்று சமயப் பிரசங்கங்களைச் செய்யார்கள். அது போல நாட்டிலுள்ள அறிஞர்கள், பெரியவர்கள், பண்டிதர்கள் நமசிவாயகம் சுவாமிகளின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து வேத உபநிடதங்களைக் கற்பிப்பார்கள்; தமக்கேற்படும் சந்தேகங்களைக் கேட்டறிந்து கொள்வார்கள்.

அன்று பண்டிதர் நடராஜாவும் அவரது மாணவர்கள் சிலரும் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்திருந்தனர்.

“சுவாமி, ஒப்பற்றவனான இறைவன் எங்கும் நிறைந்து, எல்லாவற்றிலும் வேற்றுக் கலந்து அறிவே வடிவாகித் தொடக்கமும் முடிவுமின்றி நிற்பவர்” என்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். இதை விளக்குங்கள் சுவாமி” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, இறைவனுக்கு மேலானது எதுவும் இல்லை. நாலிலே மணிகள் கோர்க்கப்பட்டது போல இறைவன் மீது அறிவுள்ளனவும், அறிவில்லாதனவுமாகிய பொருட்கள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் அவன் உலகோடு இரண்டிறக் கலந்துள்ளான். அவனில்லாத பொருட்கள் எவையுமில்லை. நீரில் சுவையாகவும், ஒளிர்ப்பவை அனைத்திலும் ஜோதியாகவும், எல்லா வேதங்களிலும் ஒங்காரமாகவும், வானில் ஒசையாகவும், உயிர்களிடத்தில் உயிர்களாகவும் இறைவன் இருக்கின்றான். எல்லாப் பொருட்களினதும் வித்தாக இருப்பவன் இறைவன். அத்துடன் உலகில் தோன்றியவை எல்லாம் இறைவனிடமிருந்தே தோன்றின. ஆனால் இறைவன் அவைகளில் இருந்து தோன்றவுமில்லை. அவற்றைச் சார்வதுமில்லை. ஆனால் பொருட்கள் யாவும் இறைவனைச் சார்ந்திருக்கின்றன”.

“நீங்கள் கூறிய எவையும் விளங்கவில்லை சுவாமி” என்றார் பண்டிதர் நடராஜா.

“மகனே, ‘அ’ என்ற எழுத்தின் ஒலியானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதலாய் நிற்கின்றது. அத்துடன் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் வேற்றக்கலந்துள்ளது. அது போல இறைவனும் உலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்திற்கும் முதலாக இருப்பதோடு அவற்றுடன் வேற்றக் கலந்துமிழுள்ளான்”.

“ஓரு பிராமணன் காட்டு வழியாகச் செல்லும் போது, “சிவனே, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. காட்டு மிருகங்களின் ஒலி என்னை அச்சுறுத்துகிறது. அத்துடன்

பாதையும் தெரியவில்லை. எனக்கு உதவுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தபாடி சென்றான்”.

“அப்போது பலமாகக் காற்று வீசியது. காட்டில் நின்ற ஒரு மரத்தின் கிளை ஒன்று முறிந்து விழுந்தது. பிராமணன் அதைப் பார்த்தான். அந்தக் கிளையில் வேல் ஒன்று இருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்”.

“சிறிது தூரம் சென்றான். காட்டுப்புலியொன்று அவனை நோக்கி வந்தது. பிராமணன் வேலை வீசினான். அது புலியின் கழுத்தில் காயத்தை உண்டாக்கியது. அதனால் புலி பயந்து ஓடிவிட்டது. பிராமணன் வேலை எடுத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றான். மாலையானது அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. சிவனைப் பிரார்த்தித்தபாடி நடந்தான். சிறிது தூரத்தில் மரமொன்றில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. பிராமணன் பயத்துடன் சென்றான்”.

“மரத்திலிருந்த ஒருவன் அந்தப் பிராமணனை அழைத்தான்; “பிராமணரே, பகவிலேயே இக்காட்டு வழியாக மக்கள் செல்ல அஞ்சவர். நீர் எப்படித் தனியே பயமின்றி வருகிறீர்?” என்று கேட்டான்”.

“நான் வணங்கும் சிவன் என்னுடன் கூட வருகிறார். அத்துடன் அவரில்லாத இடமே இல்லை. அதனால் அவரது நாமத்தை உச்சரித்தவாறு வருகிறேன். நான் பயந்து பயந்து வந்தபோது சிவன் எனக்கு இந்த வேலைத் தந்தார். இப்பொழுது வழிதெரியவில்லை என்று நினைத்தேன். உன்னை அனுப்பியுள்ளார்” என்றான் பிராமணன்”.

“கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார், எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்திருக்கிறார் என்று என்னுபவர்களுக்கு அவர் எப்பொழுதும் உதவி செய்துகொண்டே இருப்பார்” என்றான் அவன்”.

“நீங்கள் யார் சுவாமி?” பிராமணன் கேட்டான்”.

“என்னுள்ளும் இறைவன் இருப்பதால் உனது துயரத்தை அறிந்து நான் உனது வரவுக்காக மரத்தின் மீது வெளிச்சத்தை ஏற்றிவைத்தேன். வா களைத்துவிட்டாய் இளைப்பாறி, ஸ்நானம் செய்து உணவருந்து” என்றான் அவன்.

“பிராமணன் நீராடுவதற்காகச் சென்றபோது கல்லொன்றில் அவன் இடறி விழுந்தான். எழுந்து பார்த்தான். அக்கல் விநாயகரின் உருவத்தைப் போல இருந்தது. அதைத்தொட்டு வணங்கினான்”.

“காட்டில் இருந்தவன் கேட்டான்; “பிராமணரே, ஏன் இடறி விழுத்திய கல்லைத் தொட்டு வணங்குகிறீர்”

“சுவாமி, கல்லைப் பார்த்தேன். அது விநாயகரை ஒத்திருந்தது. அதனால் தான் வணங்கினேன்”.

“இல்லை. அப்படி எனக்குத் தெரியவில்லை”

“உற்றுப் பாருங்கள்” என்றான் பிராமணன்”.

“அது சிவலிங்கம் போல எனக்குத் தெரிகிறது” என்றான் அந்தக் காட்டுவாசி”.

“பண்டிதரே, எந்தப் பொருளையும் பார்க்கும் போது பார்ப்பவனுக்குக் கடவுளின் ஞாபகம் வருகிறதோ, அவனுக்கு அந்தப்பொருள் அவன் வணங்கும் குலதெய்வமாகத்

தெரியும். அதனால் தான் பிராமணனுக்கு விநாயகராகவும், காட்டு வாசிக்குச் சிவனாகவும் அக்கல் தெரிந்தது”. “அந்தக் காட்டு வழியே வந்த இன்னொருவன் அவர்கள் இருவரையும் ஏசினான்; “உனக்கு எனது தாயான காளியம்மா இருந்தது தெரியவில்லையா? பாதையை விலக்கித்தானே வைத்தேன். அதில் இடறி விழுந்துள்ளாயே” என்றான்”.

“இருவரும் குளக்கரையை நோக்கிச் சென்றனர். அப்பொழுது; “சிவனே, எனக்குக்காட்சி தரவந்தா ஆடுகிறாய். சிவசிவ.... நமசிவாய....” என்று யாரோ பிரார்த்திக்கும் ஒசை கேட்டது”.

“இருவரும் அந்தப் பக்கம் சென்றனர். அங்கு ஒரு நாகபாம்பு படமெடுத்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அதனருகே ஒருவன் வணங்கியவாறு நின்றான்”.

“விசுவாசமுள்ளவர்களுக்குக் காண்பதெல்லாம் கடவுள்தான்” என்றவாறு நடந்தான் அந்தக்காட்டுவாசி”.

“இருவரும் குளக்கரைக்கு வந்தனர். குளக்கரையில் ஆச்சிரமம் ஒன்று இருந்தது; “இந்த ஆச்சிரமத்தில் ஒரு முனிவர் இருக்கிறார். வா நீராடிவிட்டுச் சென்று தரிசிப்போம்” என்றான் காட்டுவாசி. இருவரும் நீராடிவிட்டு ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தனர்”.

“முனிவர் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றார். அங்கு சங்கு, சிலம்பு, கல், சிற்பி, மண்ணால் செய்த பறவைகள், மிருகங்களின் உருவங்கள் இருந்தன. அவற்றிற்கு நீறு பூசப்பட்டு பூக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன”.

“பிராமணன் அவற்றைத் தொட்டு வணங்கினான். பின் இருவரும் உணவருந்திவிட்டு அங்கேயே படுத்துறங்கினார்”.

“விடிந்ததும் பிராமணன் எழுந்து பார்த்தான். அங்கு ஆச்சிரமம் இருக்கவில்லை. பொருட்களும் இருக்கவில்லை. முனிவரையும் அந்தக் காட்டுவாசியையும் காணவில்லை. பிராமணன் திகைத்துப் போனான்”.

“ஆலமரத்தைப் பார்க்காதவனுக்கு ஆலம் விதையைக் காட்டினால் அவன் அதை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டான். ஆலம் விதையைக்காட்டிவிட்டு பெரியதொரு ஆலமரத்தைக் காட்டினால் அவன் திகைத்துப்போவான். இந்தச் சிறு விதையிலிருந்தா இந்தப் பெரிய மரம் உருவானது என்று நினைப்பான். அது போன்றது தான் கடவுளின் நிலையும். நெருப்பும் அதன் உண்ணமும், பாலும் அதன் வெண்மையும், மணியும் அதன் ஓலியும் போல இறைவன் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் வேற்றுக்கலந்துள்ளதோடு, தொடக்கமும் முடிவும் இன்றிக் காணப்படுவான். நெருப்பிலே உண்ணத்தின் தொடக்கத்தையும் முடிவையும் காண முடியுமா..? பாலிலே உள்ள வெண்மையின் தொடக்கத்தையும் முடிவையும் காணமுடியுமா? அதுபோல மணியில் இருந்து வரும் ஒசையின் தொடக்கத்தையும் முடிவையும் காணமுடியுமா...? இதுபோலத்தான் இறைவன் உலகில் உள்ள பொருட்களிலெல்லாவற்றிலும் வேற்றுக்கலந்து தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதிருக்கின்றான்”.

அகர வுயிர்போ ஸறவாகி யெங்கும்

“அ” என்று ஒலியானது எல்லா
 எழுத்துக்களுக்கும் முதலாக இருப்பதோடு, ஏனைய
 எழுத்துக்களுடன் வேற்றுக் கலந்திருப்பதைப் போல,
 ஒப்புவமையில்லாத இறைவன் உலகப் பொருட்கள்
 எல்லாவற்றிலும் வேற்றுக் கலந்து, அறிவே வடிவாகித்
 தொடக்கமும் முடிவும் இன்றி கலந்து நிற்கிறார்”.

சிவசக்தியின் தன்மை

“சுவாஸி, கடவுளின் இயல்பைப் பற்றிச்
 சொன்னோகள். புரிந்து கொண்டேன். அடுத்துச் சிவசக்தியின்
 தன்மை பற்றிக் கூறுங்கள்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“மனம் வாக்கிற்கு எட்டாதவரும், மலபந்தங்கள்
 இல்லாதவரும், பேரானந்த மயமானவருமான இறைவன்,
 ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் பேரானந்தத்தை வழங்குபவர்.
 அதனால் தான் அவர் பக்தர்களில் வேண்டுதல்களை
 நிறைவேற்றுகிறார். அன்போடு அழைப்பவர்களின் குரலைக்
 கேட்டு ஒடோடிவந்து உதவி புரிகிறார்”.

“அந்தப் பிராமணன் எழுந்து பார்த்தான்.
 யாரையும் காணவில்லை. முன்பு நடந்தது கனவா நனவா என்று
 கூட அவனால் எண்ண முடியவில்லை”.

“காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு நீராடனான். அவனுக்குப் பசித்தது; “இறவொ, உன்னை நம்பித்தான் நான் புறப்பட்டேன். எனது மாமனாரும் மைத்துனர்களும் தமது தேவைகளுக்காகத்தான் என்னிடம் வந்து என்னைப் புகழ்ந்து பொருட்களைப் பெற்றுச் செல்வார்கள். நான் கஷ்ரப்படும் போது உதவமாட்டார்கள். சிவனே, நீ அப்படியானவன் அல்ல. விருப்பு வெறுப்புக்களற்ற நீ, அடியவர்களின் துயரங்களையெல்லாம் போக்கி அவர்களுக்கு இன்பமான வாழ்வை எந்நாளும் கொடுப்பவன். உன்னை ஆராதிக்கின்ற எனக்கு எந்தக் குறையும் வைக்காதவன். எனது மகளின் திருமணத்திற்காக இந்தப் பயங்கரமான காட்டுவழியே உன்னை நம்பிப் புறப்பட்டேன். நீ புலியிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினாய். இரவு நீயே வந்து எனக்குணவளித்து, எனக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்து சென்றாய். அதுபோல எனது பயணத்தை நல்லபடி பூர்த்தி செய்து வை” என்று வணங்கினான்”.

“அந்த வழியால் விறகுகள் கொண்டு சில ஆண்களும் பெண்களும் வந்தனர். குளக்கரையில் நின்ற பிராமணைனக்கண்டு அதிசயித்ததுடன் ஒரு மனிதன் அவனின் அருகில் வந்தான்”.

“பிராமணரே, இந்தப் பயங்கரமான காட்டில் தன்னந்தனியனாக நிற்கிறேரே. இரவு எங்கே தங்கினோ?. நேற்று, மாலை நேரம் காட்டிற்கு விறகு வெட்ட வந்த எம் முவருள் ஒருவனைக்காணவில்லை. அதனால் தான் தேடிவந்தோம். கொடிய மிருகங்கள் பகல் நேரங்களில் கூடக் கிராமத்துள் நுளைந்து விவசாயிகளின் ஆடுமாடுகளைக் கொண்டு

குவித்துவிடும். காலையில் தன்னந்தனியாக நிற்கும் தாங்கள் யார்?" என்று கேட்டான்".

"பிராமணனுக்கு அதைக்கேட்கப் பயமாக இருந்தது. யாருமில்லாத பயங்கரமான இடமென்று இவன் கூறுகிறான். அப்படியானால் இரவு என்னோடு தங்கிய அந்தக்காட்டு மனிதன் எங்கே...? முனிவர் எங்கே...? அதை நினைக்க அவனுக்குத் தலை சுற்றியது".

"தனியே நிற்கிறீர்கள். அடுத்த ஊருக்குச் செல்கிறீர்கள் போலும். காலைக்கடன்களை முடித்துக் குளித்து நீறும் பூசியுள்ளீர்கள். எமது கிராமத்திற்கு வந்து காலை உண்வை உண்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள்" என்று முதல் கதைத்தவன் சொன்னான்".

"பக்தி எவனொருவனிடம் இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் இறைவன் இருப்பார். அவர் பக்தர்களின் இன்னல்களை அறிந்து போக்குவார். சிவமும் திருவருஞும் வேறானவை அல்ல. விதையும் மரமும் வேறானவை போலத்தோன்றினாலும் உண்மையில் அவையிரண்டும் ஒன்று தான். விதைதான் மரமாகிறது. மரம் தான் விதையைக் கொடுக்கிறது. இதுபோல இறைவனும் திருவருட் சக்தியும் ஒன்று தான். மனம் வாக்கிற்கு எட்டாதவரும், மலபந்தங்கள் இல்லாதவரும், பேரின்பமயமானவருமான சிவபெருமான் தனது சிவசக்தியின் மூலம் ஆன்மாக்கக்கூக்குப் பேரினபத்தை அள்ளி வழங்குவதன் காரணத்தால் தான் அந்தப் பிராமணனுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கினார்; உணவு வழங்கினார். அது

மட்டுமல்லாமல் அவனுக்கு நம்பிக்கையையும் கொடுத்தார். அவனது பயத்தை அகற்றினார்”.

“இறைவன் தானே தோன்றி அனுக்கிரகமளிப்பதுமுண்டு. தனது சக்தியின் மூலம் ஒருவனின் துன்ப துயரங்களை அறிந்து இன்னொருவன் மூலம் உதவிகள் செய்வதுமுண்டு. சிவமும் சக்தியும் ஒன்றானவை. ஒன்றில்லாமல் மற்றது இயங்கமாட்மாது. அதுபோல அவையிரண்டையும் வேறுபடுத்தவும் முடியாது” என்றார் நவசிவாயகம் சுவாமியார்.

**தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பிண்ணமிலா னெங்கள் பிரான்.**

2

“மனம் வாக்கிற்கு எட்டாததும், மலபந்தம் இல்லாததும், பேரானந்த மயமானதுமான தமது ஓப்பற்ற நிலையை மன்னில் வாழும் உயிர்கள் யாவற்றிற்கும் அருஞுகின்ற தன்மையில் வேறுபாடு இல்லாதவர் எமது இறைவனான சிவபெருமான்”.

சீவத்தின் பெருமை

“பண்டிதரே, துன்பங்களிலிலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும் விடுபடவே உயிர்கள் இறைவனை வணங்குகின்றன. சிவன் நிறைவானவன் என்றும், அறிதற்கரியவனென்றும், மிகுந்த அருஞுள்ளவனென்றும், ஒருவரால் பெறுதற்கு அரியவனென்றும்,

தனக்கு ஒப்பானவர் இல்லாதவனென்றும் யார் அறிந்து கொள்கிறார்களோ, பக்தி முற்றிப் பரவசமான அவர்கள், எவ்வேளையிலும் சிவனைத் துதிப்பவர்களாகவே இருப்பார்கள். அத்துடன் சிவனின் மகிழ்ச்சையையும் அறிந்தவர்களாக இருப்பார்கள்”

“சிவனின் பெருமைகளை முழுமையாக உணர்ந்தவன் அந்தப் பிராமணன். அவன் எடுபிடியாக வேலை செய்யும் சிவன் கோயிலின் பிரதான குருவான கெங்காதரக்குருக்கள் ஏழையான அந்தப்பிராமணனை மதிப்பதில்லை”.

“ஏய் வாதவூரா, சுவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்தாயா...? சுவாமியின் பட்டுக்களைத் துவைத்தாயா? நைவேத்தியங்கள் தயாரித்துவிட்டாயா? மடப்பள்ளியைக் கூட்டினாயா...?” என்று எரிந்து விழுவார். வாதவூரன் ஏழுமையாலும் அதனால் உண்டான தகுதிக்குறைபாட்டாலும் எந்நாளும் அவரால் அவமதிக்கப்பட்டு வந்தபோதும், அவன் தனது வேலைகளில் குறைவிடுவதில்லை. சிவனின் பெருமைகளை முழுமையாக உணர்ந்தவன். அதனால் சிவலிங்கத்தை எப்பொழுதும் துப்புரவாக வைத்திருப்பான். மிகவும் அழகாக அலங்கரிப்பான். மிகமிகச் சுவையாகத் தின்பண்டங்கள் செய்து சுவாமிக்குப் படைக்கக் கொடுப்பான். இதனால் அவனுக்கு மகிழ்வும் நிம்மதியும் எந்நாளும் இருக்கும். அவன் ஒரு போதும் தனக்கு நேரும் துண்பங்களைச் சிவனுக்குச் சொல்லித் துக்கப்பட்டது கிடையாது. சிவன் நிறைவானவர்; நுண்மையானவர்; விருப்பு வெறுப்பில்லாதவர். அதனால் அவர் எந்தவொரு நுண்ணியமான இடத்திலும் நடைபெறும்

நிகழ்வையும் அறிவார். ஒரு கணம் கூடப் பக்தியுடன் நினைத்தாலும் அதை அறிந்து கொள்ளும் நுண்மைத்தன்மை வாய்ந்தவர் என்றும், ஒப்புவமை இல்லாதவர் என்றும் அவனுக்குத் தெரியும்”.

“அலங்காரம், ஆடம்பரம், சலசலப்பு, பெருமை போன்றவற்றைப் பெருமையானவை என்று கருதாதவன் சிவன் என்பதும் வாதவூரனுக்குத் தெரியும். கெங்காதரக்குருக்கள் பட்டுப்பீதாம்பரமணிந்து தங்க நகைகள் பலவும் அணிந்து, உருத்திராட்சமாலையில் தங்கம் சேர்த்து அணிந்து பூசை செய்வார். வாதவூரன் தோய்த்துலர்ந்த பருத்தி வேட்டி அணிந்து, உருத்திராட்ச மாலையும் அணிந்திருப்பான். அதனால் அவனை மற்றைய குருக்கள்மாரோ, மக்களோ மதிப்பது குறைவு”.

“அந்த ஊரில் செல்லப்பாச்செட்டியர் என்னோரு செட்டியர் வாழ்ந்தார். அவர் பெரிய கப்பல்கள் பல வைத்திருந்தார். இருந்தும் அவர் கலப்படமில்லாது பொருட்களையொன்றாக விற்கமாட்டார். அவரிடம் பல அரிசி ஆலைகள் இருந்தன. நாட்டில் வசிக்கும் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் அவரிடமே அரிசி வாங்குவார். அவர் அரிசியில் கல்லைக் கலந்து மலிவாக விற்பார். சிவன் கோயிலில் அடிக்கடி பெரும் பூசைகளும், அன்னதானங்களும் செய்வார். இருந்த போதும் அடிக்கடி அவரது கப்பல்கள் கடலுள் மூழ்கும்”.

“அவ்வூரில் கதிரேசன் என்னோருவனும் அரிசி வியாபாரஞ் செய்தான். தரமான கலப்படமில்லாத அரிசியையே அவன் நியாய விலையில் விற்பான். அது செல்லப்பாச்செட்டியர் விற்கும் அரிசியின் விலையிலும் பார்க்கச் சுற்றுக் கூடுதலாக

இருக்கும். அதை உணர்ந்தவர்கள் தான் அவனிடம் அரிசி வாங்குவார்கள். அவன் பெரிதாகக் கோயிலில் விழாக்கள் செய்வதில்லை. அதனால் கெங்காதரக் குருக்களுக்கு அவனைப் பிடிக்காது. ஆனால் அவன் செல்வச்செழிப்புடன் வாழ்ந்தான். அவன் வாதவூரனுக்கு அடிக்கடி உதவிகள் செய்வான்”.

“சிவன் பெருமையானவர், நுண்மையானவர், பேரருள் உடையவர், ஒப்புமை இல்லாதவர் அதனால் தான் அவர் கதிரேசனது நிலையை அறிந்து எவ்வேளையிலும் உதவி செய்கிறார். அது போலவே இறைவன் தனக்கும் உதவி செய்வார் என்று வாதவூரன் நம்பியிருந்தான். காற்றுக்கூட உட்புக முடியாத மிகவும் நுண்மையான இடத்திலும் நடைபெறும் விடயங்களைச் சிவன் அறிந்து கொள்வதால் தான் தனது துண்பத்தையும் அறிந்து உதவினார் என்று நினைத்தவாறு அந்தக் கிராம மக்களின் பின்னாற் சென்றான் வாதவூரன்”.

“அந்த ஊர் மக்கள் அவனுக்கு வயிறாற உணவளித்து, அவன் பிரயாணம் செய்யும் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குரிய பழுதுபடாத உணவு வகைகளைக் கட்டிக் கொடுத்தனர்”.

பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரநுட்கும் போற்றி
நாடுமைக்கு மொப்பின்மை யான்.

3

“எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பெருமையினாலும், எல்லாவற்றிலும் நுண்மையாகக் கலந்து நிற்கின்ற தன்மையாலும், உயிர்கள் மீதுகொண்ட அளப்பரிய அன்பென்ற

திருவருளினாலும், பெறுதற்கு அறிய தன்மையாலும் தமக்கு ஒப்பில்லாதவர் சிவபெருமான்”.

சிவனின் அருட்செயல்கள்

“பண்டிதரே, சிவனின் அருட்செயல்களுக்கு அளவேயில்லை. அவன் உயிர்களின் நன்மைக்காக விதியையே மாற்றுவான். அப்படியான சில சம்பவங்களைக் கூறுகின்றேன் கேளும்”.

“கதிரேசன் சிறிதாக ஆரம்பித்த வியாபாரம் பெருத்தது. அதனால் அவன் பிறநாடுகளிலிருந்து பொருட்களைக் கப்பல்கள் மூலம் கொண்டுவந்து விற்பனை செய்தான். அத்துடன் உள்ளுரில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களை நியாய விலையில் வாங்கிப் பிறநாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்து வந்தான்”.

“அவன் திருமணம் செய்து பத்து வருடங்கள் கழிந்தபோதும் அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அதனால் மனம் வருந்திய கதிரேசன் தனது மனைவியான கௌரி யைப் பிரபல வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்றான். அவர் அவனைப் பரிசோதித்துவிட்டு அவனது உடலில் குறைபாடுகள் இருப்பதால் அவன் கர்ப்பம் தரிப்பதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் இல்லை” என்றார்.

“அதன் பின் அவன் ஊரில் உள்ள பிரபல சோதிட நிபுணரிடம் தனதும் தனது மனைவியினதும் சாதகத்தைக் காட்டினான். சோதிடர் அவற்றை நல்ல முறையில்

கணித்து விட்டுச் சொன்னார்; “பெரியவரே, நீங்கள் உங்கள் மனைவியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தீர்கள். இப்பொழுது குறிப்பைப் பார்த்தால் இருவருக்கும் பொருத்தமில்லாது இருக்கிறது. உங்கள் மனைவிக்குச் செவ்வாய் தோழிழுள்ளது. உங்களுக்கு இல்லை. அத்துடன் உங்கள் மனைவியின் சாதகம் பாவங்குறைந்தது. அதனால் பிள்ளை பிறப்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. உமக்குப் பிள்ளை தேவையானால் இன்னொரு திருமணம் செய்யும்”.

“கதிரேசன் ஆடிப்போனார். அவர் கெளரியைத் தனது உயிரிலும் மேலாக நேசித்தார். அதனால் அவர் ‘இன்னொரு திருமணத்தைப் பற்றி சிந்திக்கவே முடியாது’ என்று கூறிவிட்டார். கதிரேசனது பெற்றோருக்குப் பெரும் மனவேதனை உண்டானது. அதனால் அவர்கள் அவ்வூரில் உள்ள சிவனுக்கு விரதம் இருந்து நேர்த்தி வைக்கும்படி கூறினார்.”

“கதிரேசனும் கெளரியும் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று விரதமிருந்தனர். மடத்திலே சமைத்துச் சிவன் கோயிலுக்கு வரும் அடியவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தாழும் உண்டனர். சிவன் உயிர்களைத் தோற்றுவித்து, காத்து, அருளி, மறைத்து, அழிப்பவர் என்பதைக் கதிரேசன் நன்கறிந்திருந்தார். அதனால் தனக்கென ஒரு மகவைப் படைப்பார் என உறுதியாக நம்பினார். இப்படி ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் இரவு யாரோ தனது பெயர் சொல்லி அழைப்பதைப் போல உணர்ந்தார் கதிரேசன்; “கதிரேசா, கதிரேசா உனக்குப் புத்திரன் பிறப்பான்” என்று யாரோ பலமாகச்

சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். கதிரேசன் திடுக்கிட்டு எழுந்து மனைவியை எழுப்பி அதைச் சொன்னார். அவளுக்கு மகிழ்வாக இருந்த போதும், தனது கணவர் எவ்வேளையிலும் பிள்ளையின் நினைவாக இருப்பதால் அது பிரமையாகவும் இருக்கலாம் என்று நினைத்தாள். அந்த நடுச்சாம வேளையில் எழுந்த கதிரேசன் குளித்துவிட்டுச் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்றார். அங்கே கற்பூரம் ஏரிந்துகொண்டிருந்தது. வணங்கிவிட்டு வந்து படுத்தார். மறுநாட் காலை கெளரி மயக்கமடைந்தாள். மிகுந்த பயத்துடன் அவளைக் கதிரேசன் வைத்தியரின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். வைத்தியர் அவளைப் பரிசோதித்துவிட்டு அவள் கர்ப்பம் அடைந்திருப்பதைக் கூறினார். கதிரேசனின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை”.

“இதுபோல நாகராஜா என்ற சிவபக்தனின் ஜந்து வயது மகனான ஆரூரனுக்கு நோய் திடீரென வந்தது. அந்த நோய் எதுவென்று எந்த வைத்தியராலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நாகராஜா திருமணம் செய்து பன்னிரண்டு வருடங்கள் மகப்பேறில்லாமல் இருந்தவன். சிவனை வேண்டி விரதமிருந்தே ஆரூரனைப் பெற்றான். அவனது சாதகத்தைக் கணித்த சோதிடர் அவன் ஜந்து வயதின் பின் உயிர்வாழமாட்டான் என்றனர். நாகராஜா மனந்தளரவில்லை. சிவன் தனது மகனைக் காப்பார் என்ற நம்பிக்கையுடன் சிவன் கோயிலில் இருந்தான். அன்று ஆரூரனுக்கு ஜந்து வயது முடிவடையும் நாள். ஆரூரன் நினைவிழந்து செத்தவனைப் போலக்கிடந்தான். கண்களால் நீர் பெருக நாகராஜா சிவனைக் கண்களை மூடிப் பிரார்த்தித்தபடி இருந்தான். திடீரென “அப்பா” என்று அழைத்தபடி தனது உடலை யாரோ

தீண்டுவதை நாகராஜா உணர்ந்து திடுக்கிட்டு விழித்தான். அவனது மடியில் ஆரூரன் இருந்தான். அவனுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை”.

“வாதவூரன் என்ற பிராமணன் தான் செல்லவேண்டிய மணியூர் என்ற நகருக்கு வந்து அங்குள்ள ஒருவனிடம் அவ்வுரில் உள்ள சிவன் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழி எதுவெனக் கேட்டான்”.

“ஐயா, நேரே செல்லுங்கள். பெரிய கோபுரமுள்ள கோயிலொன்று உள்ளது. அதற்கு அருகில் உள்ள சிறிய கோயில் தான் சிவன் கோயில். நீர் ஊருக்குப் புதியவரா?” என்று கேட்டான்”.

“ஆம் பெரியவரே, அக்கோயிலின் குருக்களின் மகனுக்கு எனது மகளைத் திருமணஞ் செய்துகொடுக்க விரும்புகிறேன். அது விடயமாகச் சந்தித்துக் கதைக்க வந்துள்ளேன்” என்றான் வாதவூரன்”.

“ஊரவன் அவரை விசித்திரமாகப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்; “அந்தப் பிராமணனுக்குக் கொடுக்கும் பொம்பிளையை வீட்டோடு வைத்திரும்”.

“வாதவூரன் திகைத்துப் போனான், அவன் சொன்னான்; “பிராமணரே, அவன் பிராமண ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவதில்லை. அவனை ஊரில் யாரும் மதிப்பதில்லை. வீணாக ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கெடுக்காதீர்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

“வாதவூரன் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று சிவனை வழிபட்டுவிட்டு ஊருக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தான். அப்பொழுது ஒரு பெரியவர் அவனை நோக்கி வந்து சொன்னார்; “பிராமணே, நான் இந்த ஊரில் வாழும் பெரும் வணிகன். நேற்றிரவு சிவன் எனது கனவில் வந்து; “இன்று காலை சிவன் கோயிலுக்குச் செல். அங்கே ஓர் ஏழைப்பிராமணன் துயரத்துடன் இருப்பான். உன்னால் முடிந்தளவு பொன் கொடுத்து அவனது மகனுக்குத் திருமணம் செய்துவை” என்று சொன்னார். அது நீங்களாகத்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். உங்களது மகனுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் உள்ள தகுந்த வரணைப் பாருங்கள். அவர்கள் கேட்கும் சீதனத்தை நான் கொடுக்கிறேன்” என்றான்”.

“வாதவூர் சிவனின் செயலை எண்ணிப் பூரிப்படைந்தான்”.

“எனது ஆச்சிரமத்தில் இருக்கும் குலசிங்கம் என்ற சுவாமியைப் பற்றிக் கூறுகிறேன் கேள். குலசிங்கம் பெருங்குடிகாரன். ஊரில் களவெடுத்துக் குடிப்பான். மனைவி பிள்ளைகளைத் தாறுமாறாகத் தாக்குவான். ஊரவர்களுடன் வீண்சண்டைகளுக்குப் போவான். சிலரை மோசமாக அடிப்பான்; சிலரைக் கத்தியால் வெட்டுவான். ஊரவர் அவனைக் கண்டாலே நடுங்குவர். ஒருநாள் ஊரவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடிக் குலசிங்கத்தைப் பிடித்து மரத்தோடு கட்டி மோசமாகத் தாக்கினார்கள். அதனால் அவன் இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தான். நான் அந்த இடத்திற்குச் சென்று அவனை அவிழ்த்து ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து புத்திமதிகள்

கூறிச் சிவனை வணங்கும்படி கூறினேன். அத்துடன் அவனுக்கு நல்வாழ்வு கொடுக்கும்படி சிவனைப் பிரார்த்தித்தேன். அவன் மெல்ல மெல்லச் சிவபக்தனாக மாறினான். இன்று அவன் இந்திரியங்களை மனதால் அடக்கிப் பற்றிற்று, கர்மேந்திரியங்களைக்கொண்டு கர்மயோகம் செய்கிறான். அமைதியாக, அச்சமில்லாமல், மனதை அடக்கி, சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து, சிவனைக் குறியாகக் கொண்டு யோகத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். இப்படி மனதைத் தியானத்தில் நிறுத்தி உள்ளத்தை அடக்குபவர்கள் முத்தியிலே முற்றுப்பெறுகின்ற சாந்தியை அடைவார்கள். இந்த நிலையில் உள்ளவர்களின் மலங்களைச் சிவன் அகற்றுவார். அத்துடன் எக்காலத்திலும் எல்லா உயிர்களுக்கும் நீங்காத ஆதாரமாகவும் இருப்பார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப்

போக்குமவன் போகப் புகல்.

4

“உலகத்தை உயிர்களின் இன்பத்திற்காகப் படைத்து, காத்து, அருளி, மறைத்து, ஆன்மாக்களைப் பற்றிப் பீடித்து வாட்டுகின்ற ஆணவ மலத்தையும், உலகையும் அடங்கும்படி அழிக்கின்ற அருட்குணமுடைய சிவபெருமானே உயிர்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமானவர்”.

அருட்செயல்களை நடத்தும் திருமேனிகள்

“சுவாமி, சிவபெருமான் அருவ, உருவ, அருவருவத் திருமேனிகளைக் கொண்டிருப்பதோடு ஞானிகளுக்கு ஞானவடிவமாகவும் தோன்றுவான்” எனக்கூறப்படுவதை விளக்குங்கள்” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“சிவபெருமான், எக்காலத்திலும் எல்லா உயிர்களுக்கும் நீங்காத ஆதாரமாக இருப்பதற்காகவே சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து என்ற நான்கு அருவருவத் திருமேனிகளையும், மகேஸ்வரன், உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய நான்கு உருவத்திருமேனிகளையும் எடுப்பதோடு ஞானமார்க்கத்தாருக்குரிய ஞானவடிவமும் பெற்றவர்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

“சுவாமி, இவ்வாறு ஏன் சிவன் அருவ, உருவ, அருவருவத்திருமேனிகளைப் பெறல் வேண்டும்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“சிவபெருமானின் திருமேனிக்கு லிங்கம் என்ற பெயர் உண்டு. இதன் பொருள் ஆன்மாக்களும், உலகமும் லிங்கத்துள் ஓடுங்கும் என்பதாம். சிவன் எடுக்கும் அருவத்திருமேனிகளை நிஷ்டகாலிங்கம் என்றும், உருவத்திருமேனிகளைச் சகளாலிங்கம் என்றும் சொல்லப்படும். இத் திருமேனிகள் ஜந்தொழில்களைச் செய்வதற்கும், சரியை கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவோர் வணங்குவதற்கும் உரிய வடிவங்களாகும்”.

“ஞானத்தில்

குறைந்தவர்களான

சரியைத்தொண்டு புரிவோர் உருவத்திருமேனிகளைப் பூசிப்பார். இவர்கள் ஆலயங்களில் தொண்டுகள் செய்வதோடு நீறு, உருத்திராக்கம் முதலிய சிவசின்னங்களையும் அணிவர். சதாசிவத்திருமேனி கிரியை செய்து பூசிக்கப்படுவது. அதன் உருவம் சிவலிங்கம். சிவலிங்கத்திற்கு உருவம் இருப்பினும், அவயவங்கள் இல்லாமையால் அது ரூபாரூபமெனப்படும். அருவத்திருமேனிகள் நான்கும் யோகத்தினால் தியானிக்கப்படுவது. உருவத்திருமேனிகளுக்குள்ள அவயவங்கள் அடியவர்களுக்கு அருளை வழங்குபவை”.

“பரமசிவன் ஜந்தொழில்களையும் செய்யும் போது இவ் ஒன்பது உருவங்களையும் பெறுவதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதில் சக்தியும் விந்துவும் சக்தியின் வடிவங்களாகும். சிவத்தில் இருந்து சக்தியும், நாதத்தில் இருந்து விந்துவும் தோன்றின”.

“சாதாரண மனிதனுக்குக் கிரியை, யோகம், ஞான வழிகளைப் போதிக்க முடியாது. அலையும் தன்மை கொண்ட மனங்களை உடையோருக்கு உருவ வழிபாடே ஆன்மசிந்தனையைத் தோற்றுவிக்கும். நன்றாகக் குடித்துவிட்டு விட்டிலும், ஹரிலும் அநியாயங்கள் பலவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்த குலசிங்கத்தை அழைத்து வந்து அவனுக்குச் சிவனின் உருவத்திருமேனிகளைக் காண்பித்துப் புராணக்கதைகளைக் கூறினேன். அந்த உருவத்திருமேனிகள் அவனை ஆட்கொண்டன. மகேஸ்வரனின் காந்த சக்தியுள்ள அருளைப் பொழிகின்ற கண்களின் தன்மை அவனை வசீகரித்தது. தன்னை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற

நினைப்பு அவனின் மனதில் துளிர்த்து வளர ஆரம்பித்தது. அதனால் அவன் மகேஸ்வரனின் கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். அந்தக் கண்களில் உள்ள அருள் அவனை ஈர்த்தது. அபயமளிக்கும் கரங்கள் தனக்கும் அபயமளித்து உதவி செய்யும் என்று நம்பினான்”.

“நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கை. முதலில் தன்னை நம்புதல் வேண்டும். பின் தெய்வத்தை நம்புதல் வேண்டும். நான் குலசிங்கத்திற்காகப் பிரார்த்தித்தேன். அவனுக்கு நல்வாழ்வு கொடுக்கும்படி சிவனை வேண்டினேன். ஒருநாள் அதிஷ்ட இலாபச்சீட்டு விற்பவன் ஒருவன் இந்த ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து என்னை வணங்கினான். அப்பொழுது குலசிங்கமும் என்னருகில் இருந்தான். அதிஷ்டலாபச்சீட்டு விற்பவன் குலசிங்கத்தைப் பார்த்து; “சுவாமி என்னிடமுள்ள ஓர் அதிஷ்டலாபச்சீட்டை உங்களுக்குக் காணிக்கையாகத் தருகிறேன்” என்று கூறி ஒரு சீட்டைக் குலசிங்கத்தின் காலடியில் வைத்து விட்டுக் குலசிங்கம் எதுவும் பேசமுன் எழுந்து சென்றுவிட்டான்”.

“குலசிங்கம் எழுந்து அவனை நோக்கிச் சென்றான். நான் அவனை மறித்தேன்; “குலசிங்கம், எல்லாம் சிவனது திருவிளையாடல். பொறுமையாக இரு, நடப்பதைப் பார்ப்போம்” என்றேன். அவன் சீட்டை எடுக்காது சென்றான். நான் அதை எடுத்துக்கொடுத்தேன். அவன் வாங்க மறுத்து; “சுவாமி, நீங்களே வைத்திருங்கள்” என்றான்”. நான் பலவந்தமாக அச்சீட்டை அவனுக்குக் கொடுத்தேன்”.

“சிலதினங்களின் பின் மீண்டும் அந்த அதிஷ்டஇலாபச்சீட்டு விற்பவன் வந்து; “சுவாமி, உங்களுக்குத்

தான் முதற்பரிசு கிடைத்துள்ளது. பல இலட்சம் ரூபாவுக்கு அதிபதியாகிவிட்டார்கள். சென்று பணத்தைப் பெறுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்”.

“சவாமி, எல்லா ஆசைகளையும் துறந்துவிட்டேன். மீண்டும் பணத்தைத்தந்து என்னைக் கெடுக்காதீர்கள்” என்றான் குலசிங்கம்”.

“குலசிங்கம், நீ ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த பின் உனது மனைவியும் மக்களும் பெருந் துன்பத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளனர். ஒரு மனிதன் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யாவிட்டால் ஞானம் உண்டாகாது. இப்பரிசுச் சீட்டை உனது மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தால் உனது பொறுப்புக்கள் யாவும் நீங்கிவிடும். உனது பொறுப்புக்களை நீக்கி உன்னை ஞானவாணாக்கத் தான் சிவன் ஆச்சிரமத்திற்குப் பரிசுச் சீட்டு விற்பவனைப் போல வந்தார்” என்றேன்”.

“குலசிங்கம் பரவசமாகிவிட்டான். நாயன்மார்களை ஆட்கொண்டது போலத் தன்னையும் ஆட்கொள்ளவே பரிசுச் சீட்டு விற்பவனை செய்பவனாகச் சிவன் வந்தார் என்பதை நம்பினான். பரிசுச் சீட்டைக் கொண்டு சென்று மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவர்கள் இப்பொழுது மிகவும் வசதியாக வாழ்கிறார்கள். சிவன் எக்காலத்திலும் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆதரவாக இருந்து அவரவருக்கேற்ற திருமேனிகளை எடுத்து அவரவர்களின் ஆன்மசடேற்றுத்திற்கு உதவுகிறார். இதற்காகத்தான் அவர் அருவ, உருவ,

அருவுருவத் திருமேனிகளைப் பெறுகிறார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

அருவ முருவ மறிஞர்க் கறிவா

முருவ முடையா னுளன்.

5

“ஞானவடிவினனான சிவபெருமான் அருவ,
உருவ, அருவுருவத் திருமேனிகளைக் கொண்டிருப்பதோடு,
ஞானிகளுக்கு ஞானவடிவமாகவும் தோன்றுவான்.

திருமேனிகளைத் தோற்றுவிப்பவர்.

“பண்டிதரே, உலகெங்கும் நிறைந்துள்ள அளவிட முடியாத ஆன்மாக்கள் உட்கருவிகள், புறக்கருவிகளாலே தான் எமது இறைவனான சிவனையும் பிறவிடயங்களையும் அறிந்து கொள்கின்றன. இப்படியான தன்மையும், தனக்கு மேலே தலைவன் இல்லாத தன்மையும் கொண்டவர் எமது இறைவனான சிவபெருமான்” என்றார். நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“சுவாமி, அதனை விளக்குங்கள்” என்றார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்கள் அறிவித்தால் தான் அறியும். பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் கூட அறிவித்தால் தான் அறிந்து கொள்ளும். சிவன் பிறப்பற்றவர், அழிவற்றவர்.

அறிவிப்பதற்குத் தலைவன் இல்லாதவர், அவருக்கு மேற்பட்டவர் யாரும் இல்லை. இவற்றை உணர்ந்து கொள்பவர்கள் உடலை நீத்த பின் மறுபிறப்பு எடுக்கமாட்டார்கள். யார் சிவனை எப்படி வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களுக்குச் சிவன் அப்படியே அருள் புரிவார். ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்திற்காகவே மனித உடல்கள் இறைவனாற் கொடுக்கப்படுகின்றன. உடலின்றி ஆத்மா எதையும் அறிந்து கொள்ளமாட்டாது. ஆத்மாவைப் படைத்து, அதற்கு உடலை வழங்குபவர் சிவபெருமான். ஆனால் அவர் உருவமில்லாதவர்; அவர் இயற்கை அறிவினன் ஆதலால் அவர் அறிவிப்பவர் இன்றி இயங்குபவர்”.

“மக்கள் எவரும் அறிவிக்காமல் அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். குருவின் உபதேசமே என்னை இந்த நிலைக்குள்ளாக்கியது. அனுபவங்களைப் பெற்றவர்கள் தமது அனுபவங்கள் மூலம் மேலதிகமாகச் சிலவற்றை அறிந்து கொள்கிறார்கள். பெரியவர்கள் செய்யும் உபதேசங்களும், ஞானிகள் எழுதி வைத்த கருத்துக்களையும் தேடிப் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் அவர்கள் அறிய விரும்புவற்றை அறிந்து கொள்கிறார்கள். ஞானிகளுக்குச் சிவனே உபதேசித்ததாக வரலாறு கூறுகிறது”.

“அறிவு, அறியப்படுபொருள், அறிந்து கொள்பவன் எனக் கருமத்திற்குத் தூண்டுதல் முன்று விதமானது. கருவி, கருமம், கருத்தா எனக் கருமத்திற்கு இருப்பிடமும் முன்று விதமானது”.

“அறிவு என்பது இவ்வுலகம் சம்பந்தமான ஞானத்தைப் பெறுதல். அறியப்படுபொருள் என்பது பொதுவாக உள்ள உலகப் பொருட்கள். அறிந்து கொள்பவன் என்பவன்

துன்பங்களோடு கூடியுள்ள ஜீவன். இம்முன்றும் ‘திரிபுடி’ எனப்படும். இதில் ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்ற இரண்டும் இருக்கும். இம்முன்றின் சேர்க்கையால் தான் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றினதும் கர்மம் நடைபெறுகின்றது”.

“கருவியில் அகக்கருவி புறக்கருவியென இரண்டுண்டு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற அந்தக்காரணங்கள் அகக்கருவிகளாகும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய புலன்கள் ஜெந்தும் புறக்கருவிகளாகும். கர்மம் செய்பவனாகிய ஜீவன் தான் கர்த்தா. ஜீவனோடு ஞானமும் கர்மமும் இணைபிரியாது சேர்ந்திருக்கின்றன. ஜீவன்மாவைப் பரிபக்குவ நிலைப்படுத்துவதற்கு ஞானமும் கருமமும் இன்றியமையாதவை”.

“ஆரம்பத்தில் மனதை அடக்கக் குலசிங்கம் மிகவும் சிரமப்பட்டான். பயிற்சியும், முயற்சியும் தான் மன அடக்கத்தை உண்டுபண்ணும் என்ற தத்துவத்தை அவனுக்கு உணர்த்தினேன். எந்த வேளையிலும் அவனை எனக்கருகில் வைத்திருந்தேன். அதனால் அவன் என்னைப் பார்த்துத் தனது கர்மங்களைச் செய்து வந்தான். பஞ்சப்புலன்கள் பெறும் அனுபவங்களை மனம் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். சராசரி மனிதனுக்குப் பஞ்சப்புலன்களால் உண்டாகும் அனுபவங்களான இன்பமும் துன்பமும் நிலையானதாகத் தோன்றும். ஆரம்பத்தில் அப்படித்தோன்றியமையால் தான் குலசிங்கம் சிரமப்பட்டான். திரும்பவும் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்குச் சென்றுவிடலாமென்றுகூட நினைத்தான். எனினும் அவனது மனதில் ஒரு வைராக்கியம் இருந்தது. அந்த வைராக்கியம் தான் அவனை இந்த நிலைக்கு உயர்த்தியது. சரியை

வழிபாட்டில் தொடங்கிக் கிரியை வழிபாடு செய்து யோக நிலை அடைந்து ஞானநிலை பெறும் நிலைக்குக் குலசிங்கம் வந்து, இறைவனின் ஆளுகைக்குப்பட்ட போதும் இறைவனின் விருப்பத்திற்கமைவாகவே நடந்து கொள்கிறான். அப்படி நடந்துகொள்ளா விட்டால் அவன் சிவன்டியை அடையமாட்டான். சிவன் எத்தன்மையானவன் என்று பக்தியினால் எவன் அறிந்துகொள்கிறானோ, அவன் நிலையான வீடு பேற்றை அடைவான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

**பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதா எனங்க எறை.**

6

“பலவாய் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் உட்கருவிகள், புறக்கருவிகள் உணர்த்தினால் தான் உணர்ந்து கொள்ளும். ஆனால் எமது இறைவனான சிவபெருமான் உணர்த்துவதற்குத் தனக்கு மேலாக யாரும் இல்லாதவன்”.

சிவன்தீன் தியல்பு

“இத்தகைய பெருமைகள் மிக்க இறைவனைக் காண்பதெப்படி?” என்று கேட்டான் பண்டிதரின் சீடனான முகுந்தன்.

“மகனே, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன் என்றும், பிறவாதவன் என்றும், தனக்கு மேலே தலைவன் இல்லாதவன் என்றும், என்குண்த்தவன் என்றும் சிவபெருமானை

யார் உணர்ந்து கொள்கிறானோ அவன் மயக்க மில்லாதவன். அப்படியானவன் நினைத்தவுடன் சிவன் காட்சி கொடுப்பார். அவன் தான் மேலானவன்”.

“வானவர் கூட்டங்களும், மாழுனிவர்களும் கூடச் சிவனின் பெருமைகளை உணர்ந்திருப்பதில்லை. அதனால் அவர்களுக்குக் கூடக்காட்சி கொடுக்காத சிவன் தன் அடியவர்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பான். சிவன், உலக உயிர்கள் அனைத்திலும் சமமாகவே இருக்கிறான். அவன் விருப்பு வெறுப்பில்லாதவன் என்பதால் அவன் யாரையும் நண்பனாகக் கருதுவதுமில்லை, பகைவனாக வெறுப்பதுமில்லை. யார் சிவனைப் பக்தியுடன் வணங்குகிறார்களோ அவர்களின் இதயத்துள் சிவன் இருப்பார். அவர்கள் சிவனின் காலடியில் இருப்பார்கள்”.

“அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக விளங்குபவன் சிவன். அவனிடமிருந்தே யாவும் விரிகின்றன. அப்படிப்பட்டவனின் மேற் சித்தத்தை வைத்து, உயிரை அவனுக்கு ஆகுதியாக்கி, அவனது புகழைப்பாடுக்கொண்டிருப்பதில் மனநிறைவும் மகிழ்ச்சியும் அடைபவர்களின் அழைப்புக்காக சிவன் எப்போதும் காத்திருப்பான்”.

“சிவனே எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து வருகிறான். அதை உணர்ந்தோர் சிவனுக்கு இலை, மலர், கனி அல்லது நீரை அன்புடன் படைத்தால் போதும். இப்படியானவர்கள் துண்பப்படும் உயிர்களுக்குச் சேவை செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் எதைச் செய்தாலும், எதைப் புசித்தாலும், எதைக் கோமம் பண்ணினாலும், எதை

ஜயமිට්ටාலුම், අතෙස් සිවසින්තෙයුත්න, සිවනුකු අර්පපණම් ජේයතුවිට්ටුස් ජේයතාල්, ජේයපභව යාවුම් සිවණ අභායුම්. අප්පඩ්ස් ජේයපවර්කල් තහනන අழුක්කමාට්ටාර්කලා? ගන්නු ගන්නීයපඩ්යෝ මූල්‍යාලි සිවන්”.

“වානවර්කල් සිවණක කාණ්පත්‍රුකුපට් කඩ්ටාන්කල් බවබාවන්නු පුරාණන්කගුම් මූලිකාසන්කගුම් කැඹුකින්නුන. ආනාල් කුල්සින්කම් ආධිකකු සිවණක කාණ්කිනාන. අවනොටු ඉරෝයාට්කිනාන. මිතා නාන් තෙරිල් කණ්ඩුළුනොන්”.

“එනතු මූෂ්සිරමත්තින්ගුස් සිරිතු තාරත්තිල් මණ්ණාල් සිවලින්කම් ජේයතු අතෙතත්තිනුම් කුල්සින්කම් වෘෂ්පට් බැඟුවාන්. මූෂ්සිරමත්තිල් සිවලින්කම් පිරත්තිණ් ජේයයපට් පොතුම්, කුල්සින්කම් අන්ත මරත්තින් ක්ෂේ වෘෂ්පගුවතෙයේ විරුම්පුවාන්. කාලෙයිල් ගමුන්තු කාලෙක්කතන්කලා මුදිත්තුවිට්ටුස් ස්ට්රකගුන්තන් සේර්න්තු මූෂ්සිරමත්තෙත් තුප්පරවු ජේයතු කොලම් පොට්ටුස් සිවලින්ක පුෂ්‍ර ජේයත පින්පු ගනක්කුප පණිවිගි ජේයවාන්. අතන් පින් මූෂ්සිරමක් කාලෙක්කතන් ජේයතුවිට්ටුප් පුෂ්කුගැඹුයුත්න පුහුපැඩුවාන්. මාලෙයාන පින්පුම වර්මාට්ටාන්. ස්ට්රකල් අවන් නිණ්ණීයිල් මූෂ්සිරතාකක් කැඹුවාර්කල්”.

“නාන් මිතෙකකිගි අවන් ගෙවත්තිරුක්කුම් සිවලින්කත්තින්ගුප පුෂ්‍ර ජේයවෙන්. අතෙ අවන් මිකවුම් විරුම්පුවාන්. ඕරු නාං නාන් පුෂ්කගුන්තන් අන්ගු ජේස්ට්‍රෝන්. අප්පොමුතු කුල්සින්කම් යාරෝ ඕරුවරුන් පලමාකස් සිරිත්තුක් කාත්තතුක්කොණ්ඩුන්තාන්. මිකවුම් මෙතුවාක අරුකිල්

இருந்தாலும் கேட்காதது போலக் கதைக்கும் குலசிங்கம் பெரிதான் சத்தத்தில் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. ஆச்சரியத்துடன் சென்று பார்த்தேன். குலசிங்கம் கண்களை முடியபடி இருந்தான். வேறுயாரும் அங்கு இல்லை”.

“கங்கை நதி எப்போதும் உங்கள் தலையில் இருப்பதால் அது உங்களுக்குச் சிரமமாக இருக்கும். அதை இறக்கி வையுங்கள்” என்றான் குலசிங்கம்”.

“இல்லைப்பிரபு, உங்களால் தாங்க முடியாது. உலகையும் தாங்கிக் கங்கையையும் தாங்குவதைக் காண எனக்கு வேதனையாக இருக்கு” இவ்வாறு குலசிங்கம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்”.

“பக்தி முத்திப் பரவச நிலையை அடைந்தவர்கள் பிதற்றுபவர்கள் போலத்தென்படுவார்கள். அவர்கள் இறைவனுடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. குலசிங்கம் சிவனோடு கதைத்துக்கொண்டே இருந்தான்”.

“சிவனே, நான் நெடுக உங்களோடு கதைத்தால் உமையம்மை கோபித்துக் கொள்வார். நான் உங்களோடு மட்டும் கதைக்கிறேன். நீங்கள் எத்தனையோ பேருடன் கதைக்க வேண்டும்...” என்றான் குலசிங்கம்”.

“சில நிமிடங்கள் மௌனம் நிலவியது”.

“சரி, நாளைக்குக் கதைக்கிறேன்” என்றான் குலசிங்கம்”.

“நான் வந்து விட்டேன். மறுநாள் குலசிங்கம் சொன்னான்; “சிவனோடு கதைப்பது எவ்வளவு இன்பம்”

“நான் இதுவரை சிவனோடுகதைக்கவில்லை. சிவனைக்கனவிற்கு சூடக் காணவில்லை. ஆனால் குலசிங்கம் தினமும் காண்கிறான்; கதைக்கிறான். அதற்கெல்லாம் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஆனா வறிவா யகலா னடியவர்க்கு

வானாடர் காணாத மன்.

7

“தேவர்களாலும் தேடிக்கண்டுகொள்ள முடியாத இறைவன், திருவருளைத் துணையெனக் கொண்ட அடியவர்களின் உள்ளத்தில் ஞானவடிவாய் நீங்காது நிறைந்திருப்பான்”.

சிவனின் வியாபகம்

“குருவே, சிவன் எங்கும் இருக்கிறார் என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்வது?” முகுந்தன் கேட்டான்.

“மகனே, சிவன் இல்லாத இடமே இல்லை. அதை அனுபவத்தால் தான் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். சிவனைக் காண்பதற்கும், அவனது திருவிளையாடல்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் மனப்பக்குவம் தேவை. எவனது கர்மங்கள் எல்லாம் ஆசையும் சங்கற்பழும் அற்றுனவோ,

எவனது கர்மங்கள் ஞானத்தீயால் ஏறிக்கப்பட்டனவோ, அவன் அலைபாயாத மனத்தை உடையவன். வினைப்பயனில் பற்றற்றவனாய் எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவனாய் எதையும் சாராதவனாக இருப்பவன் கர்மங்களைப் பயன்கருதாது செய்வான். அப்படியானவன் கர்மங்கள் செய்தாலும் அவன் கர்மம் செய்தவனாகான்”.

“ஆசைகள் இல்லாமல் மனதையும் உடலையும் அடக்கி, உடைமைகளைத் துறந்து, வெறும் உடலால் கர்மம் செய்பவனுடன் சிவன் என்றும் இருப்பான். அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் சிவனைக் காண்பான். சுடுநீரில் குடு எங்கும் நிறைந்திருப்பதைப் போல உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கும் சிவனை அவன் உலகப்பொருட்களிலெல்லாம் காண்பான்”.

“நானும் குலசிங்கமும் சுமார் ஜந்நாறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள காட்டில் இருக்கும் சிவனைத் தரிசிக்கச் சென்றோம். ஆலயத்ரிசனம் செய்யக் கால்நடையாகவே புறப்பட்டோம். கமண்டலத்தைத் தவிரக் குலசிங்கம் எதையும் எடுத்து வரவிரும்பவில்லை. சீடர்கள் சில நாட்களுக்குப் பழுதடையாத உணவுப் பொருட்களை எடுத்துவர விரும்பினர். தன்னுடன் வருபவர்கள் வெறுங்கையுடன் வரவேண்டும். சிவன் உலகெங்கும் இருக்கிறார். அவர் எமக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார்” என்று உறுதியாகச் சொன்னான் குலசிங்கம்”.

“அவனது வேண்டுகோளின்படி வெறுங்கையுடன் புறப்பட்டோம். குடிமனைகளைக் கடந்து ஒரு பெரும்

சமவெளியுடாகச் சென்றோம். எல்லோருக்கும் தாகமெடுத்தது. வெயில் அகோரமாக இருந்தது. தங்கி இளைப்பாற மரங்கள் எதுவும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை இருக்கவில்லை. “குலம், என்னால் நடக்க முடியாமல் இருக்கிறது. யாருமற்ற சமவெளியாக இப்பிரதேசம் இருக்கிறது” என்றேன். ‘அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் குருவே, சிவனில்லாத இடமேயில்லை சிவன் இருப்பார்’ என்றான். அப்போது ஒருவன் குதிரையில் வந்தான். எம்மைக் கண்டுவிட்டு; “களைத்துப்போன்கள். அருகில் ஆறு ஒடுக்கிறது. வாருங்கள் காட்டுகிறேன்” என்றான்”.

“நாம் அவனுக்குப் பின்னால் சென்றோம். சிறிது தூரத்தில் கங்கை ஒன்று பொங்கிப் பாய்ந்தது; “சிவனின் தலையிலிருந்து பாயும் கங்காதேவி இவள்” என்றவாறு குலசிங்கம் கங்கையில் இறங்கிக் குளித்தான். நாமும் குளித்தோம். களைப்பு முழுவதும் நீங்கியது. அந்தக் குதிரைக்காரன் நிறைய நல்ல உணவுகளைத் தந்தான். இது பெரும் வெளி. இடையில் உணவு எடுக்க முடியாது. இந்த உணவைக்கொண்டு செல்லுங்கள்” என்று ஒரு பொதியையும் தந்தான்”.

“சமவெளியைத்தான்டிக் காட்டுக்குள் நுளைந்தோம். அது அடாந்த காடாக இருந்தமையால் இருட்டாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் இருண்டுவிட்டது; “ஆனை ஆள் தெரியாத இருட்டு. கவனம் என்றேன் நான்”.

“பயப்படாதீர்கள். சிவன் பாரத்துக்கொண்டிருக்கிறார்” என்றவன்; “சிவனே! சிவனே!”

எனப் பெருங்குரலெடுத்துக் கூவி அழைத்தான். மரத்திலிருந்த பறவைகள் பேரொலியுடன் பறந்தன. கொடிய மிருகங்கள் அலறின்”.

“எனது சீடன் ஒருவன் பயந்துவிட்டான். அப்பொழுது தீவெட்டியுடன் ஒருவன் வந்தான்”.

“யார் நீங்கள்? எனது பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? காட்டு வழியாகச் சிவன் கோயிலுக்குச் செல்லும் அடியவர்களும், முனிவர்களும், ஞானிகளும் பயமேற்பட்டால் “ஜயோ” என்றும், “அம்மா” என்றும் தான் கத்துவார்கள். நீங்கள் எனது பெயரைச் சொல்லி அழைத்தார்கள். அதனால் உங்களுக்கு உதவிசெய்தல் வேண்டும். வாருங்கள் கோயிலில் கூட்டிச் சென்று விடுகிறேன்” என்றவாறு அவன் முன்செல்ல நாம் அவனைப் பின் தொடர்ந்தோம்”.

“சிறிது தூரத்தில் கோயில் தென்பட்டது; “அது தான் சிவன் கோயில், இது எனது குடிசை. வந்து இளைப்பாறி உணவருந்திச் செல்லுங்கள்” என்றான்”.

“நாம் அங்கு சென்று இளைப்பாறி உணவு அருந்தினோம். அப்பொழுது அவன் சொன்னான்; “நான் அவலக்குரல் கொடுப்பவர்களுக்கு எப்போதும் உதவுவேன். நீங்கள் என்னை நம்பி, எனது பெயரைச் சொன்னதால் உங்களுக்கு நான் எனது நினைவாக உருத்திராட்ச மாலைகள் தருகிறேன்” என்றான்”

“நாம் கோயிலுக்கு வந்து நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி அந்தக் கோயிற் குருக்களுக்குச் சொன்னோம். அவர்

சிரித்தார். பின்பு சொன்னார்; “நான் இந்தச் சிவன் கோயிலில் இருபத்தெட்டங்கு வருடங்களாகப் பூசை செய்கிறேன். இந்தக்காட்டில் ஆட்களும் இல்லை. குடிசைகளும் இல்லை”.

“குலசிங்கம் சொன்னான்; “குருக்கள் நீங்கள் கூறுவதைப் போல ஆட்களும் குடிசைகளும் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் உலகின் முதல்வனான சிவன் எங்கும் இருப்பார். அதனால் அவர் இக்காட்டிலும் இருக்கிறார்”.

எங்கு மெவை மெரியுறுந் போலேகந்

தங்குமவன் றானே தனி.

8

“இறைவன் எல்லா உலகங்களிலும், எல்லா உயிர்களிலும் வெந்நீரில் வெம்மை போலக் கலந்தும், அவற்றின் தன்மை சாராமல் அவற்றைக் கடந்தும் நிற்பார்”.

சிவனின் பண்பு

“சுவாமி, சிவனின் பண்புகளை எடுத்துக்கூறுங்கள்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, குலசிங்கம் கூறியதைப் போலப் பேரானந்தத்தைத் தரும் பேரானந்தக் கடலான எங்கள் இறைவனான சிவன் உலகெங்கும் வியாபித்திருந்து ஆன்மாக்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதோடு தன்னை விரும்பித் தொழுதவர்களுக்கும் நன்மைகளைச் செய்வார். விரும்பித்

தொழுகின்றவர்களுக்கு முத்தியின் பத்தைக் கொடுப்பார். எனினும் யார் மீதும் விருப்போ வெறுப்போ கொள்ளமாட்டார்”.

“வேலூரில் பரமசிவம் என்னோரு சிவபக்தர் இருந்தார். அவர் சிவபூசை செய்யாது உணவை உண்ணமாட்டார். எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் சிவனை நினைத்தே செய்வார். அவருக்கு ஜந்து பெண்பிள்ளைகள் இருந்தனர். பரமசிவம் விவசாயம் செய்து வந்தார். பரமசிவத்தின் நண்பன் சிவராஜன். அவன் வியாபாரம் செய்து வந்தான். ஒருமுறை அவன் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவதற்காக ஆயிரம் மூடை அரிசி வாங்கினான். காலநிலை சீரின்மையால் அவனால் அந்த அரிசியைப் பிறநாட்டிற்குக் கொண்டு செல்லமுடியவில்லை. சிவராஜன் கோயிலுக்குச் செல்வதில்லை. கோயிலுக்குச் செல்லும் பரமசிவத்தைக் கேளி செய்வான்; “சிவபூசைக்குச் செலவு செய்யும் நேரத்தில் ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்தால் வருமானம் வரும்” என்று சொல்வான். பரமசிவத்திற்கு எந்நாளும் கஷ்டம்தான். இருப்பினும் மனம் கலங்காது சிவனைத்துதித்தபடி வாழ்ந்து வந்தான்”.

“அந்த வருடம் மழை பெய்யவில்லை. அதனால் வயலில் விதைத்த நெல்மணிகள் எதுவும் முளைக்கவில்லை. அதனால் அந்த ஊரில் பஞ்சம் உண்டானது. பஞ்சம் உண்டானதால் சிவராஜன் தன்னிடமிருந்த அரிசியைக் கொள்வனவு செய்த விலையிலும் பார்க்கப் பத்து மடங்கு விலைக்கு விற்றுப் பெரும் பணக்காரரானானன். பரமசிவமும் மனவியும் பிள்ளைகளும் பசியால் வாடினர். இருந்தபோதும் அவர்கள் சிவனைத்தொழு மறந்ததில்லை. அடிக்கடி

பரமசிவனின் வீட்டுக்கு வரும் சிவராஜன், “நன்பா! பார்த்தாயா உனது சிவனின் வேலையை. சிவநிந்தனை செய்யும் எனக்குச் செல்வத்தைத் தந்துள்ளார். சிவனை வழிபடும் உனக்குத் தீராத துன்பத்தையே தந்துள்ளார்”. என்று கேளி செய்வான்”.

“பரமசிவம் எதுவும் சொல்லமாட்டான். அவன் சென்ற பின் அவன் சொன்னவற்றைச் சிவனுக்குச் சொல்லி மனம் வருந்துவான்”

“அன்று காலை பரம சிவத்தின் வீட்டுக்குச் சிவனடியார் ஒருவர் வந்தார். பரம சிவம் சிவழிசை செய்து விட்டுத் தன்னிடமுள்ள உணவின் ஒரு பகுதியைச் சிவனடியார் ஒருவருக்குக் கொடுத்து விட்டு உண்பதை வழக்கமாகக் கொண்டவன். அன்று வந்த சிவனடியாரைப் பரமசிவம் வரவேற்றி அவரது பாதங்களைப் பணிந்து, அவற்றைக் கழுவி பின் துணியால் ஈரம் உலர்த்தி உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் அமர்த்தி உணவைக் கொடுத்தார்”.

“நீ உண்டு விட்டாயா?” என்று கேட்டார் சிவனடியார்”.

“சிவனடியாருக்குக் கொடுக்காது நான் உண்பதில்லை” என்றார் பரமசிவம்.

“உமது உணவை எடுத்துவரும் நாமிருவரும் சேர்ந்துண்போம்” என்றார் சிவனடியார்”.

“பரமசிவம் திகைத்துப் போனான். அது தனக்கு ஏற்பட்ட சோதனை என நினைத்தான். “கவாமி, நான் ஒரு விவசாயி. மழை பெய்யாமையால் எனது விளைநிலம் அழித்து

விட்டது. அதனால் மிகுந்த ஏழையாகி விட்டேன். ஏதோ உள்ள வேலையில் உணவருந்துகிறோம்” என்றான்”.

“சிவபக்தனான் உமக்குப் பஞ்சமா...?

கண்கெட்ட சிவனின் தொழிற்பாடு இப்படித்தான்” என்றார் சிவனடியார்”.

“பரமசிவம் பதைபதைத்தான். “சவாமி, கண்டபடி பேசக்கூடாது. சிவநிந்தனை செய்வதை விட அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருப்பது துன்பமானது மட்டுமல்ல தீராத பாவத்தைத் தருவது. சிவனை வழிபடுவது பொருள் தேடுவதற்காக அல்ல. சிவன் தன்னை அன்போடு வழிபடுவார்களுக்கு என்றும் அழிவில்லாத முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பாரே தவிர அழிந்து போகும் போகப்பொருட்களைக் கொடுக்கமாட்டான். அதைக்கேட்பதே பாவம். தன்னை வழிபடாதவர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களைக் கொடுப்பார். ஆனால் பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியின்பத்தைக் கொடுக்கமாட்டார். தன்னை வழிபடுவோர் மீது விருப்போ, அல்லது வழிபடாதோர் மீது வெறுப்போ கொள்ளமாட்டார். படைக்கப்பட்ட ஆண்மாக்கள் அனைத்திற்கும் சுகத்தைக் கொடுப்பதால் தான் அவரை ஞானிகள் சங்கரன் என்றழைக்கிறார்கள்”.

“சிவனடியார் போல வேடம்பூண்டு வந்து சிவநிந்தனை செய்யும் உம்மை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனக்குப் கோபம் வருமுன் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே செல்லுங்கள்” என்றான் பரமசிவம்”.

“சிவனடியார் புன்னகைத்தார்; “உண்மையாக நீர் சிவனின் பண்புகளை அறிந்து தான் சிவபூசை செய்கிறீரா அல்லது உலக சுகங்களை வேண்டிச் சிவபூசை செய்கிறீரா என்பதை அறியவே இவ்வாறு சொன்னேன். சிவபக்தி மிக்க நீங்கள் இவ்வுலக வாழ்விலும் அவ்வுலக வாழ்விலும் பெரும் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்வீ” என்று வாழ்த்திவிட்டுப் பரமசிவம் கொடுத்த உணவை உண்டுவிட்டுச் சென்றார். பரமசிவத்தின் மனம் அமைதியடைந்து மகிழ்ந்தது”.

நலமில னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்

சலமிலன் பேர்சங்க ரன்.

9

“சங்கரன் என்ற பெயருடைய சிவபெருமான் தன்னை அன்போடு வழிபடுபவர்களுக்குப் பேரின்பமான முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பவர். அவரை வழிபடாதோருக்குப் பேரின்பமான முத்தியின்பத்தைக் கொடுக்காதவர். எனினும் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர்”.

சிவனருளைப் பெறும் வழி

“**சுவாமி, சிவனருளைப் பெறும் வழியெது?**”
பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, அநாதியில் இருந்து பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவம் என்றும் வியாதியைத் தீர்க்கும் மருந்து திருவருள் என்பதை அறிந்து கொள்ளும். திருவருளைப் பெறவேண்டுமானால் சிவபெருமானை உள்ளனபோடு வழிபடல்

வேண்டும். அவரை வழிபட்டால் முத்தியின்பத்தைப் பெறலாம். ஒருபோதும் நான், நீ, இங்குவாழும் மக்கள் ஆகியவர்களில் யாராவது இல்லாதிருந்ததில்லை. நாம் பெற்ற உடல்கள் அழியுமிடத்தும் நாம் இல்லாமற் போகமாட்டோம். ஆன்மாவுக்கு இவ் உடலில் இளமையும், அழகும், மூப்பும் உண்டாவது போல வேறு உடல்கள் எடுப்பதும் வழக்கம். ஆன்மா ஒரு போதும் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை. அது இல்லாதிருந்து பிறகு பிறந்ததுமல்ல. ஆன்மா பிறவாதது, இறவாதது, தேயாதது, உடல் அழியுமிடத்தும் ஆன்மா அழிவதில்லை. ஆன்மா கொல்லப்படுவதுமில்லை. இவ் ஆன்மா பொறிகளுக்குத் தென்படாதவன், சிந்தனைகளுக்கு எட்டாதவன். பிறந்தவன் இறப்பதும், இறந்தவன் பிறப்பதும் உறுதியானது. இந்த நிலையை உண்டாக்குவது ஆணவும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும். இவ் ஆணவும் அகன்றால் தான் பிறப்புக்கள் இல்லாது போகும். பிறப்பை அறுக்க வைத்தியநாதரான சிவபெருமானால் மட்டுமே முடியும்”

“சிவனடியார் சென்றுவிட்டார். பரமசிவம் மகிழ்வுடன் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுச்; “சிவனே, இன்று நான் உண்ணாவிட்டாலும் உன்னருளைப் பெற்ற சிவனடியார் ஒருவரால் மதிக்கப்பெற்றேன். துன்பம் மிகுந்த உலகில் ஒரு பிறப்பெடுத்தே நான் பல்வேறு இன்னல்களுக்கும் துன்பங்களுக்குமானானேன். உனது கிருபையால் அவை நீங்கிக்கொண்டே செல்கிறது. நாட்டில் பஞ்சம் நிலவிய போதும் நான் பெரிதாக அதனாற் பாதிக்கப்படவில்லை. இதே போல நான் வாழும் காலம் வரை உன்னை மறவாதிருத்தல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்”.

“அப்பொழுது அங்கே வந்த சிவராஜன் சொன்னான்; “நண்பா, எனது உடலைக் கொடிய பல நோய்கள் தாக்கிவிட்டன. கோடி கோடியகப் பணம் இருக்கிறது. முடை முடையாகத் தானியங்கள் இருக்கின்றன. சாடி சாடியாக எண்ணெய் இருக்கின்றது. ஆயிரம் பசுக்கள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றை என்னால் அனுபவிக்க முடியவில்லை. முடை முடையாக இருக்கும் அரிசியில் ஒரு பிடியைக்கூட உண்ணமுடியவில்லை. எண்ணெயில் பொரித்துச் சாப்பிட முடியவில்லை. நெய்யைச் சாப்பிட முடியவில்லை. வைத்தியர் உப்பிடாத இலைக்கஞ்சியைக் குடிக்குமாறு கூறுகிறார். என்னிடம் கலிக்கு வேலை செய்வோர் வயிறாற மூன்று வேளையும் சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்களோடு ஒப்பிடுகையில் நான் பாவி. நான் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை வார்த்தைகளால் கூறிவிடமுடியாது. எனக்கு இனிப்பிறப்பே வேண்டாம். இப்பொழுது எனக்கு இன்பந்தருவது மரணம் ஒன்று தான்” விம்மி விம்மி அழுதான் சிவராஜன்”.

“உலகில் நோயில்லாமல் வாழவேண்டும். துன்பங்கள் வரவே கூடாது. அப்படியானா வாழ்வை எப்படிப் பெறலாம்?. நீ சிவனின் பெரும் பக்தன். நீயும் துன்பப்படுகிறாய் தானே. இத்துன்பங்கள் நீங்க வழியில்லையா?” விம்மியபடி கேட்டான் சிவராஜன்”

“நண்பா, சிவனை உறுதியாகப் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். பக்தியில் உறுதி கொண்டவனது புத்தி தடுமாறாது. உறுதி இல்லாதவர்களின் புத்திகள் பல கிளைகளை உடையனவும்

முடிவுறாதவையுமாகும். துன்பங்கள் நீங்கவேண்டுமானால் பிறப்பில்லாதிருத்தல் வேண்டும். பிறப்பை உண்டாக்குவது ஆணவம். அதைத் திருவருளால் மட்டுமே அகற்ற முடியும். சிவனை அன்போடு வழிபட்டால் துன்பங்கள் அகலும். துன்பமில்லாத நிலை வந்தால் ஆணவம் அகலும். எனக்குப் பஞ்சமில்லை. சிவனை நம்பியிருக்கிறேன். அவன் தினமும் எனக்கும் எனது குடும்பத்தினருக்கும் படியளக்கிறான். நண்பா, இவ்வலகில் பொன், பொருள், பணம் என்பவற்றைப் பெற மனிதர்களைத் தவிர வேறு எந்த உயிரும் ஆசைப்பட்டதுமில்லை, முயற்சி செய்ததுமில்லை. அவை தமது தேவைகளை எப்படியோ பெற்றுக்கொள்கின்றன. அதனால் அவை எவ்வேளையிலும் மகிழ்வுடன் வாழ்கின்றன. இதைப் புரிந்துகொண்டவன் ஒரு போதும் துன்பப்படமாட்டான். பணத்தால், பொருளால், சொத்துக்களால் ஒரு போதும் நிம்மதியைப் பெறமுடியாது. நிம்மதியைப் பெற ததிருப்தியான மனம் வேண்டும். திருப்தியான மனம் உள்ளவன் தனக்குக் கிடைத்ததைக் கொண்டு மகிழ்வுடன் வாழ்வான்”.

“இத்தகையவன் துன்பம் வந்த காலத்தில் வேதனைப்படமாட்டான். இன்பம் வந்த போது மகிழவும் மாட்டான். பற்று, அச்சம், பொறாமை, சினம்கொள்ளமாட்டான். இப்படியானவன் தான் சிவனின் அருளைப் பெறுவான்” என்றான் பரமசிவம். சிவராஜனுக்குப் பரமசிவம் சுறியது போல வாழுவேண்டும் என்ற என்னம் மனதில் உருவானது”.

உன்னுமுள தைய மிலகுணர்வா யோவாது

மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து

10

“தொடர்ந்து வருகின்ற பிழவிப்பினியை நீக்கியருளுகின்ற மருந்தொன்று உள்ளது. ஜயப்படாமல் அதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். இறைவன் ஆன்மாக்களின் அறிவுக்கு அறிவாகி நீங்காமல் இருப்பவன். இறைவனின் திருவருளாகிய மருந்தை உணர்வினால் உட்கொண்டு முத்தியின்பத்தைப் பெறுங்கள்”.

இரண்டாம் அதிகாரம்

உயிரவை நிலை

ஆன்மாக்களின் நிலை

“சுவாமி, ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன என்று கூறுகிறார்கள்? அது பற்றிக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“சிவராஜன் எப்பொழுதும் கணக்குப் பார்ப்பவன். ஒரு நாளைக்குச் சமையலுக்கு எவ்வளவு பொருட்கள் தேவையெனக் கணக்கிட்டு அதை மாதத்தில் வரும் நாட்களாற் பெருக்கி வரும் தொகையைத் தான் வீட்டுக்குக் கொடுப்பான். அதைவிடக் கூடுதலான பொருட்களைக் கேட்டால் அவன் மனைவியிடம் கணக்குக் கேட்பான். அதனால் மனைவியால் அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாதிருந்தது. தற்செயலாக ஒரு சிவனடியார் மதியவேளை வீட்டிற்கு வந்தால் அவள் தனது உணவைக் கொடுத்துவிட்டுப் பட்டினியாக

இருப்பாள். அல்லது எல்லோரும் உண்டபின் எஞ்சியிருந்தால் அதை உண்பாள். இதை ஒரு நாள் அவனது மனைவி எனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தபோது கூறினாள்”.

“அதன் பின்பு ஒரு நாள் சிவராஜன் எனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து எனக்கும் இங்கு தங்கியிருக்கும் சீடர்களுக்கும், இங்கு வருவோருக்கும் மதிய உணவு கொடுக்க விரும்புவதாகவும், அதற்குத் தேவையான பொருட்களின் பட்டியலைத் தரும்படியும் கேட்டான்”.

“எனக்குத் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. எனது சீடர்கள் பத்துப் பேர். அவர்களிற் சிலர் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல ஊர்களுக்குச் செல்வார்கள். மக்களின் வருகையைக் கணிப்பிட முடியாது. சில தினங்களில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் வருவார்கள். சில தினங்களில் எவரும் வரமாட்டார்கள் என்று சொன்னேன்”

“அதை அவன் ஏற்க மறுத்தான்; “கவாமி, நீங்கள் அப்படிச் சொல்லுதல் கூடாது. சாதாரண நாட்களை விட விசேட தினங்களில் மக்கள் கூடுதலாக வருவார்கள். இன்று தைப்பூசம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். சென்ற வருடம் தைப்பூசத்திற்கு எவ்வளவு மக்கள் வருகை தந்தனர். வருடப்பிறப்பிற்கு எவ்வளவு மக்கள் வருகை தந்தனர் என்றெல்லாம் நீங்கள் கணித்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். கணக்கில்லாமல் வாழ முடியாது. கவாமியான நீங்கள் நாட்டில் நடைபெறும் சம்பவங்களை அவதானித்து நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் ஏற்படப்போகும் நன்மை தீமைகளைக் கூடச் சொல்லுதல் வேண்டும். குடும்பத்தவன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருட்களின் கணக்கையும், அரசன் நாட்டிற்குத்

தேவையான பொருட்களின் கணக்கையும் அறிந்து வைத்திராவிட்டால் குடும்பத்தலைவன் நல்லமுறையில் குடும்பத்தைப் பராமரிக்க முடியாது. அதுபோல அரசன் நாட்டின் தேவைகளைக் கணித்து வைத்திருக்காவிட்டால் நாட்டை நல்ல முறையில் ஆளுமுடியாது. அதைவிடச் சுவாமியான நீங்கள் முத்தியடைந்து இறைவனோடு சொர்க்கத்தில் வாழும் உயிர்களின் தொகையையும், முத்தியடையாது தொடர்ந்து பிறந்து பிறந்து அல்லற்படும் உயிர்களின் தொகையையும் அறிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் முத்தியடைய வழி காட்டவும் வேண்டும்” என்றான்”.

“எனக்கு அவனது சொற்களின் அர்த்தம் புரிந்தது. ஆனால் பரமசிவத்திற்கு அது புரியாததால் அவனுக்குக் கோபம் வந்தது”.

“மகனே, வரவு செலவுகளைக் குடும்பத்தனும், அரசனும் தான் அறிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். நான் பரதேசி. இரந்துண்பவன். எனது தெய்வமான சிவன் பிச்சையிட்டால் உண்பேன். இல்லாவிட்டால் சிவனே என்றிருப்பேன். இரண்டாவதாக நீ கேட்ட கேள்விக்கான பதிலைச் சிவனடியார்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதை நீயறியவில்லை என்பதற்காகக் குறைசொல்லக்கூடாது. இப்படி இரு மகனே, நான் உனக்குச் சொல்கிறேன்”.

“முத்தியடைந்த ஆன்மாக்கள் எத்தனை பிறவிகள் எடுத்தனவோ அத்தனை பிறவிகளிலும் அவை வாழ்ந்த நாட்களின் கூட்டுத்தொகை தான் முத்தியடைந்த ஆன்மாக்களின் தொகை. முத்தியடையாது இருக்கும் ஆன்மாக்களின் தொகை யாதெனில், ஆன்மாக்கள் முன்னர் கே. tp. FzNrfuk:

பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களுடன் அவை முத்தியடையும் வரை எடுக்கும் பிறவிகளில் வாழும் நாட்களையும் கூட்டினால் வரும் தொகைக்குச் சமமானதாக இருக்கும்”. என்றேன். அவன் மிரள மிரள விழித்தான். பின், “இவர் சுவாமியல்ல. போலி வேடதாரி. கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதிலைக் கூறாது பைத்தியக்காரரைப் போலப் பிதற்றுகிறார். இவர் போலிச்சாமியார் என்பதைப் பரமசிவத்திற்கும், ஊரவர்களுக்கும் விளக்கவே இக்கேள்வியை நான் கேட்டேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் சிவராஜன்” என்று கூறினார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பிறந்தநான் மேலும் பிறக்குநான் போலுந்

துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

11

“ஆன்மாக்களுள் முத்தியடைந்தவர்களின் தொகையானது, அம்முத்தியடைந்த ஆன்மாக்கள் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களின் தொகைக்குச் சமமானதாகும். முத்தியடையாதிருக்கும் ஆன்மாக்களின் தொகை, முத்தியடையாத ஆன்மாக்கள் முன்னர் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களுடன் இனிப் பிறக்கப்போகும் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழுப்போகும் நாட்களையும் சேர்த்துக் கட்டிய தொகைக்குச் சமமானதாகும்”.

ஆன்மாக்களின் வகை

“சுவாமி, பூமியில் படைக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் பல்வேறு வகைப்பட்டனவாக உள்ளன. அவற்றின் பேதங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையுமுடையவர்கள் சகலர் என்றும், ஆணவத்தையும் கன்மத்தையும் உடையவர்கள் பிரளயாகலர் என்றும், ஆணவத்தை மட்டும் உடையவர்கள் விஞ்ஞானகலர் என்றும் அழைக்கப்படுவர். மூலமலமான ஆணவமலத்தை நீக்குவது மிகமிகக் கஷ்டம்”.

“பற்றுதலையும் பயனையும் ஒழித்துக் கர்மம் செய்யப்படல் வேண்டும். அப்படிச் செய்பவன் துன்பத்தை வெறுக்கமாட்டான். இன்பத்தை விரும்பமாட்டான். உடலெடுத்தவன் கர்மங்களை அறவே விடுவது இயலாது. ஆனால் பயனைவிடலாம். இவ்வாறு கர்மபலனை விடுபவன் கர்ம வினையிலிருந்து விடுபடுவான்”.

“ஆசைகள் தான் மாயை. இந்த ஆசைகள் மனிதனை மிருகக் குணம் உள்ளவனாக மாற்றும். பொன்னில் ஆசை. பொருளில் ஆசை, பெண்ணில் ஆசை, மண்ணில் ஆசை, வாழ்வில் ஆசை இப்படி ஆசைகள் பல்லாயிரம். இவற்றின் வலையில் சிக்குண்ட மனிதன் அதிலிருந்து விடுபடமுடியாது தொடர்ந்தும் பாவங்களையே செய்துகொண்டிருக்கிறான்”.

“சிவராஜனை எடுத்துக்கொண்டால் அவன் மும்மலங்களையும் நிறைவாகப் பெற்றவன். தனக்கு மேலே

பூமியில் எவரும் இல்லை என்று நினைப்பவன். தான்தான் விவேகமானவன், பணக்காரன், அதிகாரமுள்ளவன் என்று நினைப்பவன். இப்படியான மனம் கொண்டவர்கள் தாம் காணும் உயர்ந்த, நல்ல, அழகான பொருட்களிலெல்லாம் ஆசைப்படுவார்கள். கோடி கோடியாகப் பணம் இருப்பினும் இன்னும் தேட விரும்புவார்கள். அடுத்தவனின் பொருளில் இச்சை கொள்வார்கள், அவாப்படுவார்கள். இதனால் துன்பங்கள் வந்த போதும் அதற்காகக் கவலைப்படாது மீண்டும் மீண்டும் அதையே அடைய விரும்புவார்கள்”.

“மாயையில் இருந்து விடுபட்டவர்கள் இந்திரியங்களை மனதால் அடக்கிப் பற்றிற்றுக் கர்மேந்திரியங்களைக் கொண்டு கர்மம் செய்வார்கள். இப்படிக் கர்மம் செய்பவர்கள் கர்ம பலனை விரும்புவதில்லை. இப்படியானவர்கள் நித்தியகர்மங்களை மட்டும் பற்றின்றிச் செய்வார்கள்”.

“கர்மபலனைத் துறந்தவர்கள் ஆன்மாவில் இன்புற்று, ஆன்மாவில் திருப்தியடைந்து, ஆன்மாவில் மகிழ்ந்திருப்பர். இவர்கள் கர்மம் செய்து எதையும் பெறுவதில்லை. கர்மம் செய்யாததால் எதையும் இழப்பதுமில்லை. அந்துடன் ஏதாவது பொருளை நாடி எந்த உயிரையும் சார்ந்தும் இருப்பதில்லை”.

“சகலர் பற்றுக்கஞ்சன் கர்மம் செய்வர். பிரளையாகலர் பற்றுக்களின்றிக் கர்மம் செய்வர். விஞ்ஞானகலர் நித்தியகருமங்களைச் செய்வர்”

“மனிதர்கள் கர்மத்தின் போக்கைத் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். விலக்கப்பட வேண்டிய கர்மங்கள் எவ்வயைவை என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். கர்மத்தைக் கடந்த நிலையையும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். எவனது கர்மங்கள் ஆசையும் பயனும் அற்றுனவோ, எவனது கர்மங்கள் ஞானத்தீயால் எரிக்கப்பட்டனவோ அவனே மலங்களில்லாதவன். அவன் உலகில் பிறந்ததற்காக வாழ்கிறான். சிவனின் அருள் கிடைக்கும்வரை காத்திருக்கின்றான்”.

“கர்மம் தான் மனிதனைப் பாவியாக்குவதும், புளிதனாக்குவதும். பற்றோடு கர்மம் செய்பவனை மும்மலங்களும் பற்றிப்பிடித்தாட்டும். பற்றின்றி வெறும் உடலால் கர்மமாற்றுபவன் மாயையிலிருந்து விடுபடுவான். கர்ம பயனை விரும்பாதவன் பற்றில்லாதவனாய், முத்தனாய், சிவனின் அருளில் மனதை உறுதிப்படுத்தியவனாய், கடமையை இறைவனுக்காகச் செய்பவனாய் வாழ்வான்”.

“இந்திரியங்களில் தோன்றிய போகங்களே துன்பத்தைத் தருவன. அதனால் இம்மையில் சர்ரத்தை விடுவதற்கு முன் காமம் குரோதம் ஆகியவற்றை விடுதல் வேண்டும். இவ்விரண்டையும் விட்டால் கர்மமும் மாயையும் அகன்று சென்றுவிடும்”.

“தீவினைகளை அகற்றி, சந்தேகமின்றி எல்லா உயிர்களின் நல்வாழ்விலும் இன்பங்கானுபவன் பிரம்மனிர்வாண நிலையை அடைகிறான். அவ்வேளையில் அவன் சிவனின் கழலை அடைகிறான். ஆணவ மலத்தையும் நீக்குவான்.

இந்நிலை வரும்வரை வாழும் யோகிகள், ஞானிகள், முனிவர்கள் ஆணவு மலத்துடனேயே வாழ்கின்றனர். பரிநிர்வாணநிலை அடையும் வரைக்கும் ஆன்மாவை விட்டு ஆணவு மலம் நீங்காது. சிவப்பிரம்ம நிலையை அடைந்தவர்கள் பற்றில்லாதவர்களாவர்”.

“உடலால், மொழியால், மனதால் கூட மனிதன் கர்மம் செய்து கொண்டேயிருக்கிறான். பலர் மனதால் கர்மம் செய்ய முடியாதென நினைக்கின்றனர். மனிதனைக் கர்மம் செய்ய வைப்பது மனம். அதனால் தான் காமத்தை அகற்ற முடியாதுள்ளது. சிவராஜன் மும்மலங்களையும் உடையவன். பரமசிவம் பற்றின்றிக் கர்மம் செய்தாலும் குடும்பத்தன். குலசிங்கம் பற்றின்றிக் கர்மம் செய்கிறான். குலசிங்கம் பயனில் விருப்பம் கொள்ளாமல், பற்றுக்கள் இல்லாமல், விருப்பு வெறுப்புக்களற்று தனது கடமையைச் செய்கிறான். இப்படிப் பரமசிவத்தால் செய்ய முடியாது. இவ்வாறு ஆன்மா முவகையாக மலங்களாற் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**திரிமலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றார்க ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு மளர்.**

12

ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையுமுடையவர்கள் சகலர், ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரு மலங்களை உடையவர்கள் பிரளயாகலர்,

மாயையை மட்டும் உள்ளவர்கள் விஞ்ஞானகலர் என முவகையான ஆன்மாக்கள் உள்ளன.

ஆன்மாக்களின் வேறுபாடு

“சுவாமி, ஆன்மாக்களின் வேறுபாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“முவகையான ஆன்மாக்கள் உண்டென்று அறிந்தீர்கள். இந்த முன்று வகையான ஆன்மாக்களும் அநாதியிலிருந்தே ஆணவமலத்தால் பீடிக்கப்பட்டவை. ஆணவமலத்தான் பிரகிருதியான மாயையின் துணையோடு வாழும் சகலர், தாம் மலங்களாற் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியாதவர்களாகவே பிறந்து பிறந்து இறக்கிறார்கள். மாயையினின்று நீங்கிய பிரளயாகலரும் விஞ்ஞானகலரும் தம்மை மலங்கள் பீடித்துள்ளன என்பதை அறிந்து கொள்ளும் திறன் உடையவர்கள்”.

“ஆசைகள் அறவே இருக்கக்கூடாது. வேறு வேறாகவுள்ள பூதங்களில் வேறுபடாத, அழியாத சிவனின் இருப்பை ஞானத்தால் காண்பவர் விஞ்ஞானகலர். அதாவது பிரகிருதியின் கூறுகள் பல்வேறுவகையானவை. நாம் உலகில் பார்க்கும் அனைத்தும் மாயா காரியங்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் ஆதாரமாக இருப்பவர் சிவன். அவன் என்குணத்தவன். அதனால் அவனிடம் எந்தக் குறைபாடுகளும் இருக்கமாட்டாது. அவன் நுண்ணியவனாகையால் கூடமாட்டான், குறைய மாட்டான்,

பிளவுபடான், அழியமாட்டான் என்பதை உணர்பவர்கள் விஞ்ஞானகலர்”.

“மாயையின் நின்றும், நீங்கியவர்கள் பிரளயாகலர். இவர்களிடம் ஆசையிராது; பற்றிராது; பாசமிராது. தமது கடமைகளைப் பற்றின்றிச் செய்துகொண்டிருப்பர். தமக்கு வரும் இடையூறுகளையும் துன்பங்களையும் புரிந்து கொள்வார்கள். இன்னொருவரது பொருளில் ஆசைப்படமாட்டார்கள்; தீயவற்றைப் பார்க்கவும் மாட்டார்கள்; தீயவற்றைப் நினைக்கவும் மாட்டார்கள்; தீயவற்றைப் பேசவும் மாட்டார்கள்”

“ஒரு நாள் ஊரில் உள்ள ஒரு பெரும் பிரமுகர் கோயிலின் சொத்தைத் திருடியதைப் பரமசிவம் கண்டுவிட்டார். அந்தப் பிரமுகர் தேவையானளவு பொருளைத் தருகிறேன் அதைப்பற்றி வெளியே சொல்லக்கூடாது என்று மன்றாடினார். ஆனால் பரமசிவம் அதைக்கேட்கவில்லை. நீதியாக நடந்து கொண்டார். அதனால் வாழ்க்கையில் அவருக்குப் பெருந்துன்பங்கள் வந்தன. அவற்றையெல்லாம் சிவனின் நாமத்தை உச்சரித்தவாறு தாங்கிக் கொண்டார். ஆசைகள் இல்லாததாலும், தன்னை நாடி வரும் மாயத்தோற்றங்களைக் கண்டு மனம் மாறாமலும் வாழ்பவன் கர்மத்தைப் பற்றின்றிச் செய்வான். இவ்வகை மனிதர்கள் மிகமிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றனர்”

“பயனில் மிக்க விருப்பங்கொண்டு, ஆசைவசப்பட்டு, அகங்காரத்துடன் கருமம் செய்பவர்கள் சகலர் என்படுவர். ஆசையில் இரண்டுவகையுண்டு. மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் ஆசைகள் நல்லவை. மனிதனை

உலகப் பந்தத்தில் மேலும் ஈடுபடவைக்கும் ஆசைகள் கீழானவை. அறுநெறிக்குட்பட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்து அதை அறச் செயல்களுக்குச் செலவு செய்து அறவானாக வாழாது, தீயவழிகளில் பொருளைச் சேர்த்து தீயவழியில் அவற்றைச் செலவு செய்து அகம்பாவத்துடன் வாழ்வது மும்மலங்களை உடையவரது செயல்களாகும். மனிதனுக்கு உடல் கிடைத்தது சிவத்தொண்டு புரியவென என்னாது ஐம்பொறிகளிலிருந்து வரும் உணர்வுகளைத் தீர்ப்பதற்கே என்று நினைப்பவர்களின் சிந்தனையில் தாம் சிந்தனை இருக்கமாட்டாது. இப்படியானவர்கள் செயல்களின் விளைவுகளையும், நட்டத்தையும், அதனால் வருகின்ற துன்பங்களையும், தனது நிலையையும் எண்ணிப்பாராது அகங்காரத்துடன் செயல்களைச் செய்வார்கள். இவர்களுக்கு நல்லறிவு இருக்கமாட்டாது. விவேகமில்லாது இவர்கள் எப்பொழுதும் நடந்துகொள்வார்கள்”

“சிவராஜன் தனது தொழிலை அயலாரிலும் தொடங்கினான். அதனால் அவன் அங்கு தங்கியிருந்தான். அவனது தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் பெண்ணொருத்தி அவனிடம் வலியவந்து பொருள் தேடும் ஆசையுடன் பழகினாள். அந்தப் பெண் கொடுத்த இன்பம் சிவராஜனை மெய்மறக்கச் செய்தது. அதனால் அவனே தஞ்சமெனக் கிடந்தான்”

“அவளின் கணவன் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தனது தீய நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சிவராஜனை அடிக்கடி அச்சுறுத்திப் பெரும் பணத்தைப் பெற்று வந்தான்”.

“இந் நிலையில் சிவராஜனுக்கு அப்பெண்ணின் மேல் இருந்த மோகம் குறைவடைந்தது. எனினும் அவனும் கணவனும் அவனை வெருட்டிப் பணம் சம்பாதித்து வந்தனர்”.

“அந்தப் பெண்ணின் தொடர்பு சிவராஜனுக்கு உண்டான போது அந்த ஊரவர்களும் அவனது நண்பர்களும் அவளைப் பற்றிக் கூறினார்கள். ஆனால் சிவராஜன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சகலருக்குத் தாம் செய்வது நன்மையானதா? தீமையானதா என்று புரியாது. புரிந்து கொண்டவர்கள் கூறினாலும் அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்”.

“மும்மலங்களையும் உடைய சகலர், ஆசைகள் மிக்கவர்களாகவும், செயலின் பயன்களில் மிகுந்த விருப்பமுடையவர்களாகவும், பிடிவாதமுள்ளவர்களாகவும், மற்றவர்களைத் துண்புறுத்துபவர்களாகவும், அப்படித் துன்புறுத்துவதில் இன்பங்கொள்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இவர்கள் மற்றவர்களை மதிக்கமாட்டார்கள். தீயவர்களுடன் சேர்ந்து எந்நாளும் தீமைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். இவர்களுக்கு மற்றவர்கள் வசதியுடன் வாழ்வது பிடிக்காது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**முன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்கள்
தொன்றலர்தொத் துள்ளார் துணை.**

13

“மூவகைப்பட்ட ஆண்மாக்களும் மூலமலமான ஆணவத்தால் அநாதியிலிருந்து பீடிக்கப்பட்டவர்களாவர்.

மாயையால் பீடிக்கப்பட்ட சகலர், தாம் மலங்களாற் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியாதவர்”.

ஆன்மாக்களின் தன்மை

“சுவாமி, ஆன்மாக்களின் ஆற்றல்கள் எவை?”
பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“சிவராஜனை எடுத்துப் பார்த்தால் அவன் தனது நண்பர்களுடன் தினமும் திட்டமிடுவான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமான கற்பனைகள் செய்வான். அவன் வலியவன்; பொருளுடையவன்; தன்னைப் புகழ்பவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பவன். இதனால் இவனது நண்பர்கள் இவன் சொல்வதை வேதவாக்காகக் கொள்வர். மனிதர்கள் நனவிலே கற்பனை செய்வார்கள். அவற்றைக் கணவிலே கண்டு மகிழ்வார்கள். இது தான் வாழ்க்கை. வாழ்க்கையின் உண்மையான தத்துவம் எதுவென்று புரியாது தாம் தாம் மனதில் எண்ணியவற்றை உண்மையானவை என்று எண்ணி மனிதர்கள் கணவு காண்பார்கள். மனம் எதை நினைக்கிறதோ அது கனவாக இரவில் வரும்”.

“பற்றுள்ளவன், அகங்காரமுள்ளவன், உறுதியும் ஊக்கமும் இல்லாதவன், இனப் துன்பங்களால், தோல்விகளால் மனமாற்றத்திற்குள்ளாவான். தானே அனைத்திற்கும் கர்தா என்று நினைப்பவன் நனவு நிலையில் இன்பமானவற்றை எண்ணுகிறான். அவ்வெண்ணங்களை அவன் தனது மனவி

மக்களுடனும் நண்பர்களுடனும் கலந்து பேசி மகிழ்கிறான். இரவில் அந்த இன்பமான நினைவுகளுடன் அவன் நித்திரைக்குச் செல்வதால் அவன் பகலில் நினைத்தவை கனவாக வந்து இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் அவன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைவான். அந்த மகிழ்ச்சியைத் தனக்கு வேண்டியவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வான். இதனால் அவனுக்குப் போலியான இன்பம் கிட்டும்”

“சிவராஜன் தனது தொழிலை இன்னொரு இடத்தில் ஆரம்பிக்க விரும்பினான். அது பற்றி அவன் தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் சொன்னான்; “அந்த ஊர் முன்னேற்றமடையாத ஒரு கிராமம். அங்கு படித்துவிட்டு ஏராளமான இளைஞர்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தனர். அதனால் அங்கு தொழிலை ஆரம்பித்தால் கூலியாட்களைக் குறைந்த வேதனத்திற்கு அமர்த்தலாம். அதனால் இலாபம் அதிகமாகக் கிடைக்கும்” இப்படிச் சொன்னவன் அன்று இரவு கனவு கண்டான். அந்தக் கனவில் அவன் அந்தக் கிராமத்தில் தொழிலைத் தொடங்குவதாகவும், அவ்வூர்ப் பெரியவர்களும் பிரமுகர்களும் வந்து அவனுக்கு மாலைகுடி, பெருவரவேற்பளித்து, தாம் முதலிரு மாதங்களும் வேதனமின்றி அவனது தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யத் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்வதாகவும் கனவு கண்டான். மறுநாள் அவன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தனது நண்பர்களைத் தேடிச் சென்று தனது கனவைப் பற்றிக் கூறி மகிழ்ந்தான். தான் அதிகாலையில் கனவு கண்டதாகவும், அதிகாலையில் கனவு கண்டால் அப்படியே நடக்கும் என்றும் சொன்னான்.

கேட்டவர்கள் அதை ஒப்புக்கொண்டு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கச் சொன்னார்கள்”.

“சிவராஜன் தனது பணத்துடன் ஏராளமாகக் கடன் பட்டுத் தொழிற்சாலையைக் கட்டினான். அந்த வருடம் மழை காலத்தில் வீசிய பெருங் காற்றால் தொழிற்சாலையின் கூரைகள் சேதமடைந்தன. பின் பெய்த மழையால் தொழிற்சாலை இடிந்து விழுந்தது. அது பள்ளமான நிலம். வெள்ளாம் வற்றப் பல நாட்கள் சென்றன. சிவராஜன் மனைவியினது நகைகளையும், தனது நிலத்தையும் விற்றுக் கடன் கட்டிய போதும் இன்னும் கடன் தீரவில்லை”.

“என்னிடம் வந்து இவற்றைக் கூறிப் பரிகாரம் கேட்டான். தொழில் ஒன்றைத் தொடங்குவதானால் தொடங்கப்போகும் இடத்தைப் பற்றி அறிதல் வேண்டும். காலநிலை, மண்வளம் போன்றவற்றை அறிதல் வேண்டும். இதைவிடுத்துக் கற்பனைகளையும் கனவுகளையும் நம்பினால் இப்படியான நிலை தான் வரும்”.

“தினாந்தோறும் நனவிலே எண்ணி மகிழ்ந்ததைக் கனவிலே மயங்கிக் காண்கின்ற அற்ப ஆற்றலுடைய ஆன்மாக்களுக்குத் தமது செயலென்று எதுவும் இல்லை. நனவுநிலையில் காணப்படும் பொருட்கள், எண்ணும் எண்ணங்கள் மனதிற் பதிந்திருக்கும். அவைகளிலே காணப்படுகின்ற தன்மை ஆன்மாவுடைய இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் ஏற்றதாக மாறும். ஆன்மா கனம் வசத்தால் துன்பப்படவேண்டுமாயின் துன்பமான நிகழ்வுகளும், மகிழ வேண்டியதாயின் இன்பமான சம்பவங்களும் கனவாக வந்து இன்பத்தைக் கொடுக்கும். இப்படியான கனவுகளால் முன்

செய்த கர்ம வினையை உடலும் மனமும் அனுபவிக்கின்றது. கணாக்கானும் நித்திரை சொப்பனம். கனவில்லாத தெளிவான நித்திரை சுழுத்தி. துன்பத்தினால் அறிவு கேடான நிலை துரியம். கருவிகளிலிருந்து ஆன்மா நீங்கும் நிலை தூரியாதீதம்”.

“மனதைப் பொறுத்தது தான் கனவு. சிவபக்தியின் வலிமையை அறிந்து அதன் மூலம் உண்டாகும் வலுவான உறுதியுடன் மனம், பிராணன், இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தி மற்றவர்களின் நன்மையை நினைப்பவனது கனவுகள் நல்லவையாக அமையும்”.

“போட்டி, பொறாமை, தன்நலம், பிடிவாதம், செருக்கு முதலியவற்றோடு மற்றவர்களைக் கெடுக்க விரும்புவர்களுக்கு வரும் இன்பமான கனவுகள் துன்பத்தையே கொடுக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கண்டவற்றை நானுங் கனவிற் கலங்கியிடுங்
திண்டிறவுக் கென்னோ செயல்.

14

“நாள்தோறும் விழிப்புநிலையிற் கண்டவற்றைக் கனவில் மாறிக் காண்கின்ற ஆன்மாக்களுக்குத் தன் செயலென எதுவும் இல்லை”.

ஆன்மாவின் நிலை.

“கவாமி, ஆன்மா உலக விஷயங்களை எப்படி அறிந்து கொள்ளும்?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, சில நாட்களுக்கு முன்பு தணிகாசலம் என்றோரு பெருந்தனவந்தர் தனது மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு எனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தார். அவரது மகன் சாதாரணமான இளைஞனைப் போல இருந்தான். செல்வச்செழிப்பு அவனது உடைகளிலும், அவன் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களிலும், அவனது உடலிலும் காணப்பட்டது”.

“கவாமி, இவன் எனது ஒரே மகன். திருமணமாகிப் பல வருடங்கள் சென்றும் எனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. வைத்தியாகள் பலரைச் சந்தித்து வைத்தியம் செய்தேன். பயனில்லை. கோயில் கோயிலாகத் திரிந்து பெற்றெடுத்தவன் தான் இவன்”. “அழுதான் தணிகாசலம். விம்மி விம்மி அழுதான். அவனால் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை; “கவாமி, நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ தெரியவில்லை. இப்படி ஒரு மகன் எனக்குப் பிறந்திருக்கிறான். இதைவிட எனக்குப் பிள்ளைப்பாக்கியம் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம்” அவன் விம்மிவிம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்”.

“அவனது மகன் விம்மி விம்மி அழும் தனது தந்தையைப் பார்த்தான். பின் சுற்றிவரப் பார்த்தான். நான் அவனைப் பார்த்து; “மகனே, உனக்கு என்ன பெயர்?” என்று கேட்டேன். அவன் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை கேட்டேன். மீண்டும் மீண்டும் கேட்டேன். அவன் பதில் கூறாது பேசாமல் நின்றான்; “சவாமி, அவனுக்குக் காது கேளாது. கண்ணும் சரியாகத் தெரியாது. இதனால் நான் படும் வேதனையைச் சொல்லில் அடக்க முடியாது. ஒருமுறை இவனோடொத்த சிறுவர்கள் பொங்கலுக்கு வெடி கொழுத்திக்கொண்டிருந்தனர். இவன் அந்தச் சத்தம் கேளாமையால் அவர்கள் வெடி கொழுத்திப்போட்ட இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். அதனால் காயம் உண்டாகிப் பல நாட்கள் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெற்றான். இன்னொரு நாள் இவன் தென்னந்தோப்பில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஓலைக் குவியலுக்குள் கருநாகம் ஒன்று இருந்தது. இவன் அவ்வோலைக் குவியலின் மேல் இருந்தான். நண்பர்கள் பாம்பைக் கண்டுவிட்டுப் பலத்த சத்தமிட்டு ஓலைக்குவியலால் எழுந்துவரும்படி பலமாகப் பல தடவைகள் கத்தினர். அவர்களது சத்தம் இவனுக்குக் கேட்கவில்லை. சிவனின் செயலால் பாம்பு இவனுக்கருகால் சென்றதே தவிரக் கடிக்கவில்லை”.

“இது மட்டுமல்ல சவாமி, இவனுக்கு நிறங்களின் பேதம் தெரியாது. செவ்வரத்தம்பூ மஞ்சள் நிறமுடையது என்பான். மல்லிகைப்பூ பச்சை நிறமானதென்பான்”. என்று சொல்லிப் பலமாக அழுதான் தணிகாசலம்”.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்கள் ஜம்பொறிகளின் துணையின்றி எந்தப் பொருளையோ செயல்களையோ அறிந்து கொள்ளமாட்டாது. தணிகாசலத்தின் மகனுக்குக் காது கேளாது. அதனால் வெடி வெடித்த சத்தத்தைக் காது அவனது மூளைக்கு அறிவிக்கவில்லை. தாம் கண்டவற்றை புலன்கள்

ஆன்மாவுக்கு அறிவிக்காவிட்டால் ஆன்மாவுக்கு எதுவும் தெரியாது. கப்பல் செல்லவேண்டுமானால் நீர் வேண்டும். ஆழமான நீரில் தான் பெரிய கப்பல்கள் செல்லும். அது போல ஆன்மா இயங்கவேண்டுமானால் ஜம்பொறிகள் வேண்டும். அதுவும் நிறைவானவையாக இருத்தல் வேண்டும். குறைபாடுடைய பொறிகளால் உண்மையானவற்றை உண்மையான நிலையில் அறிந்துகொள்ள முடியாது. இதனால் தான் தணிகாசலத்தின் மகன் சிவப்புப் பூவை மஞ்சள் பூ என்றும், வெள்ளைப் பூவைப் பச்சைப்பூ என்றும் சொன்னான். பொதுவாக ஜம்பொறிகளும் இன்பங்களை அனுபவிக்கவே விரும்புகின்றன. இதனால் அவை தமது இச்சைகளைத் திர்த்துக் கொள்ளவே விரும்பும். ஜம்பொறிகளின் மூலம் அறிவிக்கப்படும் உணர்வுகளை ஆன்மா உணர்ந்து கொள்ளும். அத்துடன் அனுபவங்களும், உபதேசங்களும், கல்வியும் ஜம்பொறிகளின் மூலமே ஆன்மாவுக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றன. இவற்றை ஜம்பொறிகளால் உணர்ந்துகொள்ளும் ஆன்மாவிற்கு அறிவென்ற பெயர் பிழையானது”.

“ஓரு வணிகன் புதிதாக ஓர் ஊழியனை வேலைக்குச் செர்த்துக்கொள்கிறான். அவன் தனது புதிய ஊழியனை அழைத்துத் துறைமுகத்திற்குச் சென்று எமக்குரிய கப்பல்கள் வந்திருக்கின்றனவா எனப் பார்த்து வரும்படி கூறினான். அவ் ஊழியன் துறைமுகத்திற்குச் சென்றான். பல கப்பல்கள் துறைமுகத்தில் நங்கூரமிடப்பட்டிருந்தன. அவன் கப்பல்களைப் பார்த்தான். எது தனது எசமானாருக்குரிய கப்பலைத் தெரியவில்லை. அதனால் அவன் கப்பல்களை எண்ணிக்கொண்டு வணிகனிடம் வந்தான். புதியவன் என்பதால்

வணிகன் கோபிக்காது; “மயில் கொடியுடன் நிற்கும் கப்பல்கள் என்னுடையவை” என்றான். ஊழியன் திரும்பவும் துறைமுகத்திற்குச் சென்று மயில் கொடியுடன் நிற்கும் கப்பல்களை எண்ணிக்கொண்டு வந்து; “இரண்டு கப்பல்கள் மயில் கொடியுடன் நிற்கின்றன” என்றான். வணிகனுக்குக் கோபம் வந்தது. என்னிடம் எட்டுக்கப்பல்கள் உள்ளன. அதில் எந்த இரு கப்பல்கள் வந்துள்ளன என அறியமுடியாத நீ வேலைக்குத் தகுதி யில்லாதவன். முன்பிருந்தவன் துறைமுகத்திற்குச் சென்று அங்கு வேலை செய்யும் ஊழியர்களைக் கண்டு எந்தெந்தக் கப்பல்கள் எந்தெந்த நாட்டிலிருந்து என்னென்ன பொருட்கள் எவ்வளவு கொண்டுவந்துள்ளன என்பதை அறிந்து வருவான்” என்றான். அதற்கு அந்த ஊழியன்; “நீங்கள் விபரமாகச் சொல்லாமையாற்றான் நான் இவ்வாறு நடந்துகொண்டேன். இனிப்பிழைவிடமாட்டேன்” என்றான். இது தான் ஆன்மாவின் அறிவு. புதியவற்றை அறிவித்தால் தான் அது அறிந்து கொள்ளும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பொறியின்றி யொன்றும் புனராத புந்திக் கறிவென்ற பேர்நன் றற.

15

“மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி ஆகிய பொறிகளின் உதவியில்லாமல் எதையும் அறியமாட்டாத ஆன்மாவுக்கு அறிவு என்ற பெயர் பொருத்தமில்லாதது”.

கியல்பான அறிவு

“சுவாமி, ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தை அறியும் அறிவு இயல்பாகவே உண்டா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“குரிய ஒளியானது பகலில் பூமியைத் தெளிவாகக் காணக்கூடிய தன்மையை உண்டாக்குகிறது. இரவில் எண்ணெய் வகைகளால் ஏற்றப்படும் விளக்கில் இருந்து உண்டாகும் ஒளியின் மூலம் பொருட்களின் தன்மையை உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. குரியன் இல்லாத நாட்களில் சந்திரனது ஒளி உலகையும் உலகில் உள்ள பொருட்களையும் காணக்கூடியதாக்குகின்றது. ஒளியில்லாவிட்டால் கண்களில் பார்க்கும் தன்மையான ஒளிஇருந்தாலும் உலகையும், உலகில் உள்ள பொருட்களையும் அறிந்து கொள்ளமுடியாது. அதுபோல பல்வேறு வகைப்பட்ட ஒளிமுதல்கள் பல இருந்தாலும் கண்களில் காணும் தன்மையை உண்டுபண்ணும் ஒளி இல்லாவிட்டால் உலகப் பொருட்கள் எதையும் அறிந்து கொள்ளமுடியாது”.

“ஒளியாகிய சிவமும், இருளாகிய மஸமும், உலகாகிய மாயையும், விழித்திருக்கும் கண்களைப் போல இருக்கும் ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தை அறியும் ஆற்றல் இல்லையாயின், அது சிவத்தை அறியமாட்டாது. ஆரம்பத்தில் ஆன்மா அறிவிக்க அறிந்தாலும் பின் அறிவிப்பாறின்றி அறிந்து கொள்ளும் அறிவைப் பெற்றுவிடும். இந்த அறிவின் மூலம் தான் செய்யும் தொழில், தனக்கு வரும் இன்பதுன்பங்களையும் அறிந்து கொள்ளும். அதனால் ஆன்மாவுக்கு அறிவு, தொழில்,

இச்சை என்ற முன்றும் இருக்கும். இவற்றை ஞானசக்தி, கிரியா சக்தி, இச்சா சக்தி என்பார்”.

“அறிவின் மூலம் ஞானம் பெறும் ஆன்மா ஞானக்கண்ணைப் பெறுகிறது. ஞானக்கண்ணைப் பெறாத ஆன்மா அதர்மத்தைத் தர்மம் என்றும், தர்மத்தை அதர்மம் என்றும் எண்ணிச் செயல்களிலீடுபடும். ஞானக் கண்ணைப் பெற்ற ஆன்மா அதர்மத்தைத் தர்மமாக்கும் வல்லமை கொண்டது. இப்படியான ஆன்மா ஞானக்கண்ணால் சிவனைக் கண்டுகளிக்கும். ஞானத்தைப் பெற்ற ஆன்மா ஜம்புலன்களையும் தன்வசப்படுத்தி நித்தியமான இன்பத்தைச் சுகிக்கும். இவ்வகையிற் பார்த்தால் ஆன்மாவுக்கு இயல்பாக அறிவு உண்டு”.

“ஓரு நாள் ஆச்சிரமத்தில் பலர் கூடி இருந்து சிவனைப் பிரார்த்தித்தனர். சிவனைப் புகழ்ந்து தேவார திருவாசகங்களை ஒதினர். அப்பொழுது குலசிங்கம் திடீரெனக் கூட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து எழுந்து பலமாகச் சிரித்தான்; “சிவனே, உன்னைக் காணக்கோடிக் கணக்கான கண்கள் வேண்டும். எனக்குத் தேகம் முழுவதும் கண்களாகவே இருக்கின்றன. உனது தலையில் பிறைச்சந்திரன் அழகாகப் பிரகாசிக்கிறான். அந்த அழகை வர்ணிக்க என்னிடம் மொழிகள் இல்லை. சடையிலிருந்து பாயும் கங்கையின் ஒலி எனக்கு இனிமையாகக் கேட்கிறது. கழுத்திலாடும் நாகம் கர்வத்துடன் ஆடுவது போலத் தெரிகிறது. உன்னை நினைத்தாலே ஆன்மாக்களின் கர்வம் தானாக ஒடுங்கிவிடும். அப்படியிருக்கையில் உனது உடலைத் தொட்டு விளையாடும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற அந்த நாகம் கர்வப்படுவது நியாயமா...?

கையில் உள்ள உடுக்கின் நாதம் எனது காதில் இனிய ஒசையை எழுப்புகிறது. தூக்கிய காலைத் தாங்கியபடி நான் எந்நாளும் உண்ணுடன் இருக்க அருள் செய்” என்றான்”.

“அடியார் கூட்டத்தின் மத்தியில் சலசலப்பு உண்டானது. சிவராஜன் அப்பொழுது தற்செயலாக அங்கு வந்தான்; “இது முழுவேஷம். சுலபமாகப் பணம் சம்பாதிக்கும் வழி. குலசிங்கத்திற்குச் சிவன் காட்சி தருகிறான் என்றால் மற்றவர்களுக்கேன் காட்சி தரவில்லை?” என்று கேட்டான்”.

“ஆன்மா இயல்பாகவே அறிவுள்ளது. அந்த அறிவால் தான் அது ஞானத்தை அறிந்து கொள்கிறது. ஆன்மாவிற்குப் பொறிகள் ஞானத்தை உணர்த்தமாட்டாது. பொறிகள் எப்பொழுதும் தமது இன்பத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவற்றையே அறிவிக்கும். ஆன்மா ஞானம் பெற்றால் புலன்களை அது நிராகரித்துவிடும். அதற்குக் காண்பதும் ஒன்று தான். அதுபோலக் கேட்பதும் ஒன்று தான். கேளாமல் இருப்பதும் ஒன்று தான். ஞானமடைந்த ஆன்மா ஞானத்தினாடாகச் சகலவற்றையும் அறிந்து இன்புறும் தன்மை கொண்டது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

ஓளியு மிருஞ் மூலகு மலர்கட்

டெளிவி வெனிலென் செய்.

16

“tpopj;jpUf;Fk; fz;fSf;Ff; fhZk; jd;ik ,y;yhjpUe;jhy;> #upad;> neUg;G Kjypa Rlh;fSk;> ,USk;> cyfKk; ,y;yhjdNtahk;”.

ஆுன்மா சதசத்து

“சுவாமி, ஆுன்மா சதசத்து என்று சொல்லப்படுவதற்கான காரணம் என்ன?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“உலகத்தைப் படைத்து, காத்து, அருளுகின்ற மூலப்பொருளான சத்தாகிய சிவபெருமான், நிலையில்லாத மாயையைச் சார்ந்து இருக்கமாட்டார். அதுபோல அவர் மாயையைப் பற்றி அறிய வேண்டியதில்லை. உலகில் உள்ள யாவற்றையும் அவர் படைத்தவராகையால் அவர் எதையும் புதிதாக உணர்ந்து கொள்ளவோ, அறிந்து கொள்ளவோ வேண்டியதில்லை. அசத்தாகிய சடப்பொருட்கள் எதையும் அறிந்துகொள்ள மாட்டாது. ஆனால் ஆன்மா சத்தையும் அறியும். அசத்தையும் அறியும். இதனால் ஆன்மா சதசத்து எனப்படும்”.

“ஆன்மா மலங்களாற் கட்டுண்டு தனது சக்திகளை இழந்து இருப்பதால் அது அசத்தாக இருக்கிறது. முத்தியடையும் காலத்தில் ஆன்மா மலங்களிலிருந்து விலகித் தனது சக்தி விளங்கிச் சிவனுடன் சேர்வதால் அது சத்தாகிறது. அது மலங்களுடனும் சேரும், சிவத்துடனும் சேரும். இதனால் தான் ஆன்மாவைச் சதசத்து என்பார்”.

“உயிர்கள் சத்தின் மூலம் சிவனை அறிந்துகொள்ளும். அப்படி அறியும் ஆன்மா சிவனைத் தன்னின் வேறாய் அறியாது. சிவஞானத்தைப் பெற முன் ஆன்மா கடவுளை அடைய இயலாது. கடவுளை அடையவிரும்பும்

ஆன்மாக்கள் உருவவழிபாட்டை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். கடவுள், தம்மை ஆன்மாக்கள் வழிபடுவதற்காக அனேக மூர்த்தங்களை ஆகமங்களிலே விதித்தருளியுள்ளார். அவை சிவாலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வருவங்களைத் தரிசித்து வணங்குவது சிவனைக் கண்டு வழிபடுவதை ஒக்கும். அவ்வருவ வணக்க மூலம் சிவஞானத்தைப் பெற்றுமுடியும். கோயில்களிலே செய்யும் தொண்டுகள் சிவனுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவற்றோடு மந்திரங்களுடன் செய்யப்படும் பூசைகளைக் காண்பது, தேவார திருவாசகங்களைப் பாடுவது என்பன சிவஞானம் கிடைக்கச் செய்யும் வழிகளாகும். ஒருவன் ஞானம் பெறும் வரை கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட்டே ஆகவேண்டும். சிவஞானம் உண்டாகும் வரை ஆன்மாக்கள் சிவமிருக்கும் இடங்களான சிவாலயங்களுக்குச் செல்லல் வேண்டும். சிவஞானம் பெற்ற ஆன்மாக்களோடு சிவன் சேர்த்திருப்பார். இவர்கள் கோயிலுக்குச் செல்லத் தேவையில்லை. இவர்கள் யோகத்தைக் கொண்டு மனவுறுதியால் மனம், பிராணன், இந்திரியங்களின் செயல்களை அடக்கிச் சிவனைக் காண்பார். சிவஞானத்தைப் பெற்றவன் விருப்பு வெறுப்பில்லாது எல்லா உயிர்கள் மீதும் அன்பு வைத்திருப்பான். சிவனின் மீது மேலான பக்தியை வைத்திருப்பான். இவன் சிவத்தைச் சார்ந்திருப்பான்”.

“ஆசையுள்ளவர்கள், வினைப்பயனை விரும்புகின்றவர்கள், மற்றைய உயிர்களைத் துன்புறுத்துபவர்கள், ஆசாரமில்லாதவர்கள், இன்பமும், துன்பமும் கொள்பவர்கள். அகங்காரம், வன்மை, செருக்கு,

காமம், குரோதம் உள்ளவர்கள் அசத்தாகிய மாயையால் பிணிக்கப்பட்டவர்களாவர். இவர்கள் மாயையுடன் சேர்ந்திருப்பார்கள். ஆன்மா சத்தான சிவத்துடனும் சேரும். அசத்தான மாயையுடனும் சேரும். இதனால் தான் ஆன்மாவைச் சதசத்து என்று கூறப்படுகிறது”.

“குலசிங்கம் கோயிலுக்குச் செல்ல மாட்டான். கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்வதை விடக் கோயில்களில் சரிகைத் தொண்டாற்றுவதே சிறப்பானது என்று நினைப்பான். அவன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த பின்பு தரிசாக இருந்த நிலத்தைப் பண்படுத்தி பூஞ்சோலையாக்கியுள்ளான். அங்கு சுவாமிக்குத் தேவையான எல்லா வகையான பூக்களும் உண்டு. அப்பூக்களைப் பறித்து விதம் விதமான அழகான மாலைகளைக் கட்டிக் குருக்களிடம் கொடுப்பான். ஆனால் அழகான மாலைகளை அணிந்திருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கமாட்டான். ஒரு நாள் நான் அவனை அழைத்துச் சொன்னேன்; “குலசிங்கம், உனது போக்கை நினைக்க எனக்கு வியப்பாக உள்ளது. சிவன், தன்னை ஆன்மாக்கள் வழிபடுவதற்காக அனேக மூர்த்தங்களை ஆகமத்திலே விதித்தருளியுள்ளார். ஒவ்வொரு மூர்த்தமும் ஒவ்வொரு விதமானது. வெவ்வேறு விதமான பயன்களைத் தரவல்லது. அதைத் தரிசிப்பதோடு சக்தி ரூபமான மந்திரங்களைக் கேட்பதன் மூலம் சிவனை நேரில் காணும் பாக்கியத்தைப் பெற்றதைப் போன்றதொரு நிலையை அடையலாம். ஆகமங்களில் கூறப்பட்ட திருவுருவங்களின் தன்மை, அளவு, பருமன் என்பன ஆகமங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு கோயில்களில் அமைக்கப்படுவதால் அவற்றிற்குச் சக்தி

அதிகம். உனது மகனை நினைத்து மகிழ்வதை விட உனது மகனைக் கண்டு மகிழ்வது சிறப்பானதல்லவா. அதைவிட நீ கட்டிக்கொடுக்கும் மாலைகளை அணிந்து சிவனிருக்கும் கோலத்தைப் பார்க்க ஆயிரங்கண் போதாது” என்று கூறினேன்”.

“அதன் பின் குலசிங்கம் பூசை நேரங்களில் சென்று சிவனை வணங்கினான். அவ்வேளைகளில் தான் பரவசமடைவதாகவும் கூறினான். எனவே கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபடுவதன் மூலமும், தேவார திருவாசகங்களை மனமுருகிப் படிப்பதன் மூலமும் ஆன்மாக்களுக்குச் சிவனைச் சார்கின்ற தன்மை அதிகரிக்கும். அதற்காகத் தான் சைவசமய தத்துவ சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் ஆலய வழிபாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றன” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

**சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணிவை
யற்றசத சத்தா முயிர்**

17

“epiyngw;w QhdtbTila rj;jhd rptk;> epiyaw;w
mrj;Jg; nghUshd ghrj;ijr; rhuhJ. ghrk; Ra mwptpy;yhjjhy;
vijAk; mwpe;J nfhs;skhl;lhJ. rj;jhfTk; mrj;jhfTk; ,Ug;gtw;iw
Muha;e;J mwpAk; jd;ik Md;khTf;fpUg;gjhy;> Md;khitr;
rjrj;njd;gh;”.

ஆுன்மா தன்வயமில்லாதது.

“சுவாமி, ஆுன்மா தன்வயமில்லாதது என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“ஆுன்மா வலியற்றது; அறிவிக்க அறிவது; சதசத்து என்பது போல ஆுன்மா தன்வயமும் இல்லாதது”

“பூமியில் உள்ள சில பொருட்கள் இருள் வந்த பின்பு கண்ணுக்குப் புலப்படாது இருக்கும், ஒளிவந்த பின்பு அப்பொருட்கள் ஒளிவீசித் தமது இருப்பைக் காண்பிக்கும். படிகம் என்னோரு பொருள் உள்ளது. இரவில் படிகம் இருட்டன்மையாகவே இருக்கும். சூரியன் உதித்த பின்பு சூரிய ஒளி அதில் படுவதால் அது ஒளி மயமாக இருக்கும். இதுபோல ஆுன்மாவானது ஆணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் போது அறிவு கெட்ட சடப்பொருளாகி உண்மை நிலை தெரியாதிருக்கும். சிவஞானத்தோடு கூடியிருக்கின்ற பொழுது முழுமையான அறிவுடைய ஆுன்மாவாக இருக்கும். இதைத் தாயுமான சுவாமிகள் இவ்வாறு கூறுகிறார்”.

“ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி
மெய்ஞ்ஞானத் தானுவினோ
டத்துவித மாகுநா பொந்நாவோ” இதன் மூலம் ஆுன்மாவானது தன்வயமில்லாதது என்று புலனாகிறது”.

“குலசிங்கத்தின் வாழ்க்கையை எடுத்து நோக்கினால் இந்த இரு தன்மைகளையும் மிக எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். அவன் அகங்காரங்கொண்டு, தன்னை விட மேன்மையானவர்கள் யாருமில்லை என்று நினைத்து

ஊரில் பல அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபட்டான். அவ்வூர் மக்கள் பகலிலும் பயந்து பயந்தே வாழ்ந்தனர். வீதியால் செல்லும் போது அவனைக் கண்டால் ஒதுங்கி நிற்கக்கூடப் பலர் பயந்தனர். அதனால் தாம் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றனர். இப்படி மக்கள் பயந்து, பயந்து வாழ்வது குலசிங்கத்திற்குப் பெருமையைக் கொடுத்தது. அதனால் அவன் தனது அட்டகாசங்களை அதிகரித்தான். ஊரில் உள்ள பணக்காரர்கள் அவனுக்குக் கப்பமாகப் பணமும் பொருட்களும் கொடுத்து வந்தனர்.”

“குலசிங்கத்தின் கொடுமைகள் வரவர அதிகரித்தமையால் ஊரில் உள்ள எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அவனை நன்றாக அடித்துக் கட்டி வைத்தனர். நான் சென்று அவனை அழைத்து வந்தேன். அப்பொழுது ஊரில் உள்ள பலர் என்னைக் குறைகூறினார்; கண்டித்தனர். நான் எதையும் பொருட்படுத்தாது அவனுக்குத் தர்ம உபதேசங்களைச் செய்து வந்தேன்”.

“ஆரம்பத்தில் அவனது மனம் அடங்க மறுத்தது. தன்னை அடித்தவர்களைக் கொல்ல வேண்டும்” என்றான். சிவனின் சிந்தையோ என்னவோ அவன் திருந்திவிட்டான்”.

“தனது விவேகத்தால் கர்மங்களையெல்லாம் சிவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, சிவனைக் குறியாகக் கொண்டு, எவ்வேளையிலும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்திருக்கின்றான். இதனால் அவன் நித்திய கர்மங்களைச் செய்யவே தினமும் ஏழுகிறான். மற்றைய வேளைகளில் சிவலிங்கத்தின் முன்னால் நிஷ்டையில் இருக்கிறான். எல்லாக் கர்மங்களையும்

செய்துகொண்டு சிவனே கதியென்றிருப்பவர்கள் சிவஞானப் பேற்றை அடைவார்கள்”.

“சிவனுக்காகக் கர்மம் செய்பவர்கள் சிவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நினைப்பதில்லை. சிவனின் நினைவில் தன்னையும் உலகையும் மறப்பதால் அவன் சிவனுடன் இரண்டற்க் கலந்தவனாகிறான். கடலைச் சென்றடையும் நதிகள் தம் பெயரிழந்து, செயலிழந்து கடலாகிவிடுவது போன்ற நிலையை அவனும் அடைந்துவிடுவான். சிவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த ஆன்மாவுக்கும் இந்நிலை தான் உண்டாகும். சிவனோடு கலந்த நிலையில் ஆன்மா தன்வயம் இழந்துவிடும். முன்பு குலசிங்கத்தின் ஆன்மா சிவனின் நினைப்பில்லாது மலங்களுடன் கலந்து மலமாகி, மலங்களின் வெளிப்பாடுகளைச் செயல்களாக்கி அரக்கத்தனம் புரிந்தது. இப்பொழுது சிவமயமாகி புண்ணிய ஆன்மாவாகியுள்ளது. மலங்களோடு இருக்கும்வரை மனதுள் கொந்தளித்த அசுரக்குணங்கள் மறைந்து தெய்வக்குணங்கள் வந்துவிட்டன. இப்பொழுது அச்சரீரத்தில் இடம்பெறும் செயல்கள் யாவும் ஈசனது செயல்களே. அவனது ஆன்மா பரபோதமடைந்துவிட்டது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி லெல்லாம்

பொருள்க ஏலதோ புவி.

18

“,Us; te;j NghJ mijr; rhh;e;J ,Us; kakhfApAk;>
xsp te;j NghJ mijr; rhh;e;J xspakhfApAk; ,Uf;Fk; nghUi;fs;
G+kpapy; ,Uf;fpd;wd”.

அறியாமைக்கான காரணம்

“சுவாமி, பேரநுளான சிவஞான ஒளியை ஆன்மாக்கள் உணரமுடியாமைக்குரிய காரணம் என்ன?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, சிறிது நேரத்திற்கு முன் துரைராசா என்ற வர்த்தகன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டுச் சொன்னவற்றைக் கேட்டார். அதோ பாரும் சிவராஜனும் அவனது மனைவியும் வருகிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதையும் கேளும். அதன் பின் நான் உமது கேள்விக்குரிய பதிலைக் சொல்கிறேன்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள். சிவராஜனும் மனைவியும் வந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு நமசிவாயகம் சுவாமிகளின் பாதங்களைப் பணிந்தனர். சிவராஜனின் மனைவியான சகுந்தலையின் முகம் வாடிக்களையிழந்திருந்தது. கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன.

“சுவாமி, நான் சிவனுக்கு என்னாலான தொண்டுகள் யாவும் செய்கிறேன். அன்னதானம் செய்கிறேன். கட்டிடம் கட்டப் பொருட்களும் நிதியும் கொடுக்கிறேன். இருந்தும் எனக்கு அடிக்கடி சிவன் துன்பங்களைக் கொடுக்கிறார். நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் என்னிடம் பல இலட்சம் ரூபா பெற்ற எனது நண்பன் என்னை ஏமாற்றிவிட்டான். தொழிலிலும் பல கஷ்டங்கள். அதனால் எனக்குக் கடவுளின் மீது நம்பிக்கை இல்லை. எந்தத் தொண்டும் செய்யாத

துரைராசா என்னைவிடப் பலமடங்கு சிறப்பாக வாழ்கிறான். இனிமேல் ஆச்சிரமச் செலவுகளுக்கென நான் பொருளோ பண்மோ தரமாட்டேன்” என்றான் சிவராஜன்.

சகுந்தலை விம்மி விம்மி அழுதாள்; “சுவாமி, இவர் சிவநிந்தனை செய்கிறார். இவரது தகப்பனார் ஒரு சிறிய வியாபார நிலையத்தை ஆரம்பித்துத்தான் பெரும் வர்த்தகரானார். இவரிடம் வர்த்தகத்தை ஒப்படைத்த பின் வர்த்தகம் பல மடங்கு உயர்ந்துவிட்டது. இவரது நண்பன் தீயவன். அவன் இவரிடம் பணம் பெறுவதற்காக இவருடன் நல்லபடி பழகினான். சிறுதொகைப் பணத்தை வாங்கி வாங்கி உரிய தினத்தில் அதிக வட்டியுடன் கொடுத்து வந்தான். அதனால் அவனை நம்பிப் பெருந்தொகைப் பணத்தை இவர் கொடுக்கும் போது இவரது தந்தையார் அவன் தீயவன் என்று சொல்லிப் பணம் கொடுக்கவேண்டாம் என்றார். இவரது வாடிக்கையாளர்களும் அவனுக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டாம் என்றனர். நானும் அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவற்றைக் கூறினேன். இவர் கேட்கவில்லை. கொடுத்தார். ஏமாந்துவிட்டார். இதற்குச் சிவன் என்ன செய்வது? எல்லா வசதிகளும் எமக்கு இருக்கிறது. அதுபோதாது, மற்றவர்கள் தன்னைவிட உயர்வாக இருக்கிறார்கள் என்று சதாபுலம்பகிறார். உலகில் உண்ண வழியில்லாத மக்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள். நோயாளிகள், அங்கவீனர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் பெரும் வசதிகளுடன் வாழ்கின்றோம். இதற்கு நாம் சிவனுக்கு நன்றி கூறுதல் வேண்டும்” என்றாள்.

சிறிது நேரத்திற்கு முன் துரைராசா கூறியது பண்டிதரது காதுகளில் ஒலித்தது; “சுவாமி, நான்

தொட்டதெல்லாம் அழிந்துவிடுகிறது. அண்மையில் ஒரு வர்த்தக நிலையம் தொடங்கினேன். ஒரு வாரத்தில் அது தீப்பிடித்து ஏரிந்துவிட்டது. எனது நண்பனான் சிவராஜன் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகக் குவிகிறது. அதற்கு நீங்கள் மந்திரித்துத் தகடு செய்து கொடுத்ததாக அறிந்தேன். எனக்கும் அப்படி ஒரு தகடு மந்திரித்துத் தாருங்கள்” பண்டிதர் சிரித்தார்.

“பண்டிதரே, இப்பொழுது உணர்ந்திருப்பீர் என்று நினைக்கிறேன். சூரியனது ஓளியானது மனிதர்களது கண்களிலும் மற்றும் உயிர்களது கண்களிலும் ஒரே தன்மையாகவே படுகிறது. மனிதர்களும் மற்றும் உயிரினங்களும் சூரிய ஓளியைக்கண்டு மகிழ்கின்றன. ஆனால் கூகையின் கண்களுக்கு அவ்வொளி தெரிவதில்லை. இத்தன்மை கூகையின் கண்களில் உள்ள குறைபாடே தவிரச் சூரிய ஓளியில் உள்ள குறைபாடல்ல. அது போலக் கடவுள் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் சமமாகவே இருக்கிறார். மாயையால் கட்டுண்ட ஆன்மாக்கள் கடவுளை அறியமாட்டார்கள். கடவுளின் கிருபையையும் அறியமாட்டார்கள். கடவுள் ஒருவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படும் போது நெருங்கியவர்கள் மூலம் அறிவிப்பார். அதைப் புரிந்துகொள்ளவும் சிவனருள் தேவை. சிவனருள் இல்லாத ஆன்மாக்கள் சிவனை நம்பாது தன்னையும் சலசலப்புக்களையும் நம்பும். சிவன் விருப்பு வெறுப்பற்றவன். தன்னை வணங்காதவர்களுக்கும் பேரின்பத்தைக் கொடுப்பவன். இதை உணராதவர்கள் தான் வாழ்க்கையில் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். துரைராசா, சிவராஜன் சிறப்பாக எந்தக் குறைகளுமில்லாமல் சிறப்பாக வாழ்கிறான் என்று நினைக்கிறான். அதுபோல சிவராஜன், துரைராசா

தன்னிலும் உயர்வாக வாழ்கிறான் என்று நினைக்கிறான். ஆனால் சுகுந்தலை வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை உணர்ந்துள்ளாள். மாயையுடன் கலந்த ஆன்மாக்கள் கடவுளையும் அவரது குணங்களையும் அறியமாட்டாது. திருவருட் சார்புடைய ஆன்மாக்கள் சிவனருளால் ஞானக்கண் மூலம் கடவுளைக் காணும். அவரது குணங்களை உணரும்”.

“கூகையின் கண்களுக்குச் சூரியனது ஒளி தெரியாமல் இருப்பது போல, இறைவனை நம்பாத ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் உண்டாகாமையால் அவை சிவநிந்தனை செய்து கொண்டேயிருக்கும். வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் கடவுளையும் உணர்ந்துகொள்ள திருவருட் சார்புள்ள ஞானக்கண் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

இஹங்கண் போல வொஸிபு மிகவிருளே

யாமங்கண் காணா தவை.

19

“கூகையின் கண்களுக்குச் சூரியவொளி தோன்றாமல் இருப்பதைப் போல, திருவருள் மூலம் பெறப்படும் ஞானக்கண் கொண்டு பாராதவர்களுக்குச் சிவமயமாகிய ஒளி தோன்றாமல் இருக்கும்”.

அருளைப் பெற முயலவேண்டும்.

“கவாயி, ஆன்மாக்கள் சிவனருளைப் பெற என்ன செய்தல் வேண்டும்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“அநாதியிலிருந்தே பிறந்திறந்து அளவில்லாத துன்பங்களைப் பெற்று அல்லற்படும் உயிர்கள் எப்பொழுது ஞானத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கப் போகின்றன என்று தெரியவில்லை”.

“பிறப்புக்களுக்கு முடிவில்லை. ஒரு பிறப்பில் கர்மங்களைச் செய்யும் உயிர்கள் அக்கர்ம பலன் தீராமையால் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கின்றன. இப்பிறப்பை ஒழிக்க வேண்டுமானால் சிவஞானத்தைப் பெறுதல் வேண்டும்”.

“இறுதிக்காலத்தில் எதை எண்ணிக்கொண்டு ஒருவன் உடலைத் துறக்கின்றானோ, எப்பொழுதும் அதையே நினைப்பவனாகிய அவன் அதுவாகவே பிறக்கிறான். மரண வேளையில் சிவனை எண்ணிக்கொண்டு உடலைத் துறப்பவனுக்குப் பிறப்பேற்பட்டாலும் அப்பிறப்பில் சிவசிந்தனை இருக்கும். அவன் பிறப்பெடுத்தால் சிவநினைவுடன் பிறப்பான். உலக இன்பங்களை நினைத்துப் பொன், பொருள்களில் ஆசை கொண்டு உடலைத் துறப்பவன் அந்த ஆசைகளுடன் கூடிய கீழான பிறப்பை எடுப்பான்”.

“சிவனருளைப் பெறவிரும்பும் ஆன்மாக்கள் சர்வகாலமும் சிவனை நினைத்துக்கொண்டு கர்மமாற்ற வேண்டும். வேறு விஷயங்களில் மனதைச் செல்ல விடாது மனதை அடக்கிச் சிவனைப் பிரார்த்தித்தால் சிவஞானப்பேறு உண்டாகும்”.

“முற்றும் உணர்ந்தவனை, தொன்மையானவனை, அனைத்தையும் ஆளுபவனை, அணுவிலும் பார்க்க நுண்மையானவனை, அனைத்தையும் தாங்குபவனை, சிந்தனைக்கு எட்டாத வடிவுடையவனை, அக்ஞான இருஞுக்கு அப்பாற் பட்டவனை, பக்தியோடும் உறுதியான மனத்தோடும், யோக பலத்தோடும் நினைப்பவர்கள் சிவனின் திருவருளௌன்ற ஞானக்கண்ணால் சிவனைக் காண்பார்கள்”.

“மனிதன் ஆன்ம பலமுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். ஆன்மபலம் கொண்டவன் ஏனைய பலங்கள் அனைத்தையும் பெற்றுக்கொள்வான். ஆன்மபலம் பெற்றவன் எதற்கும் அஞ்சமாட்டான். குறிப்பாக மரணபயம் அவனுக்கிராது. சிவனிடத்தில் மனதை வைத்து, சிவனிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்துபவர்கள் சிவனடியில் வாழ்வார்கள்”.

“மனதை உறுதியாகச் சிவன் மீது வைத்தால் அது முதிர்ந்து பக்தியாகிறது. அப்படியல்லாது அது உலக விஷயங்களிலீடுபாடு கொண்டால் அதைப் பழக்கத்தால் ஒழுங்குபடுத்துதல் வேண்டும். உலக பந்தங்களில் இருந்து மனதை மீட்டெடுத்துச் சிவன் பால் வைப்பதற்கு அப்பியாச யோகம் என்று பெயர். நல்லியல்புக்கும் கெட்ட இயல்பிற்கும் பழக்கதோடிமே காரணமாகிறது. பழக்கத்தால் (அப்பியாசத்தால்) செய்ய முடியாதவற்றைச் செய்யலாம்”.

“ஆரம்பத்தில் அப்பியாசங்களைச் செய்வது சிரமம். முதலில் கர்மம் செய்யும் போது சிவனை நினைத்துக்கொண்டு செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்து வரச் சிவனின் நினைவு படிப்படியாக மனதை நிரப்பும். அதனால்

சிவனருள் உண்டாகும். ஆரம்பத்தில் மனதை அடக்குவது மிகமிகக் கடினமானது. குலசிங்கம் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த புதிதில் எனது போதனைகளைக் கேட்ட போதும் அவனது மனம் பக்குவமடையவில்லை. அவன் சீடர்களுடனும், இங்கு வரும் மக்களுடனும் முரண்பட்டான். அவனால் மனதை அடக்க முடியவில்லை. மெதுவாகவே அவனுக்குச் சிவசிந்தனையை ஊட்டவேண்டும்மென்று நினைத்து அவனை வேலை செய்யவிட்டேன். அதற்குச் சம்பளமும் கொடுத்தேன். வேலை செய்யும் போது சிவனின் நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வேலையைச் செய்யச் சொன்னேன். நாள்தைவில் அவனது போக்கில் மாற்றம் காணப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு வேலை செய்தான்”.

“ஓருமுறை அவனோடு முன்பு முரண்பட்ட ஒருவன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து சிவனை வணங்கிவிட்டு என்னிடம் ஆசிபெற்றுச் சென்றான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற குலசிங்கம், தனது ஆத்திரம் தீரும் வரை அவனைத் தாக்கினான். அப்படியிருந்தும் அவனது ஆத்திரம் தீரவில்லை. இப்படியாக மனிதர்கள் வாழ்வதால் தான் சிவனருளைப் பெற்றுமுடியாதிருக்கிறது. காமம், குரோதம், பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சாமை, பொறாமை, புறங்கூறுதல் போன்ற பாவங்களை நினைத்தாலே சிவனருள் கிடைக்காது. இதனால் தான் ஆன்மா அநாதியிலிருந்து திரும்பத்திரும்பப் பிறந்து துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. அவனுக்கு உபதேசம் செய்ததோடு சிவனை நினைக்கும் பயிற்சிகளும் கொடுத்தேன். அவனது மனம் சிறிது சிறிதாக ஆறுதலடைந்தது. அதனால் அவன் மக்களுடன் சேராது தனிமையில் இருந்தான். அதனால் அவன் தியானம்

செய்யப் பழகினான். தியானப் பயிற்சி சிவசிந்தையைத் தூண்டியது. அதனால் அவன் சம்பளம் பெறாமல் வேலை செய்தான். அதன் பின் தான் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தையும் பொருட்களையும் கொண்டு வந்துதந்தான். அதன்பின் அவன் உலக விடயங்களை நினைப்பதில்லை. அநாதியிலிருந்தே பிறந்து பிறந்து துன்பங்களை அனுபவிக்கும் ஆன்மாக்கள் பயிற்சியின் மூலமும், முயற்சியின் மூலமுமே சிவனின் திருவருளாகிய ஞானத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை அடையமுடியும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

**அன்றை மாற்றுமுயி ரந்தோ வருடெரிவ
தென்றைவொன் றில்லா விடர்.**

20

“சொல்ல முடியாதளவு துன்பங்களை அநாதியிலிருந்து அனுபவித்து வரும் ஆன்மாக்கள், ஜயோ, திருவருளாகிய ஞானத்தை எப்போது பெற்றுப் பேரின்பம் அடையப் போகின்றனவோ?”.

முன்றாம் அதிகாரம்

கிருண்மல நிலை

என்றும் உள்ளவை

“சுவாமி, இல்லை என்பது எவ்வாற்றலுமில்லை என்கிறார்கள். அது எப்படிச் சுவாமி?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பிறவித்துன்பமும், முத்தியின்பமும், மும்மலங்களும், சிவமும் இல்லை என்பது எவ்வாற்றாலும் இல்லை” என்று சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறது”.

“பிறந்தால் துன்பம் தான். எமக்கு முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் அடியார்களைப் பார். நடுவே பச்சைச் சேலையுடன் இருக்கும் பெண்ணை அழைக்கிறேன். அவளது துயரத்தைக் கேள்; “சாரதா, இங்கேவாம்மா, உனது கல்டங்களைக் கூறு”

“சாரதா விக்கி விக்கி அழுதாள். “சுவாமி, எனக்கு ஜந்து பிள்ளைகள். எனது கணவன் பெருங்குடிகாரன். தனது உழைப்பை மட்டுமல்ல நான் கலிவேலை செய்து உழைக்கும் பணத்தையும் அடித்துப் பறித்துக்கொண்டு சென்றுவிடுவார். தினமும் நானும் பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடப்போம். பசி தாங்க முடியாமல் எனது முத்த மகன் வீட்டை விட்டோடிவிட்டான். இப்பொழுது அவன் திருடனாக மாறிவிட்டான். அதனால் காவலர்கள் அவனைத்தேடித் தினமும் வீட்டுக்கு வந்து தொந்தரவு செய்கிறார்கள். எனது இரண்டாவது மகளை வீட்டுவேலை செய்யவிட்டேன். அவள் வீட்டில்

களவெடுத்து அகப்பட்டு விட்டாள். எனது கடைசி மகனுக்கு இருதயத்தில் வருத்தம். சத்திர சிகிச்சை செய்ய இரண்டு இலட்சம் ரூபா வேண்டும் என்கிறார்கள். நான் பிறந்ததிலிருந்துபடும் கஷ்டம் போதும் சுவாமி. என்னை யமன் அழைத்துச் சென்றால் மகிழ்வேன்” அழுதாள்.

“ஆதித்தியா உனது துன்பங்களைச் சொல்” என்றார் சுவாமியார்.

“நான்கு தலைமுறைகளுக்கு அனுபவிக்கக்கூடிய சொத்து என்னிடமிருக்கு. ஆனால் பிள்ளைகள் இல்லை. மனைவி நோயாளி” அழுதான் ஆதித்தியன்.

“ஆதித்தியா, சாரதாவுக்கு உதவி செய். ஏழைகளுக்கு உதவி செய்தால் இறைவன் உனக்கு உதவி செய்வார்”. என்றார் சுவாமியார்.

“செய்கிறேன் சுவாமி. சிவன் கண்கண்ட தெய்வம். அவர் எனக்கு உதவுவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு” என்றான் ஆதித்தியன்.

“இறைவனை நம்பி அவரைத் தொழுபவர்களைத் தவிர மற்றவர்களைல்லோரும் துன்பப்படுகின்றனர். ஆதித்தியன் சொல்வதையெல்லாம் செய்வதாகக் கூறுவான். ஆனால் செய்யமாட்டான்”. என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

“உண்மைதான் சுவாமி. நான் குழித்துவிட்டு அடாவடித்தனங்கள் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பெருந்துன்பப்பட்டேன். குடிப்பதற்குப் பணம் வேண்டும். பணமில்லாவிட்டால் திருடுவேன். அதனால் பெருந்துன்பங்கள் உண்டாகும். சண்டை சச்சரவுகள் வரும். குடும்பத்தில்

குழப்பங்கள் உண்டாகும். இப்பொழுது சிவனை நம்பி அவனைச் சித்தத்தில் இருத்தித் தினமும் பூசைசெய்து வருகிறேன். எனக்கு எந்தத் துன்பமும் இப்போது இல்லை. பணம் தேவையில்லை. சேகரிக்கவும் தேவையில்லை. அதனால் என்றுமில்லாத மகிழ்வுடன் இருக்கிறேன். தேவைகள் ஏற்பட்டால் தான் துன்பங்கள் வரும். சிற்றின்பத்தைத் தேடினாலும் துன்பங்கள் வரும். சிவனை நினைத்தால் தேவைகள் ஏற்படாது. பேரின்பத்தைத் தேடினால் என்றும் மகிழ்ச்சி உண்டாகும்” என்றார் குலசிங்கம்.

“அப்பொழுது அங்கே குலசிங்கத்தின் எதிரியான தாமோதரன் வந்தான். இருவரும் முன்பு சேர்ந்து திருமியவர்கள்; குடித்தவர்கள். அதனால் தாமோதரனுக்குக் குலசிங்கத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் யாவும் தெரியும். அதனால் அவன் குலசிங்கத்தைப் பற்றித் தவறாக மக்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்; “குலசிங்கம் தான் செய்த தீமைகளை மறைப்பதற்காகத்தான் சுவாமியாரோடு சேர்ந்திருக்கிறான். அவன் ஒரு பெண் பித்தன். ஆச்சிரமத்திற்கு வரும் பெண்களுடன் தவறாக நடப்பான்” என்று கூறியவன். இது குலசிங்கத்திற்குத் தெரியும்.

“தாமோதரனைக் கண்டதும் குலசிங்கத்தின் முகம் விகாரமடைந்தது; “குலசிங்கம் அண்ணை நான் தவறாக ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் என்னை மன்னித்துவிடு” என்று குலசிங்கத்தின் பாதங்களைப் பற்றினான் தாமோதரன்”.

“சீ, என்னைத் தொடாதே. உனது பாவப்பட்ட கரங்கள் என்மீது படக்கூடாது” சினந்தான் குலசிங்கம்.

“நமசிவாயகம் சுவாமியார் சிரித்தார்; “பண்டிதரே, ஆசைகளைத் துறந்துவிட்டோம் என்று கூறும் ஞானிகளிடமும் மும்மலங்களும் இருக்கும். கன்மமும் மாயையும் குறைவாக இருந்தாலும் ஆணவும் முத்தி அடையும் வரை இருக்கும். ஓர் உணவை அல்லது ஒரு பழத்தை விரும்பினாலே விரும்புபவன் மாயைக்கு உட்பட்டவன் ஆவான். மனம் தெளிந்த குலசிங்கத்திற்கே கோபம் வந்ததென்றால் மலங்கள் இல்லாமல் இல்லைத்தானே”.

அப்பொழுது அவ்வூரில் தானதாமங்கள் செய்து வாழும் வேலாயுதபிள்ளை வந்தார். அவரிடம் உதவிகோரிச் செல்பவர்களுக்கு அவர் எவ்வேளையிலும் உதவி செய்வார். தன்னிடம் அவர்கள் கேட்கும் பொருட்கள் இல்லாவிட்டால் அப்பொருட்கள் உள்ளவர்களைத் தேடிச்சென்று உதவி செய்யுமாறு வேண்டுவார்.

“சுவாமி, சிறுத்தொண்டனிடம் சுகுந்தலையின் மகனின் இருதய சத்திரசிகிட்சை பற்றிக் கூறினேன். அவர் அதற்குச் செலவாகும் பண்டத்தைத் தரச் சம்மதித்துள்ளார்” என்றார் வேலாயுதபிள்ளை.

“சிவன் இருக்கிறார் என்பதற்கு இதை விடச்சாட்சி வேறில்லை. சிவனது திருவருளின் மகிமையால் சிறுத்தொண்டன் உதவுவதாகக் கூறியுள்ளார். அவர் பெரிய வணிகன். நல்லவர்; ஆனால் குழந்தைகள் இல்லை. பெரும் பெரும் பணக்காரர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் உதவுமாட்டார்கள். சிவன் இருக்கிறார். அவர் கழ்டப்பட்டவர்களுக்கு உதவ உதவப் பணம் பணமாகத் தருவார் என்று எண்ணுபவர்களே அஞ்சாமல் உதவிகள் பலவும் செய்கிறார்கள்”.

“வேண்டுதல்கள் எவையுமில்லாமல், தூய்மையான மனத்துடன், பக்கம் சாராது, தனது அஞ்சாடக் கர்மங்களின் பயனை விரும்பாது சிவனை வணங்குபவர்கள் இவர்கள். இவர்கள் நன்மை தீமைகளைத் துறந்தவர்கள். இவர்கள் சித்தத்தைச் சிவன் பால் வைத்துச் சிவனையே கதியாகக் கொண்டு சிவசிந்தையுடன் வாழ்பவர்கள். இவர்கள் இப்படி வாழும் போதே பேரின்பத்தைத் தருகின்ற முத்தியின்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். சிறுத்தொண்டனை உங்கள் எல்லோரக்கும் தெரியும். மாபெரும் வணிகனான அவனுக்கு எவ்வளவு இலாபம் வருகிறது. அதையெல்லாம் அவன் சிவனின் மைந்தார்களுக்கு எதிர்பார்ப்பின்றிக் கொடுத்து வருகிறான். அதனால் அவன் என்றும் திருவருளால் பேரின்பத்துடன் வாழ்கிறான். அவனுக்கு விரைவில் புத்திர பாக்கியம் உண்டு”.

“பிறவித்தன்பமும், முத்தியின்பமும், மும்மலங்களும், சிவமும் இல்லையென்று சொல்லக் கூடியவையா...?” என்று கேட்டார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

துன்றும் பவத்துயரு மின்புங் துணைப்பொருளு

மின்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

21

“கடல்லைகளைப் போல இடையீடின்றித் தொடர்ந்து வந்து வருத்தும் பிறவிகளாகிய துன்பமும், முத்தியாகிய பேரின்பமும், பிறவித் துன்பங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கின்ற மும்மலங்களும், முத்தியின்பத்தைத் தரும் சிவமும் இல்லையென்று சொல்வது எவ்வாறு?”.

ஆணவத்தின் தன்மை

“சுவாமி, மும்மலங்களுட் கொடியது ஆணவம் என்கிறார்கள். அது உண்மையா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“இருள் உலகத்தில் உள்ள எப்பொருளையும் காண்பதற்கு இடமளிக்காது தன்னைத் தான் காட்டும். அத்துடன் இந்த இருளானது உலகில் உள்ள பலவேறு வகைப்பட்ட பொருட்களை அவற்றின் தோற்றுத்தைக் காண்பிக்க விடாது ஒரே பொருளாகக் காட்டும் தன்மையுள்ளது”.

“இரவிலே செல்லும் ஒருவன் பாதை தெரியாது பாதையின் ஓரங்களில் நிற்கும் மரங்களுடனும், பாதையின் குறுக்கே கிடக்கும் பொருட்களிலும் இடறுப்படுவான். சில நாட்களுக்கு முன்பு இரவிலே சென்ற எனது சீடனொருவன் பாம்பினால் கடியுண்டான். இன்னொரு சீடன் வழிதவறிச் சென்று கிணற்றுள் விழுந்துவிட்டான். இருளானது பொருள்களின் தன்மையை மறைப்பதால் உயிரினங்கள் பெரும் துன்பத்துக்குள்ளாகின்றன. இது போலப் பதி, பசு. பாசங்களின் தன்மையையும் இருளைப் போன்றதொரு கொடிய பொருளே மறைக்கிறது. இதை அனுமானம் மூலம் தான் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். பொருளை இருள் மறைப்பது போலப் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள்களையும் இனங்காணவிடாது மறைப்பது இருளான ஆணவமலமாகும்”.

“ஆணவம் ஆன்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் சிற்றின்ப நினைவுகளையே கொடுக்கும். அதைப் பேரின்பமென

நினைத்து அனுபவிக்கும் ஆன்மாக்கள் துன்பத்தைத் தருகின்ற பிறப்புக்களைத் தொடர்ந்தெடுக்கும். ஆணவம் கடவுளின் பெருமைகளை மறைத்து ஆன்மாக்களுக்கு அகந்தை, மமதை ஆகியவற்றைக் கொடுத்து மயக்கும். இதனால் நான், எனது எனும் அகங்காரத்தை ஆன்மாக்கள் பெறுகின்றன”.

“மோகம், மதம், ராகம், விஷாதம், சோஷம், வைசித்திரியம், அரிசம் ஆகிய ஏழு குணங்களை ஆணவம் ஆன்மாக்களுக்கு உண்டுபண்ணுகிறது. மோகம், நல்லறிவை மயக்குவது, மதம், உலக இன்பங்களை மேலாக மதிக்கச் செய்வது. ராகம், உலக இன்பங்களில் அளவுக்கதிகமான பற்றை உண்டாக்குவது. விஷாதம், அனுபவித்த சிற்றின்பங்கள் மீண்டும் கிடைக்காதா என்று ஏங்கி வருந்தவது. சோஷம், பற்றுள்ளவர்களிடமிருந்து பிரிந்த காலத்தில் வருந்தி உடல் மெலிவது. சைவித்திரியம், ஆன்மா தன்னில் உள்ள குற்றங்களைக் கடவுள் செய்த குற்றங்களாகக் கருதுதலும் தன்னுடைய பெருமைகளை உயர்வாகக் கருதுதலும், அரிசம், உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கும் போது தனக்கு எந்தவிதமான குறைபாடுகளுமில்லை என்ப்பெருமைப்படுவது. ஆன்மாக்களை ஆட்டிப்படைப்பது ராகமாகிய அவாவே. அவா தான் பிறவிகளுக்குக் காரணமாக அமைவது. அவாவின் காரணத்தால் தான் மனிதன் தானத்ரமங்கள் செய்ய விரும்புவதில்லை. அவாவால் தான் மனிதர்களை மனிதர் கெடுக்க விரும்புகிறார்கள்”.

“ஆதித்தியனைப் பார். அவன் பெரிய தனவந்தன். அவனுக்குப் பணத்தில் உண்டான மோகம் அவனது நல்லறிவை மயக்கிவைத்துள்ளது. அடிக்கடி

பத்துத்தலைமுறை அசையாமல் இருந்து சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கக்கூடிய பணம் தன்னிடம் இருக்கின்றென்று சொல்கிறானே தவிர ஒரு பத்துச் சதம் யாருக்காவது கொடுக்கிறானா...? அதைவிட அவன் மதங்கொண்டவனாகவே இருக்கிறான். உலக இன்பங்கள் முழுவதையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி ஆடம்பரமான வீடொன்றைக் கட்டியிருக்கிறான். அவனது உடைகள் பெறுமதியானவை. உடலில் இருக்கும் தங்க, வைர நகைகளைப்பார். அதன் பெறுமதி எவ்வளவு? தரமான கொழும்புச்சத்து மிக்க சுவையான உணவு வகைகளை உண்பதால் அவனது தேகம் எவ்வளவு வாளிப்பாக உள்ளது. அவன் உலக இன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கவேவிரும்புகிறான்”.

“இவற்றைவிட முன்பு அனுபவித்த இன்பங்களையெல்லாம் என்றும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடனேயே வாழ்கின்றான். அவனுக்கு அவனது மனைவியின் தங்கையின் மீது மோகமிருந்தது. தனது பணவலிமையால் அவளை அடைய விரும்பினான். அவனது மனைவியால் அவனைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவள் இன்னொருவனைக் காதலித்து அவனுடன் சென்றுவிட்டாள். அதனால் இன்றும் அவன் மனம் வருந்துகிறான். தனது மனைவியையும் மனைவியின் பெற்றோரையும் தினமும் துன்புறுத்தி மகிழ்கிறான்”

“இதைவிட மோசமானது, தான் கடவுளுக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்தும் அவர் தன்னை வருத்தவதாக எண்ணுவது, கோயிலுக்குக் கட்டிடம் கட்டினேன், தேர் செய்யப்

பணம் கொடுத்தேன். மடங்கட்டிக் கொடுத்தேன். என்னை விடக்கோயிலுக்கு உதவி செய்பவர் யார்....? அப்படியிருக்க எனக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. மனைவியின் சகோதரியைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினேன். அவள் யாருடனோ சென்றுவிட்டாள். கடவுள் சாரதாவுக்கு ஜந்து பிள்ளைகளைக் கொடுத்தவர் எனக்குத் தரவில்லை. இனி நான் கோயிலுக்கு உதவமாட்டேன். எனக்கு என்ன குறையிருக்கிறது?. என்னிடமுள்ள பொருளுக்காக எத்தனை பெண்கள் வருவார்கள். எனது பொருளை வைத்து உலக இன்பங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிப்பேன்” என்று ஆதித்தியன் தனது நண்பர்களுக்குக் கூறியதாக அறிந்தேன்”.

“ராகமாகிய அவா தான் மயக்குவது. ஆதித்தியனுக்குப் பணத்தில் உண்டான அவா தான் அவனைத் தானதர்மம் செய்யவிடாது மறிக்கிறது. பணத்தில் ஆசையில்லாவிட்டால் அவன் ஏழைகளுக்குப் பணத்தைக் கொடுப்பான். பத்துத்தலைமுறை அனுபவிக்கக்கூடிய பணம் இருப்பதாகக் கூறுபவன் சகுந்தலையின் பிள்ளைக்கு ஒரு சிறுதொகைப் பணம் கொடுக்க மறுக்கிறான். இதற்குக் காரணம் அவா, அளவுக்கதிகமான அவா”

“ஆணவும் ஆன்மாக்களின் நல்லறிவை அரித்து அரித்து இறுதியில் இல்லாமலே செய்துவிடும். இதனால் தான் மனிதர்கள் அஞ்சாது பஞ்சமாபதங்களைச் செய்கிறார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கிருளான தன்றி யிலதெவை மேகப்

“உ_லகில் உ_ள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் தன்னுள் மறைத்து, பார்க்குமிடமெல்லாம் தானாக உ_ள்ளபொருள் இருளன்றி வேறு எதுவும் இல்லை”.

இருளிலும் கொடியது.

“சுவாமி, ஆணவமலம் இருளிலும் கொடியது என்கிறார்கள். அது உண்மையா சுவாமி?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, இருள் தன்னைக் காட்டும். ஆனால் தான் ஆட்கிரமித்து வைத்திருக்கும் பொருட்களைக் காட்டாது. ஆனால் ஆணவம் தன்னையும் காட்டாது. குணங்களையும் உணரவிடாது. ஆணவம் மேற்சொன்ன இரு குணங்களையும் உடையதால் ஆன்மாக்களைச் சிந்திக்கவிடாமல் செய்துவிடும். ஆன்மாக்கள் ஆணவத்தின் வஞ்சனையை உணராமல், அதனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு உலகத்தையும் கடவுளையும் அறிந்துகொள்ள முடியாதனவாய்ப் பிறப்புக்கள் தோறும் அல்லற்படும். ஆதித்தியனின் மனைவியின் சகோதரி காதலித்த வாலிபன் மிகவும் ஏழை. ஆதித்தியனின் வீட்டில் கூலிவேலை செய்தவன். அதனால் கூலியான அவன் தனக்கு உறவினாக வரலாமா என்ற திமிரில் பணத்தைச் செலவு செய்து

கையாட்களை அனுப்பி அவர்கள் இருவரையும் பலநாட்களாகத் தேடினான்”.

“ஊர்ப்பெரியவர்களும், அவனது மனைவியும் அவனுக்கு புத்திமதிகள் கூறிப்பார்த்தனர். கடைசியாக ஊர்ப்பிரமுகர் ஒருவர் சொன்னார்; “ஆதித்தியா, நீ அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டாம். அவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்காமல் இரு. அவன் பாவம் ஏழை. உனது மைத்துனி மீது காதல் கொண்டு அவனை அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். அதற்காக நீ ஏன் உனது மனைவியின் பெற்றோரைத் தண்டிக்கிறாய். அவர்கள் அப்பாவிகள். எந்தப் பாவமும் செய்யாதவர்கள். அவர்கள் விரும்பி அந்தத் திருமணத்தைச் செய்து கொடுத்திருந்தால் நீ அவர்களுக்குச் செய்யும் தீமைகளை நியாயமானதென்று சொல்லலாம். அவர்களுக்கும் விருப்பம் இல்லைத்தானே”.

“இல்லை. அவர்கள் தான் இருவரையும் கூட்டுவிட்டார்கள். நான் இரண்டு வருடங்களாக அவனை எனக்குத் திருமணம் செய்து தரும்படி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குச் செய்து தந்திருந்தால் இந்த மானக்கேடு வந்திருக்குமா...? நான் எனது உயிர் உள்ளவரை அவர்களைச் சேர்ந்து வாழ விடமாட்டேன்” என்றான்.

“ஆதித்தியா, நடப்பவையெல்லாம் விதிப்படி தான் நடக்கும். காதல் என்பது பூர்வபுண்ணியப் பலனால் ஏற்படுவது. உன்னுடன் அவள் வாழவேண்டும் என்ற விதியிருந்திருந்தால் அவள் உனக்கு வாழ்க்கைப்

பட்டிருப்பாள். அவருக்குக் கணவன் அவன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கு” அந்தப் பெரியவர் சொன்னார்”.

“கைகாலாகாதவர்களும், பணமில்லாதவர்களும் தான் விதியை நம்புவார்கள். அத்துடன் அறிவில்லாதவர்கள் தான் தீமையானவற்றை நன்மையானது என்று சொல்வார்கள். நீங்கள் ஊரவர்களுக்குப் பெரும் பிரமுகராக இருக்கலாம். ஊரவர்களெல்லாம் பரதேசிகள். பத்துச் சதத்திற்கு வழியில்லாதவர்கள். அதனால் உங்கள் உபதேசங்களை அமிழ்தாக ஏற்பவர்கள். நான் பணக்காரன், அறிவுள்ளவன், நல்லவர்களுடன் சேர்ந்திருப்பவன். அதனால் எனக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று தெரியும். நீங்கள் எனக்கு ஆலோசனை கூறியது போதும். எழுந்து செல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு தூரத்துவிப்பேன்” என்றானாம். அதனால் ஊர்ப்பெரியவர்கள் வந்துவிட்டனர். அதன் பின் ஆகித்தியன் இருவரையும் தேடிக் கண்டுபிடித்துவிட்டான். பாவம் அந்தப் பையன். அவனைக் கட்டிவைத்து அடித்தானாம்”.

“ஆணவம் தீய செயல்களை நல்ல செயல்களென்றும், அதர்மங்களை தர்மங்களென்றும் நிலைநிறுத்தித் தவறான முடிவுகளை எடுக்கப்பண்ணும். நல்ல எண்ணங்களை, தர்மசிந்தனைகளை, கடவுளின் நினைப்பை ஆணவம் மறைக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. இதனால் தான் ஆகித்தியன் நல்லவற்றை எண்ணவில்லை. அதை எண்ணவிடாமற் செய்தது ஆணவம். ஆணவம் தீயவற்றை நல்லவைகளாகக் காட்டும் போது தன்னை மறைத்து, தன் செயல்களையும் மறைத்து அடுத்துக் கெடுக்கும். இதனால்

தான் ஆணவம் இருளிலும் கொடியது என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

ஓருபொருஞுங் காட்டா திருஞருவங் காட்டு

மிருபொருஞுங் காட்டா திது.

23

“இருளானது தான் மறைத்து வைத்திருக்கும் பொருள் ஒன்றையும் காட்டாவிட்டாலும் தன்னைக் காட்டும் இயல்புடையது. ஆணவமலம் தன்வசமாக்கி வைத்திருக்கும் பொருளையும் காட்டாது. தனது உருவத்தையும் காட்டாது”.

அநாதியானது

“சுவாமி, ஆன்மாவைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் ஆணவம், ஆன்மாவுக்குள் கலந்திருக்கும் சிவத்துடன் சேராது என்பார்கள். இது சரியா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“உயிர்களின் உள்ளொளியாகச் சிவம் இருக்கிறது. அவ்வுயிர்களில் ஆணவமானது தானும் அநாதியிலிருந்தே கலந்து, சிவத்தைப் பற்றாது அடங்கி, இன்றுவரை ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது நிற்கின்றது. நன்கு முற்றிய தேங்காயை எடுத்தால் அதன் மட்டையோடு தேங்காயின் பருப்புக்குச் சொந்தமில்லை. ஓட்டுடன் அது சம்பந்தப்பட்டுள்ளது. தேங்காயுடன் மட்டையும் ஓடும் பருப்பும் சேர்ந்திருந்தாலும் மட்டை பருப்புடன் சேர்ந்திருப்பதில்லை.

அதுபோல ஆன்மாவுடன் சிவமும் ஆணவமும் சேர்ந்திருந்தாலும் ஆணவம் சிவத்துடன் சேர்வதில்லை”.

“மாயையும் கர்மமும் சர்வசங்காரகாலத்தில் ஆன்மாவை விட்டு ஒதுங்கி நிற்கும். பின் மகாசிருட்டித் தொடக்கத்தில் மீண்டும் ஆன்மாவுடன் சேர்ந்து விடும். ஆனால் ஆணவம் சர்வசங்கார காலத்திலும் ஆன்மாவுடன் சேர்ந்திருந்து முத்திக்காலத்தில் விலகும். ஆனால் சர்வசங்கார காலத்தில் சிவத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆன்மாவை ஆணவம் பற்றாது”.

“கற்புள்ள பெண் கணவனுடன் எந்நானும் சேர்ந்திருப்பாள். ஆனால் பிற ஆடவர்களைக் கணவிலும் நினையாள். அவளது கணவன் இறந்த போதும் காம உணர்வு அவளது தேகத்தில் இருக்கும். அந்த உணர்வு பிற ஆடவர்களை நாடாது. அது போன்றது தான் சிவம். கற்புள்ள பெண்களைப் போல அநாதியிலிருந்தே ஆன்மாவுடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆணவம் சிவத்தைப் பற்றாது”.

“ஆதித்தியன் தனது மனைவியின் சகோதரியையும் அவளது கணவனையும் பிடித்து வந்து இருவரையும் தனித்தனியே அடைத்து வைத்திருந்தான். தினமும் மனைவியின் சகோதரியை அடைத்து வைத்திருக்கும் அறைக்குச் செல்வான். அவன் செல்லும் போது விலையுயர்ந்த புடைவைகளையும், விலை மதிக்க முடியாத ஆபரணங்களையும், அறுசவைப் பண்டங்களையும் கொண்டு செல்வான்”.

“பெண்ணே, உனக்கு என்ன தேவையென்று சொல். உன்னைத் தங்கத்தால் சோடிக்கட்டுமா...? எனது

சொத்தெல்லாவற்றையும் எழுதித்தரட்டுமா...? இன்னும் என்னென்ன வேண்டும்மென்று சொல். அவற்றை உனது காலடியில் குவிக்கிறேன். நீ ஒரு பிச்சைக்காரனை நம்பிச் சென்றுவிட்டாய். அது அறியாமையால் நிகழ்ந்தது. அதைக் கெட்ட கணவாக எண்ணி மறந்துவிடு. என்னுடன் வா, உனக்குச் சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன். வீணாகப் பிடிவாதம் பிடித்து பேரின்பமயமான வாழ்க்கையைக் கெடுக்காதே. உன்மீது எனக்குள்ள விருப்பம் உன்னைத் துன்புறுத்த முடியாது செய்துள்ளது. என்னைத் திருமணம் செய். ஒருவர் இரு திருமணம் புரிவது குற்றமல்ல. அதுவும் உனது சகோதரிக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாததால் தான் கேட்கிறேன். அப்படிச் செய்வது தர்மம்” என்று ஆதித்தியன் இரந்தான்”.

“துட்டனே, நீ என்னைக் கொல்லலாமே தவிர என்னுடலைத் தொடக்கூட முடியாது. நீ என்னைப் பலாத்காரமாகத் தீண்டினால் மறு நிமிடமே நான் உயிர் துறப்பேன். நீ, நீதி நியாயம் பற்றிப் பேசுகிறாயா...? பிறந்த நாள் தொடக்கம் நான் உன்னோடு கூட இருந்தாலும் உன்னை அந்னியணாகவே கருதி வந்தேன். நீரும் எண்ணெயும் ஒருபோதும் கலக்காது. அது போல உன்னுடன் எனக்கு ஒருபோதும் உறவு ஏற்படாது. துட்டனே விலகிப்போ” என்று அவள் ஆதித்தியனை ஏசினாள். கற்புள்ள பெண்கள் அந்னிய அடவர் அரசனாக இருந்தாலும் ஏறிட்டு நோக்கமாட்டார். அது போலத்தான் ஆன்மாவோடு இருக்கும் சிவமும் ஆணவத்தோடு சேராது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

அன்றளவி யுள்ளளவியோ டாவி யிடையடங்கி

“ஆன்மாவின் உள்பொருளாகிய சிவம் ஆன்மாவுடன் கலந்தன்றே இருண்மலமாகிய ஆணவழும் ஆன்மாவோடு கலந்து சிவத்தைச் சாராது இன்று வரை ஆன்மாவுடன் நீங்காது நிற்கிறது”.

ஆணவத்தின் நீங்காத தன்மை

“சுவாமி, ஆணவமலம் தான் பொருந்திக் கலந்திருக்கும் ஆன்மாக்களுக்குக் கூடத் தன்னைக் காட்டாதென்கிறார்கள். இது பற்றிக் கூறுங்கள்” என்றார் பண்டிதர் நடராஜா.

“எண்ணில்லாத ஆன்மாக்களோடு பொருந்திக் கலந்து நிற்கின்ற இருட்பாவை என்று சொல்லப்படும் ஆணவமாகிய பெண்ணுக்கு, தனது நாயகர்களாகிய ஆன்மாக்களுக்கு ஒரு போதும் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாத தன்மை உண்டு”.

“கற்புள்ள பெண்கள் தன்னுயிர் போவதாக இருந்தாலும் கூட அந்னிய ஆடவரோடு கூடமாட்டார்கள். இத்தன்மைக்கு மாறாக ஓர் ஆன்மாவை பினித்திருக்கும் ஆணவ மலம் எல்லா ஆன்மாக்களோடும் சேர்ந்திருக்கும்.

ஆனால் அது எந்த ஆன்மாக்களுக்கும் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாது”.

“ஆதித்தியனின் மனவியின் தங்கையோத்தி, ஆதித்தியன் பொன் பொருள் யாவற்றையும் கொடுத்த போதும் அவள் ஆதித்தியனோடு கூட மறுத்தாள். கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்று நினைத்து தனது சொந்த நாயகனுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தாள். ஆனால் சிவகுமாரன் என்ற வணிகனின் மனவின் நிர்மலாவைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“சிவகுமாரன் பெரிய பணக்காரன் . அவன் தொழில் நிமித்தம் அயலூருக்குச் சென்ற போது ஒரு களியாட்டு விழாவில் நிர்மலா என்ற கண்ணிப் பெண்ணைக் கண்டான். அவளது பேரழகு அவனை வசீகரித்தது. அதனால் அவன் அவளது பெற்றோரை அணுகித் தான் நிர்மலாவைத் திருமணம் செய்ய விரும்புவதாகக் கூறினான்”.

“பெரும் தனவந்தனான் சிவகுமாரனுக்குத் தமது மகளைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க நிர்மலாவின் பெற்றோர் விரும்பினார். நல்லதொருநாளில் அவர்களது திருமணம் முடிந்தது”.

“சிவகுமாரனது வீட்டில் நிர்மலா குடியேறினாள். அவள் சிவகுமாரன் மீது அளவுக்கதிகமான அன்பு வைத்திருப்பதாக நடித்தாள். சிவகுமாரனது பெற்றோரிடத்தும், இனத்தவர்களிடத்தும் பேரன்பு கொண்டவளாக நடந்து கொண்டாள்”.

“சிவகுமாரன் அடிக்கடி வெளியூருக்குச் செல்வது வழக்கம். அந்நாட்களில் அவளது ஊரில் உள்ள ஒருவன் சிவகுமாரனின் வீட்டில் வந்து தங்குவான். அவனுடன் நிர்மலா கூடிக்குலாவி இன்பம் அனுபவிப்பாள்”.

“சிவகுமாரனின் நண்பன் பாலசிங்கம் அவனும் பெரும் தனவந்தன். அத்துடன் நல்ல அழகான பலசாலி. அவனின் அழகும் பலமும் நிர்மலாவை வசீகரித்தது. சில நாட்களில் அவனுடனும் கூடிக்குலாவி இன்பம் அனுபவித்தாள்”.

“காம உணர்வு மிக்க அவள் தான் கானும் அழகான ஆண்களைத் தன்வசப்படுத்தினாள். சிவகுமாரனுக்குத் தன்னுயிரைக் கொடுப்பது போல நடிப்பாள். அவனுக்கு உணவு ஊட்டிவிடுவாள். அவனைக் குளிப்பாட்டிவிடுவாள். அவளது செயல்களால் ஏமாந்த சிவகுமாரன் அவளைத் தெய்வமென நம்பினான்.. அதனால் அவள் பிற ஆடவர்களுடன் சிரித்துப் பேசினாலும் அவன் சந்தேகப்படமாட்டான்”.

“சிவகுமாரனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகள் அனைத்தையும் அவள் தனது ஊர்க்காரனுக்கும், பாலசிங்கத்திற்கும் செய்வாள். இதனால் அவர்கள் தம்மிடமுள்ள திரவியங்களைக் கொண்டு வந்து அவளது காலடியில் கொட்டனர்”.

“சிவகுமாரனுக்கு அவள் மற்றவர்களுடன் கூடிக்குலாவுவது தெரியாது. ஒவ்வொருவரும் தமக்குத்தான் அவள் சொந்தமென்றும், அவள் அன்பாகத் தமக்குத்தான் பணிவிடை செய்கிறாள் என்றும் நினைத்தனர்”.

“பலருடன் கூடிக்குலாவும் நிர்மலா எப்பொழுதும் அவதானமாக இருப்பாள். தற்செயலாக ஒருவர் இருக்க இன்னொருவர் வந்துவிட்டால் மிகவும் தந்திரமாக நடந்து இருவரையும் அவ்வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றி விடுவாள்”.

“இது போலவே ஆணவழும் செயற்படுகிறது. ஆதிமுத்தரையும், விஞ்ஞானகலரையும், பிரளயாகலரையும் சகலரையும் பற்றிப் பிடித்துத் தன் போக்கில் ஆட்டிப்படைப்பதோடு, ஒரு போதும் அவர்களை விட்டகலாதும், தன்னை இனங்காட்டாதும் நின்று பேரின்பம் என்று சொல்லி நீங்காத பெரும் துன்பங்களைக் கொடுக்கும். தன்னைக் காட்டாதது மட்டுமல்ல, தான் தான் செயற்படுத்துகிறேன் என்பதை ஆண்மாக்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத தன்மையையும் உண்டுபண்ணும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்

கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு.

25

“எண்ணில்லாத ஆண்மாக்களோடு அநாதியிலிருந்து பொருந்திக் கலந்து நிற்கின்ற இருண்மலமான ஆணவும் என்கின்ற பெண்ணிற்கு, தான் புணர்ந்து கலந்திருக்கும் தனது கணவர்களான ஆண்மாக்களுக்கு ஒருபோதும் தன்னைக் காட்டாது மறைத்திருக்கும் கற்புத்தன்மை உண்டு”.

ஆணவம் கொடுப்பது

“சுவாமி, நல்லவற்றையெல்லாம் மறைத்துத் தீயவற்றை நல்லவையாகக் காட்டும் பண்புடையது ஆணவம்” என்று சொல்லப்படுகிறது. அது உண்மையா? ” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஒரு செயலை, அது நல்லதா தீயதா என்று ஆராயவிடாத தன்மை ஆணவத்திற்கு உண்டு. நான் தான் பெரியவன். என்னை மிஞ்சியது எதுவும் இல்லை. என்னோடு சேர்ந்தவர்களைல்லோரும் நான் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும். எனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றெல்லாம் நினைக்கப்பண்ணுவது ஆணவம். பெண்களானால் அழகு, பொலிவு, கவர்சி என்பன இருந்தால் தான் தான் பேரழகி, தன்னை எல்லோரும் பார்க்கவேண்டும் என்ற திமிர உண்டாகும். உண்மை நிலையை மறைத்து இவற்றைக் கொடுப்பது ஆணவம்”.

“சிவகுமாரனின் மனைவியான நிர்மலா நல்ல அழகி. பார்ப்போரை வசீகரிக்கும் தன்மை கொண்டவள். அதனால் தான் ஏழையான அவளைச் சிவகுமாரன் விரும்பித் திருமணம் செய்தான். திருமணமான பின் அவன் அவளே தஞ்சமென்றிருந்தான். அவள் சொல்வது தான் வேதவாக்கு. இதனால் அவள் அவனை எல்லா வழிகளிலும் திருப்திப்படுத்தி, தான் நினைத்தபடி நடந்து வந்தாள். அவள் முன்பு தாய் மாமனின் மகனான அரவிந்தனை விரும்பினாள். சிவகுமாரன்

பெரும் பணக்காரன் என அறிந்ததும் அவனைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினாள். அவனிடம் பெரும் பொருள் பெற்று அவள் அரவிந்தனுக்குக் கொடுத்து; “அரவிந்தா, இன்னும் உனக்கு நான் பொருள் தருவேன். அத்துடன் நீ தான் எனது உண்மையான கணவன். சிவகுமாரன் வியாபாரத்திற்காக வெளியூர் செல்லும் போது நீ வீட்டிற்கு வா. அப்பொழுது உனக்குத் தேவையானவையெல்லாம் தருவேன்” என்றாள்”.

“பணத்திற்கு ஆசைப்பட்ட அரவிந்தன் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். அதன் பின் அவள் பாலசிங்கத்தை மோகித்தாள். அவளின் பேச்சிலும் உடலிலும் மோகங்கொண்ட பாலசிங்கம் அவளின் காலடியிற் கிடந்தான்”.

“அன்று சிவகுமாரனின் நண்பனின் திருமணம். அதற்குச் செல்லச் சிவகுமாரனுக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. வெளியூராண்றில் பொருட்கள் கொள்வனவு செய்வதற்கான ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. அதனால் நிர்மலாவிடஞ் சொன்னான்; “அன்பே, நான் இன்று வெளியூருக்குச் செல்லவேண்டும். திரும்பிவர முன்று தினங்களாகும். செல்லாவிட்டால் பல இலட்சம் ரூபா நட்டமாவதோடு தொழில் செய்ய முடியாத நிலையும் ஏற்படும். அதனால் நீயும் எனது பெற்றோரும் சென்று வாருங்கள். அவன் எனது உயிர் நண்பன்” என்றான்”.

“ஜையேயா, உங்களைவிட்டுவிட்டு நான் தனியே எங்கும் செல்லமாட்டேன். அது கற்புள்ளபெண்ணுக்கு அழகல்ல. அதனால் நீங்கள் வந்த பின்பு செல்வோம். உங்களது பெற்றோரைத் திருமணத்திற்கு முன்று தினங்களுக்கு முன்பே

அனுப்பிவிடுங்கள். அவர்கள் சென்றால் நீங்கள் செல்லாத குறை தெரியாது” என்றாள். அவன் அதை நம்பிச் சென்றுவிட்டான்”.

“அன்று அரவிந்தன் இதைக் கேள்விப்பட்டு வந்துவிட்டான். அன்று பாலசிங்கத்தை அவள் வரும்படி கூறியிருந்தாள். அதனால் அவள் பதட்டப்படாது பாலசிங்கம் முன்பு கொடுத்த பொருட்கள் பலவற்றை அரவிந்தனுக்குக் கொடுத்து; “இன்று எனது கணவர் வெளியூர் செல்லவிருந்தார். நண்பனின் திருமணத்திற்காக அவர் செல்லவில்லை. நீ இன்று போய் நானை வா” என்றாள். அதை நம்பிய அரவிந்தன் சென்றுவிட்டான்”.

“சிவகுமாரன் சென்றதும் பாலசிங்கம் வந்தான். அன்று முழுவதும் அவள் பாலசிங்கத்தின் அரவணைப்பில் இருந்தாள். மறுநாள் அரவிந்தன் வந்தான். அன்று முழுவதும் அவள் அரவிந்தனுடன் கூடி மகிழ்ந்தாள். பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கான ஒப்பந்தம் உடனே கைச்சாத்திட்டால் மறுநாள் சிவகுமாரன் வீடு திரும்பினான். அவன் வரும்போது அரவிந்தன் அவளுடன் இருந்தான். உடனே அவள் அரவிந்தனை ஏசினாள்; “நீ, ஏன் இங்கே வந்தாய்? நீ எனது தாய் மாமன் மகன். அவரில்லாத நேரத்தில் நீ இங்கு வந்திருப்பது சரியில்லை. உடனே போ” என்று தூரத்தினாள். அவளது வார்த்தைகள் வந்துகொண்டிருந்த சிவகுமாரனுக்குக் கேட்டது”.

“சிவகுமாரன் களைப்படுன் வந்தான். அவனை அவள் அன்போடு அணைத்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினாள்;

“களைத்துப்போன்கள். குடிப்பதற்கு ஏதாவது தரட்டா?” என்று அன்பொழுகக் கேட்டாள் நிர்மலா”.

“வேண்டாம் வேண்டாம். ஏன் தலை சீவவில்லை. பொட்டும் அழிந்திருக்கு” கவலையுடன் கேட்டான் சிவகுமாரன்”.

“மோகத்துடன் சிரித்தாள் நிர்மலா. அந்தச்சிரிப்பு அவனை சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது; “நீங்கள் இல்லாத போது நான் யாருக்காக அலங்காரம் செய்வது?” என்று காதுக்குள் முனகினாள். பின் மாமாவின் மகன் அரவிந்தன் பணம் தேவையென்று வந்திருக்கிறான். உங்களைக் கேளாமல் எப்படிக் கொடுப்பது...?”

“சிவகுமாரன் செல்லமாகக் கோபித்தான்; “எனது பணம், உமது பணம் என்றிருக்கா? தேவையேற்பட்டால் என்னைக் கேளாது கொடுக்கலாம். அதற்கு உமக்கு உரிமை இருக்கு” என்றான் சிவகுமாரன். நிர்மலா அவனது வாயைப் பொத்தினாள். குடும்பப் பெண்கள் கணவனுடைய அனுமதியில்லாமல் தனது பெற்றோர்களுக்குக் கூட எதுவும் கொடுக்கக்கூடாது”.

“சிவகுமாரன் சொக்கிப் போனான். அவனது அன்பை நினைத்து உருகி மெய்மறந்து அவனை இறுக அணைத்தான். நிர்மலாவைப் போன்றது தான் ஆணவம். எப்படித்தான் அவதானமாக இருந்தாலும் உண்மையை உணராத தன்மையை உண்டாக்கி, ஆன்மாக்களுக்கு மயக்கத்தைத் தெளியவிடாது வைத்திருக்கும் தன்மையை இருண்மலமான ஆணவமே கொடுப்பது”.

“சிலர் மாயையினால் தான் ஆண்மாக்களுக்கு மயக்கம் உண்டாகிறது என்கிறார்கள். சர்வசங்கார காலத்தில் மாயை ஆண்மாவைவிட்டு நீங்கும். அத்துடன் மாயையினால் உண்டாகிய சர்வம் அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதற்கும், அதன் மூலம் நன்மை தீமைகளை ஒரளவேனும் உணர்ந்துகொள்வதற்கும் உதவுவதாலும் அஞ்ஞானத்திற்கு மாயை காரணமாக இருக்கமாட்டாது”

“கர்மம் தான் ஆண்மாக்களுக்கு மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது என்றும் சிலர் சொல்வர். இதுவும் பொருந்தாது. ஏனென்றால் கர்மமாவது மோகம், மதம் முதலிய மயக்கங்களின் காரியமாகும், காரணம் அல்ல. காரியமாதலால் அது காரணமாகாது”.

“ஆணவும் உயிர்களின் பண்பும் அல்ல. அது அநாதியிலிருந்தே உயிர்களோடு கூடியிருக்கும் ஒரு குற்றம். துங்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் ஆணவும் என்றதனால், நேர்க்காரணமாகிய கனமம் ஆணவத்தாலேயே உண்டாவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது”

“இன்றுஞ் சிலர் ஆணவமானது ஞானத்தின் இன்மையன்றி ஒரு பொருள் என்பர். அது இல் பொருளாயின், அதிலிருந்து உள்ள பொருளாகிய அவா உண்டாகாது. அதனால் ஆணவும் ஞானத்தின் இன்மையன்று. இவ்விதமாக ஆண்மாவின் மயக்கத்திற்குப் பலரும் பல்வேறு காரணங்களைக் கற்பித்தலால் “பன்மொழிகளென்றார்” என்று நமசிவாயகம் சுவாமிகள் கூறினார்.

“ஆணவத்தின் மயக்கும் தன்மை பற்றிப்
பல்வேறு காரணங்கள் கூறுவதில் பயனில்லை. ஆன்மாக்கள்
உணரவேண்டியவற்றை உணர்ந்துகொள்ள முடியாத
தன்மையை ஆணவமே உண்டாக்குவது”.

குணமன்று

“சுவாமி, ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமா..?”
என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆணவம் என்னோரு பொருள்
இல்லாவிட்டால் ஆன்மாக்களுக்குப் பிறவித் துன்பமிராது.
பிறப்புக்கணை உண்டாக்குகின்ற ஆணவம் ஆன்மாவின்
குணமாயின், ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்க பொருளான
திருவருள் ஆன்மாவின் குணமான ஆணவத்தைப் போக்கும்
போது ஆணவம் குடியிருக்கும் வீடான ஆன்மாவும்
அழிந்துவிடும். ஆனால் ஆன்மா ஒரு பொழுதும் அழியாதது.
ஆணவம் உயிரின் உள்பொருளாகும். அது உயிருடன்
அநாதியிலிருந்தே கூடியிருக்கிறது. துன்பங்களுக்கெல்லாம்
காரணம் ஆணவம். அதனால் நேர்க்காரணமான கன்மம்
ஆணவத்தால் உண்டாக்கப்படுவது”.

“ஆணவம் ஆன்மாவின் குணம் எனக்கொண்டால் ஆன்மாவின் குணமான ஆணவம் அழியும் போது ஆன்மாவும் அழியவேண்டும். நெருப்பின் குணம் சூடு. நெருப்பை நீருற்றி அணைத்தால் நெருப்போடு சேர்ந்து அதன் குணமான சூடும் அழிந்து விடும். இது போல இனிமையான சுவையடைய கனி பழுதடைந்து அழிந்தால் அதன் குணமான இனிமையும் அழிந்துவிடும். அது போல ஆன்மாவின் குணமாக ஆணவம் இருந்தால் ஆணவம் திருவருளால் கெடும்போது ஆன்மாவும் கெடவேண்டும். முத்திநிலையில் ஆன்மா அழியாதிருத்தலால் ஆணவம் அதன் குணமல்ல”.

“ஆணவம் குணமாக இருந்தால் அதை இலகுவாக மாற்றலாம். ஆதித்தியனிடம் கோடிக்கணக்கான சொத்திருக்கிறது. ஆனால் பிள்ளைகள் இல்லை. பிள்ளை இல்லாதவர்கள் தானதாமம் செய்தல் வேண்டும்; பிறருக்கு உதவுதல் வேண்டும்; சிவனுக்குப்பூசை செய்தல் வேண்டும்; அன்னதானம் செய்தல் வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னேன். ‘செய்கிறேன் சுவாமி’ என்று சொல்கிறானே தவிரச் செய்கிறானில்லை. அவனது தந்தையார் சிவபக்தர். ஏழை எளியவர்களுக்கு அள்ளிக்கொடுப்பவர். ஆணவம் குணம் என்று சொன்னால் தகப்பனின் குணம் மகனுக்கும் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் ஆதித்தியன் தகப்பனுக்கு நேர்மாறானவனாக இருக்கிறான். ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுத்து வளர்க்க ஆதித்தியனின் மனைவி விரும்புகிறாள். ஆனால் ஆதித்தியன் ஊர் பேர் தெரியாத யாருக்கோ பிறந்த அனாதைப் பிள்ளையைத் தனது வீட்டில் வளர்த்தால் புனிதம் கெட்டுவிடும் என்று கூறுகிறான். இதன்படி பார்த்தால் ஆணவத்தின் போக்கை

மாற்றமுடியாதென்பது புலனாகும். ஊர் பேர் தெரியாத பிள்ளையானாலும் அன்போடு வளர்த்தால் அது தனது பிற்காலத்திற்கு உதவும் என்று அவன் நம்புகிறானில்லை. தான் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்தை யாரோ ஒருவனுக்குக் கொடுக்க முடியாதென்கிறான். ஆனால் தான் இறந்த பின் அச்சொத்துக்களெல்லாம் தான் அறிந்து கொள்ள முடியாதவர்களுக்குத் தான் செல்லப்போகிறது என்பதை உணர்த்தியும் உணர்ந்துகொள்கிறானில்லை”.

“அதைவிட அவனது மனைவி தனது சகோதரனின் பிள்ளைகளிலொன்றை எடுத்து வளர்க்க விரும்புகிறாள். ஆனால் ஆதித்தியன் அதை விரும்பவில்லை. தான் இறந்த பின் அவள் தனது சகோதரர்களுடன் சேர்ந்துவிடுவாள் என்பதற்காக அவளின் சகோதரர்களைப் பகைத்துள்ளான். ஆனால் அவனது மனைவி அவனுக்குத் தெரியாமல் அங்கு சென்று வருகிறாள். இவை யாவும் நான் என்ற அகங்காரத்தால் உண்டானது. நான் என்பது ஆணவம். அதனால் ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமல்ல. தமிழர்களின் பாரம்பரியப்படி கணவனின் விருப்பத்தை முழு மனதுடன் ஏற்று நடப்பவள் தான் மனைவி. இதை அறியாத தமிழ்ப்பெண்கள் இல்லை. ஆனால் ஆதித்தியனின் மனைவி தனது சகோதரனையே உயிரிலும் மேலாக நம்புகிறாள். தன்னை நம்பவில்லை என்று ஆதித்தியன் சொல்கிறான். ஆதித்தியன் ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுக்காததற்குக் காரணம் பிடிவாதம். அவன் ஏழை எளியவர்களுக்குக் கூடத் தர்மம் செய்யாததற்குக் காரணம் பண்டதின் மீது கொண்ட அளவற்று பற்று. அளவற்ற பற்றுத்தான் அவா. ஆணவத்திலிருந்து உண்டாகும் அவா

ஆன்மாவைவிட்டு எளிதில் நீங்காது. அவாவும் ஒரு குணமானால் அதை இலகுவாக நீக்கிவிடலாம். ஆன்மாவை அநாதியிலிருந்தே ஆணவ மலம் பீடித்திருப்பதால் அதை நீக்க வல்லமை மிக்கதொரு பொருள் தேவை. அப்பொருள் தான் திருவருள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**கிருளின்றேற் றுன்பே னுபிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே லொன்றாகப் போம்.**

27

“ஆணவம் என்ற ஒரு பொருள் இல்லையாயின் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பங்கள் வருவதற்கான காரணம் எதுவுமில்லை. ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமென்று கூறினால் அதைப் போக்கும் திருவருள் ஆன்மாவின் முன்தோன்றும் போது ஆணவத்துடன் சேர்ந்து ஆன்மாவும் அழிந்துவிடும். அதனால் ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமென்று”.

ஆணவம் அநாதியானது

“சுவாமி, ஆணவம் ஆன்மாவுடன் எப்போது கூடியது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆணவம் ஆன்மாவை இடையில் வந்து கூடியதென்றால் அதற்கு முன் அந்த ஆன்மா மலங்களின்றி வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அதுபோல ஆணவம், ஆன்மாவை எந்த வேளையிலும் கூடலாமென்றால் ஆன்மா

முத்தியடைந்த வேளையிலும் கூடவேண்டும். நாம் ஆதித்தியனை எடுத்துக்கொண்டால் அவனுக்கு இடையில் தான் ஆணவம் சேர்ந்ததென்றால் அது சேருமுன் அவன் ஒழுங்காக வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த காலத்தில் இருந்து அவன் திமிருடனும் அகங்காரத்துடனும் தான் வாழ்ந்து வருகிறான். அவன் சிறுவனாக இருக்கும் போது நான் அவனது வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அவனது தகப்பன் என்னை அன்புடன் வரவேற்றி உபசரித்தார். அன்று அவனுடன் கற்கும் சில சிறுவர்களும் வந்திருந்தனர். மதியவேளை எல்லோருக்கும் உணவு கொடுக்கப்பட்டது. ஆதித்தியன் தனது நண்பர்களுக்கும் எனக்கும் உணவு கொடுக்கக்கூடாதென்றான். அவனது தந்தை எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் அவன் கேளாமையால் எல்லோரும் உணவு உண்ணாமலேயே திரும்பினோம். ஓர் ஆன்மாவுக்கு ஆணவம் இடையில் சேர்வதாயிருப்பின், ஆணவம் சேருமுன் அவன் சிறிய தர்மங்களையாவது செய்திருப்பான். ஆதித்தியன் சிறுவயதிலிருந்தே இப்படித்தான் வாழ்கிறான். அதனால் ஆணவம் அநாதியிலேயே சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும்”.

“ஒருபொருள் இருந்தபடியே இருப்பதற்குப் புதிய காரணம் எதுவும் வேண்டியதில்லை. ஒரு பொருள் இருந்த இடத்திலேயே இருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. எந்தெந்தத் தத்துவங்கள் அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளே அதைப் பின்னும் நிறுத்தத்தக்கவை. மேசை மீதிருக்கும் புத்தகம் பின்பு அதிலில்லையாயின், அந்த மாறுதலைச் செய்வதற்கு ஒரு புதுக்காரணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்திய தத்துவங்கள் குறைந்தோ அல்லது கூடியோ இருத்தல்

வேண்டும். அந்த மேசை சரிதலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுதலால் அந்தப்புத்தகம் விழுந்திருக்கும். அல்லது மேசையின் கால்கள் விலகுவதால் அந்தப்புத்தகம் விழுந்திருக்கும். இப்படி ஒரு பொருளினது நிலைமை மாறும் போது அந்த நிலை மாறுதலுக்குக் காரணம் வேண்டுமாதலால், ஆணவமானது முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததாயின் அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் ஆன்மாவும், ஆணவமுமல்லாமல் நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருளுடையவராகையால், ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கும் மலத்தை அதனோடு சேர்க்கமாட்டார். ஆன்மா அறிவுடையதாதலால் தனக்குத் தீமை தரும் ஒரு பொருளைத் தேடிப் பிடிக்காது. ஆணவும் சித்துப் பொருளன்றாதலால் தானாக ஆன்மாவைச் சேர்மாட்டாது. ஆணவத்தை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரணமில்லையாயின் ஆணவும் ஆன்மாவை இடையிற் சேர்ந்தது அல்ல என்பது துணியப்படும். ஆதலால் ஆணவும் அநாதியே ஆன்மாவோடுள்ளது என்று பெரியவர்கள் சொல்லியுள்ளார்கள். ஒருவனுக்குப் பிறப்புக்கு முன்பே தாய் தந்தையர் இருப்பர். அதுபோல பிறப்புகளுக்கு முன்பே ஆன்மாவுக்கு ஆணவத்தின் சேர்க்கை இருக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஆசாதி யேலனைவ காரணமென் முத்திநிலை

பேசா தகவும் பிணி.

28

“ஆணவம் ஆன்மாவை இடையில் வந்து கூடியதென்றால் அவ்வாறு கூடுவதற்குக் காரணம் என்ன? காரணமின்றிக் கூடியதாயின், அது முத்திநிலையிலும் காரணமின்றி ஆன்மாவைப் பற்றிக் கொள்ளக்கூடும்”.

ஆணவத்தைக் கெட்டுக்கும் கருவி.

“சுவாமி, ஆணவ மலத்தை எவ்வாறு நீக்குவது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மா உடம்பைப் பெற்றது ஆணவ மலத்தை நீக்கும் பொருட்டேயாகும். உடம்பைப் பெற்ற ஆன்மாக்கள் தமது அறிவின் மூலம் திருவருளை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். திருவருள், ஆன்மாவை அநாதியிலிருந்து பற்றிப் பிடித்திருக்கும் ஆணவத்தை நீக்கி முத்தியின்பத்தைக் கொடுக்கும். ஆன்மா முத்தியின்பத்தைப் பெறும் வரை ஆன்மாவுடன் ஆணவம் கலந்து நிற்கும். ஒளியும், இருஞும் மிகுந்த இவ்வுலகில் இறைவன் கொடுத்த மாயை என்ற விளக்கின் உதவியால் இருளை அகற்றி எந்நானும் ஒளியுள்ளதான் திருவருளைப் பெறாவிட்டால் ஆன்மாக்களால் ஒரு போதும் ஆணவத்தை நீக்க முடியாது”.

“அநாதியிலிருந்து ஆணவ மலத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் பிறந்திறந்து அவலப்படும் ஆன்மாக்கள் ஆணவமலம் நீங்கி என்றும் பிறவாத பேரின்ப நிலையை அடைவதற்காகவே இறைவன் மனிதப்பிறவியை ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்கிறான். ஆன்மா மீண்டும் பிறக்காத

தன்மையை உண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். உடல் என்பதற்கு மற்றொரு பொருள் வயல். முயற்சிக்கேற்றாவு வயல் விளைவைத்தரும். நல்லது கெட்டது ஆகிய இரண்டும் பூமியில் விளையும். உடல் மூலம் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் தத்தமது கர்ம பலனை அனுபவிக்கின்றன. ஆணவத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆன்மாவுக்குள் அந்தர்ஜாமியாகச் சிவன் இருக்கிறான். அவரில்லாத ஆத்மாக்கள் எவையுமில்லை”.

“ஆன்மா முத்தியின் போது ஆணவத்திலிருந்து நீங்குகிறது. ஆதலால் மாயையினுடைய சார்பினால் அது அறிவைப் பெறுகிறது. மாயையிலேயே தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்றன, அதுபோல மாயையிலிருந்தே தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. மாயையானது சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை என இரு வகைப்படும். சுத்தமாயையில் இருந்து வாக்கும், கலையும், சுத்த தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்கானது எழுத்தொளிகளின் வடிவினதாய் அபரஞ்சானத்தைக் கொடுப்பது. இந்த அபரஞ்சானத்தை ஜந்து வகையிற் பெறலாம். அசுத்த மாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலையாகிய மூன்றுந் தோன்றும்”.

“வேதங்கள், உபநிடதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்களைல்லாம் இவற்றை விரிவாக விளக்குகின்றன. முனிவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் ஆத்மசடேற்றத்திற்காகவே இவைகள் பாடப்பெற்றன. இவை இயல் இசை கொண்டவை. இயல் என்பது தெளிந்த மொழி. தெளிந்த மொழி எல்லோரினதும் உள்ளத்தைக் கவரவல்லது. இசை எல்லா உயிர்களையும் தன்வசப்படுத்தும் வல்லமை கொண்டது. விலங்குகள் கூட இசையால் கவரப்படுகின்றன. இசை

இனிமையையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்து உயிர்களைக் கவரும். இவற்றின் மூலம் பகுத்தறிவைக் கொண்டு மெய்ப்பொருளை அறிதல் வேண்டும். மக்களிடத்தில் உணர்ச்சி அறிவு ஆகிய இரண்டையும் நன்கு வளர்ப்பதற்காகவே முனிவர்களும் ரிஷிகளும் நாயன்மார்களும் இயல், இசை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினர்”.

“திருவருள், இவற்றை அறிவதன் மூலமோ, பாடுவதன் மூலமோ வராது. வாழ்க்கையின் மூலம் தன்னைப் பண்படுத்தினால் தான் திருவருளின் மகிழை தெரியும். மற்றவர்களை விடத் தன்னை உயாந்தவனாகக் கருதாதிருத்தல் வேண்டும். தற்பெருமை ஆணவத்தை வளர்க்கும். தற்பெருமையின்மை ஆணவத்தைத் தேய்க்கும். தனது செயல்களைப் பெருமையாகப் பேசினால் திருவருள் விலகிச் செல்லும், ஆணவம் அதிகரிக்கும். உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதிருந்தால் திருவருள் தேடிவரும். மற்ற உயிர்கள் துன்பஞ் செய்யும் போது அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். புறங்கூறாதிருத்தல் வேண்டும். இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தல் வேண்டும்”.

“சர்ரத்தைத் தான் என்று நினைப்பதால் அகங்காரம் உண்டாகும். பொருட்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பது சுயநலம். எனவே சிவனுக்கு அப்பால் வேறு எதுவும் இல்லை என்று உறுதி கொண்டு முழுமனதையும் அவனிடத்தில் ஒப்படைத்து வாழ்ந்தால் ஒளியாகிய திருவருள் வந்து கூடி ஆன்மாவிலுள்ள ஆணவத்தை நீக்கும்”.

“பண்டிதரே, இறைவன் ஆன்மாவிற்கு உடலைக்கொடுத்தது, அதன் மூலம் அந்த ஆன்மா முன்தியின்பத்தைப் பெறுவதற்கே. ஆனால் மனிதர்கள் அதை எண்ணாது தாம் தாம் கர்த்தா என்று நினைத்து அகங்கார மிகுதியால் மேலும் மேலும் ஆணவத்தின் பிடியில் சிக்கித் துன்பப்படுகிறார்கள். சிலர் காலங்கடந்து உண்மை நிலையை அறிகிறார்கள். பலர் இறக்கும் போதும் கூட உண்மை நிலையை அறிகிறார்களில்லை”.

“ஆதித்தியனைப் பாருங்கள். அவனைத் திருத்தவே முடியாதுள்ளது. ரிஷிகளும் முனிவர்களும் பெரியவர்களும் உபதேசித்தவற்றை அவன் கேலி செய்கிறான். பெரியவர்களும் தர்ம நூல்களும் கூறியவற்றை அவன் மதிக்காது பஞ்சமாபாதகங்கள் அனைத்தையும் செய்கிறான். தனக்கு உடல் கிடைத்தது போலியான இன்பங்களையெல்லாம் எப்பாடுபட்டாவது அனுபவிக்கவே என்று நினைக்கிறான். ஆன்மாக்கள் மனித உடலைப் பெற்றது பிறப்பை அறுக்கவே. மனித உடலில் உள்ள ஆன்மா இறைவன் அருளிய மாயை என்ற விளக்காகிய உடலால் இருளை நீக்கும் பேரொளியாகிய திருவருளை அறியாவிட்டால் அது வேறேந்தப் பிறவியிலும் அறிந்து கொள்ளமாட்டாது”.

“ஆன்மாக்கள் திருவருளின் பெருமைகளை உணர்ந்து அதைப் பற்றிப் பிடிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கோயில்களில் பூசைகள், ஆராதனைகள், பிரசங்கங்கள், பஜனைகள் நடைபெறுகின்றன. இதை உணராதவர்கள் தான் வாழும் போதே துன்பப்படுகிறார்கள். இறைவன் ஒருவனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்தால் அதை அவன் நல்ல

காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும். இறைவன் போகப் பொருட்கள் பலவற்றை உயிர்கள் இன்புறுவதற்காகப் படைத்துள்ளான். அதை உயிர்கள் தர்மமான முறைப்படி அனுபவித்தல் வேண்டும். தர்மமான முறையில் இன்பத்தை அனுபவிப்பவன் தான் மாயை என்ற விளக்கின் துணையுடன் திருவருளை உணர்வான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேவுள்ளம்

என்று மகலா திருள்.

29

“ஆன்மாவானது மாயையினால் உடல் கிடைத்த காலத்திலும், திருவருளின் துணையுடன் மெய்யுணர்வைப் பெறமாட்டாதாயின் ஆணவமலம் ஒரு காலத்திலும் ஆன்மாவைவிட்டு அகலாது”.

மாயை, கர்மங்களின் தியல்பு

“சுவாமி, மாயையானது இருளை நீக்க உதவும் விளக்குப் போல, ஆன்மா சிவஞானமாகிய பேரொளியைக் காணும் வரை உதவும் என்பது எப்படி?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, மாயையினாலாகிய தனு கரண புவன போகங்கள் ஆன்மாக்களின் புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்றவையாக வந்தமைந்து விடியும் வரையும் இருளை ஓரளவு நீக்குகின்ற விளக்குப் போல, ஆன்மா

சிவஞானமாகிய முத்தியடையும் வரை ஆணவ இருளைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கத்தக்க அறிவைக் கொடுக்கும் கருவியாக இருக்கும். அதாவது இருட்டானதும் நாம் விளக்கை ஏற்றுகிறோம். கருமையான கொடிய இருட்டு விளக்குள்ள இடங்களில் சிறிதளவு ஒளியை உண்டாக்கி மக்களின் வாழ்விற்குத் துணைசெய்கிறது. விடிந்ததும் பேரொளியாகிய சூரிய ஒளி வந்துவிடும். இது போல ஆன்மா செய்த புண்ணிய பாவங்கள் ஆன்மாவோடு தனு கரண புவன போகங்களாக வந்து ஆன்மாவை முத்தியடைவதற்கு உதவியாகச் செயற்படும்”.

“தனு என்பது உடல். கரணம் என்பது இந்திரியம் முதலிய புறக்கருவிகளும் மனம் முதலிய உட்கருவிகளும். புவனம் என்பது ஆன்மா வசிக்கும் உலகம். போகம் என்பது ஆன்மாவால் அனுபவிக்கப்படும் பொருட்கள். வினை பசுவினை, சிவவினை என இருவகைப்படும். பசுவினையென்பது உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் வினை. பசுநல்வினை என்பது உயிர்களுக்குச் செய்யும் நன்மையான செயல்கள். பசுத்தீவினை என்பது உயிர்களுக்குத் தீங்கிளைத்தல், தீங்கிளைக்க நினைத்தல். சிவநல்வினை என்பது சரிகை, கிரிகை, யோகம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்களும் கூறியவற்றை மனத்தூய்மையுடன் செய்தல். இவற்றைச் செய்யாதுவிடல் சிவத்தீவினை. வினைகள் செய்யப்படும் போது அதை ஆகாமியமென்றும், பயன் தரும் வரை சூக்குமமாய் புத்தித்ததுவத்தைச் சார்ந்திருக்கும் போது சஞ்சிதமென்றும், பயன்படும் போது பிரார்த்தம் என்றும் பெயர் பெறும்”.

“கடவுள் தனு கரண புவன போகங்களைப் படைத்தது உயிர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்ந்து, சிவஞான போதமான திருவருளைப் பெற்று, என்றும் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற முத்தி இன்பத்தை அனுபவித்தற்கேயாம். உயிர்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்ப இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும். பிராரத்தின்படியே ஆன்மாக்கள் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கின்றன. உழைக்கும் போது வங்கியில் சேமித்தவன் வயோதிபக் காலத்தில் சேமித்த பணத்தை எடுத்து வசதியாக வாழ்கிறான். சேமிக்காதவன் கஷ்டரப்பட்டுப் பிச்சை எடுத்து வாழ்கிறான். ஒவ்வொருவரும் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கேற்பவே வாழ்க்கை அமைகிறது. ஆன்மாக்கள் செய்த பாவ புண்ணிய பலன்களுக்கேற்ற கர்ப்பப்பையே அடைகின்றன. ஆன்மா அழிவற்ற பொருள். அழிவற்ற பொருட்களை யாரும் அழிக்க முடியாது. நித்தியமாய், அழிவற்றதாய், அளப்பரியதாய் உள்ள ஆன்மா எடுக்கும் உடல்கள் யாவும் அழியக்கூடியன. இறைவனால் படைக்கப்பட்ட ஆன்மா பொறிகளுக்குத்தென்படாதவன். சிந்தனைகளுக்கு எட்டாதவன். மாழுபாடு அடையாதவன் எனச்சொல்லப்படுகிறான். பிறந்தவர்கள் இறப்பதும், இறந்தவர்கள் பிறப்பதும் தவிரக்கமுடியாதது. உடல்கள் அனைத்திலும் உறைகின்ற ஆன்மா என்றும் வதைக்கப்படுவன்”.

“பண்டிதரே, மேற்கூறியவற்றை உணர்ந்தவர்கள் மனதைச் சிவன் பால் வைத்து சிவனே தஞ்சமென்றுணர்ந்து சிவனின் பெருமைகளைச் சொல்லியும், சொல்லக்கேட்டும், பாடியும் பரவசமடைந்தும் சிவஞானப்பேற்றை அடைகிறார்கள்.

பாபச் செயல்களைச் செய்தவர்களும் இறைவனை இடையறாது தொழுது பக்திவைத்தால் முன்பு செய்த பாபச் செயல்கள் அற்றுப்போகும். சிவனைப் பற்றிய சிந்தனை இருக்கின்ற மனதில் தீய எண்ணங்கள் சிறிது சிறிதாக மறைய ஆரம்பிக்கும். நல்லியல்புகளுக்கும், நற்செயலுக்கும் வித்தாவது சிவனது நாமம். அதனால் சிவனது நாமத்தைச் செபிக்கச் செபிக்கத் தீயவை அகன்று திருவருள் உண்டாகும். ஆன்மா அறியாமையால் செய்த பழி பாவங்களை அகற்றவே இறைவன் தனு கரண புனை போகங்களை உண்டாக்கினார்”.

“ஆதித்தியனது தந்தை முன்பு பல பாவங்களை அஞ்சாது செய்தவர். அது பிழையென்று உணர்ந்து இப்பொழுது சிவசிந்தையுடன் தான் தர்மங்களைச் செய்துவருகிறார். ஆதித்தியன் தனது தந்தையைப் பார்த்து அவர் இளமையிற் செய்ததை இப்போது செய்கிறான். இந்தப் பூழி படைக்கப்பட்டது உயிர்களுக்காக. பூழியில் வாழும் பொருட்கள் யாவும் படைக்கப்பட்டது உயிர்களுக்காக. மாட்டை இறைவன் படைத்துள்ளான். அதிலிருந்து பல பிரயோசனங்களை மனிதர்கள் பெறலாம். பெறுவதற்காகத் தான் இறைவன் படைத்தார். அதற்காக அதைக்கொன்று அதன் மாமிசத்தை உண்ணலாமா...?”

“புத்தியை இறைவன் தந்தள்ளான். அதைப் பயன்படுத்தி மற்றவர்களுக்குக் கேடுவராமல் வாழவேண்டும். ஆதித்தியனுக்கு இறைவன் அளவுக்கத்திகமான பொருட்களைக் கொடுத்துள்ளான். அதை அவன் நித்தியமான பேரின்பத்தை அடையும் வழியில் செலவு செய்தல் வேண்டும். தர்மமுறைப்படி தேடிய செல்வம் ஒருநாளும் தேடியவனைவிட்டுச் செல்லாது.

அவன் ஆழ்நிலே அதை அள்ளிப்போட்டாலும் அது அவனது வீட்டை வந்தடையும். அதனால் தானதாரம் செய்யப்படும் பொருட்கள் யாவும் கொடுத்தவனிடம் வரும். கொடுக்காதவனின் பொருள் அடிக்கடி அழிவறும். இதை நாம் எம்முன் வாழ்பவர்களைக் கொண்டு அறிந்து கொள்ளலாம்”.

“எந்த இன்பத்தையும் தர்மமான முறையில் தான் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆதித்தியன் தனது மைத்துனி மூலம் இன்பம் அனுபவிக்க முயல்கிறான். விருப்பமில்லாதவர்களுக்குத் தானம் கூடச் செய்யக்கூடாது. நிர்மலா இறைவன் கொடுத்த அழகின் திமிரால் பலரை மயக்குகிறாள். இது அதர்மமான செயல். இன்றில்லாவிட்டாலும் என்னோ ஒரு நாள் அதற்கான தண்டனையை அவள் நிச்சயமாகப் பெறுவாள்”.

“புவியில் பிறந்த அத்தனை உயிர்களும் வினையாற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளன. அதனால் அவை வினையாற்றிக் கொண்டேயிருக்கும். அப்படி வினையாற்றும் போது வினைப்பயனில் ஒரு பொழுதும் உரிமை பாராட்டக்கூடாது. அப்படி வினைப்பயனில் ஆசைகொள்ளாத ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண புவன போகங்கள் விளக்காக இருந்து இருண்மலமாகிய ஆணவத்தின் தன்மையை நீக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவமியார்.

விடுவா மளவும் விளக்கனைய மாயை

வடிவாதி கன்மத்து வந்து.

30

“மாயையாலான தனு காரண புவன போகங்கள் ஆன்மாக்கலின் நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ப வந்தமைந்து, விடியும் வரையும் இருளை ஒளரவு நீக்குவதற்கு விளக்கு உதவுவது போல, உயிர்கள் சிவஞானமாகிய திருவருளைப் பெறும் வரை ஆணவ இருளை நீக்குவதற்கான அறிவை ஆன்மாக்கலுக்குக் கொடுக்கும்”.

நான்காம் அத்தியாயம் அருளது நிலை

அருளின் பெருமை

“சுவாமி, அருளிலும் பார்க்க மேம்பட்ட பொருள் ஏதாவது இருக்கிறதா...?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஒருவர் விரும்பும் பொருட்களே உலகில் மிக மிக உயர்ந்த பொருட்களாகும். வேலூரில் கஜேந்திரன் என்றொருவன் இருந்தான். அவன் அவ்வூரில் வாழ்ந்த நந்தினி என்பவளைக் காதலித்தான். நந்தினி பெரியதொரு தனவந்தனின் மகள். கஜேந்திரன் பரம ஏழை. கோயில்களில் அவளைக் கண்டு கஜேந்திரன் விரும்பினான். அதனால் பெருங்கேடுகள் வருமென்று கஜேந்திரனின் தந்தை அஞ்சினார். அதைவிட அவர் தனது சகோதரிக்கு மகள் பிறந்த அன்று கஜேந்தினி என நாமமிட்டு அவளைத் தனது மகனுக்கு

நிச்சயித்தார். ஆனால் கஜேந்திரன் நந்தினியை விரும்பினான். நந்தினியை விடக் கஜேந்தினி அழகி. கஜேந்தினி தனது பெற்றோரும், கஜேந்திரனது பெற்றோரும் தனக்குக் கஜேந்திரனைத் திருமணம் செய்ய ஒத்துக் கொண்டமையால் அவனைத் தீவிரமாக நேசித்தாள். இவற்றையெல்லாம் கஜேந்திரனது பெற்றோரும், உறவினரும், நண்பர்களும் எடுத்துச் சொன்ன போதும் அவன் கேட்கவில்லை”.

“அவனது விழித்திரைக்குள் எந்த நேரமும் நந்தினி உலாவி வந்தாள். அதனால் அவன் நித்திரை கொள்ளக்கூட விரும்புவதில்லை. அவளது முகம் ஆயிரம் சந்திரர்களை விடப் பிரகாசமாக ஓளிர்ந்தது. அவளது விழிகள் அவனுக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தது. அவளது தனங்கள் அவனுக்குப் போதையை ஊட்டின்”.

“பெற்றோரின் நெருக்குதலைத் தாங்கமுடியாத கஜேந்திரன் தனது நண்பன் ஒருவனின் துணையுடன் நந்தினியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். நண்பனும் அவனது பெற்றோரும் நல்லதொரு நாளில் அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். அன்று முதலிரவு. தான் கற்பனை செய்த அவளது மேனியைத் தழுவும் போது பார்த்தான் நெஞ்சுப் பகுதியில் இருக்கவேண்டிய தனங்கள் இருக்கவில்லை. அவன் அதற்குப் பதிலாக செயற்கைப் பொருட்களை வைத்திருந்தது தெரிந்தது. அவன் மெதுவாக அவளை அவ்வீட்டில் விட்டுவிட்டு ஊருக்கு வந்துவிட்டான். கஜேந்திரன் நந்தினியை அழைத்துச் சென்றமையை அறிந்த கஜேந்தினி வெள்ளௌச்சேலை அணிந்து தறவியானாள்”.

“ஒருவருக்கு எது தேவையோ அது தான் உலகில் மிகமிக உயர்ந்த பொருள். அதை அடைவதற்காக அவர்கள் தமது உயிரையும் பண்யம் வைப்பார்கள். பிறந்த ஆன்மாக்கள் தாம் அடையவேண்டிய பேரின்பமயமான பொருளாக முத்தியின்பத்தைக் கருதல் வேண்டும்”.

“ஒருவன் தான் தேடிய பொருட்களையும் தான் கற்ற கல்வியையும் பயன்படுத்தி அழியாத இன்பமான முத்தியை அடைவதற்கு முயலவேண்டும். உலக இன்பங்கள் யாவும் போலியானவை என்பதை அனேகர் உணர்வதில்லை. ஆதித்தியன் மனவியிருந்தும் திருப்திப்படாது மனவியின் சகோதரி மேற்கொண்ட மோகம் தீராமையால் அவளை அடைய ஏதாவது உபாயமிருக்கிறதா என்று என்னைக் கேட்கிறான். நான் அதற்கு நீ தேடிய பொருட்களையும், நீ பெற்ற அறிவையும் செலவு செய்து சிரத்தையுடன் மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் திருவருளைப் பெற முயற்சி செய். நீ அடைய எண்ணுபவையெல்லாம் சிற்றின்பங்கள். அதனால் நோய்களும், துன்பங்களும், வறுமையுமே வரும். பேரின்பம் தருவதாகிய திருவருளைத் தேடு. உலகில் பசியால் வருந்துபவன் உணவையும், தாகத்தால் வருந்துபவன் நீரையும் தான் தேடுவான். அப்போது பெறுமதி வாய்ந்த எந்தப் பொருளையும் மனம் நாடாது” என்றேன்.

“துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம். அதனால் தீராத மனவருத்தம். தீராத மனவருத்தம் குணமாக்கமுடியாத நோய்கள் பலவற்றை உண்டாக்கும். நீ பெருந் தனவந்தன். பல்வேறு வசதிகளுடன் வாழ்ந்துவிட்டாய். அத்துடன் நீ விரும்பியவற்றுட் பெரும்பான்மையானவற்றைக் குறுக்கு வழிகளாலும்

அடைந்துவிட்டாய். அதனால் இனி நீ அடைய வேண்டிய மேலான பொருள் திருவருளைத் தவிர வேறொழுமில்லை”.

“மனதை அமைதிப்படுத்து. இந்திரியங்களைப் போகவிடயங்களில் செல்லவிடாதே. தேவார திருவாசகங்களைப் பாராயணம் செய், திருத்தொண்டுகள் செய். பெறுதற்கரியது மானிடப்பிழவி. மானிடப் பிறவியெடுத்த ஆன்மாக்கள் தாம் பெற்ற மானிட உடலைப் பயன்படுத்தித் திருவருளின் துணையோடு முத்தியின்பத்தைப் பெறல் வேண்டும்” என்றேன்”.

“ஆதித்தியன் எதுவும் பேசாது சென்றுவிட்டான். செய்யவேண்டிய தர்மங்களையும், செய்யத்தகாத தீமைகளையும் திருவருள் இல்லாதவர்கள் அறியமாட்டார்கள். திருவருளை அறியத் தூய்மையும், நல்லொழுக்கமும் வாய்மையும் வேண்டும். திருவருளில்லாதவர்கள் உலகம் உண்மையில்லாதது, தர்மமில்லாதது, கடவுளில்லாதது, காமத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு ஆண் பெண் உறவினாலானதன்றி வேறு எதுவும் இல்லை. அதனால் உண்மையில்லாத உலகத்தில் உண்மையான இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். இவர்களுக்குச் சிற்றின்பம் தருபவை, போதை தருபவை தான் மேலான பொருட்கள். ஆனால் எல்லோருக்கும் திருவருளை விட மேலான பொருள் எதுவுமில்லை என்ற உண்மை உலகில் உள்ள பலருக்குப் புரிவதில்லை. அதனால் மீண்டும் மீண்டும் துன்பத்தையே அடைகிறார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

அருளிற் பெரிய தகலைத்து வேண்டும்

பொருளிற் றலையிலது போல்.

31

“பூமியிலே ஒருவன் விரும்புகின்ற பொருளே மேலான பொருளாவது போல, எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் மேலான பொருளாக இருப்பது திருவருளைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை”.

திருவருளின் செயல்

“சுவாமி, தீமைகள் பலவற்றை அஞ்சாது செய்தவர்களுக்கும் திருவருள் துணைப்பியுமா...?” பண்டிதர் கேட்டார்.

“ஆணவத்தினால் மனதில் ஆசைகள் உண்டாகும். அதை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பொறிகள் அவதிப்படும். அதனால் பொறிகள் தம் வழியே சென்று இன்பமென்று எண்ணியவையெல்லாவற்றையும் அனுபவித்து, அவை பெரும் துன்பங்கள் என்று அனுபவத்தால் அறிந்த பின்பே அடங்கும் தன்மையானது”.

“ஒருவன் தனது வாழ்நாளில் எத்தனையோ விஷயங்களைப் பார்க்கிறான். அவற்றிற் பல அவனது மனதில் நிற்பதில்லை. குலசிங்கத்தை ஏடுத்துக்கொண்டால் அவன் நல்ல பலசாலி. துணிவுள்ளவன். அந்தப் பலத்தையும் துணிவையும் அவன் நல்லவற்றிற்குப் பயன்படுத்தியிருந்தால் பெரும் பணக்காரனாகியிருப்பான். நல்ல குடும்பத்திற் பிறந்த அவன் சேர்க்கூடாதவர்களுடன் சேர்ந்து தீயவற்றைச் செய்தான். அவன்

களவெடுத்தால் அதை அனுபவிப்பது அவனைவிட அவனது நண்பர்கள் தான். பழி பாவங்களையெல்லாம் குலசிங்கத்தின் மீது சுமத்திவிட்டுப் பெரும் பெரும் பிரமுகர்கள் கூடப் பயனை அனுபவித்தனர்”.

“திட்டரெனக் குலசிங்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் ஒன்று கூடினார். ‘அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு’ என்று சொல்வார்கள். குலசிங்கம் கத்தி, வாள் போன்ற ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு மக்களை வெருட்டி அச்சுறுத்தி வந்தான். எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் மக்கள் அதைப் பொறுத்துக்கொள்வார்கள். திரண்டெழுந்த மக்கள் அவனைப் பிடித்துக் கட்டி வைத்து அடித்தனர். அப்படி அடித்தவர்களுள் அவனோடு சேர்ந்து களவெடுத்தவர்களும், அவன் களவெடுத்த பொருட்களைக் குறைந்த விலையில் வாங்கியவர்களும் இருந்தனர்”.

“நான் அவ்விடத்திற்குச் சென்று அவனை அழைத்துவந்து ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறினேன். அவனது மனம் அடங்க மறுத்தது; “சுவாமி, பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் என்னைத் தண்டித்தது சரி. ஆனால் என்னுடன் சேர்ந்து களவெடுத்தவர்களும், நான் களவெடுத்த பொருட்களைக் குறைந்த விலையில் வாங்கியவர்களும் தர்மமான வார்த்தைகளைக் கூறித் தாக்கியது தான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தங்களது சுகபோக வாழ்விற்காக அவர்கள் என்னைப் பயன்படுத்தாவிட்டால் நான் இவ்வளவு தூரம் கொடுமையாக நடந்திருக்க மாட்டேன். பிரமுகர்கள் தான்

என்னென்ற தூண்டுவது. இவர்களைக் கொலை செய்யாமல் நான்விடமாட்டேன்” என்று ஆத்திரத்துடன் சொல்வான்”.

“அவனுக்கு நான் ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினேன். பாதிக்கப்பட்டவன் யார் ஏதைக்கூறினாலும் ஆரம்பத்தில் கேட்கமாட்டான்.அடிக்கடி ஆத்திரப்படுவான். கொதித்தெழுவான். நாட் செல்லச் செல்ல அவனது மனம் சிறிது சிறிதாக ஆறுதலடைந்து சமநிலைபெறும் என்று நம்பினேன். இப்பொழுது அவனுக்கு அந்த நினைவுகளே இல்லை. “மிகவும் துன்பமான காலமது” என்பான்”.

“பாவச் செயல்களைச் செய்கிறவர்களும், மனம் அடங்காது இந்திரியங்களின் தூண்டுதலால் உலக இன்பங்களைப் பெரிதாக மதிப்பவர்களும் திருவருளை உணர்ந்து கொள்ளாது ஆணவத்தினால் மீண்டும் மீண்டும் செய்தவற்றையே செய்கின்றனர். இத்தகையயவர்களும் மேன்மையடைய வழியண்டு. இடையறாது இறைநாமத்தை உச்சரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுவடையும் போது முன்பு செய்த பாவச் செயல்களை மீண்டும் மீண்டும் செய்யவேண்டும் என்ற நினைவு மாறுபடும். வெளிச்சமுள்ள வீட்டினுள்ளே திருடன் நுழையான். அதுபோன்று இறைவனின் திருவருள் உள்ள மனதில் தீமையைக் கொடுக்கும் எண்ணங்கள் படிப்படியாகக் குறைவடையும். நல்லியல்புக்கும் நற்செயலுக்கும் வித்திடுவது திருவருள். இடையறாது இறைவனைப் பூசிக்கத்தொடங்கும் தீயவன் காலப்போக்கில் சாதுவாகி விடுவான்”.

“பெரும்பெரும் முனிவர்களும் ஞானிகளும் ஆரம்பத்தில் தீயவர்களாக இருந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது.

பின் அவர்கள் மனம் மாறினர். திருவருளின் பெருமையைப் புரிந்து கொண்டனர். முன்பு பேராத இன்பமும், நித்திய சாந்தியும் அவர்களுக்குத் திருவருளாற் கிடைத்தது. அதனால் அவர்கள் பின் நாளில் பெருமையுடன் வாழ்ந்தனர்”.

“உ_லகத்தில் வாழும் உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவையும், அதன் மூலம் போகங்களையும், அப்போகங்களை அனுபவிக்கவென்று ஒளியையும் கொடுத்துதவும் சூரியனைப் போலத் திருவருளானது ஆன்மாக்கள் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கும் அதனைப் பற்றி நிற்கும் ஆணவத்தின் வலியை அடக்குவதற்குமாக எங்கும் பேரொளியாக நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கு

மருக்கனை நிற்கு மருள்.

32

“மக்கள் பொருள்களைப் பெருக்கவும் அவற்றை அனுபவிக்கவும் துணை செய்யும் சூரியனைப் போல, திருவருளானது ஆன்மாக்களின் கார்மங்களைப் பெருக்கி அவைகளை நீக்குவதற்காக இன்ப துன்பங்களைக் கொடுத்து, ஆணவத்தின் வலியைக் குறைத்து பேரொளியாக எல்லா ஆன்மாக்களிடத்தும் நிற்கும்”.

திருவருளின்றி அறிவில்லை.

“சுவாமி, உடலும் ஆன்மாவும் எதனால் இறைவனை அறிந்துகொள்கின்றன?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, இல்லாதவற்றிற்கு இருப்புக் கிடையாது. இருப்பது இல்லாமல் போவதில்லை. ஆன்மாக்கள் பெற்ற உடல்களும் அவை அனுபவிக்கும் இன்பங்களும் நிரந்தரமில்லாதவை. முன்பு பண்டிதரான நீர் அதாவது உமது உடல் இருந்ததில்லை. இடையிட்டு அது வந்தது. பின்பு அது இல்லாமற்போய்விடும். அதனால் அது இருக்கும் போதும் உண்மையில் இல்லாததேயாகும். தேகம் அசத்து. அதாவது இல்லாமற்போவது. அதனிடத்துப் பாவமில்லை. இருக்கிறேன் என்ற உணர்ச்சியுமில்லை. தேகம் முன்பு இல்லாதிருந்து இடையில் வந்தது. பின் அழிக்கப்படுவது. இடையே மாறுபாடு அடைவது. அதனால் தேகம் இருக்கும் போதும் இல்லாததென்று உண்மையை அறிந்தவர்கள் உணர்ந்துகொள்வார்”.

“நித்தியமாய், நாசமற்றதாய், அளப்பரியதாய் உள்ள ஆன்மாக்கள் எடுக்கும் உடல்கள் யாவும் அழியும் தன்மை வாய்ந்தவை. கூட்டைவிட்டுப் பறவை வெளியேறுவது போல ஆன்மா உடலைவிட்டு வெளியேறிவிடும்”.

“ஆயுதங்கள் ஆன்மாவை வெட்டமாட்டா; தீ அதை ஏரிக்காது; நீர் அதை நனைக்காது; காற்றும் அதன் மீது படாது; அப்படியான இந்த ஆன்மா பொறிகளுக்கும் தென்படாதது; சிந்தனைக்கு எட்டாதது; மாறுபாடு அடையாதது; அத்துடன் உடல்கள் அனைத்திலும் இருக்கின்ற ஆன்மா என்றும் வதைக்கப்பட முடியாதது”.

“ஜம்பூதங்களினாலான இந்த உடல் ஒருபோதும் எதையும் அறியமாட்டாது. அது போல ஆணவமலத்தால் பினிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவும் எதையும் தானாக அறிந்து கொள்ளமாட்டாது. வினைப் பயன்களைத் திருவருளே அறிந்து அதனுடன் சேர்த்து வைக்கும்”.

“ஜம்பொறிகள் தன்வயமிழந்தால் மாறுபாடாகவே நடந்துகொள்ளும். கண்களில் நிறக் குருடு இருந்தால் நிறங்களை மாற்றி அறிவிக்கும். உடலில் நோயிருந்தால் உணர்வுகள் இராது. அத்துடன் சுவையிலும் வேறுபாடு தென்படும். செவிகள் கேட்கும் சக்தியை இழந்தால் பேசுபவை எதுவும் கேளாது”.

“உயிர்கள் இன்பம் அனுபவிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டன. அதனால் அவை சிற்றின்பங்களை அனுபவிக்கவே விரும்பும். அதனால் என்றும் துன்பத்தில் உழலும்”.

“பண்டிதரே, திருவருளுக்கு மேலானது வேறு எதுவுமில்லை. திருவருள் சிவவிலிருந்து உண்டான பேரோளி, அது பக்தனது ஆன்மாவுக்குட் சென்று தங்கியிருந்து செயற்பட்டு வினைகளை அறிந்து அவற்றை நீக்கும் வல்லமை கொண்டது. அது போல உலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்திலும் நீக்கமறக்கலந்து நிற்கும்”.

“ஆன்மாக்கள் தம்முடன் கலந்து நிற்கும் திருவருளைக் கண்டுகொள்ளாது தம்மைப் பற்றி நிற்கும் ஆணவத்தையே கண்டுகொள்கின்றன. அதனால் தான் தீமைகள் உருவாகின்றன”.

“குலசிங்கம் ஆரம்பத்தில் தனது ஆன்மாவைப் பற்றி நின்ற ஆணவத்தைத் தான் கண்டுகொண்டான். அதனால் அவன் அதன் போக்கிற்கேற்பச் செயற்பட்டான். அதனால் மக்களுக்குத் தீமை ஏற்படக் குலசிங்கத்திற்குப் பாவம் உண்டானது”.

“ஆன்மா உணர்த்தினால் தான் எதையும் உணரும். அதன்படி திருவருள் குலசிங்கத்தை என்னிடம் ஒப்படைத்தது. நான் திருவருளைப் பற்றி எடுத்துரைத்தேன். பூமியில் எங்கும் நீர் இருப்பதைப் போல ஆன்மாவுக்குள் திருவருள் இருக்கும். பூமியைத் தோண்டி நீரை எடுப்பதைப் போல ஆன்மாவுக்கு உணர்த்தித் திருவருளை வெளிக்கொண்ரலாம். இப்பொழுது குலசிங்கத்திற்குத் திருவருளின் துணை கிடைத்துப் படிப்படியாகப் பெருகி வருகிறது. அத்திருவருள் குலசிங்கத்தின் வினைப்பயன்களை அறிந்து சேர்த்து வருகிறது. அதனால் அவனது ஆணவமலம் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கவும் வழிவகுக்கும். திருவருள் பிறப்புக்கள் தோறும் ஆன்மாக்களாற் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகளை ஆன்மாக்களுக்கு அறிவித்து அதன் பலன்களை அனுபவிக்கச் செய்வதோடு ஆணவ மலத்தை அகற்றி முத்தியின்பத்தை ஆன்மாவுக்குக் கொடுக்கிறது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஓனறியா தென்று முயிரியா தொன்றுமிகு
தானறியா தாரறிவார் தான்.

உடம்பு அறிவில்லாதது. அதனால் அது எதையும் அறியாது. உயிர் ஜம்பொறி கள் அறிவித்தால் தான் அறியும் தன்மை வாய்ந்தது. உயிரின் உள்ளொளியாக இருக்கும் திருவருள் வினைப் பயன்களை அறிந்து சேர்த்தாலன்றி எந்த உயிரும் தானே அறிந்து அனுபவிக்காது”.

அறியாமைக்கான காரணம்

“சுவாமி, எங்கும் நிறைந்திருக்கும் திருவருளை ஆன்மாக்கள் ஏன் அறிந்துகொள்வதில்லை?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, பாற்கடலில் வசிக்கின்ற மீன்கள் எந்நானும் பாற்கடலில் நீந்தி விளையாடுவதால் பாற்கடலில் தான் தாம் வசிக்கிறோம் என்ற நினைப்பு அவற்றிற்கு உண்டாவதில்லை. அத்துடன் பாலின் அருமை பெருமைகளும் அவற்றிற்குத் தெரிவதில்லை. அதனால் அவை பாலைப் பருகுவதை விட்டுவிட்டு அப்பாற்கடலில் வசிக்கின்ற பூச்சிபுழுக்களைத் தேடி உண்ணும். அது போலப் பேரின்பக்கடலான திருவருளுக்குள் வசிக்கின்ற ஆன்மாக்கள் அந்தப் பேரின்பத்தை உணராது சிற்றின்பத்தையே விரும்பி மகிழ்வுடன் அனுபவித்துத் துன்பப்படுகின்றன”.

“சிறுத்தொண்டனை எடுத்துப் பாருங்கள். பெரும் தனவந்தன். பெரும் தர்மவான். சிற்றின்பங்களைத் தேடி அனுபவிக்காது பேரின்பம் தரும் விடயங்களிலேயே மனதை

நிறுத்தி அவற்றைச் செயலாக்கி வருகிறான். தரும காரியங்கள் பலவும் செய்கிறான்”.

“அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அதனால் அவன் தனது மனைவியின் சகோதரியின் மகனான நகுலனைத் தத்தெடுத்து வளர்த்து வருகிறான். நகுலனுக்கு இருபது வயது. அதனால் அவனுக்கு வேறாக ஒரு வாத்தக நிலையம் அமைத்துக் கொடுத்திருந்தான். நகுலன் அதைக் கவனிப்பதில்லை”.

“சிறுத்தொண்டன் சாரதாவின் மகனுக்கு இருதய சத்திர சிகிச்சை செய்ய இரண்டு இலச்சம் ரூபா கொடுத்தான். சிவன் கோயில் மடத்தில் தங்கியிருக்கும் சிவன்டியார்களுக்குத் தினமும் மூன்று வேளை உணவு கொடுத்து வருகிறான். அதைவிடத் தான் தருமங்கள் பலவும் செய்து வருகிறான்”.

“இவைகள் எதுவும் நகுலனுக்கும் அவனது பெற்றோருக்கும் பிடிப்பதில்லை. நகுலனது தாயான சிவகாமி அடிக்கடி இது பற்றி நகுலனுக்குச் சொல்வாள்; “மகனே, நீ தான் சிறுத்தொண்டனின் வாரிசு. சிறுத்தொண்டன் உன்னை நினையாது தனது சொத்துக்களையெல்லாம் ஊரவர்களுக்குக் கொடுத்து வருகிறான். கடைசிக் காலத்தில் நீ தான் அவரைப் பராபரித்தல் வேண்டும். அதனால் வீணான செலவுகளைச் செய்யவேண்டாமென்று சொல்” என்றாள்”

“சிறுத்தொண்டனது எதிரிகள் சிறுத்தொண்டனைப் பழிவாங்குவதற்காக நகுலனை அணைத்துக்கொண்டனர். அத்துடன் தீயவற்றைச் சொல்லி அவனது மனதையும் மாற்றினர்”.

“நகுலனது நண்பர்களும் சிறுத்தொண்டனைப் பற்றித் தவறாகவே கூறினர். இதனால் ஆத்திரமற்ற நகுலன் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு பெரியதாயாரான அகிலாண்டத்திடம் சென்றான். அவள் சொன்னாள்; “சிவகாமி, அவர் நகுலனைத் தத்தெடுக்க விரும்பவில்லை. எனது விருப்பத்திற்காகத் தான் தத்தெடுக்க விரும்பினார். அவரிடம் நாலைந்து தலைமுறையினர் வாழுத்தக்க சொத்திருக்கு. திருவருளின் பெருமைகள் அனைத்தையும் அறிந்தவர். அதனால் அவர் தானஞ் செய்யச் செய்யப் பொருள் குவிகிறது. உனக்கு மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த வர்த்தக நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவித்தந்துள்ளார். அதன் பெருமை தெரியாத நீ அதைக் கவனிக்காததால் பெரும் நட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனது கணவர் சிறியதொரு வியாபாரம் தொடங்கித் தனது முயற்சியாலும் திருவருளின் துணையாலும் இந்த நிலையை அடைந்தவர். நீயும் அது போல முயற்சி செய்” என்றாள்”.

“நான் முயற்சி செய்கிறேன். ஆனால் பெரியப்பா தேவையில்லாதவர்களுக்கெல்லாம் கொடுக்கிறார். எப்பொழுதும் ஒரு மாதிரியாக இராது. ஒரு காலத்தில் பெரும் வர்த்தகனாக இருந்த ஏகாம்பரம் இப்பொழுது சாப்பிடக்கூட வழியில்லாது பெரியப்பாவின் மடத்திலிருந்து சாப்பிடுகிறான். அது போல ஒரு காலம் வந்தால் நான் யாரையும் கவனிக்கமாட்டேன்” என்றான் நகுலன்”.

“மகனே, யார் யாரையும் கவனிப்பதில்லை. எல்லோரையும் கவனிப்பதற்குச் சிவன் இருக்கிறான். அவனது பேர்நுளான திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்தவர் எனது

கணவர். அவர் சிற்றின்பம் தரும் விடயங்களைத் தேடியலையமாட்டார். உன்போன்றவர்களுக்கு அவரின் மகிமை தெரியாது. நீ உலக இன்பங்களைப் பெரிதென நினைத்து அவற்றைத் தேடி அனுபவிப்பதால் தான் உனக்கு நட்டமேற்பட்டது” என்றாள்”.

“நகுலன் எதுவும் பேசவில்லை. அதனால் அகிலாண்டம் சொன்னாள்; “ஒன்றுமில்லாத உனக்கு ஏராளமான செல்வத்தைத் தந்தபோதும் அதை நீ உணர்ந்து கொள்ளாது பொறுமையால் எனது கணவனைக் கெடுக்க நினைப்பவர்களுடன் சேர்ந்து நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறாய். எனது கணவரின் சொத்து ஒருபோதும் அழியாதது என்பதை உணர்ந்து தீயவர்களுடன் சேராது நல்லவற்றைச் செய்” என்றாள்” .

“உங்களுக்கு நல்லவற்றைச் சொன்னால் விளங்காது. பாடம் படித்தால் தான் அறிவு வரும்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் நகுலன். அதன் பின் அவன் சிறுத்தொண்டனின் எதிரிகளோடு சேர்ந்து மறைமுகமாகச் சிறுத்தொண்டனுக்குத் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்”.

“சிறுத்தொண்டன் கொடுத்ததை அறியாது, அதற்கு நன்றி கூறாது, எதிரிகளுடன் சேர்ந்து துன்பம் அனுபவிக்கும் நகுலனைப் போன்ற ஆன்மாக்கள் ஒருபோதும் திருவருளை உணராது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருஞுயிர்கண்

மாலாழி யாழு மறித்து.

“பாற்கடலிலே வாழும் மீனானது பாலைக் குடிக்காது, அப்பாற்கடலில் வாழும் பூச்சி புழுக்களை உண்பது போல, பேரின்பமயமான திருவருளில் வாழும் ஆன்மாக்கள் அதன் தன்மையை உணராது மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக வியங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன”.

ஆன்மா உணர்வதில்லை.

“சுவாமி, ஆன்மா எதையும் தானாக உணர்ந்து கொள்ளுமா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஆன்மா எதையும் தானாக அறிந்து கொள்ளாது. தனக்குப் பின்னால் வரும் வழிப்போக்கனை அறியாது பல்வேறு சிந்தனைகளுடன் பயனிப்பவனைப் போன்றது தான் ஆன்மா. ஜம்பொறிகள் தமது இருப்பிடமான உயிரை ஒருபோதும் அறிந்ததில்லை. ஜம்பொறிகளும் தாம் தாம் நிலையானவையென்றும், உடலைத் தாமே இயக்குபவையென்றும் நினைத்திருக்கின்றன. உடலிலுள்ள உயிர் போனால் உடல் அழிந்துவிடும் என்பதை ஜம்பொறிகள் உணர்வதில்லை. அதுபோலத்தான் ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நிற்கும் திருவருளை உணர்வதில்லை”.

“சிறுவயது முதல் நகுலனைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கும் சிறுத்தொண்டன் தர்மகாரியங்களுக்குக் கூடச் செலவு செய்யாது தான் உழைக்கும் பொருட்கள் அனைத்தையும் நகுலனுக்கே கொடுப்பார் என்று நகுலனின் தாயாரான சிவகாமி நம்பினாள்”.

“சிறுத்தொண்டனது தந்தையார் சிறுத்தொண்டனுக்கு வியாபார நிலையத்தைக் கொடுக்கும் போது; “மகனே, நான் வியாபாரம் செய்யும் போது வரும் இலாபத்திற் காற்பங்கை தர்மகாரியங்களுக்காகச் செலவு செய்தேன். அதுபோல நீயும் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை அவர் அப்படியே நடந்து வருகிறார். இது அகிலாண்டத்திற்குத் தெரியும். அத்துடன் சிறுத்தொண்டன் வியாபார நிலையத்தைப் பொறுப்பேற்ற பின்பு அதை விஸ்தரித்தார். அப்படி விஸ்தரிக்கும் போது அதில் வரும் இலாபத்தில் அரைப் பங்கை தர்ம காரியங்களுக்குச் செலவு செய்த தீர்மானித்தார். அதன் பின் இலாபம் பெருகிக்கொண்டே இருந்தது. அந்த இலாபம் சிவன், சிவனடியார்களுக்குக் கொடுப்பதற்காகத் தரும் வெகுமானம் என்றே சிறுத்தொண்டனும் அகிலாண்டமும் கருதினர்”.

“வாழ்க்கை என்ற பயணத்தைச் சிறுத்தொண்டனோடும் அகிலாண்டத்துடனும் சேர்ந்து செய்யும் நகுலனுக்கும் அவனது பெற்றோருக்கும் இது தெரியவில்லை. தமது சுயநலத்தை எண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் சிறுத்தொண்டனுடன் வாழ்ந்து வருவதால் சிறுத்தொண்டனின் நல்ல எண்ணங்களைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இது ஒரு வழிப்போக்கன் தனக்குப் பின்னால் தனக்குத் துணையாக வருபவனை அறியாதது போலவும், தம்மைத் தாங்கி நிற்கும் உயிரை அறியாத ஜம்பொறிகளைப் போலவும், ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நின்று பேரினப்பத்தைக் கொடுக்கும் ஞானமாகிய திருவருளை அறியாததைப் போன்றதுமாகும்”.

“நகுலனும் பெற்றோரும் சிறுத்தொண்டன் உழைக்கும் முழுப்பொருட்களும் தம்மை வந்தடையவேண்டுமென்றே விரும்பினர். சிறுத்தொண்டனுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கக் கூடாதென்றும் அவர்கள் விரும்பினர்”.

“ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளை உணரும் அறிவிருந்தும், அவை உலக இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அவை திருவருளை உணர்வதில்லை. ஜம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறிந்துகொள்ளும் சக்தியில்லாதன்”.

நகுலனது குடும்பம் இன்பமாக வாழும். இல்லாவிட்டால் தீயதை எண்ணித் தீயதைச் செய்து துண்பத்துடன் தான் வாழவேண்டிய நிலை உண்டாகும். திருவருளை ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து கொண்டால் இத்தகைய கேடுகள் வராது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**அணுகு துணையறியா வாற்றோனி கைந்தி
ஞானர்வை யுனரா துயிர்.**

35

“தனக்குப் பின்னால் மிக அருகில் தனக்குத் துணையாக வருபவனை அறியாது செல்லும் வழிப்போக்கனைப் போலவும், தம்முடைய செயல்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் உயிரை அறியாத ஜம்பொறிகள் போலவும், ஆன்மா தனக்குத் துணையாக இருக்கும் சிவஞானமான திருவருளை அறிந்து கொள்வதில்லை”.

ஆதாரம்

“சுவாமி, உயிர்களுக்காதாரமானது திருவருள் என்று ஏன் ஆன்மாக்கள் உணர்வதில்லை” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, சிலர் தமக்கு ஆதாரமான பூமியை ஆதாரமென எண்ணாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென எண்ணித் திரிகிறார்கள். அதுபோலச் சில உயிர்கள் தமக்காதாரமானது திருவருள் என்று உணர்வதில்லை”.

“தமது முயற்சியும், தமது பணமும் தான் தம்மை வாழுவைக்கிறது என்று எண்ணுவோர் தான் அதிகமானவர்கள். தாம் வாழுவும், தாம் வாழுவதற்கு உடலுக்கு வேண்டியவற்றையும் பூமாதேவி தான் கொடுக்கிறாள் என்ற நினைவு பலருக்கில்லை. இது போல ஆன்மாக்கள் திருவருளின் சக்தியால் தான் வாழ்கின்றன என்ற நினைப்பை ஆணவும் மறைக்கிறது. இதனால் திருவருளின் பெருமையை உணராத பலர் தமது பெருமையை உயர்வாகக் கருதுகின்றனர்”.

“இவர்களின் ஒருவன் தான் நகுலன். நகுலன் தனது வியாபார நிலையத்தைக் கவனிக்காததால் பெரும் நட்டமடைந்தான். நகுலனுக்கு வியாபார நிலையத்தை

அமைத்துக்கொடுக்கும் போது சிறுத்தொண்டன் சொன்னார்; “நகுலா, உனக்கு வயது வந்தவிட்டது. இனி நீ குடும்பத்தனாக வேண்டும். அதற்காக நீ உழைத்தல் வேண்டும். நான் உனது வளர்ப்புத் தந்தையானாலும் உனது தேவைகளுக்கு இனி நீயே சம்பாதித்தல் வேண்டும். நீ திருமணமாகிப் பின் உனது மனைவிக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுப்பதானால் அதை உனது பணத்தில் வாங்கிக் கொடுத்தால் தான் பெருமை. பெரிய வர்த்தக நிறுவனம் ஒன்றை உனக்கு நான் அமைத்துத் தந்துள்ளேன். அதன் இலாபத்தின் ஒரு பகுதியைத் தானதாம் செய். தானதாம் செய்வதன் மூலம் இறைவனின் திருவருளைப் பெறலாம். திருவருளின் துணை உனக்கிருந்தால் நீ பெரிய தனவந்தனாவதோடு தர்மவாணாகவும் மாறுவாய்” என்றார்”.

“நகுலன் வியாபாரத்தில் நட்டமடைந்ததால் அவன் சிறுத்தொண்டனிடம் சென்று பொருள் கேட்டான். அவர் அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார்; “நகுலா, முயற்சியில் கவனம் தேவை. எந்த வேளையிலும் எவரையும் நம்பாது நீயே உனது வேலைகளைக் கவனித்தல் வேண்டும். இறை பக்தியுடனும் தர்ம சிந்தனையுடனும் செய்யும் தொழில் ஒருபோதும் நட்டமேற்பாது. கவனக்குறைவுடனும் இறைசிந்தனை இல்லாமலும் இவ்வளவு காலமும் நீ தொழில் செய்துள்ளாய். இனி மேல் அப்படி நடவாது இறை சிந்தனையோடு கவனமாகத் தொழிலைச் செய். இந்த முறை மட்டும் உதவி செய்கிறேன். இனிமேல் உதவி கேட்டு என்னிடம் வராதே” என்றார்”.

“மீண்டும் நட்டமடைந்த நகுலன் சிறுத்தொண்டனுடன் பங்காக வியாபாரஞ் செய்யும் நகுலேஸ்வரனிடம் சென்று தனது நிலையைக் கூறிக் கடன் கேட்டான்”.

“நகுலேஸ்வரன் சொன்னார்; “நகுலா, சிறுத்தொண்டன் எனது உயிர் நண்பன். அவனுக்குத் தெரியாமல் நான் எந்தக் காரியமும் செய்வதில்லை. அத்துடன் என்னைவிட அவர் தனவந்தர். நான் அவரிடம் கடன் கேட்டால் கூட அவர் ஆலோசனைகள் கூறுவார். காரணங்கேட்பார். அப்படியிருக்க அவரின் மகனான உனக்கு நான் எப்படி அவருக்குத் தெரியாமல் கடன் தருவது? அவர் தான் எனது குரு. எனது வியாபாரத்திற்கு ஆதாரமானவர். எனக்கும் அவர் தான் ஆதாரமானவர். அதை நீ புரிந்து கொள்ளாது என்னிடம் வருகிறாய்” என்றார்”.

“ஜயா, இவைகள் யாவும் எனக்குத் தெரியும். தயவு செய்து அவருக்குத் தெரியாமல் உதவி செய்யுங்கள். நான் உங்கள் பணத்திற்கு அதிகவட்டி போட்டுத் தருகிறேன்” என்றான் நகுலன்”.

“நகுலேஸ்வரன் சிரித்தார்; “நகுலா, தரையில் நடந்து செல்வோர் தரைதான் தமக்கு ஆதாரமானது என்று எண்ணுதல் வேண்டும். அது போல உயிர்கள் தமக்கு ஆதாரமானது திருவருள் என்று எண்ணுதல் வேண்டும். திருவருள் இல்லாத உயிர்கள் தான் தமக்குத் தாம் தாம் ஆதாரமென்று நினைக்கும். எனக்கு எந்நாளும் உதவி செய்யும் திருவருளாக நான் சிறுத்தொண்டன் ஜயாவையே கருதுகிறேன்.

அவருக்குத் துரோகம் செய்தால் திருவருள் என்னைவிட்டு அகன்றுவிடும். ஆணவம் என்னைப் பற்றிப் பிடித்துவிடும். பின் உன்னைப் போல நான் சிறுத்தொண்டனை மறந்து அல்லற்பட வேண்டி வரும். நீ சிறுத்தொண்டனைத் தஞ்சமடை. இறைவனை வணங்கு. திருவருள் உனக்கு உதவி செய்யும்” என்றார்”.

“நகுலன் துயரத்தோடு நின்றான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

தரையை யறியாது தாமே தர்வார்

புரையை யுனரா புவி.

36

“வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான பூமியை அது ஆதாரமானது என்று உணராமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென எண்ணிப் போக்குவரத்துச் செய்பவரைப் போல, உயிர்கள் தமக்கு ஆதாரமான திருவருளை ஆதாரமென எண்ணாது தாமே தமக்கு ஆதாரமென நினைக்கும் அறியாமையை உடையன்”.

தம்மைத் தாம் தேடுவோர்.

“சுவாமி, மக்களிற் பலர் தம்மைத் தாம் அறிந்து கொள்வதில்லை. இது ஏன்”? பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, தன்னைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அனைவரையும் புரிந்து கொள்வார்கள். நகுலேஸ்வரன் நகுலனுக்குச் சொன்னார்; “நகுலா, நீ வாலிபன். நீ கற்ற

கல்வியைக் கொண்டு உலகத்தை நீ அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அத்துடன் உன்னை நீ புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இரண்டும் இல்லாவிட்டால் செய்வதெல்லாம் தோல்வியிலேயே முடியும். உலகைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம் உலக உயிர்கள் படும் துன்பங்களைப் புரிந்து கொள்ளலாம். துன்பங்கள் ஒருபோதும் தானாக வராது. அவற்றை நாம் தான் வரவழைக்கிறோம். ஒரு துன்பத்தை நீக்கப் பல தீமைகளைச் செய்யக் கூடாது. நீ உனது தவறுகளை உணர்ந்து கொள். திரும்பவும் நீ சென்று சிறுத்தொண்டனிடம் உதவி கேள்” என்று நகுலேஸ்வரன் கூறினார்”.

“அதன் பின் நகுலன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து எனக்கு அவற்றைக் கூறி, சிறுத்தொண்டனிடம் உதவி பெற்றுத் தருமாறு இரந்தான்”.

“நகுலா, மலையிலே நிற்பவன் பார்த்தவுடன் மலையைக் காணவேண்டும். இல்லாமல் தான் நிற்பது தரை என்று நினைத்து மலையைத் தேடுபவனைப் போலவும், தரையில் நின்றுகொண்டு தரை எங்கேயிருக்கிறது என்றும், வானத்தில் உலவிக்கொண்டு வானம் எங்கேயிருக்கிறது என்றும் தேடுவதைப் போல நீ இருக்கிறாய். உன்னிடம் திருவருளில்லை. இறைவனின் திருவருளிருந்தால் நீ இப்படி நடக்கமாட்டாய்”.

“ஆன்மாக்கள் அருளிலே இருக்கின்றன. தாம் இருக்கின்ற அருளை ஆன்மாக்கள் அறிதல் வேண்டும். மலையில் நின்றுகொண்டு மலையைத் தேடுபவர்களைப் போலத்தான் திருவருளில் இருக்கும் மனிதர்கள் திருவருளைக் காணாது தேடுகிறார்கள்”.

“உனது உடலைப் பார். ஓவ்வொரு உறுப்பிலும் திருவருள் உள்ளது. அந்தத் திருவருள் தான் உடலை இயக்குவது. சிறுத்தொண்டனைப் பார். திருவருளின் துணை அவருக்கு நிறைய இருக்கிறது. ஆனால் அவர் செய்யும் தொழில் யாவும் விருத்தியடைகிறது. அவர் தனது முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமானது திருவருள் என்று நினைக்கிறார். அதனால் அவர் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பேசுகிறார், அன்பாகப் பழகுகிறார். கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்கிறார். அவர் ஒரு வர்த்தகர். ஆனால் பஸ் வர்த்தகம் செய்ய உதவி புரிகிறார். நான் தான் வர்த்தகஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாரேயானால் அவர் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டார். நான் என்ற அகங்காரம் அவரது இதயத்தை நிரப்பிவிடும். ஆணவ மலம் பிடித்தால் திருவருள் அகன்றுவிடும்”.

“ஆணவமலம் உள்ளவர்கள் மலையில் இருந்து கொண்டு மலையைத்தேடுவார்கள். தரையில் இருந்து கொண்டே தரையைத்தேடுவார்கள். இது போல இவர்கள் திருவருளில் இருந்து கொண்டு திருவருளைத் தேடுவார்கள்”.

“சிறுத்தொண்டன் எல்லா உயிர்கள் மீதும் இரக்கம் கொண்டவர். அதனால் தான் உன்மீதும் இரக்கமும், உன் நல்வாழ்வின் மீது அக்கறையும் கொண்டு உனக்கு உதவினார். நீ, உனது அவதானக் குறைவால் நட்டமடைந்த போதும் உதவி செய்தார். இது போல அவர் பலருக்கு உதவி செய்கிறார். தான் செய்யும் உதவிகளைப் போலத் தன்னிடம் உதவி பெறுபவர்களும் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். அவரது மனம்

தூய்மையானது; திருவருளால் நிரம்பற்பெற்றது. உயிர்களெல்லாவற்றிலும் குடிகொண்டிருக்கும் திருவருளை உயிர்கள் உனரவேண்டும் மென்று நினைக்கிறார். அதனால் தான் அவர் உன்னுடன் சிறிது கண்டிப்புடன் நடந்துகொண்டார்”.

“நீயும் உனது குடும்பத்தினரும் சிறுத்தொண்டன் உழைக்கும் உழைப்பு முழுவதையும் தந்துவிடவேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்கள். அத்துடன் அப்பொருள் மூலம் உலக இனபங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறீர்கள். இது திருவருளை உனராத தன்மை. சிறுத்தொண்டன் எல்லோரும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார். அது திருவருளின் தன்மை. திருவருளை உனர்ந்து கொள். எல்லா நன்மைகளும் பெறுவாய். திருவருளை நீ உனர்ந்தால் உனக்குச் சிறுத்தொண்டன் உதவத்தேவையில்லை. சிவன் உதவுவார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

மலை கெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான் கெடுத்தோர் ஞானந் தலை கெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம். 37

“மலையின் மேல் நின்று கொண்டு மலையைத் தேடுவோரும், நிலத்தில் நின்றுகொண்டு நிலத்தைத் தேடுவோரும், ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு ஆகாயத்தைத் தேடுவோரும், சிவஞானமான திருவருளிலே நின்றுகொண்டு திருவருளைத் தேடுவோரும் தம்மைத்தாமே காணாமல் தேடும் அறிவிலிகளாவர்”.

உணராத ஆன்மாக்கள்

“சுவாமி, திருவருளின் பெருமைகளைப் பலர் உணர்வதில்லை. கற்றவர்கள் கூட உணராதிருக்கின்றனர். அது ஏன்?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“எதையும் உணரும் தன்மையை அவரவர் தான் உண்டாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். மனதையும் உள்ளத்தையும் பரிசுத்தமாக வைத்திருப்பவர்களால் தான் திருவருளின் பெருமையை உணர முடியும். கற்றவர்களிடம் தாம் தாம் அதிகமாகக் கற்றோம் என்ற அகங்காரம் இருக்கும். உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்கள், கற்றுப் பல பட்டங்களைப் பெற்றவர்கள் எல்லோரது மனமும் உள்ளமும் சுத்தமாக இராது. பலர் தாம் கற்ற கல்வியின் மூலம் தீமையானவற்றைத் தான் செய்வார்கள். உண்மைகளை மறைத்துப் பொய்க்களை நிலைநிறுத்திப் பணம் சம்பாதிப்பார்கள். பலர் கற்பது தொழிலுக்காகவே. தொழிலைப் பெற்றதும் பலர் தாம் பெற்ற கல்வியைக் கொண்டு பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள். ஒருவனுக்கு உலகப் பற்றுக்கள் உள்ளவரையில் அதாவது காமமும் பொருளாசையும் இருக்கும் வரைக்கும் அவனுக்குத் திருவருளின் பெருமையைப் பற்றித் தெரியாது”.

“கற்றவர்கள் தாம் கற்றவற்றைப் பேசவார்கள். இறைவனின் மகிமைகளைப் பற்றிப் பேசவார்கள். ஆனால் அதன்படி நடக்கமாட்டார்கள். திருடன் ஒருவன் தான் இனித்

திருடமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்வான். திருடுவதால் உண்டாகும் தீமைகளைப் பற்றிப் பேசுவான். பின் திருடுவான். அதன் பின் தான் திருடவில்லை என்பான். இது போன்றது தான் கற்றவர்களது நிலை. கற்றவர்கள் கற்றபடி நடக்கவில்லையென்றால் திருடன் திருடமாட்டேன் என்று கூறிவிட்டுத் திருடுவதை ஒக்கும். இதனால் தான் கற்றவர்களால் திருவருளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கிறது”.

“நால்களைத் தேடிக் கற்பது மிகவும் சிரமமானது. அதனால் நால்களைத் தேடிக்கற்றவர்களிடம் இறைவனைப் பற்றியும், திருவருளைப் பற்றியும், இறைவனது பெருமைகளைப் பற்றியும், தர்மங்களைப் பற்றியும் கேட்டறிந்துவிட்டுப் படிப்பது நல்லது. தான் படிப்பதை விடப் படித்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிவது இன்பமானது; சுலபமானது. ஆனால் தற்பொழுது பிரசங்கங்களைக் கேட்போரில் பலர் அதைப் பேணுவதில்லை. கேட்ட இடத்திலேயே விட்டுவிடுகிறார்கள். தன்னைத் தான் விடுவித்துக்கொள்ள விரும்புவன் தான் பிரசங்கங்களை, உபதேசங்களை, புத்திமதிகளைக் கேட்கவேண்டும். எனது ஆச்சிரமத்திற்கு வருவோரில் பலர் தமது நன்மைக்காக வருகிறார்கள். ஆன்ம ஈடேற்றுத்திற்காக வருபவர்கள் மிகமிகக் குறைவு”.

“நகுலனும் தாயும் இரண்டு மூன்று தினங்கள் என்னை வந்து சந்தித்தனர். அவர்களின் நோக்கம் சிறுத்தொண்டனது உழைப்பு முழுவதும் தமக்குச் சேரவேண்டும் என்பதேயாகும். நான் தர்மத்தை எடுத்துரைத்தேன்; திருவருளைப் பற்றிச் சொன்னேன்; ஆன்மாடேற்றுத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவற்றை அவர்கள் கேட்டார்களே தவிர அவற்றில்

உள்ள உண்மையை, உட்பொருளை உணரவில்லை. திரும்பத்திரும்பத் தாம் கூறியவற்றைச் சிறுத்தொண்டனுக்கு எடுத்துரைத்துத் தமக்குப் பொருஞ்சுதலி செய்யுமாறும், சிறுத்தொண்டனை வீண் செலவுகள் செய்யாதிருக்குமாறும் என்னைக் கூறும்படி சொன்னார்கள்”.

“பொய்யான உலக இன்பங்களை உண்மையென்று நினைக்கும் ஆண்மாக்களின் இயல்பானது, நிறைந்த நன்னீரில் நிற்கும் ஒருவன் தாகமேல்டால் நாவறண்டு நிற்றல் போன்றதும். குருடனொருவன் பொழுது விடிந்த பின்பும் தடுமாறுதல் போன்றதுமாகும்”.

“நகுலன் சிறுத்தொண்டனது பணவெள்ளத்தின் மேல் நிற்கின்றான். அந்தப் பணவெள்ளம் அள்ள அள்ளக் குறையாதென்பதை அவனால் உணரமுடியவில்லை. அதை விடச் சிறுத்தொண்டன் விரும்பும் வகையில் நடந்தானானால் அவனே உழைத்து பெரும் வணிகனாகிவிடுவான். அவன் உழைத்துத் தன்னைப் போலத் தான் தர்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்பதே சிறுத்தொண்டனின் விருப்பமாகும். இதை அறியாத குருடனாக அவன் இருக்கிறான். அவனது அறிவை ஆணவும் மறைத்துள்ளது. அதனால் தான் அவன் கண்ணிருந்தும் குருடன் சூரிய ஒளி வந்த பின்பும் இருட்டில் தடுமாறுவது போலத் தடுமாறுகிறான். இது கண்களில் உள்ள குறையே தவிர ஒளியில் உள்ள குறையல்ல”.

“சில மனிதர்களுக்கு உலகப் பற்று அளவுக்கதிகமாகக் காணப்படுகிறது. பல தரப்பட்ட பொருட்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் வேறொரு பொருளில் ஆசைப்பட்டுத் துன்பங்களை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

அவர்களுக்குத் தம்மிடம் உள்ள பொருட்களில் திருப்தியும் நம்பிக்கையும் இல்லை. அதனால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் துன்பத்தையே அனுபவிக்கிறனர். தாம் தேடிய துன்பத்திற்குக் காரணம் கடவுள் என்றும், தனது உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்றும் நினைக்கின்றனர். இதனால் தான் அவர்கள் இறை சிந்தனையைப் பற்றியும், இறைவனைப் பற்றியும், திருவருளைப் பற்றியும் நினைப்பதில்லை. அதை உணர்வதுமில்லை” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

**வெள்ளத்து ணாவற்றி யெங்கும் விடிந் திருளாம்
கள்ளத் திரைவர் கடன்.**

38

“பொய்யானவற்றை உண்மையென நினைத்து மயங்கி நிற்கும் ஆன்மாக்களின் இயல்பானது, நிறைந்த நன்றீரில் நிற்குமொருவன் தாகத்தால் வருந்துவதைப் போன்றதும், குருடனொருவன் விடிந்த பின்பும் தடுமாறுவதைப் போன்றதும் ஆகும்”.

அருளை அறியும் முறை

“சுவாமி, அருளை அறியும் வழி வகைகளைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, எதைச் செய்தாலும், எதைக் கேட்டாலும், எந்த முடிவு எடுத்தாலும் பரபரப்பில்லாமல், உலக

விடயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல், அமைதியாக இருந்து மனவொடுக்கத்துடன் செய்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் அதன் பொருள் விளங்கும்; பெரியவர்கள் சொல்வதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆன்மாக்கள் திருவருள் என்னும் பாற்குடத்தின் மேல் இருக்கின்றன. பாற்குடத்தின் மேல் இருக்கின்றபூனை பாலின் தன்மையையும், சுவையையும் அறியாது வெளியே ஒடுகின்ற கரப்பான் போன்ற பூச்சிகளை உண்ண விரும்பிப் பாற்குடத்திலிருந்து பாய பாற்குடம் சரிந்து பால் நிலத்தில் சிதறிவிடுவதோடு கரப்பான் பூச்சியும் ஒடித்தப்பிவிடும். இது போலத்தான் பெரும்பான்மையான ஆன்மாக்கள் இருக்கின்றன”.

“நகுலனை எடுத்துக்கொண்டால் அவனுக்குச் சிறுத்தொண்டனைப் பற்றித் தெரியும். அவர் தரும வள்ளல். யார் துன்பப்பட்டாலும் உதவுபவர். அவர் எதிரியென யாரையும் நினைப்பதில்லை. நேர்மையாக வாழும் சிறுத்தொண்டனைக் கலப்பட வியாபாரிகள் எதிரியாக நினைக்கிறார்கள். அதைவிட மக்களை அவர் வசியஞ்செய்து வைத்திருப்பதாகவும் நம்புகின்றனர். நகுலனுக்கு நான் தாமபோதனை செய்யும் போது அவன் மனதை அடக்கிக் கேட்பதில்லை. தனது தேவைகள் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக அவன் நான் சொல்வதை வேண்டா வெறுப்பாகக் கேட்டான். சிரத்தையுடன் கேட்பால் தான் நான் சொல்வது புரியும். நான் சொல்வது புரிந்தால் தான் சிறுத்தொண்டன் செய்வது சரியென்றும், தான் நினைப்பது பிழையென்றும் விளங்கும்”.

“பெறுதற்கரிய இம் மானிடப் பிறப்பெடுத்தவர்கள் மனதை அடக்கித் திருவருளின் பெருமைகளை உணர்ந்து

இறைவனை அறிய முடியாது போனால் அவர்கள் வீணில் பிறந்தவர்களாவர். மனிதன் ஆற்றிவு படைத்தவன். ஆறாவது அறிவான பகுத்தறிவை மனிதரில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பாவிப்பதேயில்லை. ஒருவர் ஒரு செயலைச் செய்கிறாரென்றால் அவர் ஏன் அச்செயலைச் செய்கிறார் என்று பகுத்தறிவின் மூலம் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். ஒருவனின் எண்ணங்களுக்கும் செயல்களுக்குமேற்பவே இனப் துன்பங்களைக் கடவுள் கொடுக்கிறார். திருவருள் ஆன்மாக்கள் விரும்புவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் காப்பகவிருட்சம் போன்றது. அதன் அருளைப் பெற்றவர்கள் தாம் விரும்பிய பேரின்ப வாழ்வைப் பெறுவார். இதை உணராதவர்களே வாழ்க்கை முழுவதும் துன்பப்படுகிறார்கள்”.

“நகுலனின் தந்தையின் சகோதரனான பரமநாதன், நகுலனது குடும்பத்துடன் அடிக்கடி பிரச்சினைப்படுவன். ஆனால் அவன் சிறுத்தொண்டனின் வியாபார நிலையத்தில் மிகவும் கண்ணியத்துடன் வேலை செய்பவன். அவனது சேவையை உணர்ந்து மகிழ்ந்த சிறுத்தொண்டன் அவனைத் தனியாகத் தொழில் செய்யும்படி கூறிப் பெருந்தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்தார். இதன் மூலம் தாம் அந்நியப்படுத்தப்பட்டுவிட்டதாக நகுலனும் அவனது தாயாரும் மனம் கொதிக்கின்றனர்”.

“இதை அறிந்த சிறுத்தொண்டன் இருவரையும் அழைத்துத் தனது நிலையை விளக்கினார். ஆனால் அதை ஏற்க மறுத்த நகுலன் இப்பொழுது அவரைக் குறைக்கறுகிறான். இது பற்றி நான் எடுத்துக்கூறியும் கேட்கிறானில்லை. பரமநாதன் மிகமிக நல்லவன்; நேரமையானவன்; நம்பிக்கைக்குரியவன்;

கொடுத்த வேலையைச் சரிவரச் செய்பவன். அத்துடன் நாற்பது வருடமாகச் சிறுத்தொண்டனின் வர்த்தகநிலையத்தில் வேலை செய்கிறான். அவனுக்குக் கூலியைக் கூட்டிக்கொடுத்தால் அது தொழிலாளர் போராட்டமாகிவிடும். அதனால் அவனுக்கு உதவி செய்வதற்காக அவர் பண்ததைக் கொடுத்தார்”.

“எதையும் பரபரப்பின்றி மன அடக்கத்துடன் கேட்டால் தான் உண்மை நிலை விளங்கும். பூணையைப் போலப் பாலைக் குடியாது பக்கத்தில் ஓடுகின்ற கரப்பானைப் பிடிக்கப் போய் இரண்டையும் இழந்ததைப் போன்ற நிலை தான் பரபரப்படைபவர்களுக்கு உண்டாகும்”.

“ஞான நூற்பொருளான திருவருளின் பெருமையை மனஞமுக்கத்துடன் இருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டால் உலக இன்பங்களை மனம் நாடாது. உலக இன்பங்கள் யாவற்றையும் தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் அனுபவிக்கக் கூடாது என்ற எண்ணமும் வராது. தீயவற்றை மற்றுவர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழாது”.

“முதலில் திருவருளின் பெருமையை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். பின் ஆண்மாக்குள் இருக்கும் திருவருளை வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். திருவருளை உணர்ந்த பின்பு உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டால் யாருக்கும் மனச் சஞ்சலம் இராது. மனச் சஞ்சலம் இல்லாவிட்டால் துன்பங்கள் இராது. பேரின்பத்திற்கு மூலமானது திருவருளைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் உலகைப் புரிந்து அதற்கேற்றபடி நடந்து கொள்வார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

“பரபரப்பின்றி மன அடக்கத்துடன் ஞானப்பொருளான திருவருளைப் பற்றிக் கேளுங்கள். திருவருள் துணையாக இருக்கும் போது அதை அனுபவிக்காது உலக இன்பங்களை அனுபவிக்க விரும்புவது, பாற்குடத்தின் மீது இருக்கும் பூனை பாலைக் குடிக்காமல் பக்கத்தில் ஒடுகின்ற கரப்பான் பூச்சியை உண்ணவிரும்பி அதைப் பிடிக்கச் செல்வது போன்றது”.

அறியாத அறியாமை

“சுவாமி, திருவருளை அறியாத ஆன்மாக்களுக்கு வீட்டின்பம் வேண்டப்படாத பொருளாகத்தானே எந்நானும் இருக்கும்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்கள் படைக்கப்பட்ட காலந்தொடக்கம் இன்று வரையும் திருவருளோடு கலந்திருந்தும் அதை உணர்ந்துகொள்ள முடியாத தன்மையால் அவற்றிற்கு வீட்டின்பம் பகையானதாகும் என்று அறிஞர்கள் சொல்வார்கள்”.

“நீருக்குள்ளே நீர்க்குமிழி இருப்பது போல ஆன்மாவுக்குள் திருவருள் இருக்கும். நீரில் அவ்வப்போது தோன்றும் குமிழியைப் போல ஆன்மாக்குள் இருக்கும்

திருவருள் அவ்வப்போது வெளித்தோன்றும். தர்ம சிந்தனையுள்ளவர்கள் அதைக்கண்டு கொள்வார்கள்”.

“எனக்கு வெளியூர்களிலும் சீடர்கள் உள்ளனர். இந்த ஊரவனான வேலழகன் என்பவனை மாறன் என்று அழைப்பார்கள். அவனை வெளியூரவர் வேலழகன் என்றே அழைப்பார்கள். ஒருமுறை வெளியூரவன் ஒருவன் எமது ஊருக்கு வந்து வேலழகனை ஊரெங்கும் தேடினான். ஊரவர் எல்லோரிடமும் விசாரித்தான். எல்லேர்கும் வேலழகன் என்றோருவன் இந்த ஊரில் இல்லை என்று கூறிவிட்டனர். வந்தவன் வேலழகனின் உயிர் நன்பன். வேலழகன் அவனது தங்கையின் திருமணத்திற்கு உதவி செய்வதாகக் கூறியிருந்தான். அந்த உதவியைப் பெற வந்த அந்த ஊரவன் வேலழகன் என்றோருவன் ஊரில் இல்லையென்று ஊரவர்கள் எல்லோரும் கூற, அவன் வேலழகனைச் சந்தேகித்தான். தன்னை ஏமாற்றிவிட்டான் என்று நினைத்தான். அதனால் அவனுக்கு மனத்துயரம் உண்டானது. அவன் மிகுந்த கோபத்துடன் தனது ஊருக்குச் சென்றான். வேலழகனைக் கொல்லவேண்டும் என்ற நினைவு அவனுக்கு உண்டாகியது. குறித்த தவணையில் பணம் கொடுக்காமையால் அவனது தங்கையின் திருமணம் நின்றுபோனது. அதனால் பெரும் மனக்குழப்பமும் மனவேதனையையும் கொண்டான் அந்த ஊரவன்”.

“குறித்த தினத்தில் தனது நன்பன் வராமையால் அவன் பணத்தை வேறு யாரிடமோ பெற்றுவிட்டான் என்று நினைத்த வேலழகன் திருமணத்தன்று சென்றான். நன்பனின் வீடு அலங்கரிக்கப்படாதிருப்பதைக் கண்டு பரபரப்புடன் உள்ளே

சென்றான். வேலழகனைக் கண்ட அவனது நன்பன் கொதித்தெழுந்து அடிக்கப் போனான்”.

“நடந்து சம்பவத்தை விசாரித்தறிந்த வேலழகன் சொன்னான்; “நண்பா, நாமிருவரும் பட்டணத்தில் உள்ள பாடசாலையில் ஒன்றாகப் பலகாலம் படித்தோம். எனது பெயர் வேலழகன். அது தான் உண்மையான பதியப்பட்ட பெயர். வீட்டார் என்னை மாறன் என்றழைப்பதால் ஊரவரும் என்னை மாறன் என்றே அழைத்தனர். அவர்களுக்கு எனது சொந்தப் பெயர் தெரியாது. பலகாலம் ஒன்றாகப் படித்த போதும், பின் பல காலம் நண்பர்களாயிருந்த போதும் நீ அதை அறியவில்லை. அது போலப் பிறந்ததிலிருந்து என்னுடன் பழகும் ஊரவரும் எனது பெயரை அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால் தான் குழப்பமேற்பட்டு இவ்வளவு விபரீதங்களும் நடைபெற்றன. நீ வா தேவையான பணம் தருகிறேன்” என்றான் வேலழகன்”.

“மாப்பிள்ளை வேறு இடத்தில் திருமணம் செய்ய ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார். அதனால் அத்திருமணம் நடைபெறவில்லை. அது போலத்தான் தம்முள் அநாதியிலிருந்து கலந்திருக்கும் திருவருளை ஆண்மாக்கள் அறிந்து கொள்ளாமையால் தான் பேரின்பமான வீட்டின்பத்தை அடையாதிருக்கின்றன” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“இற்றை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமில்லா
வெற்றுயர்க்கு வீடு மிகை”.

40

“அநாதியிலிருந்து இன்றுவரை திருவருளோடு கூடியிருந்தும், அதைச் சிறிதளவாயினும் உணர்ந்து கொள்ளாத ஆன்மாக்களுக்கு பேரின்பமான வீடுபேறு வேண்டப்படாத பொருளோயாகும்”.

ஜந்தாம் அதிகாரம்

அருளூரு நிலை

குருவாய் வருவது.

“சுவாமி, பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் குருவாக வரும்” என்கிறார்கள். அதை விளக்குங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்களுடன் கூடியுள்ள திருவருளை அவை உணர்ந்து கொள்வதேயில்லை. சாதாரணமாகக் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்க ஆரம்பிக்கும் ஒருவன் இறைவன் இருக்கிறான், அவனை வணங்கவேண்டும், அவனுக்குக் கஷ்டங்களைக் கூறினால் அவன் அவற்றை நீக்கி வைப்பான் என்று எண்ணினால், அவன் இறைவனின் பெருமைகளை உணர்த்தொடங்குகிறான் என்று அர்த்தம். அதன் பின் அவன் சரிகைத் தொண்டுகள் செய்கிறான். அதன் மூலம் அவனது மனம் சிறிது சிறிதாகப் பக்குவப்படுகிறது. தினமும் மாமிசம் உண்ணும் ஒருவன் விசேட தினங்களில் மாமிசமுண்ணாது விரதம் அனுஷ்டிக்கத்தொடங்கினால் அவன் நாளைடைவில் மாமிசம் உண்பதைத் தவிர்த்து சைவஉணவு

வகைகளை உண்பவனாக மாற்றாம். இப்படியானவர்கள் திருவருளை உணர ஆரம்பிக்கின்றனர்”.

“இப்படியானவர்கள் வேறு எதையும் எண்ணாது இறைவனைப் பூசித்தால் அவர்கள் திருவருள் கைகூடப்பெற்றவர்கள் என்றே கருதப்படவேண்டும். ஏனென்றால் அவர்களுக்குத் திருவருளின் பெருமை விளங்க ஆரம்பித்துவிட்டது”.

“அவர்கள் விரைவில் அறவான்களாவர். அதனால் அவர்கள் நிம்மதியைப் பெறுவார்கள். சாதிகள் ஒருபோதும் பக்திக்கு இடைஞ்சலானதல்ல. கடலை அடையும் நதிகளெல்லாம் கடலாகின்றன. புண்ணிய நதிகள், சாக்கடைகள் யாவும் கடலை அடைந்ததும் தம் வயமிழக்கின்றன. அதுபோலத் திருவருளை உணர்ந்து அதனுடன் கலக்கும் ஆன்மாக்களெல்லாம் திருவருள் மயமாகின்றனர். செயலால் அல்லது பிறப்பால் கீழானவர் என்று கருதப்படுவோரும் மேலானவர்களாகின்றனர். திருவருள் அவர்களை மேலோராக்குகிறது”.

“தற்பெருமையின்மை, செருக்கின்மை, குருசேவை, விடாழுயற்சி, தன்னடக்கம், செயல்களின் பயனில் விருப்பமின்மை, பற்றின்மை, குடும்பத்தினரையும் ஏனையோரையும் நேசித்தல் போன்றவற்றால் மனிதன் பக்குவமடைகிறான். இவ்வேளையில் திருவருள் கண்ணாற் காணக்கூடிய ஞான குருவாக எழுந்தருளி உடனாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்”.

“குலசிங்கத்தைப் பாருங்கள். அவன் பொருள் கொடுத்து ஏவுவோருக்காகப் பழிபாவங்களை அஞ்சாது செய்து வந்தான். அவன் செய்யாத பழி பாவங்கள் இல்லை. அவனுக்கு யார் எதை எடுத்துச் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். ஒரு நாள் கதிரேசனது வாழைத்தோட்டத்தை அழிக்கும்படி சுந்தரலிங்கம் குலசிங்கத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா கொடுத்தான். குலசிங்கமும் தாமோதரனும் சேர்ந்து தான் தீய செயல்கள் செய்வது வழக்கம். கதிரேசன் தாமோதரனுக்கு அடிக்கடி பொருள் கொடுத்து உதவுபவர். அதனால் தாமோதரன், சுந்தரலிங்கம் பணம் கொடுத்து வாழைத்தோட்டத்தை அழிக்கும்படி கூறியதைக் கதிரேசனுக்குக் கூறினான்”.

“கதிரேசன் கலங்கிப் போனர். பின் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார். அப்போது தாமோதரன் சொன்னான்; “அண்ணே, பயப்படாதையுங்கோ. நான் சமாளிக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு எவ்வளவு உதவி செய்தனீங்கள்” என்றான்”.

“இந்த உதவியைச் செய்து தா. நான் உன்னை மறக்கமாட்டன்” என்றார் கதிரேசன்”.

“எனக்கு உங்களைத் தெரியும். ஆனால் குலசிங்கத்திற்கு உங்களின் குணம் தெரியாது. அவன் காசுக்காக எதையும் செய்பவன்” என்றான் தாமோதரன்”.

“என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?”
கதிரேசன் கெஞ்சினார்”.

“அண்ணை சுந்தரவிங்கம் இரண்டாயிரம் ரூபா கொடுத்திருக்கிறான். நீங்கள் முவாயிரம் ரூபா தாருங்கோ குடுத்துச் சரிப்படுத்துகிறன்” என்றான் தாமோதரன்”.

“கதிரேசன் முவாயிரம் ரூபா கொடுத்தார். அதில் ஆயிரம் ரூபாவைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு இரண்டாயிரம் ரூபாவைக் குலசிங்கத்திற்குக் கொடுத்து அந்த அழிவை இல்லாமற் செய்தான் தாமோதரன்”.

“இப்படியான குலசிங்கம் இன்று திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்து ஞானவாணாகி விட்டான். ஒவ்வொருவரது எண்ணங்களுக்கேற்பவே செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. மனிதன் செயல் வடிவானவன். செயல் எதுவோ அதுவே அவனாவான். பயனை விரும்பியும், ஆடம்பரத்திற்காகவும் செய்யப்படும் செயல்கள் யாவும் துன்பத்தையே கொடுக்கும். தேவர்களையும், பிராமணர்களையும், சிவனடியார்களையும் போற்றி வணங்குவதும், தூய்மையாகவும், நேர்மையாகவும், மன அடக்கத்துடனும் இருப்பதும் தேகத்தால் செய்யும் ஆராதனையாகும்”.

‘இனிமையாகப் பேசுதல், உயிர்களைத் துன்பப்படுத்தாதிருத்தல், தேவாரம், திருவாசகம், புராணம் முதலியவற்றை ஒதுதல் வாக்கு மயமான ஆராதனையாகும்’.

“மன அமைதி, அன்புடைமை, மௌனம், தன்னடக்கம், தூய எண்ணங்கள் இது மனதால் செய்யப்படும் ஆராதனை”.

“உடலாலும், வாக்காலும், மனதாலும் செய்யப்படும் தூய்மையான ஆராதனையினால் கண்களுக்குப்

புலனாகாது உயிருக்குள் ஓளியாய் நின்று உதவி செய்து வரும் திருவருள் பக்கவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு ஞான குருவாக மனித வடிவில் வந்தமைந்து ஆன்ம ஈடேற்றுத்தைக் கொடுக்கும்”.

“இப்பொழுது குலசிங்கம் கனவில் தனது குருவைக் காண்கிறான். தனது குரு இமயமலை அடிவாரத்தில் இருந்துகொண்டு தன்னை உடன்வரும்படி அழைப்பதாகக் கூறுகிறான். அவன் தனது ஞான குருவைத்தேடிச் செல்லப்போகிறான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

அறியாமை யுண்ணின் றளத்ததே காணுங்

குறியாகி நீங்காத கோ.

41

“கண்களுக்குக் காட்சி கொடுக்காது ஆன்மாக்களுள் உள்ளொளியாய் நின்று உதவிய திருவருள், பக்கவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குக் கண்ணாற் காணக்கூடிய குருவடிவெடுத்து வந்து உடனாய் நின்று அதனை ஆட்கொள்ளும்”.

திருவருளே குரு

“சுவாமி, திருவருள் தான் குருவாக வந்து பேரின்பத்தைத் தருவதா...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்களோடு அநாதியிலிருந்தே சேர்ந்திருப்பது திருவருள். திருவருள் தான் ஆன்மாக்கள் செய்யும் புண்ணிய பாவங்களை அறிந்து அதற்கேற்ற பலன்களைக் கொடுப்பது. ஒரு தந்தைக்கும் தாய்க்கும் எட்டுப் பிள்ளைகள். அந்த எட்டுப் பிள்ளைகளும் உரிய வயது வந்ததும் மேற்படிப்புக்காகவும், திருமணம் செய்வதாலும், தொழில் நிமிர்த்தத்தாலும் பெற்றோரை விட்டுப் பிரியும். ஆனால் ஆன்மாவுடன் கூட இருக்கும் திருவருள் ஆன்மா வசிக்கும் இடங்களில் எல்லாம் சென்று ஆன்மாவோடு இருக்கும். புதிய புதிய பிறப்பக்களை ஆன்மா எடுக்கும் போது அவற்றுடன் கூட இருக்கும். அதனால் ஓர் ஆன்மா அநாதியிலிருந்து செய்யும் நல்வினை, தீவினைகள் யாவற்றையும் திருவருள் தெரிந்து கொள்ளும்”.

“சிறுத்தொண்டனுக்குச் சர்க்கரை வியாதி உண்டு. இரத்த அழுத்தம் உண்டு. இரத்தத்தில் கொழுப்பு உண்டு. தனக்கு வருத்தமுள்ளதைப் பலர் வெளியாருக்குச் சொல்லமாட்டார்கள். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. நோயாளி என்றால் கடன் காரர்கள் கடன் கொடுக்க மாட்டார்கள். பலர் இரக்கப்படுவார்கள். சிலர் நோயாளி பாவம் செய்திருக்கிறார் என்று பேசிக்கொள்வார்கள். சிறுத்தொண்டன் பழுத்த சைவப்பழும். அதனால் அவர் சைவப்பாரம்பரியங்களைப் பேணாத வீடுகளில் உணவு வாங்கி உண்ணமாட்டார். அதனால் அவர் செல்லும் வீட்டுக்காரர் அவருக்கு உண்ணவோ, குடிக்கவோ எதுவும் கொடுப்பதானால் கேட்டுவிட்டே கொடுப்பார்கள். அனேகமான இடங்களில் அவர் வேண்டாம் என்று கூறிவிடுவார். அத்துடன் அவரது வேலையாள்

அவருக்குத் தேவையான உணவுப் பண்டங்களையும், பானங்களையும் கொண்டு செல்வான்”.

“சிறுத்தொண்டனின் மனைவி அகிலாண்டம் தனது கணவனின் நோய்கள் யாவற்றையும் அறிந்தவள். அதனால் அவருக்கேற்ற உணவு வகைகளைப் பக்குவமாகச் சமைத்துக் கொடுப்பாள். ஊரில் உள்ளவர்களுக்கோ அல்லது அவரது உறவினர்களுக்கோ, நண்பர்களுக்கோ சிறுத்தொண்டனின் நோயைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது. இது போன்றது தான் திருவருள். அநாதியிலிருந்தே ஆன்மாவோடு கூட இருக்கும் திருவருளானது ஆன்மாவைப் பற்றி அறிந்து குருவாக வந்து போக்கினாலன்றி ஆன்மாவைப் பற்றியிருக்கும் ஆணவும் போகாது”.

“உடல் இருக்கும் வரை கர்மம் உண்டு. சவாசித்தல், உறங்குதல், பிரார்த்தித்தல் என்பனவெல்லாம் கர்மங்களாகும். நித்திய கர்மங்கள் செய்யப்பட வேண்டியன. உண்மையான பக்தன் தனது குருவைத் தனது இறைவனாகவே காண்கிறான். நமக்கு உணவளிப்பது, நேர்த்திக்கடன்களை நிறைவேற்றுவது, இன்பமான வாழ்வு கொடுப்பதெல்லாம் இறைவனது கருணை. ஆனால் ஆன்மாக்களைக் கெட்ட வழிகளில் செல்லவிடாமல், ஆன்மாக்களை ஆசாபாசங்களிலீடுபடாமல் பார்த்துக் கொள்வது தான் குருவினது கடமை”.

“குலசிங்கம் தன் ஞானகுருவைக் காண்பதற்காக இமயமலைக்குச் செல்லப் போவதாக கூறுகிறான். இமயமலையில் ஏராளமான யோகிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வரையும் குலசிங்கம் பார்த்ததில்லை. ஆனால்

அவன் தனது குருவின் அங்க அடையாளங்களைக் கூறுகிறான்; அவரது பெயரைச் சொல்கிறான், அவரது பூர்வீகத்தைச் சொல்கிறான். அத்துடன் தான் அவரை நேரிற்கண்டு உரையாடுவதாகவும் கூறுகிறான். இப்படி அவன் சொல்வதைப் பலர் கேளி செய்கிறார்கள். திருவருளைப் பற்றி அறிந்தவர்கள் இதைப் பொய்யெனக்கூறார். ஏனென்றால் திருவருள் தான் குருவாகவரும். திருவருள் ஆன்மாவடன் அநாதியிலிருந்தே கலந்திருப்பது. அதனால் அது ஆன்மாவினது அத்தனை செயல்களையும் அறிந்திருக்கும். இதை அறிந்து கொள்ளும் ஆன்மாக்கள் தான் தாம் செய்பவற்றைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளும். அத்துடன் திருவருள் செயல்களின் தன்மையை அறிந்து ஆன்மாவோடு வினைகளைச் சேர்த்து வைப்பதால், பக்குவப்பட்ட ஆன்மா திருவருளைத் தெரிந்து குருவாக ஏங்கும் போது அது தானாகவே திருவருளுக்கு உருவத்தை உண்டாக்கி இரசித்துப் பேரின்பமடையும். இந்தநிலையில் தான் குலசிங்கம் உள்ளான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்

சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

42

“ஓரு வீட்டிலிருப்பவருக்கு வந்த நோயை அவ்வீட்டில் உள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அறிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். அதுபோல ஆன்மாவிலுள்ள மலமாகிய பிணியை ஆன்மாவடன் கூட இருக்கும் திருவருளைத் தவிர வேறு எதுவும் அறிந்து கொள்ளாது”.

குருவைக் காண்போர்

“குவாமி, குருவை எப்படி அறிந்து கொள்வது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“குருவைச் சீடன் அறிவான். பிறர் அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். சில நாட்களுக்கு முன் குலசிங்கம் நடுச்சாமத்தில் எழுந்து நின்று பலமாகக் கத்தினான்; சிரித்துச் சிரித்துக் கதைத்தான். சீடர்கள் பயத்துடன் ஓடிவந்து என்னை எழுப்பினர்”.

“நான் அவன் தங்கியிருந்த அரசுமரத்தின் கீழ் அவனால் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றேன். நான் செல்லும் போது அவன் சிவலிங்கத்தைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு ஏதேதோ புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். இரவில் ஆச்சிரமத்தில் அடியவர்கள் பலர் தங்குவார்கள். அன்று சிவராத்திரி. அதனால் அதிகளவு அடியவர்கள் வந்திருந்தனர்”.

“குலசிங்கத்தை மக்களிற் பலர் இன்னும் பக்தனாகக்கூட ஏற்றக்கொள்ளவில்லை. அவன் அந்தளவிற்கு அவர்களை முன்பு கொடுமைப்படுத்தியிருந்தான். அதனால் அவனது பரவசநிலையை அவர்கள் ஏற்காது அவன் நாடகமாடுவதாகவே நம்பினார்”.

“குலசிங்கத்துடன் சேர்ந்து தீமையான காரியங்களைச் செய்த தாமோதரனைச் சில தினங்களுக்கு முன் இன்நெரியாத யாரோ பலமாகத் தாக்கிவிட்டனர். அதைவிடக் குலசிங்கத்தின் எதிரிகள் சிலர் ஆச்சிரமத்திற்கு

வந்து; “சுவாமி, குலசிங்கம் இப்பொழுது எதுவும் செய்யத் திரணில்லாததால் தான் இங்கு வந்து உங்களோடு சேர்ந்து தானும் சுவாமியாகப் போவதாக நடிக்கிறான். அவன் ஊருக்கு வந்தால் தாமோதரனைத் தாக்கியதைப் போல இனந்தெரியாதவர்கள் இவனையும் தாக்கிவிடுவார்கள். இதனால் உங்களையும் எங்களையும் ஏமாற்றுகிறான். தெய்வம் மனிதருள் உள்ளது என்பதை நாமறிவோம். அத்தெய்வம் அஞ்சாமல் பழிபாவங்களையும், மாமிசங்களையும், மதுபானங்களையும் அருந்தும் ஒருவனின் நெஞ்சில் இருக்குமா....?” என்றும் கேட்டனர்”.

“சுவாமி, இவனை நம்பாதீர்கள். இவனுக்குப் பணம் கொடுத்தவர்கள் வெளியாருக்கு அதைப் பற்றிச் சொன்னாலே அடிப்பான். அப்படிப்பட்டவனை நம்பினால் உங்கள் ஆச்சிரம வாழ்வும் பாழாகி விடும்” என்று ஒருவன் சொன்னான்”.

“எனது ஞானகுரு என்னைத் தேடி வருகிறார். எப்படியும் நாளைக்கு வந்துவிடுவார். நான் செய்த பாக்கியம் தான் அது. ஜீயோ, எனது ஞானகுருவை நான் எப்படி வரவேற்கப்போகிறேன். அவர் எனக்காக இமயமலையிலிருந்து வருகிறார். நேற்றிரவு கனவிலே வந்து; “சிவனே, உன்னைக் காண எனது மனம் அவாப்படுகிறது. நீ இங்கே வரவேண்டாம். நான் உன்னைத் தேடி வருகிறேன்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட பின் எனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. சுவாமி, சுவாமி, எனது குரு நீண்ட தாடியுடையவர். அவர் கோவனத்துடன் தான் வரப்போகிறார்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் குலசிங்கம்”.

“யாரோ குடிகாரனாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் இவனோடு சேர்ந்தவனாக இருக்கும். இவன் எதூரில் மட்டும் களவெடுப்பதில்லை. அயலூர்களிலும் சென்று களவெடுப்பவன். அங்குள்ள ஒருவனைத் துணைக்கு அழைத்து வந்து எதையோ செய்யப்போகிறான்” என்றான் ஒருவன்”.

“மறுநாட்காலை ஒரு முதியவர் நீண்ட தாழியுடன் கோவண்மணிந்து ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தார். அவரைக்கண்டதும் குலசிங்கம் மெய்மறந்து போனான். எதையும் செய்யமுடியாதளவுதிகைக்கத்துத் திகிலடைந்து காணப்பட்டான். அவனது வாய்; “குருவே சரணம், குருவே சரணம், குருவே சரணம்” என முனுமுனுத்தது. கரங்கள் அவரது பாதத்தை இறுக அணைத்தன”.

“வந்தவரின் முகத்தில் ஒரு தெய்வீக ஓளி இருந்தது; “மகனே, உன்னை அழைத்துச் செல்ல வந்துள்ளேன்” என்றார். எனக்கு அவரில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. என்றாலும் குலசிங்கம் வாழ்ந்து வரும் முறை விசித்திரமானது. அவன் தன்னை முழுமையாக இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். இறைவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையும் மறைந்திருந்தே செய்வார். அருளால் என்ற தொழிலைக் குருவடிவாகி மறைந்து நின்று திருவருளால் செய்வார்”.

“திருவருள் குருவடிவாக மறைந்து வந்து அருளுவதைப் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் தான் உணர்ந்து கொள்ளும். மற்றான்மாக்கள் அதை உணரமாட்டாது. இதனால் தான் குலசிங்கம் உணர்ந்து கொண்டதை மற்றவர்களால்

புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**அருளா வகையா லருள்புரிய வந்த
பொருளா ரஹிவார் புவி.**

43

“ஆன்மாக்களுக்கு அவை அறியா வண்ணம் அருளைச் செய்துகொண்டிருந்த திருவருள், பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குக் குருவடிவாக வந்து அருளுவதைச் சீடனைத் தவிர வேறு யாரும் அறியார்”.

குருவடிவைக் காணாதவர்.

“சுவாமி, திருவருளையும் அதன் வடிவான குருவையும் அறிந்து கொள்ளாதவர்கள் எப்படியானவர்கள்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, நிலையற்றதாகிய உலக இன்பங்களை நிலையானதென்றெண்ணி அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்கள், ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்ட அறிவினையுடையவராயிருந்தால் ஞானமாகிய திருவருளின் ஒளியைப் பெற்மாட்டார்கள். இவர்கள் அறிவு மயமாகிய திருவருளையும், அத்திருவருள் குருவடிவு பெற்று வருவதையும் அறியமாட்டார்கள்”.

“குலசிங்கத்தைத் தேடி வந்த குருவைப் பொதுமக்களிற் பஸ் நம்பவில்லை. எனக்கும் பொதுமக்கள் கதைப்பதில் உண்மை இருக்குமோ என்ற நினைவு மனதில் சிறிது இருந்தது. உலக இன்பங்களில் சிறிதும் சம்பந்தப்படாத மனம் இறைவனிடஞ் சென்று அவனது காலடியில் தஞ்சம் பூண்டு விடும். இவ்வான்மாக்கள் தான் திருவருள் குருவாக வரும் போது அதை இனங்கண்டு ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆசைகள் மனதில் இல்லாவிட்டால் ஆன்மாவிடம் திருவருளைத் தவிர வேறு எதுவும் இராது. திருவருள் இருப்பதால் பேரானந்தம் மனதில் நிறைந்திருக்கும். இதனால் அவர்கள் குடும்பத்தை உணர்மாட்டார்கள். அயலவரை உணர்மாட்டார்கள்; தம்மைச் சுற்றி நிற்பவர்களை உணர்மாட்டார்கள்; பேரானந்த மிகுதியால் பிதற்றுவார்கள்; ஓடுவார்கள்; விளையாடுவார்கள்”.

“குலசிங்கமும் அந்தப் பெரியவரும் தாயைக்கண்ட கண்று போலவும், கண்ணைக் கண்ட தாயைப் போலவும் குதூகலித்து ஆரவாரித்தனர். அவர்களது செயல் எனக்குக் கூடப் புதுமையாக இருந்தது”.

“தான் தான் குருவென்று நினைப்பவன் அல்லது சொல்பவன் தானாகவே கனியாதகனியைப் போன்றவன். ஓரளவு முற்றிய காயைப் பறித்து வைத்தால் அது பழக்கும். ஆனால் சுவைக்காது. மரத்திலே முற்றிப் பழுத்த கனி தித்திக்கும். பறிப்பாரின்றித் தானாகவே கனிந்து விழுந்த பழுத்தைப் போன்றவன் தான் முதிர்ந்த பக்திமான்”.

“குலசிங்கத்தையும் அந்தப் பெரியவரையும் பார்த்த சிலருக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அதனால் அவர்களுக்கு

அருகிறசென்று கொடிய வார்த்தைகளால் திட்டன். அன்மானம் அடைந்தவனுக்கு அருகில் நடைபெறுபவை தெரியாது. ஆன்மானம் வந்தால் உலக பந்தங்கள் யாவும் தானே அறுந்துவிடும். அப்பொழுது இவன் இனத்தவன், இவன் எதிரி, இவன் உயர் சாதிக்காரன், இவன் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் என்ற பேதங்கள் தெரியாது. அதனால் அவர்கள் பேசிய எதையும் குலசிங்கமும் அந்தப் பெரியவரும் கண்டுகொள்ளவில்லை”.

“இதனால் அவர்களுக்கு ஆத்திரம் கூடியது. நான் தான் அவர்களைச் சமாளித்து அனுப்பினேன். குரு சீஷ்ய தொடர்பு பலமாதிரியும் இருக்கும். ஆனந்த மேலீட்டால் குரு சீடனைத் தனது மடியில் வைத்திருப்பார்; தூக்கிச் செல்வார்; ஒடி விளையாடுவார். தாயும் சிறுபிள்ளையையும் போல இருவரும் நடந்து கொண்டனர்”.

“இவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோர் ஞானக்கண் இல்லாததால் மன அடக்கம் பெறவில்லை. பக்குவமில்லாதவர்கள், சந்குரு அருள் கொண்ட மனித வடிவமாக வரும் தன்மையை அறியமாட்டார்கள். இப்படியானவர்கள் பாவ வாழ்க்கை உடையவார்களாகப் புலன்களின் போக்கிற்கேற்ப வீணாக வாழ்கிறார்கள். திருவருளின் மேன்மையை உணர்ந்து திருவருளில் இன்புற்று, திருவருளில் மகிழ்ந்திருப்பவர்கள் உலகின் போக்கை உணர்மாட்டார்கள். அவர்கள் திருவருளால் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். அவர்கள் எதையும் பெறவும் முயலமாட்டார்கள். இழப்பதற்கும் எதுவும் அவர்களிடம் இருக்கமாட்டாது”.

“தாமோதரன் குலசிங்கத்திற்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று என்னி அவனருகே வந்து; “குலசிங்கம், என்னை யாரென்று தெரிகிறதா...?” என்று கேட்டான்”.

“குலசிங்கம் வானத்தை வெறித்து நோக்கினான். பின்; “குருவே, சிவன் வந்திருக்கிறார்” என்றான். அதற்கு அந்தப் பெரியவர்; “குலசிங்கம், நேற்று நான் சிவனைச் சந்தித்த போது உன்னைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று சிவன் எனக்குக் கூறினார்” என்றார்”

“பண்டிதரே, திருவருள் கைவரப்பெற்றோர் சிவனுடன் மகிழ்வுடன் உரையாடுவார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமா
மெய்யிரண்டுங் காணார் மிக.

44

“ஆணவ இருளால் மறைக்கப்பட்டு நிலையில்லாத உலக இன்பங்களை நிலையானதென நினைத்து இன்புற்றிருப்போர், ஞானமயமான திருவருளையும், அவ்வருளின் உருவமான குரு வடிவத்தையும் கண்டுகொள்ளமாட்டார்கள்”

குருவின் நோக்கம்

“சுவாமி, திருவருள் குருவாக வருவதாயின், மனிதனாகத்தான் வரவேண்டுமா? இறைவன் தன்னுருவில் வந்து ஆட்கொண்டால் ஆன்மா இறைவனைத் தரிசிக்ககும் வாய்ப்பு ஏற்படுமல்லவா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, பழக்கப்பட்ட அதே இனவிலங்குகளைக் கொண்டு தான் அதே இனக்காட்டு விலங்கைச் சுலபமாகப் பிடிக்கலாம். யானையை வேலை செய்விப்பதற்காகவும், காட்சிப்படுத்திப் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகவும், கோயில்களில் இறைவனின் திருவுருவங்களைப் பவனியாகக் கொண்டு செல்வதற்காகவும் மனிதர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். யானையைப் பழக்கி அதைக் கொண்டே காட்டு யானையைப் பிடிப்பார்கள். காட்டு யானைகள் தன்னின்த்தைச் சேர்ந்த ஒரு யானை வந்திருப்பதைக் கண்டு அதைத் தனது இனமென அறிந்து அதைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ளும். அதன் பின்பு அது சேர்ந்த தனது இனத்தை அழைத்து வரும். அப்படியான வேளையில் காட்டுயானைகளை இலகுவாகப் பிடிக்கலாம். இது போலவே கொடிய மிருகங்களைப் பிடிப்பதென்றாலும் அவ்வவ்வினத்தைச் சேர்ந்த பழக்கப்பட்ட விலங்குகள் மூலம் பிடிப்பது சுலபம்”.

“இது போல ஆன்மாக்களின் ஆணவ மலத்தை நீக்கி அதை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருவருள் மனித உருவில் குருவாக வரும். திருவருளைத் திருவருளென ஆரம்பத்தில் அறியாத ஆன்மாக்கள் குருவுடன் நெருங்கிப் பழகும். ஆன்மாவுடன் நெருங்கிப் பழகும் மனித உருவில் வந்த திருவருளான குருவும் தன்னை இனங்காட்டாது. மனிதர்களுடன் மனிதர்களாகவே பழகும். இதனால் இவருக்குமிடையில் ஒரு

நெருக்கம் உண்டாகும். அந்த நெருக்கம் திருவருளை உணரச் செய்யும்”.

“திருவருளைக் குரு மூலம் உணர்ந்த ஆன்மாக்கள் திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்து குருவின் சொற்படி நடப்பர். அத்துடன் குருவின் செயல்களையும் பின்பற்றுவார்”.

“ஆரம்பத்தில் குலசிங்கம் எனது போதனைகளை ஏற்கவில்லை. அவன் அச்சமடைந்திருந்தான். அதனால் தனது பாதுகாப்பிற்காக எனது ஆச்சிரமத்தில் தங்கியிருக்க விரும்பினான். நாளைடவில் ஆச்சிரம வாழ்க்கை அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அதனால் அவன் எனக்குப் பூசைகளுக்கு உதவி செய்தான். பூப்பறிப்பது, மாலைகட்டுவது, ஆச்சிரமத்தைத் துப்பரவு செய்வது, பூசைக்குதவி செய்வது போன்ற வேலைகளைச் செய்தான். அதன் மூலம் அவனுக்கு இறைவனின் மகிழை புரிய ஆரம்பித்தது”.

“கண்களைப் புருவங்களுக்கிடையில் நிறுத்தி, முக்கில் இயங்கும் பிராண், அபாண வாயுக்களைச் சமப்படுத்தி இந்திரியம், மனம், புத்தி, இவைகளை அடக்கி, மோட்சத்தை நாடி, ஆசை, அச்சம், சினம் இவற்றைத் துறந்து தனிமையில் அமர்ந்திருந்து தியானஞ் செய்யும் என்னைப் பார்த்து அவனும் செய்யத் தொடங்கினான். மனிதர் செய்யும் நல்லவற்றையும் தீயவற்றையும் மனிதர்கள் பார்த்துச் செய்வார்கள். விலங்குகள், மனிதர் செய்பவற்றைச் செய்யா. அத்துடன் விலங்குகள் செய்பவற்றை மனிதர்கள் செய்யமாட்டார்கள். அதனால் தான் திருவருள் மனிதவடிவில் குருவாக வருகிறது”.

“சிவபெருமான் பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுப்பதற்காகப் பன்றியின் வடிவாகவுந்தார். அதுபோல ஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பாலுட்டத் தாயாக வந்தார். கடலில் அடங்காத சுற்றாவைப் பிடிக்க மீனவனாக வந்தார். தருமிக்குப் பொற்கிழியளிக்கப் புலவனாக வந்தார். இப்படியாகத் திருவருள் தேவைக்கேற்ப தேவையான வடிவெடுக்கும். அதனால் தான் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளத் திருவருள் மனித வடிவில் குருவாக வருகிறது”.

“மலங்களோடு கூடிய ஆன்மாக்கள் தான் உருவத்திருமேனிகளை வணங்கவேண்டும். பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் அருவத்திருமேனியையும் அருவருவத் திருமேனியையும் உணர்ந்து கொள்ளும். அதைவிட இறைவன் எந்த உருவையும் தேவைக்கேற்ப எடுப்பார். அதனால் அவர் எடுக்கும் உருவங்கள் தான் அவரின் உருவம் என்ற நிலை உருவாகிவிடும். அதுவும் ஆன்மாவின் சிந்தனையைக் கலைத்துவிடும்”.

“அத்துடன் அறியப்படாத விடயங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றை அறிந்து அறிவிக்கக் குருவால் மட்டுமே முடியும். பாம்புகளில் பல இனங்கள் உண்டு. ஒரு நாள் சனக்கூட்டத்துள் பாம்பொன்று நுழைந்துவிட்டது. அதைக்கண்ட மக்கள் ஓவ்வொருவரும் அப்பாம்பிற்கு ஓவ்வொரு பெயர் சொன்னார்கள். சிலர் இது கோயில் பாம்பு என்றனர். சிலர் தம்பிராசா நேற்று இதன் சோடியை அடித்துவிட்டான். அவனைத் தேடி வந்துள்ளது என்றனர். சிலர் அதை நாகதேவதை என்றனர். பாம்பைப் பிடிக்கும் குறவன் வந்து; “தேய்

கண்ணாடிப் புடையா...? எனக்குத் தெரியாமல் வந்தால் நான் உன்னைப் பிடிக்காது விட்டுவிடுவேனா?” என்று கூறியவாறு அதைத் தூக்கிக்கொண்டு போனான். இது போன்றது தான் திருவருள் குருவாக வரும் நிலை. பாம்புகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கும் குறவனைப் போல ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலையைத் திருவருள் முழுமையாக அறிந்து மனித உருவில் குருவாக வரும். அதைவிட மனிதரைக் குரு ஆட்கொள்ளும் போது குரு, நயனம், பரிசம், மானசம், வாசகம், சாத்தகம், யோகம், ஒளத்திறி என ஏழு வகைத் தீட்சையைக் கொடுப்பார்”.

“நயன தீட்சை என்பது குரு கண்களால் அருளுவது. பரிச தீட்சையாவது சீடனின் உடலைத் தடவுவது. மானச தீட்சை என்பது யோக மார்க்கத்தில் சீடனுடைய மனதில் சிவபோத்ததை உண்டாக்குவது. சாஸ்திர தீட்சை என்றால் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள் போன்றவற்றின் உண்மையைச் சீடனுக்கு உபதேசிப்பது. வாசகதீட்சை என்பது திருவைந்தெழுத்தையும் பதினொரு மந்திரங்களையும் முறைப்படி உபதேசிப்பது. யோக தீட்சை என்பது குரு சீடனது இதயத்தைக் கவர்ந்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்து வைப்பது. ஒளத்திறி தீட்வையாவது ஓமத்தோடு செய்யப்படும் தீட்சை. இவ் ஏழு தீட்சையின் மூலம் ஆன்மாவைப் பற்றி நிற்கும் ஆணவத்தை, ஆன்மாவின் நிலையநிற்து போக்குவது. இதைக் குருவைத் தவிர வேறு யாராலும் செய்ய இயலாது”.

“ஒளத்திறி தீட்சை, கிரியாவதி ஞானாவதியென இருவகைப்படும். கிரியாவதி என்பது கிரியைகள் மூலம் குரு

ஆன்மாவைப் பக்குவப்படுத்துவது. நூனாவதி என்பது கிரிகைளை மானசமாகச் செய்வது. இவற்றைக் குரு ஆன்மாவினது நிலையறிந்து செய்வார். அதற்காகத் தான் குரு தேவைப்படுகின்றார். மேற்கூறிய கடமைகளைச் செய்வதற்காகவே குரு ஆன்மா எடுத்த வடிவான மனித வடிவில் வந்து “ஆட்கொள்கிறார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

பார்வையென மாக்களை முன்பற்றிப் பிழக்கற்காம்

போர்வையெனக் காணார் புவி.

45

“பழக்கப்பட்ட விளங்குகளின் துணையுடன் காட்டு மிருகங்களைப் பிடிப்பதைப் போல, திருவருள் ஆன்மாக்களின் மலத்தை நீக்கிப் பேரின்பம் கொடுப்பதற்காக மனித வடிவில் குருவாக வரும் என்பதை ஆன்மாக்கள் அறியா”.

குருவின் முக்கியத்துவம்

“சுவாமி, குருவின் துணையில்லாது நூல்களைக் கற்று எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாதா..?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, நூல்களை விளங்கிக் கற்றல் வேண்டும். விளங்கிக் கற்பதற்கு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைக் கற்று, கற்றவற்றையெல்லாம் அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வந்து

அதை அனுபவித்த பின்புதான் அதைப்பற்றிய ஞானம் உண்டாகும். விளங்கிக் கொள்பவற்றை விளக்க முடியாது உள்ளவர்கள் தான் அனேகர்”

“சிறுத்தொண்டனின் மனைவி மிகவும் சுவையாகச் சமைப்பாள். அவள் சமைத்த உணவை உண்ட எவரும் அதில் குறை கண்டதில்லை. எந்த உணவை அவள் சமைத்தாலும் அதில் மிகுந்த சுவையிருக்கும்”.

“சிறுதொண்டனுக்குத் தனது மனைவியான அகிலாண்டம் தினமும் கஷ்டப்பட்டுப் பலருக்குச் சமையல் செய்துவிட்டுக் களைத்துப்போய் இருப்பதைக் காணச்சகிப்பதில்லை. அதனால் சமையலுக்கு வேலைக்காரியை நியமித்தார்”

“வேலைக்காரி சமைத்த உணவைச் சிறுதொண்டனாலும் அவரது குடும்பத்தினராலும் உண்ணமுடியவில்லை. அதனால் சிறுத்தொண்டன் மனைவியை அழைத்து வேலைக்காரிக்குச் சமையலைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுக்குமாறு சொன்னார்”

“நாதா, சுவையாகச் சமைப்பது எப்படி என்னொரு குறிப்பை எனது தாயார் எனக்குத் தந்தார். அதைப் பயன்படுத்தித்தான் நான் சமைத்தேன். அந்தக்குறிப்புக்களை அவளிடம் கொடுத்து விட்டேன். இருப்பினும் அவளால் சுவையாகச் சமைக்க முடியவில்லை”. என்றாள்”

“பண்டிதரே, சமையல் குறிப்பில் உள்ள அளவின்படி சமைக்க முடியாது. எப்பொழுதும் நிறுத்து நிறுத்துப் போட முடியாது. சில பொருட்கள் தேவையானளவு

என்றிருக்கிறது. தேவையான அளவு என்றால் என்னதென்று தெரியாமல் வேலைக்காரி தடுமாறினாள். இருப்பினும் அவள் சமையற் குறிப்புப் புத்தகத்தில் உள்ளவற்றை ஓரளவு விளங்கிக் கொண்டாள். அதன்படி தான் சமைத்தாள். ஆனால் அவள் சமைத்த உணவை ஒருவர் கூட விரும்பி உண்ணவில்லை. இதற்குக் காரணம் அவளுக்குச் சாஸ்திர அறிவு கைகொடுக்காமையே ஆகும். குடும்பத்தினரது சுவைபற்றிச் அகிலாண்டம் அறிந்து வைத்திருந்தாள். ஆரம்பத்தில் தாய் கொடுத்த குறிப்பின்படி சமைத்த அவள் பின் குடும்பத்தினரது சுவையை அறிந்து சமைத்தாள். கணவன் குறை கூறிய பின்பு அகிலாண்டம் வேலைக்காரியுடன் இருந்து அவளுக்குச் சமையலைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். பல நாட்களுக்குப் பின் அவள் சுவையகச் சமைக்கத் தொடங்கினாள். இதற்குக் காரணம் வேலைக்காரி அகிலாண்டத்தைக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டமைதான்..”

“வேலைக்காரி தடுமாறும் போதும், சந்தேகப்படும் போதும் அகிலாண்டம் அதை அறிந்து உதவி செய்வாள். அது போலத் தனக்கு ஏதாவது தெரியாதென்று வேலைக்காரி நினைத்தால் அவள் அகிலாண்டத்திடம் அச்சமின்றிக் கேட்பாள்.”

“சாஸ்திரங்கள் தேவைக்கேற்ப அர்த்தம் கொடுப்பவை. அவை சொல்லும் கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால் அவற்றைத் தெளிவாகக் கற்றவர்கள் தான் அவை முரண்பாடில்லாதவை

என்பதைப் புரிந்து கொள்வார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒன்றைக் கற்றுவிட்டு அதற்கு வெவ்வேறு உரைகளை எழுதியுள்ளனர்”

“வேதங்கள், உபநிடதங்கள், திருக்குறள் போன்றவற்றிற்கு உரை எழுதியோரும் உரை சொன்னோரும் ஒரு மாதிரியாக எழுதவும் இல்லை, கூறவும் இல்லை. யமனிடம் ஆன்மாவைப் பற்றி விளக்கம் கேட்கச் சென்ற போது யமன் உடல்தான் ஆன்மா என்று சொன்னான்.அதை நம்பிப் பலர் சென்றனர். அதை நம்பாது அதற்கு விளக்கம் கேட்டவர்களுக்குத் தான் யமன் உண்மையான தத்துவத்தை உபதேசித்தார். இதனால் குருவில்லாது உண்மையான தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது”

“எமது ஆச்சிரமக் கதவு சரியாக பூட்டமுடியாதிருந்தது. இங்கு வருவோரும் சீடர்களும் அதைப் பூட்ட முயற்சித்தும் முடியவில்லை. இநுதியில் தச்சன் ஒருவன் வந்து ஓரிரு மணி நேரத்துள் கதவைக் கழுப்பித் திருத்தி பூட்டிவிட்டுச் சென்றான்”

“ஒரு வர்ணம் தீட்டுபவன் கோவிற் சுவர்களில் மூலவர்ணங்களை வைத்துக் கொண்டு பல்வேறு விதமாகக் கலந்து பல வர்ணங்களைப் பெற்றுச் சித்திரங்களை வரைந்தான். அதைப் பார்த்த பலரால் அப்படியான வர்ணங்களைப் பெற முடியவில்லை. அவனது சீடன் குருவைப் போல அளவாகக் கலந்து பல வர்ணங்களைப் பெற்றான்”

“எவனுக்கு எவையெவை நன்கு தெரியுமோ அவையைவயயத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அவனையே நாட வேண்டும். அதுபோல ஞான நூல்களின் உட்கருத்தை

தெளிவாகவும், அதன் தத்துவத்தை உள்ளபடியும் தெரிந்து வைத்திருப்பவனையே அதைத் தெரிந்து கொள்ள நாட வேண்டும். இதைவிடுத்து ஞான நூல்களை நாம் குருவின் உதவியின்றிக் கற்கலாம் என்று எண்ணினால் அது நிறைவேந்து”

“இரண்டு வகையான ஆன்மாக்கள் தான் ஆன்ம ஞானம் அடையத் தகுதி யுள்ளவை. கல்வியறிவின் மூலம் ஆத்மஞானம் பெற முடியாது என்று நினைப்பவர்களும், எல்லாவற்றையும் கற்ற பின்பு தனக்கு ஞான உபதேசம் செய்யத் திருவருள் மனித உருவில் குருவாய் வருமென்று தெரிந்து, அதுவரை தனக்கு எதுவும் தெரியாதென்று அறியப்பெற்றவருமாகிய இருவகை ஆன்மாக்களுமே ஆன்ம ஈடேற்றம் பெறும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**எமக்கெ எனவனுக் கெவவதெரியு மவ்வத்
தமக்கவனை வேண்டத் தவர்.**

46

“எவனுக்கு எவையெவை நன்கு தெரியுமோ அவையெவையை அறிவதற்கு அவனையே குருவாக அடைதல் வேண்டும். ஞானநூல்களை நன்கு கற்றுள்ள எமக்குக் குருவினால் என்ன பயன் என்று நினைப்பவர்கள் அந்நினைப்பை விடுதல் வேண்டும்”.

நயனதீட்சை

“சுவாமி நயனதீட்சையை குருவிடம் இருந்து மட்டும் தானா பெற்றுக் கொள்ளலாம்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஒருவன் நாகத்தால் தீண்டப்பெற்றால், நகுலம் என்று சொல்லப்படும் கீரி அவன் முன் வந்து நின்றால் நாகம் தீண்டப்பெற்றவனின் விடம் இறங்காது. கீரியாகத் தன்னைப் பாவனை செய்யும் மந்திரீகனின் பார்வையாலும் பாவனையாலும்தான் விடம் இறங்கும். அதுபோல ஆணவ மலத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு முன் திருவருள் வந்து நின்றால். அதன் மூலம் ஆன்மாவைப் பிடித்துள்ள ஆணவமலம் நீங்காது. அந்தத் திருவருள் மனித வடிவம் கொண்டு குருவாக ஏழந்தருளி வந்து மனிதனது உடலைத் தனது கண்களால் அருள்பொங்கல் பார்ப்பதன் மூலமே ஆணவ இருளை நீக்க முடியும்.”

“நயனதீட்சையில் குரு தனது சீடனுடைய சரீரம் முழுவதையும் அருளுடன் பார்த்து, அவனைச் சிவசொருபமாக்குவார். கீரியானது ஆதி பெளதிக நகுலம், ஆதி தைவீக நகுலம், ஆத்தியான் மிக நகுலம் என மூன்று வகைப்படும். உலகில் காணப்படும் கீரி ஆதிபெளதிக நகுலம் எனப்படும்.

“ஆதிபெளதிக நகுலத்தைக் கொண்டு விடம் தீர்க்க முடியாது. மாந்திரீகன் ஆதிதைவீகமாகிய நகுல மந்திரத்தைத் தினமும் உச்சரித்து அந்த மந்திர ரூபத்தைத் தானாகப் பாவனை செய்து அதைத்தன் வசப்படுத்தல் நகுல பாவனை எனப்படும். மாந்திரீகன் தன்வசப்படுத்திய நகுல

மந்திரத்தின் சக்தியுடன் விஷம் தீண்டியவனை அருட்பார்வை பார்க்க விடம் இறங்கும்”.

“இது போலவே தன்னைப்பக்குவப்படுத்திய குருவின் அருட்பார்வையால் சீடனைப்பற்றிப்பீடுத்திருக்கும் ஆணவத்தின் வலிமை கெடும்.”

“சிறுத்தொண்டன் வேலைத்தளத்தில் திட்டான் மயக்கமடைந்தார். அங்கு வேலை செய்வோர் அவரை நகரில் இருந்த பிரபலமான மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு சென்றனர்”

“அவரைப் பரிசோதனை செய்த வைத்தியர் அவரது மனைவியான அகிலாண்டத்திற்குச் சொன்னார்; “அம்மா, உங்கள் கணவர் வேலைப்பழுவால் தான் உணர்விழந்துள்ளார். வேலை செய்வதைக் குறைக்க வேண்டும். அத்துடன் பலபிரச்சினைகளுக்கு உட்பட்டதால் மனம் குழம்பியுள்ளா. மருந்தைவிட ஒய்வும், அன்பான பராமரிப்பும் தான் அவருக்குத் தேவை. நீங்கள் நல்ல முறையில் அவரைப் பராபரித்தால் அவர் சீக்கிரமாகக் குணமாகிவிடுவார்” என்று கூறிவிட்டுச் சிறுத்தொண்டனுக்குச் சொன்னார்; “ஜயா, நீங்கள் நகரில் பெரிய வர்த்தகர். அதனால் பணத்திற்குத் தட்டுப்பாடு இராது. நன்றாக ஒய்வெடுங்கள். மனதை மகிழ்வுடன் வைத்திருங்கள். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யுங்கள். குடும்பத்தினருடனும் இனத்தவர்களுடனும் நண்பர்களுடனும் மகிழ்வுடன் பழகுங்கள். இவ்வாறு கொஞ்ச நாட்கள் வாழ்ந்தால் உங்கள் நோய் மாறிவிடும்” என்றார்”.

“சிறுத்தொண்டன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். வந்த பின்பு அவர் மனைவியோடு தனது வேலைகளைப் பற்றிப்

பேசுவார். தான் உதவிகள் செய்தும் தன்னைப் பழிவாங்க நினைப்பவர்களைப் பற்றிப் பேசுவார். யாரையும் நம்பமுடியவில்லை என்று கவலைப்படுவார்”

“அகிலாண்டம் அவரை மிகவும் அன்பாகப் பார்ப்பாள். ஆதரவுடன் அணைப்பாள். அவரது கை கால்களைப்பிடித்து விடுவாள். அப்போது மிகவும் அன்புடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் சிரித்துக்கொண்டு சொல்வாள்; “நாதா, நம்மிடம் பத்துத் தலைமுறையினர் அனுபவிக்கக்கூடியளவு சொத்து இருக்கிறது. இதற்குப் பின்பும் நீங்கள் சம்பாதிக்க வேண்டுமா? சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற வெறியும், அயராத முயற்சியும் தான் உங்களைப் பலவீனப்படுத்தியது. அன்பரே, நீங்கள் ஏழையான என்னை உயிருக்குயிராக நேசித்தே திருமணம் செய்தீர்கள். எனக்குப் பொன் பொருள் எதுவும் தேவையில்லை. உங்களது அன்புதான் வேண்டும். நீங்கள் எனக்கு வேண்டும். எப்பொழுதும் வேண்டும்.” சிறுத்தொண்டனை இறுக அணைத்தாள்”.

“உங்களுக்கு நோய் வந்ததால் உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. திருமணம் முடிந்த நாளிலிருந்து இதுவரை நீங்கள் என்னுடன் ஒரு சில மணி நேரமாவது தனிமையில் இருந்திருப்பீர்களா?” என்று விம்மினாள்”

“எமக்கேன் சொத்து. நீங்கள் என்னைப் பிரியாதிருங்கள். நீங்கள் என்னுடன் இருந்த இந்தப் பத்து நாட்களும் நான் சுவர்க்கத்தில் தான் இருந்தேன். காலையில் நான் நித்திரை விட்டு எழுமுன் சென்று, நடுச்சாமத்தில் வரும்

உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய முடியாமையால் வருந்தினேன். இப்பொழுது கிடைத்த மகிழ்ச்சி நான் வாழும் வரை எனக்கு வேண்டும். அன்பானவரே, பொறுப்புக்களை இன்னொருவரிடம் ஒப்படையுங்கள். நாம் வாழ்க்கையை அனுபவிப்போம். பொறுப்புக்களை இன்னொருவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அவருக்குச் சம்பளத்தைக் கொடுங்கள் அத்துடன் அவரைக் கண்காணியுங்கள்” என்றாள்.”

“சிறுத்தொண்டன் வீட்டிலிருந்த காலத்தில் அகிலாண்டம் தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டாள் புதிய புதிய இன்பங்களைக் கொடுத்தாள். அக்கறையுடன் கவனித்தாள். அதில் பெரும் சுகங்கண்டார் சிறுத்தொண்டன். அகிலாண்டத்தின் கண்கள் அவரை வசீகரித்தன. அவளது கரங்கள் சிறுத்தொண்டனது உடல் முழுவதையும் வருடிப்பிடித்து விட்டன. அதனால் அவரது உடல் நோக்குறைந்தது. ஒரு புத்துணர்வு உண்டானது. அவளது அன்பான வார்த்தைகள் அவரை வசீகரித்து இன்பத்துக்குள் ஆழ்த்தியது. அத்துடன் அவளை விட்டுப் பிரியக்கூடாதென்ற எண்ணத்தையும் உருவாக்கியது”

“ தருணம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவள் தர்மப் போதனைகள் செய்வாள்; “நீங்கள் உங்கள் வேலையை இன்னொருவரிடம் கொடுத்து விட்டு அவரைக்கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தால், எதிரிகளும், உங்களுக்கு வேண்டாதவர்களும், உங்களைக் குறை கூறுமாட்டார்கள். நீங்கள் நல்லவற்றைச் சொன்னாலும் பிற்க அதைத் தீதாகவே எடுத்துக் கொள்கின்றனர். நீங்கள் ஒதுங்கியிருந்து உதவி செய்யுங்கள்” என்றாள். அவை யாவும் சிறுத்தொண்டனுக்குப் பிடித்து

விட்டன்”

“அவள் தானதருமங்கள் செய்வது பற்றிக் கூறுவாள். இறைவனை வழிபடும் முறைகளைப்பற்றிக் கூறுவாள். விரதமங்களைப் பற்றிக்கூறுவாள். இதனால் அவள் அவரது இதயத்தை நிரப்ப, அவரது இதயத்துள் இருந்த வேதனைகள் யாவும் படிப்படியாகக் குறைந்தன. சில தினங்களில் ஆரோக்கியம் மிக்கவராகி விட்டார்.”

“இப்படித்தான் திருவருளும் மனித உருக் கொண்டு குருவாக வந்து ஆன்மாவின் போக்கைப் புரிந்து, தேவையைப் புரிந்து, செயற்பாட்டைப்புரிந்து, அதைத் தன்வசப்படுத்தி ஆட்கொள்ளும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீறுங்

கடனிலிருள் போவதிவன் கண்.

47

“ஓருவனுக்கு விடம் தீண்டப்பெற்றால், கீரி அவனுக்கு நேரில் வந்து நின்றால் அந்த விடம் நீங்காது. கீரியாகத் தன்னைப் பாவிக்கும் மாந்திரீகனின் பார்வையால் தான் விடம் நீங்கும். இது போல மலமுள்ள ஆன்மாவின் முன் திருவருள் நேரில் வந்து நின்றால் மலம் நீங்காது. அத்திருவருள் குருவாய் வந்து அருளினால் தான் மலம் நீங்கும்”.

அருள்செய்யும் முறைகள்

“சுவாமி, திருவருள் எல்லா ஆன்மாக்களையும் மானிட வடிவில் குருவாக வந்து ஆட்கொள்ளுமா?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்களின் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு பஸ்வேறு விதங்களில் திருவருள் தோன்றி ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும். ஒரு வர்த்தக நிறுவனத்தில் வேலை செய்யும் அவைருக்கும் ஒரேயளவு கூலி கொடுக்கப்படுவதில்லை. பொறுப்பானவர்களுக்குக் கூலியிடன் பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படுவதுண்டு. பணியாளர்களுக்கு ஒரு வகையான வேதனம், சமையல்காரனுக்கு இன்னொருவகையான வேதனம் வழங்கப்படுவது போலத் திருவருள் மும்மலங்களையும் உடைய பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு மானிட வடிவில் குருவாக வந்து ஆட்கொள்ளும்”

“இருமலங்களையுடைய பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு திருவருள் நேரே வந்து நயனம், பரிசம், வாசம் ஆகிய தீட்சைகளைச் செய்து ஆட்கொள்ளும். ஒரு மலத்தை உடையவர்களுக்குத் திருவருள் அவர்களுள் அறிவாக நின்று உணர்த்தி மலத்தைப் போக்கும்”

“சிறுத்தொண்டன் மீண்டும் தனது உடலைப்பரிசோதனை செய்வதற்காக வைத்தியரிடம் சென்றார். அவர் சென்ற பொழுது நோயாளி ஒருவரை வைத்தியர் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். நோயாளி மயக்கமடைந்த நிலையில் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தார். அவர் கூலித் தொழிலாளி.

சிறுத்தொண்டனுக்கு கூறிய அறிவுரைகளைத் தான் வைத்தியர் அவனது மனவிக்கு கூறிக் கொண்டிருந்தார்”.

“அப்பொழுது சிறுத்தொண்டனின் நன்பன் ஒருவன் வந்து சிறுத்தொண்டனின் அருகில் அமர்ந்து சொன்னான்; “ வைத்தியர் வேலை செய்ய வேண்டாம், யோசிக்க வேண்டாம், மகிழ்வோடு ஓய்வாக இருங்கள் என்று கூறுகிறார்” என்று சொன்னான். அப்பொழுது சிறுத்தொண்டன் நினைத்தார் எல்லோருக்கும் வைத்தியர் ஒரே ஆலோசனையைத் தான் சொல்கிறார். மருந்தும் ஒரு மாதிரித்தான் கொடுப்பாரோ என்று நினைத்தவாறு அவனைக் கேட்டார்; “உனக்கு என்ன நிறத்தில் மாத்திரைகள் தந்தவர்” அவன் சொன்னான்; “மாத்திரைகளைத் தரவில்லை காலையும் மாலையும் வந்து ஊசி போடசொன்னவர்”

“சிறுத்தொண்டனுக்கு நான்கு விதமான மாத்திரைகள் கொடுத்திருந்தார். வைத்தியருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவன் எழும்பி வந்து சிறுத்தொண்டனின் அருகில் இருந்தான். தாதி ஒருத்தி பாத்திரமொன்றில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு முன்று மாத்திரைகளைக் கொடுத்தாள். அவை வித்தியாசமான மாத்திரைகள்”

“தலைவலி, காய்ச்சல் என்பன பல நோய்களுக்கான அறிகுறி. அதனால் என்ன வருத்தம் என்பதைச் சோதித்தே அறிதல் வேண்டும்”

“அகிலாண்டம் சிறுத்தொண்டனைக் கவர்ந்து அவரது மனதிற்கு மகிழ்ச்சியளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஆடைகளைக் குறைவாக அணிந்தாள். அரைவாசி அங்கம்

தெரியும்படி வந்த அகிலாண்டத்தைக் கண்ட சிறுத்தொண்டன் மகிழ்ச்சிக்குள்ளானார்”

“உணவு பரிமாறும் போது அவருடன் உரசியபடி நின்று பரிமாறுவாள். அவர் குளிக்கும் போது முதுகு தேய்த்து விடுவாள். இவ்வாறு அவரது தேவைகளை அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்து அவரை மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்கித் தன்வசப்படுத்தினாள். அதனால் அவர் தன்னை மறந்தார்; வேலைகளை மறந்தார்; வேதனைகளை மறந்தார்”

“இது போலத்தான் திருவருளும் ஆன்மாக்களின் தன்மையை நன்கறிந்து அதற்கேற்ற வடிவம் தாங்கி வந்து அவற்றை ஆட்கொள்ளும்”

“ஆணவமலத்தை மட்டும் உடைய விஞ்ஞானகலருக்குத் திருவருள் ஆன்மாக்களுள் அறிவாய் நின்று மலத்தை நீக்கும். ஆணவமும் கர்மமும் கொண்ட பிரஸ்யாகலருக்குத் திருவருள் உருவத்திருமேனி தாங்கி வந்து மலநீக்கம் செய்யும். மும்மலங்களையும் உடைய சகலருக்குத் திருவருள் குருவாக எழுந்தருளி வந்து அருட்பார்வை பார்த்து, ஞான உபதேசங்கள் செய்து தேவார திருவாசகங்களை ஒத்செய்து, தீட்சை கொடுத்து மலங்களை நீக்கி ஆட்கொள்ளும்”.

“அகிலாண்டம் தனது கணவருக்குப் பல்வேறு வகையான துன்பங்கள் உண்டாகியபோது அவரது மனநிலையை அறிந்து அதன்படி நடந்து இன்பத்துக்குள்ளாக்கியது போலத் திருவருளும் ஆன்மாக்களின்

மலச்சேர்க்கைக்கேற்ப வடிவமெடுத்து ஆண்மாக்களை ஈடேற்றும்” என்றார் நமசிவாயம் சவாமியார்.

அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குஞ்

சகலர்க்கு வந்தருளும் தான்

48

“மும்மலங்ளையுழடைய சகலர் என்ற ஆண்மாக்களுள் பக்குவப்பட்ட ஆண்மாக்களுக்குச் சிவபெருமான் திருவருளின் துணைகொண்டு மனித உருவில் குருவாக வந்து மலப்பிணியை நீக்குவார். விஞ்ஞானகலரிற் பக்குவப்பட்ட ஆண்மாக்களுக்கு அவ்வான்மாக்களின் அறிவிலே நின்று அருள் செய்து மலத்தை நீக்குவார். பிரளயாகலரிற் பக்குவப்பட்ட ஆண்மாக்களுக்கு உருவத்திருமேனி தாங்கி வந்து ஆணவத்தையும் கன்மத்தையும் நீக்குவார்”.

சிவனே குரு

“**சுவாமி, எல்லா மலப்பற்றுக்களையும் கடந்த சிவன்தான் குருவாக வருகிறார்**”. என்று முற்றுமுனர்ந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். இது உண்மையா...?” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவை கடந்த மற்றைய தத்துவங்களையும் கடந்தால்தான் முத்தியின்பம் கிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் கடந்த ஒருவர் தான் ஆண்மாக்களையும் கடக்கச் செய்வார். அவற்றைக் கடக்காதவரால் மற்றவர்களைக் கடக்கச் செய்ய முடியாது.”

“சிறுத்தொண்டன் அயலூரிலுள்ள பிரமுகர் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்காகச் சென்றார். வீதியின் குறுக்கே ஒருவன் மதுபோதை மிகுதியால் விழுந்து கிடந்தான். அவனை எழுப்பிவிட நினைத்த சிறுத்தொண்டன் அவனருகே சென்றார். அவன் போதையில் இருந்தமையால் அவரால் அவனைத் தூக்க முடியவில்லை. அவன் அவரைப் பலவாறு ஏசினான். சிறுத்தொண்டன் பொறுமையாக அதைக் கேட்டுவிட்டுச் சொன்னார்; “மகனே, நீ முயற்சித்து உழைத்த பணத்தைச் செலவு செய்து கள்ளருந்திவிட்டுத் தலைகால் தெரியாமல் படுத்திருக்கிறாய். இது உனது குடும்பத்திற்கு அவமானம் அல்லவா? குடிப்பதில் அப்படி என்ன இன்பம் இருக்கிறது” என்று கேட்டார்”

“அவன் சிரித்தான். பலமாகச் சிரித்தான். ஜயா, தேனை நீங்கள் குடித்திருப்பீர்கள். அதன் இனிமையைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். நல்ல இனிப்பு, அருமையான இனிப்பு, தித்திப்பு என்றெல்லாம் சொல்வீர்கள். அதைத் தேன் குடியாதவன் உணர்ந்து கொள்வானா..? அதுபோலக் கள்ளளக் குடித்துப் பாருங்கள். அதனால் உண்டாகும் இன்பம் புரியும். பின் அந்த இன்ப மேலீட்டால் தொடர்ந்து குடிப்பீர்கள்” என்றான்”.

“அது உண்மை தானே. அதையதை அனுபவிக்காதவன் அதைப்பற்றி அறியாதவனாகத் தான் இருப்பான். சிறுத்தொண்டன் அவனை விலக்கி விட்டுத் தொடர்ந்து பயணம் செய்தார். செல்ல வேண்டிய ஊர் வந்தது. வழியில் ஒருவர் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரை வழிமறித்த

சிறுத்தொண்டன்; “ஜயா, நான் கெங்காதரனின் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். அவரது வீடு எங்கே உள்ளது?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் சொன்னான்; “கருணாகரன் வீட்டிற்கு அருகில்” கெங்காதரனின் வீடு தெரியாதவனுக்கு எப்படிக் கருணாகரன் வீடு தெரியும்? உலகில் எவ்வளவோ பொருட்கள் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் அறிந்திருக்க முடியுமா? அதில் தெரியாத ஒன்றைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அதைத்தெரிந்து கொண்டவனிடமே அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்”.

“சிவன் என்குணத்தவன். என்குணங்களானவன தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினாதல், இயற்கை உணர்வினாதல், இயல்பாகவே பாசங்களிலருந்து நீங்கல், பேரருளுடமை, வரம்பு இல் இன்பம் உடமை”

“என்குணங்களுக்கு மேலாக ஒரு குணம் இல்லை. இதனால் சிவன் அனைத்தையும் கடந்தவர்; ஒப்புவமை இல்லாதவர்; எல்லாம் அறிந்தவர்; மலப்பிணிப்பற்றிற்றவர். இவைகள் அனைத்தும் கடந்த பேரானந்தம் உடைவர். அதனால் முத்தியின்பத்தைப் பற்றி தெரிந்தவர். அவர் திருவருள் என்ற நாமத்துடன் நேரடியாகவே வந்து பேரின்பமான முத்தியைத் தருபவர். அதை ஆண்மாக்கள் அனுபவிக்கச் செய்பவர். அவரைத்தவிர வேறு எவராலும் முத்தியின்பத்தைத் தர இயலாது. ஏனென்றால் மற்றவர்கள் முத்தியின்பத்தை காணதவர்கள். சிறுத்தொண்டனுக்குக் கூறியதைப் போல கள்ளைக் குழித்தால் தான் அதனால் உண்டாகும் இன்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்”.

“முத்தியின்பத்தை அனுபவித்தவர்கள் யாரும் உலகில் இல்லை. குடித்த அந்தக் குடிகாரன் எதுவும் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால் அவன் சொன்னதைக்கூடச் சிறுத்தொண்டன் அறிந்திருக்க முடியாது”.

“ முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், மந்திரம், பதம், வண்ணம், தத்துவம், புவனம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களையும் கடந்தவர் சிவன். இவற்றில் ஒன்றைக் கடக்காதவரால் கூட முத்தியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அதனால் எல்லா மலப் பற்றுக்களையும் கடந்த சிவன்தான் குருவாக வந்து முத்தியின்பத்தைத் தருவார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

அருறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும்

பேரறிவான் வாராத பின்.

49

“பேரின்பமான முத்தியின்பத்தைத் தரும் சிவபெருமான் திருவருளின் துணையோடு குருவாக எழுந்தருளி மலநீக்கம் செய்யாவிட்டால், பேரின்பமயமான வீட்டு இன்பத்தை அறிபவர்கள் யார்? யாருமில்லை”.

துணை

“**சுவாமி, குருவின் துணையில்லாது இறையருளால் ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம் தோன்றாதா..?**” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, சூரியகாந்தக் கல்லைச் சூரிய ஒளிக்கு நேரே பிடித்தால், அந்தக்கல்லானது பரந்துவரும் சூரிய ஒளியை ஒடுக்கி ஓரிடமாக்கி அக்கினியை உண்டாக்கும். அந்தக் கல்லுக்குக் கீழே பஞ்சை வைத்தால் அது தீப்பிடித்துக் கொள்ளும்.”

“சூரியன் இல்லாத வேளையில் சூரிய காந்தக் கல் தீயை முட்டாது. அதுபோலச் சிவனது திருவருள் வடிவமாகிய குரு இல்லாமல் ஆன்மாவுக்குஞானம் தோன்ற மாட்டாது. சூரியன் சிவத்திற்கும், சூரியனது ஒளி குருவடிவாய் வரும் திருவருளுக்கும், சூரிய காந்தக்கல் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாவுக்கும், தீ ஞானத்திற்கும் உவமை ஆகும்”.

“சிறுத்தொண்டனின் நண்பன் சிவகுருநாதன். அவனிடம் ஏராளமான கப்பல்கள் இருந்தன. அக்கப்பல்கள் மூலம் வெளிநாடுகளில் இருந்து பொருட்களைக் கொண்டு வந்து மொத்தமாக விற்பனை செய்வான். அவனிடம் மிகவும் நேர்மையான முறையில் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்பவர் சிறுத்தொண்டன்”

“சிவகுருநாதன் கண்டிப்பு மிக்கவர். நேர்மையானவர். குறித்த தவணையில் பொருட்களை ஏற்றிக் கொடுப்பவர் அதனால் ஏற்றுமதியாளர்கள் சிவகுருநாதனின் கப்பல்களிலேயே பொருட்களை ஏற்ற விரும்புவார்கள்”

“சண்முகம், சிவகுருநாதனின் கப்பலில் பொருட்களை ஏற்றும் வணிகன். அவன் ஒருபோதும் வேறு வணிகரது கப்பல்களில் பொருட்களை ஏற்ற மாட்டான். அன்று சிவகுருநாதனிடம் வந்த சண்முகம், “மறுநாள் வேலூருக்கு

முன்று கப்பல்களில் உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டுச்சென்றான்”.

“சிவகுருநாதன் பொருட்களை ஏற்றுவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்து விட்டார். அன்று காலை ஒரு கப்பலின் மாலுமியான தவராஜாவின் தாயார் காலமாகி விட்டார். அதனால் அவன் சிவகுருநாதனிடம் வந்து செய்தியைச் சொல்லிவிட்டுச் சொன்னான்; “ஜயா, சண்முகம் ஜயா பத்துப்பதினைந்து வருட காலமாக எமது கப்பலிலேயே பொருட்களை ஏற்றி வருகிறார். வேலூருக்கு மருந்துப் பொருட்கள் கொண்டு செல்லோம் கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டும். வேலூரில் வாந்திபேதி தீவிரமாகப் பரவி வருகிறது. அதைக்கட்டுப்படுத்தும் மருந்தகள் தான் கொண்டு செல்கிறோம்” என்றவர். அதனால் நான் கப்பலில் செல்கிறேன் என்றான்”

“அதைக் கேட்ட சிவகுருநாதன் உருகிப்போனார். அவன் கடமையுணர்வுள்ளவன். அதற்காகத் தாயின் ஈமைக்கிரியைகளில் கலந்து கொள்ளா விட்டால் அவனுக்கும் பாவம் எனக்கும் பாவம் என நினைத்து அவைனைப் போக வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்”

“மறுநாள் கப்பல் புறப்பட வேண்டும். முதல் நாள் சண்முகம் வந்து சொன்னான்; “அண்ணா, கட்டாயமாக இன்று போக வேண்டும். நோய் தீவிரமாகப் பரவுவதாக அறிவித்துள்ளனர். அத்துடன் அயல் நாடுகளுக்கும் பரவுகிறதாம். அதனால் இப்போதே புறப்பட வேண்டும் என்றான்.”

“தவராஜாவின் உதவியாளன் பற்குணம்.
 அவனைக் கப்பலைச் செலுத்துமாறு சிவகுருநாதன் சொன்னார்.
 பற்குணமும் மற்றைய மாலுமிகளும் அதை ஏற்கவில்லை;
 “ஜயா,கப்பலைச் செலுத்தவது இலகுவானதல்ல. காற்றுடிக்கும்,
 திசைமாறும், கட்டுப்பாட்டை இழக்கும். அதனால் நன்கு பயிற்சி
 பெற்ற மாலுமியால்தான் கப்பலைச் செலுத்த முடியும் என்றனர்”

“சிறுத்தொண்டன் அதை ஏற்கவில்லை.
 பற்குணம் தவராஜாவின் உதவியாளன் அதனால் அவன்
 செலுத்துவான்” என்று சொன்னார்”.

“பற்குணம் செலுத்திய கப்பல் நடுக்கடலில்
 பாறை ஒன்றுடன் மோதி விபத்துக்குள்ளானது.”

“கப்பலைச் செலுத்துவதற்குக் கை தேர்ந்த
 மாலுமி தேவை. அதுபோல ஆன்மா முத்தியடையக் குரு
 தேவை. சூரியகாந்தக் கல் தீப்பற்றச் சூரிய ஓளிதேவை. சூரிய
 ஓளியில்லாமல் சூரிய காந்தக் கல்லில் தீ பற்றுமாக இருந்தால்
 குருவில்லாமல் ஞானம் தோன்றும். குருவில்லாத ஞானம்
 மாலுமியில்லாத கப்பலைப் போன்றது”. என்றார் நமசிவாயம்
 சுவாமிகள்.

ஞான மிவனொழிய நன்னியிடு நற்கலனல்
 பானு வொழியப் படன்

50

“சூரியகிரகணம் (ஓளி) இல்லாத போது
 சூரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றுமாயின்,
 அநுட்குருவின்றி ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம் தோன்றும்”.

ஆறாம் அதிகாரம் அறிய நெறி

நல்வினை தீவினைகளை அறிதல்

“சுவாமி, தீவினைகளை நல்வினைகளென நினைக்கும் ஆன்மாக்கள், அவற்றின் உண்மையான நிலையை எப்பொழுது அறிந்துகொள்ளும்...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, நல்லசெயல்கள் எவை? தீயசெயல்கள் எவையென்று பகுத்துணர் முடியாது ஆன்மாக்கள் தடுமாறுகின்றன. தீமைசெய்பவன், தான் செய்வது தீமையென்று ஒரு போதும் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அது போல ஒருவன் நன்மை செய்தால் அது பலருக்குத் தீமையாகத் தெரிகிறது. நல்வினையையும் தீவினையையும் ஒன்றாக மதித்து அதன் படி நடக்கும் தன்மை ஒருவனுக்கு ஏற்படுமானால் அவனது உள்ளத்தில் இறைவனது திருவருட்சக்தி பதியும். அப்படிப் பதிந்தால் தீயவற்றைத் தீயவையாகவும், நல்லவற்றை நல்லவையாகவும் உணரும் தன்மை உண்டாகும். அதனால் தீமை செய்வோரைப் பழிவாங்காத தன்மை உண்டாகும்”.

“இந்த நிலை உண்டாகும் போது அவனது ஆன்மா பரிபக்குவ நிலையை அடைந்துவிடும். இவ்வேளையில் திருவருள் குருவாக வந்து ஆணவத்தின் முனைப்பைப்

படிப்படியாகக் குறைப்பார். அப்போது ஆன்மாவின் இயற்கையறிவு வெளிப்படும். இயற்கையறிவு பெற்ற ஆன்மாவுக்குத் தீ வினையில் வெறுப்பும் நல்வினையில் விருப்பும் உண்டாகும். இதனால் நல்வினையில் பற்ஞேற்படும். நல்வினை அதிகரிக்க அதிகரிக்க ஆன்மாவுக்கு இன்பமும் அதிகரிக்கும். அதனால் ஆன்மஞானம் உண்டாகும். அதனால் கடவுளே மெய்ப்பொருளென ஆன்மா அறிந்து கொள்ளும். அப்பொழுது ஆன்மா தன்னையும் பிறரையும் அறிந்து கொள்ளாது கடவுளின் ஆளுகைக்குட்பட்டுத் தொண்டுகள் செய்யும்”.

“இருள் குறையக் குறைய ஒளி பெருகுவது போல ஆணவத்தின் வலிமை குறையக் குறையச் சிவசக்தி ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும். சிவத்தோடு சேர்ந்த ஆன்மா படிப்படியாகச் சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரிகை முதலிய மார்க்கங்களை அனுசரிக்கும். பின் யோக மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு ஞானம் பெறும்”.

“குலசிங்கம் முன்பு தான் செய்த தீவினைகளை எண்ணி வருந்துவான். முன்பு ஒரு தினம் அவனது நன்பனான மாதவனின் வீட்டிற்குத் தாமோதரனுடன் சென்றான். அன்று மாதவனின் மகனின் முதலாவது பிறந்த தினம். இருவரும் பரிசுப் பொருட்களுடன் சென்று குழந்தையைத் தூக்கி விளையாடிவிட்டுப் பரிசுகளைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தனர். அப்பொழுது குலசிங்கம் மாதவனின் குழந்தையின் கையில் போடப்பட்டிருந்த தங்கக் காப்பைக் கழற்றிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பிறந்த தினவிழா முடிந்த பின்பு மாதவனின்

மனைவி குழந்தையின் கையைப் பார்த்தாள். அதில் காப்பு இல்லை”.

“தான் சமையல் வேலை செய்யும் வீட்டில் மாதா மாதம் தனக்குச் சம்பளமாகத் தரும் பணத்தில் ஒரு தொகைப் பணத்தைக் கழிக்கும்படி சொல்லியே அவள் பணத்தைப் பெற்றுக் காப்பு வாங்கினாள். அதனால் அது தொலைந்ததை அவளாற் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை”.

“மாதவன், குலசிங்கமும், தாமோதரனும் தான் அக்காப்பைக் கழற்றியிருப்பார்கள் என்று நினைத்தானே தவிர அதை எவருக்கும் சொல்லவில்லை. ஊரவர் குலசிங்கமும் தாமோதரனும் தான் கழற்றியிருப்பார்கள் என்று பேசிக்கொண்டனர்”.

“அப்படி ஒரு கதையை மாதவன் தான் சொல்லியிருக்கிறானென நினைத்துக் குலசிங்கம் தாமோதரனுடன் சேர்ந்து மாதவனைத் தாக்கினான். அப்பொழுதும் மாதவன் எதுவும் பேசவில்லை”.

“தீயவனான குலசிங்கம் மாதவனது இனத்தவன். இனத்தவர் எல்லோருக்கும் சொல்லிவிட்டுக் குலசிங்கத்திற்குச் சொல்லாவிட்டால் சண்டைக்கு வருவான். அதைவிட குலசிங்கத்தின் மனைவியும் பின்னொக்ஞம் மிகமிக நல்லவர்கள். சொல்லாது விட்டால் குறைநினைப்பார்கள் என்று நினைத்தே சொன்னான்”.

“குலசிங்கம் தான் மாதவனின் குழந்தையின் காப்பைக் கழற்றியவன் என்று குலசிங்கத்தின் மனைவிக்குத் தெரியும். திருட்டு நடைபெற்ற அன்றும் தொடர்ந்து

சிலநாட்களும் குலசிங்கமும் தாமோதரனும் ஒன்றாகக் குடித்துவிட்டுத் தமது திறமையைப் பற்றி வீட்டிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவள் கேட்டாள். அதனால் அவள் அந்தக் காப்பின் பெறுமதியைக் கொடுத்தாள்”.

“இப்பொழுது குலசிங்கம் அவற்றை உணர்கிறான். அதனால் பெரும் மனவருத்தப்படுகிறான். ஆரம்பத்தில் தாமோதரன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து குலசிங்கத்துடன் கதைக்க முற்படும் போது அவனைத் தாக்கினான். ஆனால் இன்று தான் அறியாமையாற் செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்கிறான். ஆரம்பத்தில் ஆச்சிரம வேலைகளுக்குப் பணம் பெற்றவன் பின் அதை உண்ணியலில் போட்டான். அதன் பின் அருகில் உள்ள சிவன் கோயிற் கட்டிட வேலைகளுக்குக் கூலியாக வேலை செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் பணத்தைத் தான் திருடியவர்களுக்குக் கொடுக்கிறான். முன்பு ஊரவர்கள் அவன் நடிக்கிறான் என்றனர். இப்பொழுது அவனைச் சுவாமி என்று வணங்குகின்றனர்”.

“நல்வினை எது? தீவினை எதுவெனப் பகுத்தறியும் ஆன்மாவிடம் இரக்கம், பரிவு, அன்பு என்பன ஏற்படும். அவை ஏற்பட்டால் தீமை எது நன்மை எது என்று ஆன்மா புரிந்து கொள்ளும். அதனால் தீமைகள் செய்ய ஆன்மா விரும்பாது. தீமைகளைச் செய்யாத ஆன்மாக்களுக்குள் திருவருள் இருக்கும். அது படிப்படியாக வளரும். அத்துடன் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினைகளையும் ஒன்றாக நினைக்கும் எண்ணமும் உண்டாகும். அப்பொழுது தான்

ஆன்மா உலகின் உண்மையான நிலையை உணர்ந்து கொள்ளும்”.

“உலகில் கடவுள் தான் உண்மையானவர். உண்மையான பொருளை அடைய உண்மையாக நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாது துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்பு உண்டாகும்”.

“ஒட்டையும் பொன்னையும் சமமாக எண்ணும் தன்மை வரும். நன்மையையும் தீமையையும் ஒன்றென நினைக்கும் நிலையுண்டாகும். இத்தகைய ஆன்மாக்கள் தான் உண்மையான நிலையை உணரும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

நீடு மிருவினைக் ஞோக நேராதல்

கூடுமிறை சக்தி கொளல்.

51

“தொடரும் நல்வினைகளையும், தீவினைகளையும் ஆன்மாக்கள் ஒன்றென ஏற்கும் நிலை உண்டாகும் போது சிவபெருமானின் திருவருட்சக்தி ஆன்மாவிற் பதியும்”.

அநாதியான ஆறு

“**சுவாமி,** அநாதியான பொருள்களைப் பற்றி விளக்கந்தாருங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராசா.

“ஒருவனாகிய இறைவன், எண்ணிலடங்காத ஆன்மாக்கள், ஆணவ மலம், கன்மலம், மாயைகள் இரண்டும் அதாவது சுத்தமாயை அசுத்தமாயை ஆகிய ஆறும் அநாதியானவை. அநாதியானவை என்பது எப்பொழுது தோன்றியவை என்று தெரியாத தன்மை. ஒரு பொருள் தோன்றியதற்குக் காலம் இருக்கும். ஒரு குழந்தை பிறந்தால் தான் அதைப் பதியமுடியும். குழந்தை பிறந்த ஆண்டு, மாதம், நாள், நேரம் என்பவற்றைப் பெற்றோர் தெரிந்து கொள்வதால் அதைப் பதிகின்றனர். மேற்சொல்லப்பட்ட ஆறு பொருட்களும் தோன்றிய காலம் தெரியாதவை. அதனால் அவை அநாதியானவை”.

“இறைவன் பொருட்கள் அனைத்தையும் படைத்துக் காத்து அருஞபவன். இறைவன் ஆன்மாக்களுக்காகவே உலகையும் உலகில் உள்ள உயிர்களையும் படைத்துள்ளான். சிவபெருமான் என்றும் உள்ளவர், எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லாம் வல்லவர், எல்லாம் அறிபவர். சிவபெருமான் தனது சக்தியைக் கொண்டு நான்கு தொழில்களையும் செய்கிறார். அவர் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகச் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளிடத்தும், சைவாச்சாரியாரிடத்தும், சிவனடியாரிடத்திலும் திருவருளாக நின்று அருள் புரிவார்”.

“ஆணவமலம் செம்பிற் களிம்பு போல அநாதியிலிருந்து ஆன்மாக்களுடன் உடன் கலந்திருக்கிறது. அத்துடன் ஆன்மாக்களின் மெய்யறிவை மறைத்து நிற்கின்றது. இதனால் தான் ஆன்மாக்கள் தீமையை உணராது, அஞ்சாது பழிபாவங்களைச் செய்கின்றன”.

“கன்மம் என்பது ஆண்மாக்கள் மனம், சொல், உடல் என்னும் மூன்றாலும் செய்யும் பாவ புண்ணியங்கள். இவை எடுத்த பிறப்பில் செய்யப்படும் போது ஆகாமியம் எனப்பெயர்பெறும். பிறவிகள் தோறும் செய்யப்படும் கன்மம் சஞ்சிதம் எனப்படும். இச்சஞ்சிதம் கன்மங்களுக்குள்ளே அடங்கி, அதன் பின் எடுக்கும் உடல்களை அனுபவிக்கச் செய்யும். இதைப் பிரார்த்தம் என்று சொல்வார்”.

“மாயையானது சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும். சுத்தமாயைக்கு, மாமாயை, விந்து, குண்டலினி, குடிலை என்னும் பெயர்கள் உண்டு. அசுத்த மாயைக்கு அதோமாயை, மோகினி என்னும் பெயர்களுண்டு”.

“சுத்தமாயையிலிருந்து வாக்கும், கலையும், சுத்தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்கானது எழுத்தொலிகளின் வடிவமாகி அபராநூனத்தைக் கொடுக்கும். இது தூலவைகரி, சூக்குமவைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமை என ஜிந்து வகைப்படும். இவற்றுள் தூலவைகரி பிறா செவிக்கும் கேட்பது. சூக்குமவைகரி தன் செவிக்கு மாத்திரங் கேட்பது. மத்திமை என்பது செவிக்கு எட்டாத தாய் சூக்குமமாய் அட்சரங்கள் பிரிந்து தோன்ற வருவது. இவை மூன்றும் சவிகற்ப ஞானத்திற்கேதுவானவை. பைசந்தியானது அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றாது நிர்விகர்ப்ப ஞானத்திற்கு ஏதுவானது. சூக்குமையானது ஞான ஒளியாய் ஏனைய வாக்குகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாய் அழிவற்றதாய் இருப்பது”.

“வாக்கிலிருந்து சப்தப் பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும். சப்தப் பிரபஞ்சங்களாவன, அகரம் முதலிய ஜம்பத்தொரு

அக்கரங்களும், பிரணவம் முதலிய என்பத்தொரு பதங்களும், ஈசானம் முதலிய பதினொரு மந்திரங்களுமாம்”.

“கலை சிவசக்தியினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுப் பிரபஞ்சங்களைத் தாங்கி நிற்பது. இது நிவிரத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை எனப்பெயர் பெறும். அது ஆன்மாக்களின் பந்தத்தை நீக்குவதால் நிவிரத்தி என்றும், நிவிரத்தியடைந்த ஆன்மாக்களை அந்நிலையில் நிலைநிறுத்துவதால் பிரதிட்டை என்றும், அவற்றிற்கு ஞானத்தைக் கொடுப்பதால் வித்தையென்றும், ஞானமடைந்த வற்றின் விருப்பு வெறுப்புக்களை நீக்குவதால் சாந்தியென்றும், சாந்தி நிலையைக் கடக்கும் போது சாந்தியதீதை என்றும் சொல்லப்படும்”.

“சுத்தத்துவங்களிலிருந்து சுத்த புவனங்கள் தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் என்ற மூன்றும் அர்த்தப் பிரபஞ்சங்கள் எனப்படும். இந்த அர்த்தப் பிரபஞ்சமும், சப்தப்பிரபஞ்சமும் அத்துவாக்கள் எனப்படும்.

“சிவம், சக்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை ஆகிய ஐந்தும் சுத்தத்துவங்களாகும். சிவனது ஞானசக்தியின் மூலம் சுத்தமாயையிலிருந்து சிவத்துவம் தோன்றும். இச்சிவ தத்துவமான சுத்தமாயை சிவனது கிரியா சக்தியின் சங்கற்பத்தினால் சக்தித்ததுவமாகும். சக்தித்ததுவம் பைசந்தி என்றும், வாக்கிற்குப் பற்றுக்கோடாக இருப்பதால் விந்துத்துவமென்றும் பெயர் பெறும். சிவனது ஞானாகிரியா சக்திகளின் சங்கற்பத்தால் சக்தி தத்துவத்திலிருந்து சதாசிவத்துவம் தோன்றும்.

“அசுத்த மாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலை ஆகிய மூன்றும் தோன்றும். காலம் என்பது ஆன்மாக்கள் இன்பதுண்ப போகங்களைத் திருவருளின் துணையோடு அனுபவிப்பது. நியதி என்பது அவரவர் செய்த கர்மத்தின் பயனை ஒழுங்காக அனுபவிக்கச் செய்வது. கலையென்பது ஆன்மாக்களின் கர்மபலனின் படி ஆவணத்தின் பிணைப்புக் குறைய, ஆன்மாக்களுக்குக் கிரியா சக்தியை விளங்கச் செய்வது. கலையிலிருந்து வித்தை தோன்றும். வித்தை ஆன்மாக்களுக்கு ஞானசக்தியைத் தோற்றுவிக்கும். இராகம் ஆன்மாவின் மலத்திற்கேற்றவாறு பிரகிருதித்துவத்திலுள்ள விஷயங்களில் ஈடுபடும் ஆசையை உண்டாக்கும். ஆதலால் இது ஆன்மாவை இச்சாசக்தியில் ஈடுபடத் துணைசெய்யும். இவ் ஜந்து தத்துவங்களும் ஆன்மாவின் பஞ்சகஞ்சகம் எனப்படும்”.
(ஜந்து சட்டைகள்)

“பிரகிருதியிலிருந்து சத்துவம், இராஜசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களும் தோன்றும். தை சத்திலிருந்த ஞானேந்திரியங்கள் தோன்றும். வைகரியகங்காரத்திலிருந்து கனமேந்திரியங்கள் தோன்றும்”.

“ஆன்மா ஞானேந்திரங்கள் மூலம் நேரே பெறும் அறிவு நீர்விகர்ப்ப அறிவு. பரிசத்தத்திலிருந்து சத்தமும், ரூபத்திலிருந்து சத்த பரிசமும், பரிசருபமும், கந்தத்திலிருந்து சத்த பரிசரசமுள்ளவையும் உள்ளன. இது போல வளியில் வானும், தீயில் வானும் வளிகளும், நீரில் வானும் வளியும் தீயும், நிலத்தில் ஏனைய நான்கும் உள்ளன”.

“பார், நீா, தீ, வளி, வெளி என்ற ஜந்திலிருந்தும் ஜம்புதங்கள் தோன்றும். சிவபெருமானின் சக்தியான திருவருள் முன்னின்று அருளுவதால் சிவத்துவத்தைப் பிரோககாண்டம் என்றும், சிவத்துவத்திற்குக் கருவியாக நின்று திருவருள் ஆன்மாவைப் போகங்களை அனுபவிக்கச் செய்வதால் வித்தியா தத்துவம் போக காண்டம் என்றும், அனுபவிக்கப்படும் போகங்களைத் திருவருள் கொடுப்பதால் ஆன்மதத்துவம் போக்கிய காண்டம் என்றும் அழைக்கப்படும்”.

“இறைவனும், ஆன்மாக்களும், ஆணவழும், கன்மமலழும், சுத்த மாயையும் அசுத்த மாயையும் அநாதியானவை” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

ஏக னனேக னிருள்கரும மாயையிரண்

டாகவிவை யாறாதி யில்.

52

“ஓருவனாகிய இறைவனும், எண்ணில்லாத ஆன்மாக்களும், ஆணவழும், கன்மமும், சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை என்னும் இரண்டு மாயைகளும் ஆகிய ஆறு பொருட்களும் அநாதியானவை”.

தொடர்பு

“**சுவாமி, இந்த ஆறு பொருட்களுக்குமுள்ள தொடர்பை விளக்குங்கள்**” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராசா”

“பண்டிதரே, கருமங்களைச் செய்கின்ற புருடனான ஆன்மாவும், அக்கருமங்களினாடாக வரும் நல்வினையும், தீவினையும் அவற்றின் பயனாக வரும் இன்ப துன்பங்களும் அவற்றை அனுபவிக்கப்பண்ணும் திருவருளும் ஆகிய இந்த நான்கும் தன்னை ஈடுப்புவதற்காக ஆன்மாவுக்கு வகுக்கப்பட்டவையாகும்”.

“இந்த நான்கும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டவை. ஆன்மாக்கள் ஒருகணப் பொழுதுதேனும் செயலாற்றாது இருப்பதில்லை. மாயையில் இருந்து உதித்த குணங்களால் ஒவ்வொரு உயிரும் தன்வயமின்றிக் கர்மம் செய்விக்கப்படுகின்றது. கர்மத்தின் மூலமே மனிதன் திருவருளால் ஆட்கொள்ளப்படுகிறான். முறையாகக் கர்மம் செய்பவன் அதனால் வரும் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிறான்”.

“கர்மங்கள் தான் இன்பதுன்பங்களைத் தருகின்றன. பற்றற்றுப் பண்புடன் கர்மமாற்றுபவன் பெருநிலையை அடைவான். பற்றுடன் கர்மம் செய்பவன் தனக்குத்தானே தீமை செய்தவனாகிறான். இதனால் அவன் வாழ்வில் பெருந் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறான்”.

“அரிசி இருக்கிறது. சமையல் பாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. விழுகும் தீயும் உள்ளது. அவை தானாகச் சேர்ந்து சோறும் கறியுமாகா. அதை ஒன்று சேர்த்துச் சமைக்க ஒருவர் தேவை. அதுபோல நல்வினையும், தீவினையும் தனித்தனியே இருக்கும். அதை இனங்கண்டு ஆன்மாவுடன் சேர்ந்து அவரவர் செய்த வினைகளுக்கேற்ப இன்பதுன்பங்களைக் கொடுப்பவன் இறைவன்”.

“ஆன்மா எப்பொழுதும் இன்பத்தையும், நன்மையான விஷயங்களையுமே விரும்பும். வினை சடமானது. அதனால் வினை தாணாகச் சென்று ஆன்மாவைப் பற்றிப் பிடிக்க முடியாது. அதனால் இறைவன் அவற்றைச் சேர்த்து வைக்கிறார். தீமைசெய்பவன் எப்பொழுதும் நன்மையடைந்தானேயானால் அவன் தொடர்ந்து தீமைகளையே செய்து கொண்டிருப்பான். இதனால் உலகில் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு யாவும் அழிந்துவிடும். உலகில் தீயவர்களையே நன்மை பெறுவார்கள். உலகின் சமநிலை அற்றுப்போய்விடும். இதனால் தான் கடவுள் அவரவரது செயல்களுக்கேற்பப் பலன்களைக் கொடுக்கிறார். இதற்காகத்தான் ஒவ்வொருவரும் தீயதைச் செய்ய அஞ்சகின்றனர். ஆன்மாவை ஈடுற்றுவதற்காகவே இறைவன் இவற்றைச் செய்கிறார்”.

“மாதவனின் மனைவி வேலை செய்யும் வீட்டுக்கார எஜமானி, மாதாமாதம் தான் கழிக்கும் பணத்தில் வாங்கிய காப்புத் திருட்டுப் போனமையால் அந்தக்காசைக் கழிக்காது முழுவேதனத்தையும் கொடுத்தாள். அதனால் மனம் குழம்பிய மாதவன் குலசிங்கத்தின் மனைவி கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு சென்றான்”.

“அம்மா, எனது மனைவியின் எஜமானி சம்பளத்தில் கழிப்பதை நிறுத்திவிட்டார். அவர் அதைத் தானமாக நினைக்கிறார். அதைவிட அவர் கூறிய வார்த்தைகள் மதிப்புள்ளவை. தாம் கழித்து முடிய அத்தொகைப் பணத்தை எமக்குத் திருப்பித்தருவதாக இருந்தார்களாம். எப்பொழுதும் நாம் அவர்களிடம் உதவி பெறுவோம். பெறும் உதவிகளை

அவர்கள் திரும்பப் பெறுவதில்லை. பிள்ளைகளுக்கு வருத்தமேற்பட்டால் வைத்தியச்செலவு தருவார்கள். அந்நேரம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சத்தான உணவுகள் பலவும் தருவார்கள். இவை மட்டுமல்ல எனது பிள்ளைகள் விளையாடுவது அவர்களின் பிள்ளைகளுடன் தான். அதனால் அவர்கள் எனது பிள்ளைகள் எப்பொழுதும் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்றே விரும்புவார்கள். எமது பிள்ளைகள் ஊரில் உள்ள சிறிய பாடசாலையொன்றில் கல்வி கற்றனர். அவர்களது பிள்ளைகள் பட்டணத்திலுள்ள பெரிய பாடசாலையொன்றில் கற்கின்றனர். அவர்களது பிள்ளைகளைவிட எனது பிள்ளைகள் கெட்டிக்காரர்கள். அதனால் அவர்கள் தமது செலவில் எனது பிள்ளைகளைத் தமது பிள்ளைகள் படிக்கும் பாடசாலையில் சேர்த்துள்ளனர்”.

“அதனால் நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த இந்தப் பணம் எனக்கு வேண்டாம். அம்மா, நல்லது செய்தால் எப்பொழுதும் நல்லதே கிடைக்கும் என்று நம்புவன் நான். அதனால் தான் இவ்வளவும் எனக்குக் கிடைக்கின்றன. நான் நல்ல முறையில் நடப்பதால் என்னை அவர்கள் மதித்துத் தங்களின் குடும்பத்தவனானக் கருதுகிறார்கள். இதற்கு முன்பு அங்கு பணியாற்றிய ஒருவன் திருடர்களுக்கு அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லி, அவர்களது வீட்டில் திருட வைத்தான். அவர்கள் பிடிபட்டு இப்பொழுது சிறையில் உள்ளனர்”.

“அந்த வீட்டு எஜமானி செல்லுவா; “மாதவா, நன்மை செய்பவன் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பான். அவனுக்குக் கடவுள் எந்தவேளையிலும் துன்பம் வரவிடமாட்டார்” என்று. அதை நான் அனுபவத்தால்

உணர்ந்துள்ளேன். அந்த வீட்டுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. செல்வம் பெருகுகிறது. அவர்களைப் பார்த்து நானும் அப்படியே நடக்க விரும்புகிறேன்” என்று கூறிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டான்”.

“ஆன்மாக்களும், நல்வினை, தீவினைகளும், அதனால் வரும் இன்பதுன்பங்களும் அவற்றை அனுபவிக்கப்பண்ணும் கடவுளின் திருவருளும் ஆகிய நான்கும், ஆன்மாவை மலத்தினின்றும் நீக்கி அதை ஈடேற்றும். வேலிக்கு வைத்த முள்ளுக் காலைத் தைக்கும் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**செய்வானுஞ் செய்வினையுஞ் சேர்ப்பயனுஞ் சேர்ப்பவனு
முய்வா னுள்ளென் றுனர்.**

53

“கர்மங்களைச் செய்யும் ஆன்மாவும், ஆன்மாவாற் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகளும், அவற்றின் பயனாக வரும் இன்ப துன்பங்களும், அவற்றை அனுபவிக்கச் சேர்க்கும் கடவுளின் திருவருளும் ஆகிய இந்நான்கையும் தன்னை ஈடேற்றுவதற்காகப் பொருந்துபவன் ஆன்மாவென உணர்வாயாக”.

கடவுள் ஆன்மாக்களுக்குள் உயிராய் நிற்றல்

“சுவாமி, இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள தொடர்பு எப்படியானது?” பண்டிதர் நடராசா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, உடம்போடு உடம்பாகச் சேர்ந்திருக்கும் ஆன்மா ஞானத்துடன் கூடி ஒன்றுபட்டு நிற்கும் தன்மை, உடம்பினுள் உயிரவேற்றக் கலந்து நிற்கும் தன்மையைப் போன்றது. அதாவது உடம்போடு உயிர் எப்படிக் கலந்திருக்கிறதோ அதுபோலத் திருவருள் ஆன்மாவுக்குள் கலந்துள்ளது”

“தீ விறகைச் சாம்பராக்குவது போல ஞானம் கர்மங்களைச் சாம்பராக்கும். ஞானத்திற்கு ஒப்பானது இவ்வுலகில் எதுவும் இல்லை. அன்பு, கருணை, இரக்கம், பிறஉயிர்கள்படும் துண்பத்தைப் போக்குதல் போன்ற நல்ல குணங்களையுடைய ஆன்மாவுக்குள் உடம்பினுள் உயிர் இருப்பது போல ஞானம் இருக்கும். இந்த ஞானம் மாதவனின் மனைவியின் ஏஜமானியின் ஆன்மாவில் இருந்ததால் தான் அவள் தனது பிள்ளைகளைப் போல வேலைக்காரியின் பிள்ளைகளையும் நினைத்தாள். ஒப்புயர்வில்லாத தூயஞானம் அவளது ஆன்மாவில் இருந்தமையால் தான் அவள் மாதவனின் மனைவியின் சம்பளத்தைக் கழித்துவிட்டுத் தொகையாகக் கொடுக்க நினைத்தாள்”.

“நல்வினை, தீவினைகளில் நம்பிக்கையுள்ளோர் அனுபவத்தால் இதை உணர்வார்கள். மாதவனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் அவனைச் சிந்திக்க வைத்தது. அதனால் தான் குலசிங்கத்தின் மனைவி கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தான்”.

“ஞானம் என்பது அநாதியிலிருந்தே ஆன்மாவுக்குள் உடலும் உயிரும் போல உள்ளது. அதைத் தெரிந்து கொண்டால் தான் அதன் மூலம் பேரின்பம் பெறலாம். அது தெரியாதவர்கள் விடிந்த பின்பும் தடுமாறும் குருடரைப் போலவே வாழ்கிறார்கள்”.

“ஞானத்தை இனங்கண்ட ஆன்மா தண்ணிடமுள்ளதில் திருப்தியடைந்து தன் பொருட்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்கும். இவர்கள் தம்மைப் போலவே பிறரையும் நினைப்பார்கள். இவர்கள் தம்முட் குடிகொண்டிருக்கும் அதே திருவருள் தான் எல்லா ஆன்மாக்களுக்குள்ளும் குடிகொண்டிருக்கிறது என்று நினைப்பார்கள். இந்த ஞானம் சாம்பலுக்குள் நெருப்பிருப்பதைப் போல ஆன்மாக்களுக்குள் இருக்கும். சாம்பலை விலக்கினால் நெருப்பைக் காணலாம். அது போல ஆணவத்தை விலக்கினால் ஞானத்தை அறியலாம்”.

“பலகாலமாக ஞானத்தைப் பற்றி உணர்ந்து கொள்ளாத குலசிங்கம் தீமைகளையே செய்துகொண்டிருந்தான். இப்பொழுது தன்னுடைய ஆன்மாவுக்குள் கலந்து நிற்கும் ஞானத்தை உணர்ந்து கொண்டான். அதனால் அவன் சுவாமி தரிசனஞ் செய்கின்ற நேரங்களைத் தவிர்ந்த நேரங்களில் ஊரவர்களுக்கு உதவிகள் செய்கிறான். கமக்காரர்களுக்கு வயல் உழுது கொடுக்கிறான். அரிவி வெட்டுகிறான். குடு அடிக்கிறான். இப்படியான வேலைகள் பலவற்றைச் செய்து தான் முன்பு திருடியவர்களின் பொருட்களை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். இந்தநிலை சிவஞானமான திருவருள் அவனது

ஆன்மாவுக்குள் உடம்போடு உயிர் கலந்திருப்பதைப் போலக் கலந்திருப்பதினாலேயே உண்டானது”.

“முன்பு விவசாயி ஒருவனின் பசுவைத் திருடி விற்றுவிட்டான். அவன் விற்றவிலை அதன் பெறுமதியிலும் மிகவும் குறைவானது. அதனால் குலசிங்கம் பசுவின் பெறுமதியைவிட இரண்டு மடங்கு பணம் கொண்டு சென்று அந்த விவசாயிக்கு கொடுத்தான். ஆனால் அந்த விவசாயி பசுவின் பெறுமதியெனத் தான் நினைத்த தொகையை எடுத்துக்கொண்டு மிகுதிப்பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்; “திருடனான உனக்கே மனச்சாட்சி உறுத்தியமையாற்றான் பணத்தைக் கொண்டுவந்து தருகிறாய். நான் நீதியாக வாழ்பவன். தவறு செய்யக்கூடாது. மனிதரின் ஆன்மாக்குள் இருக்கும் அன்பு, கருணை, பாசம், நடுவுநிலைமை தான் கடவுள். இதை நீ உணர்ந்ததையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” என்றான் அவன்” என்று சொன்னார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யுளைநூயிர்

தானுணர்வோ டொன்றாந் தரம்”

54

“உடம்போடு சேர்ந்திருக்கும் ஆன்மாவானது திருவருஞ்டன் கூடி ஒன்றுபட்டிருக்கும் தன்மை, உடம்பானது உயிரோடு கூடிவாழும் தன்மையை ஒத்தது”.

உயிருக்குள் உயிராய்

“சுவாமி, சூரியனது கதிர்களைப் போல உலகம் முழுவதிலும் இறைவனின் திருவருளாகிய சோதி இருக்கிறது என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்”. இதை விபரமாகச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, பலநிறங்களையும், பளிங்குக் கல்லினுடைய உண்மையான நிறத்தையும் தன்னுடைய பிரகாசத்தையும் வெளிப்படுத்தும் சூரியனது கதிர்களைப் போல இறைவனின் திருவருளாகிய சோதி உலகெங்கும் பரந்துள்ளது”.

“பளிங்கின் மீது சூரிய ஓளிபட்டால் தன்னொடு சேர்ந்த பொருட்களின் நிறத்தைக் காட்டுவது போல, ஆன்மாவானது திரோதான சக்தி பதிதலினால் தன்னோடு உள்ள மலங்களின் தன்மையையும், மலங்கள் நீங்கிய பின் ஆன்மா பெறும் சிற்சக்திப் பிரகாசத்தைப் பெற்று நிற்கும். சூரிய சக்தி பூவுலகில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களையும் விளக்குவது பேலச் சிவப்பிரகாசமானது ஆன்மாவை விளக்குவதோடு அவற்றைக் கடந்தும் பிரகாசிக்கும். திருவருள் என்ற சிவசக்தி ஆன்மாக்களில் மலங்களை நீக்கி, பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியைக் கொடுத்து அதற்குப் பின்பும் சோதியாகி உறுதுணையாய் நிற்கும். முத்தியடைந்தவர்கள் எந்நானும் சிவசக்தி என்ற ஜோதியிற் கலந்திருப்பார்”.

“சிறுத்தொண்டனின் தகப்பனார் மிகவும் ஏழை. அவர் பெரியதொரு வணிகணிடம் கூலியாக வேலை செய்தார். அந்த வணிகன் இரவு பகலெனப்பாராது கடுமையாக வேலை வாங்குவான். அதற்கேற்ற கூலி கொடுக்கமாட்டான். கொடுக்க

வேண்டிய கலியையும் இரண்டு முன்று தடவைகளிற் கொடுப்பான்”.

“ஒருமுறை சிறுத்தொண்டனின் தாயாருக்கு நோய் உண்டானது. அவருக்கு வைத்தியம் செய்யத் தனது தரப்படாத கலியைத் தனது முதலாளியிடம் சிறுத்தொண்டனின் தந்தையார் கேட்டார். ஆனால் அந்த வனிகன் அதைக்கூடக் கொடுக்கவில்லை. மிகவும் கல்ரப்பட்டுப் பலரிடம் கையேந்தித் தான் அவர் தனது தாயாருக்கு வைத்தியம் செய்தார்”.

“இந்த நிலை தனது மகனுக்கு வரக்கூடாதென்றும், அவனது பத்துச் சந்ததியினர் தான் தேடும் பணத்தில் வாழவேண்டும் என்றும் அவர் முடிவுகட்டி உழைத்தார். விரைவில் அவர் பெரும் பணக்காரனானார். இப்போது அவர் விரும்பியதைப் போலச் சிறுத்தொண்டனின் பத்துச் சந்ததியினர் உழைக்காமல் இருந்து சகல வசதிகளையும் அனுபவிக்கலாம்”.

“இது போன்றது தான் இறைவனின் அருட்செயல்களும், தமது பிள்ளைகளாகிய ஆன்மாக்கள் தீய செயல்களிலீடுபட்டுத் தொடர்ந்து பிறந்து பிறந்து துன்பப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவை நித்தியமான பேரின்பத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் தனது அருளைச் சிவசக்தியாகிய ஆன்மாக்களிடத்து இரண்டறக் கலந்துள்ளார். சிறுத்தொண்டனின் தந்தையார் தனது பத்துப் பரம்பரையினர் மகிழ்வுடன் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பிச் சொத்துச் சேர்த்தது போல,

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் நித்தியமான பேரின்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே இறைவனது விருப்பமாகும்”.

“சூரியனது கதிர்கள் தன்னையும் காட்டி, பளிங்கையும் காட்டி, பல்வேறு நிறங்களையும் காட்டி, அதைக் கடந்தும் நிற்பது போலச் சிவசக்தி திருவருளாக ஆன்மாக்களுடன் கலந்து அவற்றின் நிலையை ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்தி, தன்னையும் காட்டி, நல்வினை தீவினையையும் காட்டி, அதனால் உண்டாகும் பயன்களையும் காட்டி, முத்தியடைந்த பின்பும் ஆன்மாக்களோடு கலந்து நிற்கும். இதை உணர்ந்தவர்கள் இறையருள் பெற்று நித்திய இன்பத்தைப் பெறுவார்”.

“பண்டிதரே, திருவருள் குருவாக வந்து தன்னையும் காட்டும், ஆன்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும் மலங்களையும் தெரியப்படுத்தும். பின் முத்தியின்பம் கொடுத்து ஆன்மாவுடன் ஜோதியாய்க் கலந்து நிற்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானாங்கற் றன்மைதரும்
பொன்னிறம் போன் மன்னிறமிப் ” .**

55

“சூரியனது கதிர்கள் பளிங்குக் கல்மீது படும்போது அக்கல் தனது நிறத்தையும் வேறுபல நிறங்களையும் தனது பெருமையையும் காட்டி நிற்பது போல, திருவருள் தனது பேரொளியால் ஆன்மாக்களின் மலங்களை நீக்கி, தனது சக்தியை வெளிப்படுத்தி, தனது பெருமையை உயர்த்தி இப்புவலகில் பேரொளியாய் நிற்கும்”.

ஞானம் வேண்டும்

“சுவாமி, கண்ணாற் காணாதவற்றை அறிந்து கொள்வதெப்படி...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பொருளைக் காணும் கண்களுக்கு அதை உணர்ந்து கொள்ள உதவி செய்வது ஆன்மா. உலகிற் காணப்படும் பொருட்களை உள்ளபடி உணர்ந்து கொள்ளப் படுக்கண் உதவுகிறது. கண்ணாற் காணாவற்றை உணர்ந்து கொள்வதற்கு மெய்யறிவை உண்டாக்கும் திருவருள் ஞானக் கண்ணை ஆன்மாவுக்குக் கொடுக்கும். இந்த ஞான ஒளி மெய்ப்பொருளை ஆன்மா கண்டு உணர்வதற்கு உதவி செய்யும். திருவருளாகிய மெய்ஞான ஒளியில்லாத ஆன்மாவால் இறைவனைக் காணமுடியாது. அது போலப் பிற ஆன்மாக்களுக்குள் உறைந்திருக்கும் இறைவனையும், அவை வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகளையும் கண்டு கொள்ள முடியாது”.

“ஓரு நாள் சிறுத்தொண்டன் வியாபார நிமிர்த்தம் அயலூருக்குச் சென்றிருந்தார். வீதியோரத்தில் இருந்த ஒரு குடிசையில் அழுகுரல் கேட்டது. நாலைந்து பேர் முற்றத்தில் நின்றனர். அவ் அழுகை ஒலி மிகுந்த துன்பத்துடன் ஒலிப்பது போல இருந்தது”.

“சிறுத்தொண்டன் அந்த வீட்டுக்குச் சென்றார். ஒரு பெண் அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளது கணவன் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தான். அவனது முகத்தில் துயரம்

படிந்திருந்தது. சிறுத்தொண்டன் அவனது முகத்தைப் பார்த்தார். பின்; “பிள்ளைக்குச் சுகமில்லையா...?” என்று கேட்டார்”.

“அவன் ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தான்; “மருந்துச் செலவுக்கு எவ்வளவு பணம் தேவை?” என்று கேட்டார் சிறுத்தொண்டன்”.

“அவன்; “ஜியா தங்களை எனக்கு யார் என்று தெரியவில்லை. என்னையும் உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாது. அப்படியிருக்க எனது துயர்த்தை அறிந்து அதற்கான பரிகாரத்தைச் செய்ய நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் நான் வணங்கும் சிவனாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். காலையில் சிவன் கோபிலுக்குச் சென்றேன். குருக்கள் பயப்படவேண்டாம் உனது பிள்ளைக்கு உதவி செய்ய இறைவன் யாரையாவது அனுப்புவார்” என்றார். அதனால் நான் வேலை செய்யும் முதலாளியைக் கேட்டேன். அவர் உதவவில்லை. எனது சகோதரன் வசதியாக இருக்கிறான். நான் ஏழையென்பதால் அவன் என்னுடன் உறவு கொண்டாடுவதில்லை. இருப்பினும் அவனது வீட்டிற்குப் போனேன். அவன் உள்ளே இருந்துகொண்டு இல்லையென்று வேலையாளியிடம் சொல்லிவிட்டான். நான் துயரத்துடன் வந்தமர்ந்திருந்தேன். நடந்ததை அறிந்து தான் எனது மனைவி அழுதாள்” என்றான் அவன்”.

“இந்தா பணம். உடனே மகனை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல். பணம் இன்னும் தேவையானால் எனது வீட்டுக்கு வா” என்றுகூறிவிட்டுச் சென்றார் சிறுத்தொண்டன்”.

“எல்லோருக்கும் கண்கள் உள்ளன. ஆனால் தெருவிற் செல்லும் பஸ் குறுக்கேயிருக்கும் தடைகளைக் கவனிக்காததால் தடுக்கி விழுகிறார்கள். கண்ணிருந்தால் மட்டும் போதாது. அவதானமும் இருத்தல் வேண்டும். அது போல மனம் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அதில் பரிவு, அன்பு, பாசம் என்பவை இருத்தல் வேண்டும். இறைவன் மீது அன்பு கொள்பவன், உயிர்கள் மீதும் அன்பு கொள்வான். உயிர்கள் மீது அன்பு கொண்டவன் அந்த உயிர்கள் படும் துன்பங்களை அறிந்து கொள்வான்”.

“கண்களாற் காண்பவற்றை உணரவும் அறியவும் ஆன்மா உதவி செய்வது போல, கண்களாற் காணாதவற்றையும் அறியவும் உணரவும் ஆன்மா உதவி செய்யும். அதற்கு மெய்யறிவு வேண்டும். மெய்யறிவு ஆன்மாவுக்குள் உண்டு. அந்த மெய்யறிவு தான் திருவருள். திருவருள் எல்லா ஆன்மாக்களுக்குள்ளும் உண்டு என்பதைப் பெரும்பான்மையான ஆன்மாக்கள் உணர்வதில்லை. இவற்றை உணர்ந்து கொண்ட ஆன்மாக்கள் ஞானக் கண் மூலம் இறைவனைக் காணும் தன்மை கொண்டவை. இறைவனைக் காணும் ஆன்மாக்கள் தாம் காணும் உயிர்களுள் உள்ள இறைவனையும் ஞானக் கண்ணாற் கண்டு கொள்ளும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கண்டொல்லை காணுவெறி கண்ணுயிர் நாப்பனோளி
யுண்டில்லை யல்லா தொளி.

56

“ஒளிபொருந்திய கண்ணானது பொருளிற்கும் ஆத்மாவிற்கும் நடுவேயுள்ளதால் உயிர் அதை உணர்வதற்கு வழியண்டாகிறது. அதுபோலத் திருவருளானது உயிருக்கும் மெய்ப்பொருளான சிவத்திற்கும் நடுவேயுள்ளது. அதனால் மெய்ப்பொருளான சிவத்தை ஆன்மா அடையத் திருவருளான ஞான ஒளி வழிசெய்யும்”.

எல்லாம் சிவன் செயல்

“சுவாமி, இந்திரியங்களின் செயல்களைத் தன் செயலாக மதிக்கும் மனிதன் எப்போது அவற்றைச் சிவன் செயலென நினைப்பான்?” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, இந்திரியங்கள் மனிதனைத் தம் விருப்பிற்கேற்ப ஆட்டிப் படைக்கின்றன. தீமையான காட்சிகளையெல்லாம் கண்கள் நல்லவையென்று காட்டும். ஓர் அழகிய பெண், அவள் திருமணமானவளாக இருந்தாலும் அவளது அழகை மிகைப்படுத்திக் காட்டி இச்சை கொள்ளவைக்கும். கண்கள் காட்டினாலும் குற்றம் செய்வது உடல். தண்டனையும் உடலுக்குத் தான் வரும். பெரும்பான்மையான மக்கள் இந்திரியங்களின் விருப்பைப் பூர்த்தி செய்து விட்டுத் தாம் அதைச் செய்ததாக நினைத்து இறுமாப்படைவர்”.

“சிறுத்தொண்டனின் தோட்டத்தில் பல மாடுகள் நின்றன. அதற்குக் காவலாளியாகத் துரைரத்தினம் என்பவன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். அவன் சண்டியன். ஆனால் மிகமிக

நேர்மையானவன். ஊரில் அவனுக்கு நல்ல பெயரிருந்தது. இருப்பினும் அவன் கள்ளருந்துபவன். ஒரு நாள் கள்ளருந்தும் இடத்தில் துரைரத்தினம் பெருமையாகச் சொன்னான்; “முன்பு சிறுத்தொண்டன் ஜயாவின் கமத்தில் மாதத்தில் ஓரிரண்டு மாடுகள் களவு போகும். இப்போ நான் காவலாளியாக வந்து ஒரு வருடமாகிவிட்டது. இதுவரை ஒரு மாடுகூடக் களவு போகவில்லை. இனியும் போகாது. யாராவது கமத்துள் நுழைந்தால் ஒரே வெட்டுத் தான்” என்று சொன்னான்”.

“அவன் கூறும் போது குலசிங்கமும் தாமோதரனும் இருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தான் முன்பு சிறுத்தொண்டனின் கமத்தில் நின்ற மாடுகளைத் திருடிவிற்பவர்கள். அதனால் துரைரத்தினம் தங்களுக்காகத்தான் அப்படிக் கதைத்தவிட்டுச் செல்வதாக நினைத்தனர். துரைரத்தினம் பழி பாவம் பார்க்கமாட்டான். களவெடுப்பவனைக் கண்டால் அது யாராக இருந்தாலும் பிடித்துக் கட்டிப் போடுவான். சிறுத்தொண்டன் வந்து இரக்கப்பட்டு அவனுக்குப் பொருள் கொடுத்து அவிழ்த்துவிடுவார். அதனால் சிறுத்தொண்டனது கமத்துக்குள் யாரும் செல்லப் பயப்படுவார்கள். அத்துடன் துரைரத்தினம் திருட்டுப் போன பொருட்களைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்காமல் விடமாட்டான். பிடித்தால் சிறுத்தொண்டனுக்குத் தெரியாமல் காவல்துறையில் ஒப்படைத்துவிடுவான். இதனால் சிறுத்தொண்டனின் கமப்பக்கம் செல்ல குலசிங்கத்திற்கும் தாமோதரனுக்கும் பயம். தற்செயலாகப் பிடிப்படால் காவல்துறையினரிடம் கொடுத்து விடுவான். அதனால் பல பிரச்சினைகள் வருமென நினைத்துப்

பயந்த குலசிங்கம் அன்று சிறுத்தொண்டனின் கமத்தில் உள்ள மாடோன்றைத் திருடவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தான்”.

“ஒன்றை நினைத்தால் அதைக் கச்சிதமாகக் குலசிங்கம் செய்து முடிப்பான். மறுநாட்காலை ஊர் வைத்தியரிடம் சென்று பலநாட்களாகத் தனக்கு நித்திரை வருவதில்லை” என்று கூறினான். வைத்தியர் மருந்துகளுடன் நித்திரையை வரவழைக்கும் மாத்திரைகளையும் கொடுத்தார்”.

“அந்த மாத்திரைகளைக் கள்ளு விழ்பனை செய்பவனிடம் கொடுத்து துரைரத்தினத்தினம் குடிக்கும் கள்ளில் கலந்து விடும்படி கேட்டான். அவனும் சம்மதித்தான்”.

“அன்று இரவு சிறுத்தொண்டனின் இரண்டு மாடுகள் களவு போயின. மறுநாள் கள்ளு குடிக்கும் இடத்திற்குத் துரைரத்தினம் வரவில்லை. அதனால் குலசிங்கம் சொன்னான்; “நேற்று பெரிதாகத் துரைரத்தினம் வீராப்புப் பேசினார். இராத்திரி மாடுகள் காணாமற் போய்விட்டன. வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையத்திலுண்டு என்பதை உணரவேண்டும்”. என்றான். கள்ளுவிழ்பவன் பெரிதாகச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னான்; “குலசிங்கத்திற்குள்ள மூளைக்குப் படித்திருந்தால் ஒரு சட்டத்தரணியாக வந்திருப்பன்”.

“குலசிங்கத்திற்குப் பெருமையாக இருந்தது. அதனால் தான் செய்த செயல்களைப் பெரிதாகச் சொன்னான். ஆனால் இன்று குலசிங்கத்தைப் பாருங்கள். முன்பு இந்திரியங்கள் ஏவக் குலசிங்கம் அதைச் செய்துவிட்டு வீராப்புப் பேசினான். இப்பொழுது சிவசக்தி ஏவ அவன் தொழில்களைச்

செய்கிறான். அதனால் அவனது செயல்களைல்லாம் சிவசக்தியின் செயல்களாகவே கருதப்படுகின்றன”.

“இந்திரியங்கள் ஏவ அதைச் செய்யும் ஆன்மா அதைத் தனது செயலாக நினைத்து இறுமாப்படையும். அதனால் அதைப் பெருமையாகக் கொள்ளும். அதன் காரணமாக வினைகள் சேரும். சேரும் வினை ஆகாமிய கர்மமாகி விடும். செய்வதைச் சிவன் செயலாக நினைத்தால் ஆணவும் சம்பந்தப்படாமையால் தீவினை சேர்வதற்கு இடமில்லை. அதனால் அது ஆகாமிய கர்மமாகாது. செய்வதெல்லாம் சிவன் செயலென நினைப்பதற்குச் சிவசக்தியின் தூண்டுதல் தான் காரணமாக அமைகிறது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்”.

புன்செயல்னோடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல் தாக மதி.

57

“இழிந்த செயல்களைச் செய்யும் ஜம்புலன்களின் செயல்களை உனது செயலாக என்னுவதைவிட்டு, உனது செயல்களைக் கடவுளின் திருவருளைப் பற்றுஞ் செயல்களாகச் செய்”.

ஞானத்தைக் காணும் முறை

“சுவாமி, ஞானமடையவேண்டுமானால் என்னென்ன செய்தல் வேண்டும்...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, கர்மத்திற்கேற்பப் பயன் கிடைத்தே தீரும். நல்ல செயல்களைச் செய்பவர்களுக்கு நன்மையையும் தீய செயல்களைச் செய்பவர்களுக்குத் தீமையையும் அவரவர் நிலையறிந்து திருவருள் சேர்த்து வைக்குமென்று முன்பே கூறினேன். ஞானம் எப்படி இருக்கும்? அது எவ்வாறு என்னை வந்தடையும் என்று யாரும் ஆராயத் தேவையில்லை. அதைப் பற்றி நினைக்கவும் தேவையில்லை. அதுவருமுன் யாரும் அதைத் தெரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவும் கூடாது. “ஞானம் உனக்குத் தோன்றும் வரை பொறுத்திருத்தல் வேண்டும்” என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்”.

“விவேகம், வைராக்கியம், துறவு முதலியவற்றால் அறிவு தெளிவடையும். கர்ம அனுட்டானங்களை முறையாகச் செய்து வந்தால் அறிவு தெளிவடையும். தெளிவடைந்த அறிவு திருவருளை நேரே கிரகிக்குமானால் அதற்கு ஞானயோகம் என்று பெயர்”.

“ஞான யோகம், கர்மயோகம் ஆகிய இரண்டும் திருவருளை உணர்ந்து கொள்ள வகைசெய்வதால் இரண்டும் சிவநெறிகளாகின்றன”.

“எவரும் ஒரு கணப்பொழுது கூடச் செயலாற்றாது இருப்பதில்லை. மாயையிலிருந்து உதிக்கும் குணங்களால் தன்வயயின்றிக் கர்மம் செய்விக்கப்படுகிறது. அதனால் இயற்கையில் இயங்காதிருப்பது எதுவுமில்லை”.

“மனிதன் தனது மனதை அடக்காது இந்திரியங்களின் போக்கிற்கேற்பபச் செயற்படுவதால் எப்பொழுதும் பாவம் செய்துகொண்டேயிருக்கின்றான்.

ஞானமில்லாதவர்கள், தாம் பொய்யொழுக்கத்தை விட்டு விட்டதாகச் சொல்வார்கள். ஆனால் மனதால் அதைச் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை”.

“ஞானம் பெற விரும்புவன் எதையும் சிந்திக்காது தனது கர்மங்களைச் சிவசிந்தனையுடன் செய்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும். அவன் உணவு உண்பதனாற் கூட அது சிவசக்தியின் அருளால் தனக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது என்றும், அது சிவனின் நைவேத்தியமென்றும் எண்ணுவான். இத்தகைய மனநிறைவுடன் தான் செய்யும் அனைத்துக் கர்மங்களையும் செய்வான். அவன் உணவை உண்பது கர்மம். அதைச் சுவைப்பது ஞானம். சுவைகளை உணர்வது போகம். அந்தச் சுவையை திருவருளாகப் போற்றுவது யோகம்”.

“சுவாமி சித்தானந்தா என்பவர்தான் எனது குரு. அவர் பசித்தால் தான் உண்பார். அதுவும் இலை குழைகளைப் பச்சையாக உண்பார். உணவுவகைகளை அவிப்பதாலும், அதற்குச் சுவையூட்டும் பொருட்களைச் சேர்ப்பதாலும் தான் உடலில் உணர்வுகள் அதிகரிக்கின்றன என்று அவர் கூறுவார். கொழுப்புச் சத்துள்ள உணவுகளும் உணர்ச்சியைத் தூண்டும். உணவு தான் மனிதனின் எதிரி. அளவுக்கத்திகமாக உண்பவன்தசையை வளர்க்கிறான். அதனால் சோம்பேறியாகிறான். அளவோடு உண்பவன் தெரியசாலியாக இருக்கிறான்” என்றும் கூறுவார்”.

“திருவருளில் இன்புற்று, திருவருளில் திருப்தியடைந்து, திருவருளில் மகிழ்ந்திருந்தால் ஞானத்தைப்

பற்றிய எண்ணம் வராது. திருவருள் சகல இன்பங்களையும் கொடுப்பதால் ஞானம் அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பமிராது. ஞானம் அறிதற்கரியது. சிந்தனைக்கப்பாற்பட்டது. வருந்தியழைத்தாலும் வந்து சேராதது. கண்டுகொள்ள முடியாதது. அதனால் அந்த நினைப்பைவிட்டு விட்டுத் திருவருளோடு கலந்திருந்தால் தானாகவே அது வந்து சேர்ந்து பேரின்பத்தைத் தரும். ஞானம் வரும்வரை அதைப்பற்றிச் சிந்திக்காது எல்லாம் சிவன் செயல் என்று எண்ணிக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தல் வேண்டும்”.

ஒரு செயல்முறைப்படி செய்யப்பட்டால் அது முழுமையான பயனைக் கொடுக்கும். பயனைப் பற்றிச் சிந்திக்காது, அதன் பெறுமதியைக் கணக்கிடாது, அது வருமா வராததுவிடுமா எனச் சந்தேகம் கொள்ளாது, இடையிலே விட்டுவிடாது எல்லாம் சிவமயம் என்று நினைத்திருப்பவன், அவன் நினைக்காதளவு பயனைப் பெறுவான். அவன் பயனை நினைத்தால் தான் கவலை கொள்ள வேண்டிய நிலை வரும்”.

“மாதவன், சிறுத்தொண்டனிடம் பணம் பெற்றுத் தனது குழந்தையை வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தவிட்டு ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து கேட்டான்; “சுவாமி, எனது குழந்தை நலம் பெறுமா...?” என்று. இதுவும் பிழையான செயல். சிவனருளால் சிறுத்தொண்டன் தேவையானளவு பணம் கொடுக்கிறார். வைத்தியர்கள் தேவையான மருந்தைக் கொடுக்கிறார்கள். மாதவன் அதைப்பற்றி எண்ணாது குழந்தையை இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நிம்மதியாக இருத்தல் வேண்டும். கவலைப்படுவதால் எதுவும் நடக்காது.

கடவுளை வணங்குவதால் தான் நடக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஓராதே யொன்றையும் டுன்னாதே நீழுந்திப்

பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

58

“ஞானம் எப்படியானது, அது எப்படி வந்தடையும் என்று நீ ஆராயாதே. அதைப் பற்றிப் பெரிதாகச் சிந்திக்காதே. அது வருமுன் அதை அடைய முயற்சிக்காதே. ஞானம் உண்ணைத் தேடிவரும். அப்பொழுது அதைக் காண்பாயாக”.

ஞானத்தை அனுபவிக்கும் முறை

“சுவாமி, ஞானமடைந்தவனின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுங்கள்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“ஆசை, அச்சம், சினம் என்ற மனதின் அழுக்கை நீக்கியவன் திருவருள் மயமாகிவிடுவான். பின் சிவசக்தி என்ற பேரொளியுள் கலந்து மகிழ்வது தான் அவனின் வேலையாக இருக்கும். தீக்குள் இருக்கும் இரும்பு தீயின் நிறத்தைப் பெற்றுச் சிவந்து தீயாகக் காட்சியளிப்பது போலத் திருவருஞுள் ஜக்கியப்படும் ஆன்மா திருவருஞுக்குட் கலந்து திருவருஞுள் மயமாகி விடும்”.

“ஞானம் வந்த பின்பு ஆன்மா அந்த ஞானத்தினால் உண்டாகும் பெரு மகிழ்வை அனுபவித்தலையே

செயலாகக் கொண்டிருக்கும். அதன் பின் வேறு எதிலும் அது கவனங் செலுத்தாது. கர்மமானது பற்றோடு கலந்திருக்கும் போது தான் மனிதனைப் பிணிக்கும். திருவருளினால் செய்யப்படும் கர்மங்கள் என நினைத்துக் கர்மங்க செய்பவனுக்கு அகங்காரம் இராது. நான் தான் கர்த்தா என்ற எண்ணமும் இராது. அவனது கர்மங்கள் திருவருள் என்ற ஞானத் தீயால் ஏரிக்கப்பட்டு விடும். அதனால் அவன் திருவருள் என்ற ஜோதிக்குள் இருந்து கர்மம் செய்வான். தவறி ஏதாவது கர்மம் செய்தாலும் அவன் கர்மம் செய்தவனாகக் கருதப்படமாட்டான்”.

“உ_லகப் பற்றுக்கள் அனைத்தையும் விட்டவனுக்குத் தான் பற்றுக்கள் அசுரத்தன்மை வாய்ந்தனவென்ற எண்ணம் உண்டாகும். அதனால் அவன் தான் அனுபவித்த கஷ்டங்கள் யாவும் நீங்கப்பெற்ற பின்பு உ_லக விஷயங்களில் நாட்டங்கொள்ளமாட்டான். திருமணமான கற்புள்ள பெண் திரும்பவும் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்யமாட்டாள். நன்றாக உடலைத் தேய்த்துக் குளித்தவன் தன்னை அலங்காரங்க் செய்வானே தவிர அசுத்தமாக்கமாட்டான். இதுபோலத் திருவருள் என்ற ஞான ஒளிக்குள் புகுந்து பேரின்பத்தை அனுபவிக்கின்ற ஆண்மாக்கள் துன்பத்தையே தருகின்ற உ_லக விஷயங்களைக் கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ளாது”.

“சிறுத்தொண்டன் கஷ்ரப்பட்டவர்களுக்கு உதவுவாரே தவிரத் தனக்குக் கஷ்டம் என்று சொல்லி யாரிடமும் உதவி கோரமாட்டார். உதவி கோருவதானால் அவர் இறைவனிடமே கோருவார்”.

“நாவலடியில் ஒரு சுவாமியார் இருந்தார். அவர் பல காலம் வேலூரில் மழை பெய்யாததால் ஒரு யாகம் செய்ய விரும்பினார். அந்த ஊரில் வாழ்ந்த தனவந்தனிடம் பொருள் கேட்கவிரும்பிச் சென்றார்”

“சுவாமியார் சென்ற நேரம் அந்தந் தனவந்தன் இறைவனைத் தொழுது கொண்டிருந்தான்; “இறைவா, மழை பெய்யாதால் ஊரவர்கள் என்னிடம் பொருள் வாங்க வருகிறார்களில்லை. ஊழியர்களுக்கு வேதனம் கொடுக்க முடியாதுள்ளது. கோயில்களுக்கு மானியமும் வழங்கமுடியாதுள்ளது. அதனால் உடனே நீ மழையாகவா...” என்று வணங்கிக் கொண்டிருந்தான்”.

“இதைக் கேட்ட சுவாமியார் தனவந்தன் கடவுளிடம் இரந்து வாங்கியே தர்மஞ் செய்கிறான். அதைத் தினமும் கடவுளை வணங்கும் நான் அறியாமையால் உணரவில்லை. நானும் கடவுளிடம் கேட்டுப் பெறுலாம்” என்று நினைத்துச் சென்றுவிட்டார்”.

“திருவருளின் ஆளுகைக்குட்பட்டவர்கள் திருவருளே தமக்கெல்லாம் தரும் என நம்பி அதனுடன் மட்டும் உறவாடுவார்களே தவிர வேறு எந்தச் சக்திகளுடனும் உறவாட மாட்டார்கள். அவர்கள் ஞானமாகிய பேரொளியைப் பேரின்பமாகக் கருதி அந்த பேரின்பத்துள் முழ்கித் திழைத்திருப்பர்கள்”.

களியே மிகுபுல னாக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி.

“ஞானம் பெற்ற பின் உண்டாகும் பேரானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிரு. அந்த ஞான ஒளியில் கலந்து இன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது உலக விடயங்கள் உன்னைப் பந்தப்படுத்தாதபடி அவ்வொளியுள் ஒளித்துக்கொள்”.

ஞானமாதால்

“சுவாமி, ஞானம் எப்படி வெளிப்பட்டதோ அப்படியே இருக்கவேண்டும் என்று பெரியவர்கள் சொல்கிறார்கள்”. இதை விளக்குங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஞானத்தைப் பெறுதல் மிகமிக அரிது. ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் ஞானமடைய முயல்கின்றனர். இவர்களில் ஓரிருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் ஞானம் பெறுவதில்லை. ஆலமரத்தைப் பாருங்கள். பெரியதொரு ஆலமரத்தின் கீழ் ஓர் அரசனும் அவனது முப்படைகளும் தங்கலாம். அப்படிப்பட்ட பெரிய மரத்தில் எத்தனை இலட்சம் பழங்கள் உள்ளன. ஒரு பழத்துள்ளே பல விதைகள் உள்ளன. இந்த விதைகளைல்லாம் முளைத்துப் பயிரானால் எப்படி இருக்கும்? பெருந்தொகையான விதைகளுள் ஒன்றிரண்டே முளைத்து விருட்சமாகிறது. அது போலப் பெறுதற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற எல்லோரினதும் இலட்சியம் இறைவனை அடைதலே. இறைவனை வணங்குகின்ற அத்தனை

பேரும் திருவருளின் அருளைப் பெறுவதில்லை. ஒரு சிலர் மட்டும் தான் அந்தப் பேற்றைப் பெறுகின்றனர்”.

“துண்பப்படுபவர்கள், தர்மசிந்தையுள்ளவர்கள், பொருளைத் தேடுபவர்கள், முத்தியடையவிரும்புவர்கள் எல்லோரும் இறைவனைத் தமது தேவைகளுக்காகவே வணங்குகின்றனர். முத்தியடைய விரும்புவர்கள் தான் பற்றில்லாமல் இறைவனை வணங்குகின்றனர். மற்றவர்கள் அனைவரும் இறைவனை மிகுந்த பற்றுடன் தான் வணங்குகின்றனர்”.

“பற்றில்லாமல் வணங்குபவன் தான் திருவருளின் அருளைப் பெறுவான். ஏனென்றால் ஞானத்தில் நிலைத்திருப்போர் எப்பொழுதும் இறைவனையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால் திருவருளின் கடாசம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். இப்படிப்பட்டவர்களும் பல பிறவிகளுக்குப் பிறகே திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்து அதை அடைந்து அனுபவிப்பார்”.

“இறக்கும் போது ஒருவன் எதை நினைத்துக்கொண்டு இறக்கிறானோ அவன் அதுவாவான் என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. மனிதர்கள் ஆசை மிகுந்தவர்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் பொன், பொருள், மண், பெண் என்பவற்றை அனுபவிக்கவே விரும்புவார்கள். பற்றந்தவன் தான் பிறவாத நிலையைப் பற்றி என்னுவான்”.

“ஒரு பாடசாலையின் வகுப்பறையொன்றில் நாற்பது பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். ஆசிரியர் அவர்கள் என்னென்ன செய்யவேண்டுமென நாற்பது துண்டுகளில்

எழுதிவைக்கிறார். பிள்ளைகள் துண்டை எடுத்து அதன்படி செயற்படுகிறார்கள். ஒரு துண்டில் “சிரி” என்றிருந்தது. இன்னொன்றில் ‘கண்களை மூடு’ என்றிருந்தது. அப்படி நாற்பது துண்டுகளிலும் நாற்பது செயல்கள் இருந்தன. அதன்படி மாணவர்கள் நடந்து கொள்வதைப் போலவே ஞானம் பெற்றவர்கள் தாம் ஞானம் பெற்ற போது அந்த ஞானம் எந்தப் பணியை இட்டுள்ளதோ அதன்படி தான் நடந்து கொள்வார்”.

“சிலர் இசையோடு பாடுவார்கள்; சிலர் ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்கள்; சிலர் மெளனமாக இருப்பார்கள்; சிலர் தொண்டுகள் செய்வார்கள்; சிலர் இரண்டு மூன்று செயல்களையுஞ் செய்வார்கள். செய்வதையே அவர்கள் தொடர்ந்து செய்தல் வேண்டும்”.

“அழிவற்றதாயும், மேலானதாயும் இருப்பது சிவம். அதன் சுபாவம் திருவருள் என்று சொல்லப்படுகிறது. திருவருளுக்கு மேலானது எதுவும் இல்லை. அந்தத் திருவருள் கைவரப்பெற்றவன் ஞானி. ஞானி முக்காலமும் உணர்ந்தவனாக இருப்பான். அவன் எதற்கும் அஞ்சமாட்டான்; அவனுக்கு அருகில் நடப்பது எதுவும் தெரியாது”.

“எனது குரு மெளனமாக இருப்பார். யாருடனும் பேசமாட்டார். அவரது செயல்களைப் பார்த்துச் சீடர்களாகிய நாம் பணிவிடை செய்வோம். ஆனால் அவர் அதை விரும்புவதில்லை. மெளனமாக இருக்கின்ற போது அவரது கண்கள் மூடப்பட்டிருக்கும். சிரிப்பார். கை கொட்டுவார், முனைமுனைப்பார், அப்படியே அவர் சமாதிநிலை அடையும் வரை இருந்தார். இதிலிருந்து ஞானம் பெற்றோர் அதைப் பெற்ற

வழியில் நடந்து அறியாமை தம்மை வந்தடையாவண்ணம் காத்துக்கொள்வார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கண்டபடி யேகண்டு காணாமை காணாமை

கொண்டபடி யேகாண் டிரு.

60

“ஞானம் உனக்கு எப்படி வெளிப்பட்டதோ அப்படியே அதைக் கண்டுகொண்டிரு. திருவருள் காட்டாதவற்றை நீயும் காணாது, திருவருள் உன்னை ஆட்கொண்டபடி செயலாற்று”.

ஏழாம் அதிகாரம்
உயிர் விளக்கம்

அருளை அடைவதற்குக் காரணம்

“சுவாமி, திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்தவன் தானாகவே பெருமகிழ்வோடு அதைச் சேர்வான்” என்று பெரியவர்கள் கூறக்கேட்டிருக்கிறேன். அதைப் பற்றிக் கூறுங்கள் சுவாமி” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, நீண்டதூரம் வெயிலில் பயணஞ் செய்யும் ஒருவன் மரநிழலைக் கண்டால் ஓடோடிச் சென்று அதன் கீழ் இளைப்பாறுவான். வெயிலின் கொடுமை, அதனால்

வந்த களைப்புப் போன்றவை குளிர்மையான நிழலைத் தரும் மரத்தின் கீழ் சிறிது நேரம் இருந்தால் நீங்கிவிடும். மரநிழலின் குளிர்மையும், அங்கு வீசும் குளிர்ந்த காற்றும் அவனை மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்கும். அதனால் அவன் பிரயாணஞ்ச செய்யத்தக்க உடல் வலுபெறும் வரை அந் நிழலில் தங்கியிருப்பான்”.

“அதுபோல மலங்களின் செயற்கையால் என்நானும் துன்பப்படுவார்கள் பேரின்பத்தைக் தரும் திருவருளைக் கண்டதும் தாமாகவே அதைப்பற்றிப் பிடிப்பார். குளிர்ந்த நிழல் உடலுக்கு ஆழுதல் கொடுப்பது போலத் திருவருள் மனதிற்கு ஆழுதலைக் கொடுக்கும். திருவருளாற் கிடைக்கும் பேரின்பம் ஆன்மாக்களை போரின்பத்துக்குள்ளாக்குவதால் அதிலிருந்து விடுபட ஆன்மாக்கள் விரும்பமாட்டா”.

“எமது ஆச்சிரமத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வசதியுள்ள பலர் தமது வசதிகளையெல்லாம் துறந்து இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். சுந்தரலிங்கத்தை எடுத்தப்பாருங்கள். அவரது பிள்ளைகள் எல்லோரும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஏராளமான பணம் இருக்கிறது. நிலம் இருக்கிறது. இவைகள் எல்லாம் இருந்தும் அவர் அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஒரு வேட்டியுடனும் ஒரு சால்வையுடனும் வந்து இங்கே இருக்கிறார்”.

“அவரது பிள்ளைகள் மோட்டார் வாகனங்களில் வந்து அவரைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்கின்றனர்; “சுவாபி எம்மையெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அப்பா வளர்த்தவர்.

அவரை நல்லமுறையில் பராபரிக்கவே நாம் விரும்புகிறோம். அவர் அதற்கு உடன்படுகிறாரில்லை. வீட்டில் எவ்வளவு வசதிகள் இருக்கின்றன. அவர் வெறுந்தரையில் படுத்துறங்குகிறார். விதம் விதமான உடைகள் பல உண்டு ஆனால் அவர் ஒரு வேட்டியுடன் காலந்தள்ளுகிறார். சுவையாக நாங்கள் சமைத்து உண்ணும் போது அவர் எமக்கருகில் இருந்து உண்ணவில்லையே என்று ஏங்குகிறோம். அவருக்குப் புத்திமதிகள் கூறி வீட்டுக்கு அனுப்பிவையுங்கள்” என்று அவரது பிள்ளைகள் தினமும் வந்து என்னை வேண்டுகின்றனர்”.

“அதை நான் அவருக்குச் சொன்னால் அவர் சிரிக்கிறா; “கவாமி, இங்குள்ள பலர் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்தவர்கள். நீங்கள் நினைத்தால் எவ்வளவு சுகபோகத்தோடு வாழலாம். அப்படி வாழாது இப்படி ஏன் வாழ்கிறீர்கள்?. அடம்பரமாக வாழ்ந்த உங்களுக்கு இந்த வாழ்வு தானே பிடித்திருக்கு. அதைவிடப் பொருட்கள் தேடுவதெல்லாம் இவ்வுலக இன்பத்திற்கு. இவ்வுலக இன்பங்களென்று மனிதர் அனுபவிப்பவையெல்லாம் பெருந்துன்பங்கள் தான். கசப்பு மருந்தைச் சர்க்கரையால் மூடிக்கொடுப்பது போல இவ்வுலக இன்பங்களெல்லாம் துன்பங்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியும்”.

“நான் பிறந்து வளர்ந்து குடும்பத்தனாகி எனது கடமைகள் முழுவதையும் முடித்துவிட்டேன். எனது சம்பாத்தியத்தில் எனது குடும்பத்தினரோடு சேர்ந்து நானும் மகிழ்வோடு வாழலாம். ஆனால் நான் ஆண்மாவுக்கு விடுதலை கொடுக்க விரும்புகிறேன். அறியாமற் செய்த பாவங்களை நீக்க விரும்புகிறேன். இங்கு வந்த பின்பு தனிமையில் இருந்து சிவனைப் பிரார்த்திப்பதில் எவ்வளவு இன்பம் இருக்கிறது.

அதை வார்த்தைகளால் எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. ஆன்மாக்குள் இருக்கும் திருவநூலை உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால் உண்டாகும் பேரின்பத்தை உளமார அனுபவிக்கிறேன். அப்படி அனுபவிக்கும் நான் மீண்டும் குடும்பத்துடன் இணைந்து மலங்களிற் சிக்கி அவதிப்பட வேண்டுமா...? என்கிறார்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**தூநிழலார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகுமிகுபோற்
றானதுவாய் நிற்கும் தரம்.**

61

“ntapypy; fisj;Jr; nry;gtDf;F ey;y epoypy;
nrd;wkUk;gb ahUk; nrhy;yj;Njitapy;iy. ,JNghyNt kyq;fspd;
nrah;f;ifahy; cz;lhFk; Jd;gq;fshy; tUe;JNthd; jpUtUisf;
fz;Ijk; ahUk; nrhy;yhkNy mjNdhL Nrh;e;Jf; nfhs;thh;”.

அருளை அறியுங் காலம்

“சுவாமி, ஆன்மாக்கள் அருளை அறிந்து கொள்ளும் காலம் எதுவென்று கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, நோயுள்ளவனுக்குப் பாலில் தேனைக்கலந்து கொடுத்தாலும் அவனுக்கு அது கசப்பாகவே

இருக்கும். அது நாவில் உள்ள குறையல்ல. உடம்பில் பித்தம் அதிகரிப்பதால் நாக்குத் தனது இயல்பான நிலையை இழந்து விட்டது தான் காரணமாகிறது. பித்த நோய் தீர் மருந்து குடித்த பின் அதே பாலைத் தேன் கலந்து குடித்தால் அது அமிழ்தாக இனிக்கும். பித்த நோயுள்ளவனுக்குப் பால் கசப்பாக இருந்தது போல ஆன்மாவை ஆணவும் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் காலத்தில் பேரின்பத்தைத் தரும் திரோதான சக்தி கசப்பாக இருக்கும். ஆணவு மலம் நீங்கியதும் அது பேரருளாக இருந்து திற்திக்கும்”.

“திரோதான சக்தியானது ஆணவு நோயைத் தீப்பதற்காகப் பிறப்புக்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்யும். இச் செயலானது ஆன்மாக்கள் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுப் பேரின்பத்தைப் பெறக் காலாக அமையும். ஆனால் இச்செயல் மலமுள்ள ஆன்மாக்களுக்குக் கசப்பாகவேயிருக்கும். திருவருளின் துணையால் மலம் நீங்கிய பின் திரோதான சக்தியின் செயலை ஆன்மா இனிதாகக் காணும்”.

“நாவானது நோயில்லாத காலத்தில் பாலின் சுவையை இயல்பாக அறிந்து கொள்வது போல ஆன்மாவானது ஆணவுக் கலப்பில்லாத நிலையில் சிவசக்தியின் இயல்பை அறிந்து கொள்ளும்”.

“சுந்தரலிங்கம் தனது பிள்ளைகளைப் பற்றிப் பெருமையாக ஆரம்பத்தில் சொன்னார். பிள்ளைகளும் அவர் வீட்டைவிட்டு வந்த புதிதில் அவர் மீது அளவுக்கதிகமான பாசம் வைத்திருப்பதாக நடித்தனர். சுந்தரலிங்கம் ஊரில் பெரிய மனிதர். பெருந்தனவந்தர். ஊரவரில் அனேகமானோர் அவரின்

இனத்தவர்கள். அதனால் பெருந்தனவந்தரான அவரின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் மிகுந்த வசதியுடனிருக்க அவர் ஆச்சிரமத்தில் இருப்பதால் அவர் பிள்ளைகளுடன் ஏதோ பிரச்சினைப்பட்டுள்ளார் என்றே இனத்தவர்கள் கருதுகின்றனர். அதைப் பற்றி ஊருக்குள் கதைக்கின்றனர்”.

“அதைவிட இரத்த உறவினர் சிலர் பிள்ளைகளுடன் நேரடியாகக் கதைத்தனர். சிலர் கண்டித்தனர். அதனால் தான் சுந்தரவிங்கம் பாசம் உள்ளவர் போலக் காட்டிக் கொள்கின்றார்”.

“சுந்தரவிங்கத்திடம் இன்னும் பல இலட்சம் ரூபாக்குரிய சொத்திருக்கிறது. அதை அவர் பிள்ளைகள் எவருக்கும் கொடுக்கவில்லை. அவரது தங்கை ஏழை. கணவன் இல்லாதவள். அவளதும் அவளது மகளிளதும் செலவுக்கு மாதா மாதம் ஒருதொகைப் பணத்தைச் சுந்தரவிங்கம் கொடுத்து வந்தார். தங்கையின் மகளுக்குப் பணமில்லாததால் திருமணம் நடைபெறவில்லை. சுந்தரவிங்கம் அவளுக்குப் பணம் கொடுக்க முற்பட்டபோது தான் பிரச்சினைகள் உருவாகின”.

“அவர் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. முன்பு மிகவும் மனங்குழம்பிய நிலையில் இருந்த அவர் இப்போது மிகவும் சந்தோசமாக இருக்கிறார். அடிக்கடி எனக்குச் சொல்வார்; “சுவாமி, எனக்கு இப்பொழுது எண்பது வயது. இவ்வளவு காலமும் குடும்பம், பிள்ளைகள் என்ற பற்றும் பாசமும் இருந்ததால் பணமிருந்தும் பெருந்துன்பப்பட்டேன். நிம்மத்தியாக ஒரிரு நிமிடங்கள் கூட என்னால் இருக்கமுடியவில்லை. மகிழ்வுடன் உண்ண

முடியவில்லை. பிள்ளைகள் ஒருவரோடு ஒருவர் முரண்படுவதால் எனது நிம்மதி குலைந்திருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அப்படியல்ல. இறைவனை உணர்ந்து வணங்கும் போது துன்பங்களைல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன. மகிழ்ச்சியும், நிம்மதியும் உண்டாகிறது. நான் பத்து வருடங்களுக்கு முன் இங்கு வந்திருந்தால் துன்பங்கள் எதுவுமில்லாது இன்பமாக வாழ்ந்திருப்பேன். பொருளோ பணமோ தராத நிம்மதியைக் கடவுளின் திருவருள் தருகிறது. வீட்டில் சுவைக்காத பால் இங்கு சுவைக்கிறது. வீட்டில் சமிக்காத உணவு இங்கு சமிக்கிறது”. என்றார். ஆணவத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு பித்தநோயுள்ளவனின் நிலை தரான் இருக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

தித்திக்கும் பாறானுஸ் கைக்குந் திருந்திடுநாப்

பித்தத்தின் றான்றவின்த பின்.

62

“தித்திப்பைத் தனது இயல்பாகக் கொண்ட பால், பித்தநோயால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவனுக்குக் கசப்பாக இருக்கும். பித்த நோய் நீங்கிய பின் பால் இனிக்கும்.

அருளை ஆன்மா தானாகக் காணாது

“சுவாமி, திருவருள் ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் காட்டிய போதும் அதை ஏன் ஆன்மா காணத்தவறுகிறது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆணவ முனைப்போடு இருக்கின்ற ஆன்மா எதிலும் தன்னைக் காணுமே தவிரப் பிறபொருட்களைக் காணமாட்டாது. அப்படியிருக்கும் போது அது எப்படித் திருவருளைக் காணும்”?

“ஆணவம் இருளிலும் கொடியது என்பார்கள். ஆணவமான பேரிருள், பேரொளியாகத் தெரியும் திருவருளையே காணாது இருந்தால் அது எப்படியான அறியாமையில் மூழ்கியுள்ளதென்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தேவையில்லாத பாவங்களையெல்லாம் பொருஞ்ககாக ஆணவமுனைப்பால் ஆன்மா செய்கிறது. சுந்தரவிங்கத்தின் தந்தை மருதலிங்கம். மருதலிங்கம் தனது மகளான மகாலட்சுமியை மிகவும் செல்லங்கொடுத்து வளர்த்தார். அதனால் அவள் உலகத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவளாக இருந்தாள்”.

“மருதலிங்கத்தின் சகோதரியின் மகன் செந்தில்குமரன். செந்தில்குமரனின் குடும்பம் பரம ஏழைக்குடும்பம். அதனால் மருதலிங்கம் அவர்களை மதிப்பதில்லை. இந்நிலையில் செந்தில்குமரன் மகாலட்சுமியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். அதன் பின் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையே உறவு இல்லாமற்போனது. மகள் தனது விருப்பமின்றித் திருமணம் செய்ததால் மருதலிங்கம்

தனது சொத்துக்கள் முழுவதையும் சுந்தரலிங்கத்திற்கு எழுதிக்கொடுத்தவிட்டார்”.

“இரண்டு வருடங்களின் பின் நோய் வாய்ப்பட்டுச் செந்தில்குமரன் இறந்துவிட்டான். அப்பொழுது கூட மருதலிங்கமோ, சுந்தரலிங்கமோ மரணவீட்டிற்குச் செல்லவில்லை. காலப்போக்கில் மருதலிங்கத்தின் மனம் மாறியது. அதனால் சொத்தின் அரைவாசியை மகாலட்சுமிக்கு எழுதிக்கொடுக்கும்படி சுந்தரலிங்கத்தை வற்புறுத்தி வந்தார். ஆனால் சுந்தரலிங்கம் எழுதிக்கொடுக்கவில்லை”.

“மகாலட்சுமியும் மகனும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டே வாழ்ந்தனர். ஊரவரின் ஏச்சுப் பேச்சுக்காகச் சுந்தரலிங்கம் மாதா மாதம் ஒரு சொற்பதொகைப் பணத்தைக் கொடுத்து வந்தார். சகோதரி, தனது சொல்லைக் கேட்காவிட்டாலும் சகோதரியின் நல்வாழ்வு கருதித் தனது உழைப்பில் கொடுப்பதாகக் கூறிவந்தார்”.

“பல இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான சொத்தை மருதலிங்கம் தனது மகனுக்குக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தியபோதும் சுந்தரலிங்கம் கொடுக்கவில்லை. சுந்தரலிங்கம் அச்சொத்தைச் சம்பாதிக்கவும் இல்லை. அப்படியானால் எப்படித் தனது உழைப்பிற் கொடுப்பதாகக் கூறமுடியும்?”. பிழரின் பொருட்களில் ஆசையை ஊட்டுவது ஆணவத்தின் குணம். அதனால் மனிதர்கள் பயமின்றிப் பல பாவங்களைச் செய்கின்றனர். ஆணவமில்லையானால் தனது பொருட்களிற் கூட பற்றுண்டாகாது. பிற பொருட்கள்

காரணமாகாமல் ஆணவ முனைப்பால் செய்யப்படும் பாவங்கள் வீண் பாவங்கள் எனப்படும். பொருளுக்காகச் செய்யும் பாவங்களை விட ஆணவ முனைப்பால் செய்யப்படும் வீண் பாவங்கள் கொடியவை. பேரோளியாகத் திருவருள் தெரிந்தும் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது வீண் பாவமாகும்”.

“ஆன்மா திருவருளைத் தானாகவே தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அதை விடுத்து தனது வல்லமையால் தான் திருவருளைத் தெரிந்து கொண்டேன் என ஆன்மா நினைப்பது வீண் பாவமாகும். என்னால் எதுவும் செய்யப்படுவதில்லை. எல்லாம் ஈசன் செயல். நான் ஆணவ முனைப்பில்லாதிருந்தால் எல்லாம் என்னைத் தேடி வரும் என்ற நினைப்பு உண்டாகும் போது இந்தப் பாவம் தீரும்”.

“கந்தரவிங்கம் தனது சகோதரிக்குத் தனது உழைப்பிலே உதவுவதாக முன்பு சொல்லித் திரிந்தார். இப்பொழுது; “எனது தந்தையார் சொன்ன போது சொத்தைக் கொடுத்திருந்தால் நான் இவ்வளவு துண்பப்பட்டிருக்கமாட்டேன். அச்சொத்துக்களைப் பிள்ளைகளின் பெயரில் எழுதியமையால் அவர்கள் அதைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். உதவி கூடச் செய்கிறார்களில்லை. இவற்றை நான் முன்பே அறிந்திருந்தும் ஆணவ முனைப்பால் செய்யத்தவறிவிட்டேன். இனிச் செய்ய முடியாது. இந்தப் பாவம் எப்போது தீர்ப்போகிறதோ?” என்று கலங்குகிறார்”.

“பிற்காலத்தில் என்ன நடக்குமென்று தெரிந்தும் ஆணவ முனைப்பால் தான் செய்வது தான் சரியென்று

நினைத்துக் கர்வப்பட்ட சுந்தரலிங்கம் இப்பொழுது தனது தவறை உணர்கிறார். இந்தப் பாவம் அவரை விட்டுப்போகாது”.

“மனிதப் பிறவி ஆண்மா முத்தியடையும் பொருட்டு இறைவனாற் கொடுக்கப்பட்ட கொடையாகும். மனிதனுக்கு வேண்டியனவெல்லாம் இறைவனாற் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவன் தர்மமான முறையில் வாழ்ந்தால் திருவருள் தோன்றும். அதற்காக அவன் எந்த முயற்சியும் எடுக்கத்தேவையில்லை. திருவருளைக் காணவேண்டுமென்று தானதாமம், தவம் கூடச் செய்யவேண்டியதில்லை. ஒழுக்கமான குடும்ப வாழ்வு திருவருளை உணரச் செய்து முன்தியின்பத்தைத் தரும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்துகொண்டாற் சரி” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**காண்பா எனாளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மெந்நாள் விழும்.**

63

“ஆணவ இருளில் மயங்கி ஆண்மா துன்பங்களை அனுபவிக்கும் போது ஓளி மயமான திருவருள் தானாக முன்வந்து தன்னைக் காட்ட, அதை உணராத ஆண்மா தனது முயற்சியால் தான் திருவருளைக் கண்டதாக நினைக்கும் பாவம் எப்போது தீரும்?”

இற்றுமை

“சுவாமி, ஆணவழும், திருவருளும் காட்டுவதிலும் மறைப்பதிலும் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன” என்பது பெரியவர்களது கருத்து. இதை விளக்குங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, கடவுளால் படைக்கப்பட்ட பொருட்களிடையே ஒற்றுமையும், வேற்றுமையும் இருக்கக் காண்கிறோம்”.

“திருவள்ளுவர், “மக்களே போல்வர் கயவர்; அவரென்ன; ஒப்பார்யாம் கண்டது இல்” என்று கூறுகிறார். இதன் கருத்து தோற்றுத்தில் பார்ப்பதற்கு நல்லவர்களும் கயவர்களும் ஒரே மாதிரித் தான் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களைப் போல ஒத்திருப்பவர்களை வேறேந்த இருவகைப் பொருள்களிடத்தும் காணமுடியாது” என்கிறார்”.

“அது போலத் திருவருளும் ஆணவழும் தான் சார்ந்த பொருளைக் காட்டி ஒழிந்ததை மறைக்கும் தன்மையில் ஒத்திருக்கின்றன. அவற்றிற்குள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால் திருவருள் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு உண்மைப் பொருளான சிவத்தைக் காட்டும். ஆணவம், தான் பற்றிப்பிடித்திருப்பவர்களுக்குப் பொய்யானவற்றை மெய்யெனக் காட்டும்”.

“திருவருள் ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைக் காட்டுவதால் ஆன்மா திருவருள் வசப்பட்டு பொய்யானவற்றை உணர்ந்து செயற்படும். ஆவணம் பொய்யானவற்றைக் காட்டுவதால் ஆன்மாக்கள் அவற்றை மெய்யானவையென்று நம்பிச் செயற்படும்”.

“சிறுத்தொண்டனுக்குத் திருவருளில்
நம்பிக்கையுண்டானபடியால் அவர் துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு
உதவி செய்கிறார். சாரதாவின் துயரத்தை அறிந்து அவளின்
மகனின் நோயைத் தீர்ப்பதற்காகப் பணத்தைக் கொடுத்தார்.
அதுபோல மாதவனின் மகனின் நோய் தீர்ப் பணங்கொடுத்தார்”.

“நாவலடிக் கிராமம் உலர் மண்ணையுடையது.
அங்கு நன்னீக்கிணறுகள் இல்லை. அவ்வூர் மக்கள் இரண்டு
மைல் தூரம் சென்றே நன்னீ பெறுவார். அவர்களது கஷ்டத்தை
உணர்ந்த சிறுத்தொண்டன் இரண்டு மைலுக்கப்பால் இருக்கும்
கிராமத்திலிருந்து இயந்திரத்தின் மூலம் நீர் வழங்கி வருகிறார்.
திருவருளின் வசப்பட்டோர் எப்பொழுதும் பிற உயிர்களின்
துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக உணர்ந்து அதை நீக்குவார்.
ஆணவமலமுடையோர் ஏழைகளின் சொத்துக்களையும்
அபகரிக்கப் பார்ப்பார்”.

“சுந்தரவிங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால் தனது
சகோதரி தனது மைத்துனனுடன் சென்றதைச் சாட்டாக
வைத்துத் தனது தகப்பனாரின் சொத்துக்கள் முழுவதையும்
பெற்றுக்கொண்டார். மனிதன் படைக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து
காதல் வசப்படுவதும், பெற்றாருக்குத் தெரியாமல் திருமணம்
செய்வதும் இயல்பானதொன்றாக நடைபெற்று வருகிறது.
அதைத் தர்மமான முறையில் தீாத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்”.

“கோபங்கொண்ட தகப்பனை மருட்டி, ஆதரவான
கதைகளைக் கூறி அவளுக்குரிய சொத்தைக் கொடுக்குமாறு
கூறியிருத்தல் வேண்டும். சுந்தரவிங்கம் அப்படிச் செய்யாது
கோபங்கொண்ட தகப்பனை மேலும் கோபமடையச் செய்து

தனக்குச் சொத்துச் சேர்த்தார். அவளது கணவன் இறந்த பின்பாவது கொடுத்திருக்கலாம். அவள் கூலிவேலை செய்து வாழ்க்கையை நடத்தினாள். அவனது மகள் கல்வி கற்கவில்லை. திருமணம் செய்யவில்லை. தகப்பனின் சொத்தில் ஒரு சிறு தொகையைக் கொடுத்து அந்தப் பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்திருக்கலாம்”.

“காலப்போக்கில் தகப்பன் தனது தவறை உணர்ந்து அவனுக்கு நிலமும் பணமும் கொடுக்கச் சொன்ன பொழுதாவது கொடுத்திருக்கலாம். அதைவிட அவளின் சொத்தை அபகரித்து வைத்துக்கொண்டு தனது உழைப்பில் அவர்கள் வாழ உதவி செய்வதாகக் கூறினார். இவை யாவும் அவரைப் பினித்திருந்த ஆணவத்தின் கொடுரச் செயல்கள். தன் நலத்தைத் தவிர எதையும் ஆணவும் செய்ய விடாது”.

“சிறுத்தொண்டன் திருவருள் வசமானவர். ஓர் ஆன்மா துன்பப்படுவதைக் கண்டால் துடித்தப் போவார்; இரக்கம் கொள்வார்; உதவிகள் செய்வார். அருளானது ஆணவத்தை நீக்கிச் சிவத்தைக் காட்டும். ஆணவமானது அருளை விலக்கிச் சிவத்தை மறைக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஓளியு மிருஞ் மொருமைத்துப் பன்மை

தெளிவு தெளியார் செயல்.

64

“திருவருளும் ஆணவழும் தாம் தாம் சார்ந்த பொருட்களைக் காட்டும் தன்மையிலும், மறைக்கும்

தன்மையிலும் ஒத்திருக்கின்றன. இரண்டினதும் வேற்றுமை என்னவென்றால் திருவருள் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மெய்ப்பொருளைக்காட்டும். ஆணவமோ தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு பொய்யானவற்றையே காட்டும்”.

எளிதான செயல்

“சுவாமி, பேரன்பான திருவருளின் வசப்பட்டோருக்கு அவர்களுடைய வினைகளையும் வினைப் பயன்களையும் சிவன் சுமப்பாரென்றும், அவர் அவர்களுக்கு எளிதில் காட்சி கொடுப்பாரென்றும்” பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள். அது பற்றி விளக்கமளியுங்கள்” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, கொடுத்துவைத்தவன் அவற்றைத் தேவையான போது பெற்றுக்கொள்வான். அன்பு கொண்ட நண்பர்களை, சுற்றுத்தவர்களை, உறவினர்களைக் கொண்டவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படாமல் அதைச் சுமந்து தாங்க அவர்கள் உதவுவார்கள். அது போலத் தான் திருவருள் வசப்பட்டவர்களுக்கும் திருவருள் தேவையான போது தேவையான உருவெடுத்து வந்து உதவும்”.

“நாம் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் தேவார திருவாசகங்களையும் எடுத்து நோக்கினால் அவற்றில் சிவன் தன்னை வணங்கியவர்களுக்கு உதவியதை அறிந்து கொள்ளலாம்”.

“மார்க்கண்டேயருக்காக யமனை உதைத்தார், திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் அடைத்த போது இதமான குளிர்ந்த நிலையை உண்டாக்கினார். இது போலப் பலவற்றைச் சொல்லலாம். மிருகங்களின் அழுகுரலைக் கூடச் செவிமடுத்ததால் தான் தாய்ப்பன்றியை இழந்த பன்றிக்குட்டிகளுக்குத் தாயாகி வந்தார். ஏழாதன் என்ற புலவனால் அடிமைப்படவிருந்த தனது அடியவனைப் புலவனாக வைத்து காத்தார். துன்பத்தை நீக்கினார். தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்தார்”.

“அன்று அதிகாலை மாதவன் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டுக்கு வேர்த்து விறுவிறுத்தபடி வந்தான். முதல் நாள் சிறுத்தொண்டன் வியாபார விஷயமாக வெளியூர் சென்றிருந்தார். அவர் வருவதற்கு நாலைந்து தினங்கள் செல்லும் என்று சொல்லியிருந்தார்”.

“சிறுத்தொண்டனின் மனைவியான அகிலாண்டம் தினமும் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு நித்திரவிட்டெழுந்துவிடுவாள். அன்று அவளால் படுக்கையால் எழு முடியவில்லை. தலையைச் சுற்றியது. மயக்கம் வருவது போல இருந்தது”.

“மாதவன் சிறுத்தொண்டன் வீட்டிலில்லாததை அறிந்து அகிலாண்டத்தைச் சந்திக்கச் சென்றான். அவள் மிகவும் சிரமப்பட்டு எழுந்து வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் மாதவன் கிறுக்குப் பிடித்தவனைப் போலப் பிதற்றினான்; “அம்மா, அதிகாலை வேளை சிவன் உமாமகேஸ்வரராக எனது கனவில் வந்தார். சிறிது நேரத்தில் சிவனது உருவம்

ஜயாவினது உருவத்தைப் போலவும் உமாதேவியாருடைய உருவும் உங்களது உருவத்தைப் போலவும், முருகனும் விநாயகரும் சிறுகுழந்தைகளாகவும், திருமகள் ஒரு பெண்குழந்தையாகவும் வந்தாள். அம்மா, நீங்கள் கர்ப்பவதியாகப் போகிறார்கள்” அவனது கூச்சலைக்கேட்டு வேலைக்காரர்கள் ஓடி வந்தனர். ஒருவன் ஓடிச் சென்று வைத்தியரை அழைத்து வந்தான்”.

“அவர் வந்து அகிலாண்டத்தின் உடலைப் பரிசோதித்து விட்டுச் சொன்னார்; “மாதவன் சொன்னது உண்மை”. அகிலாண்டத்தால் மகிழ்ச்சியைத் தாங்க முடியவில்லை. அதைத் தனது கணவருக்குச் சொல்ல விரும்பினாள்”.

“அந்த விஷயம் ஊர் முழுவதும் பரவியது. ஊர்மக்கள் கோயில்களில் பூசை செய்துவிட்டுப் பிரசாதங்களுடன் வந்தனர். ஊரே அவர்களது வீட்டில் திரண்டுவிட்டது”.

“சிறுத்தொண்டனைப் பலர் சென்று விஷயத்தைச் சொல்லி அழைத்துவந்துவிட்டனர். நகரில் உள்ள மகப்பேற்று வைத்தியநிபுணர் தனது உதவியாட்களுடன் வந்து அகிலாண்டத்தின் உடலைப் பரிசோதனை செய்துவிட்டுச் சொன்னார்; “மிக மிக மகிழ்ச்சியான செய்தி. அகிலாண்டத்தின் வயிற்றில் இரண்டு குழந்தைகள் உள்ளன. அதனால் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்று பரிசீலிக்க வேண்டும். இரட்டைக் குழந்தைகள் என்பதால் அகிலாண்டத்தை மிக

அவதானமாகப் பராபரித்தல் வேண்டும். கடினமான வேலைகள் எதுவும் செய்யவிடக்கூடாது” என்றார்”.

“ஜியா, நானும் மனைவியும் இங்கேயே வந்து தங்குகிறோம். எனது கனவில் முருகனும் பிள்ளையாரும் திருமகனும் வந்தபடியால் முன்று குழந்தைகள் பிறக்கும்” என்றான் மாதவன்”.

“தினமும் ஊரவர்கள் பலர் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டுக்கு வந்து உதவிகள் பலவும் செய்தனர். அவர்கள் அகிலாண்டத்தை நடக்கக் கூட விடுவதில்லை. சக்கரங்கள் பூட்டப்பட்ட நாற்காலி ஒன்று செய்து அதில் அவளை இருத்தித் தள்ளிக்கொண்டு திரிந்தனர்”.

“வைத்தியர் நன்றாகப் பரிசோதனை செய்துவிட்டுச் சொன்னார்; “மாதவன் சொன்னது போல முன்று பிள்ளைகள் தங்கியுள்ளன. மிகமிக அவதானமாகக் கவனியுங்கள்” என்றார்”.

“அதன் பின் ஊரவர்கள் பலர் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டில் தங்கியிருந்து அவளுக்குச் சேவகம் செய்தனர். அன்புள்ளவர்களுக்குச் சுற்றுத்தவர்கள் விழுந்தழித்துக்கொண்டு உதவுவது போல, பேரன்பால் திருவருளைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் திருவருள் அவர்களது வினையையும் வினைப்பயன்களையும் சுமந்து நீக்க உதவி செய்யும்”.

“சிறுத்தொண்டன் சிவனை வணங்குபவர். அவருக்குச் சிவனில் மீது பூரண நம்பிக்கையுண்டு. நம்பியவர்களைத் திருவருள் ஏமாற்றியது கிடையாது.

திருவருளுடையவர்களுக்கு உதவத் திருவருள் பல்வேறு தோற்றுங்களில் வரும். திருவருள் இல்லாதவர்களுக்கு ஆயிரம் பேர் உதவி செய்வதாகச் சொன்னாலும் தருணத்தில் எவரும் உதவி செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். இதை உணர்ந்தவர்கள் பிறருக்குச் சேவை செய்வார்களே தவிர உதவியாக எதையும் செய்யமாட்டார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கிடைக்கத் தகுமோநற் கேண்மையார்க் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பானை மின்று.

65

“நல்ல சுற்றுத்தவர்களை உடைய ஒருவனின் பாரத்தை அவனது சுற்றுத்தவர் சுமப்பது போல, திருவருளைச் சார்ந்தவர்களுடைய வினைகளையும் வினைப் பயன்களையும் சுமப்பவராகக் கடவுள் இருப்பார்”.

கடவுளை அடையாதவர்

“சுவாமி, இறைவனின் அருட்செல்வமாகிய திருவருள் காலப்போக்கில் குறைவடையுமா...? அல்லது காணாமற்போகுமா? என்று கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, இறைவனின் திருவருள் கடலைப்போன்றது. அது அள்ள அள்ள வற்றாதது. பெருகிக்கொண்டு செல்லும் ஆற்றலுள்ளது. பொருளாள்ளவன் பொருளைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு விழிப்பாக இருந்தானானால் அப்பொருளைத் திருட யாராலும் இயலாது. திருவருளை நெஞ்சில் வைத்திருப்பவன் அதை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பான். ஆன்மா உறங்காதது. அதனால் ஆன்மாவுக்குள் குடியிருக்கும் திருவருளும் உறங்காதிருந்து தன்னைச் சார்ந்தவனைக் காப்பாற்றும். நாட்கள் செல்லச் செல்லத் திருவருளின் சக்தி அதிகரிக்குமே தவிரக் குறைவடையாது”.

“சிறுத்தொண்டனின் வளர்ப்பு மகனான நகுலன், சிறுத்தொண்டனின் வியாபார நிலையத்தை உடைத்துத் திருட விரும்பினான். எந்நாளும் பல லட்சம் ரூபா அங்கு இருக்கும். அத்துடன் கோடிக்கணக்கான சொத்துக்களும் இருக்கும்”.

“ஊரில் உள்ள திருடர்கள் பலருடன் கூட்டுச் சேர்ந்து திருட நினைத்தான் நகுலன். தாமோதரன் சிறுத்தொண்டனின் கடையில் வேலை செய்யும் பணியாள் ஒருவனிடம் அந்நிறுவனத்தின் விபரம் முழுவதையும் அறிந்துகொண்டான். தாமோதரனிடம் உதவி பெறுவதற்காக நகுலன் பெருந்தொகையான பணத்தை கொடுத்திருந்தான்”.

“சிறுத்தொண்டனின் வியாபாரத் தலத்தில் பிரகாசமான மின் விளக்குகள் பலவும் ஏரிந்துகொண்டிருக்கும். பலர் காவலில் இருப்பர். அதனால் பலமுறை முயன்றும் தாமோதரனால் திருட முடியவில்லை”.

“திருவருஞம் பேரோளி மிக்கது. அதனால் அதைத்திருட முடியாது. திருவருளைத் திருட ஆணவம் தான் முயலும். ஆனால் இருட்டான ஆணவம் பேரோளியின் முன் செல்லும் போது அது தனது இருண்ட தன்மையை இழந்து ஒளி பெற்றுவிடும். ஆணவம் நடசத்திரங்களைப் போன்றது. திருவருள் சூரியனைப் போன்றது. சூரியனிடமிருந்து தான் நடசத்திரங்கள் ஒளியைப் பெறுகின்றன. ஆனால் சூரியனின் முன் அவை பிரகாசிப்பதில்லை. அது போலத் திருவருளிடம் ஆணவம் ஒளியைப் பெற்றுமுடியுமே தவிர அதைத் திருடமுடியாது”.

“சிறுத்தொண்டனின் வியாபார நிலையத்திற்கு வெகு தொலைவில் இருந்த பாலசிங்கத்தின் வியாபார நிலையத்தில் அடிக்கடி திருட்டு நடைபெறும். அங்கு வேலை செய்பவர்களே திருடர்கள். திருடுவது பாலசிங்கத்திற்குத் தெரியாது. அவன் கலப்பட வியாபாரத்திலும், நிர்மலாவின் மேற்கொண்ட மோகத்தில் திளைத்திருப்பதாலும் அவனுக்கு நடைபெறுவது எதுவும் தெரியாது. இருண்மலமாகிய ஆணவத்தின் பிடியில் சிக்கியுள்ளவர்களுக்கு தாம் செய்யும் செயல்களே தெரிவதில்லை. தனக்குள் நடைபெறுவதையும், உலகில் நடைபெறுவதையும் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற திருவருளின் வழியாலன்றி வேறு வழிகளால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது”.

“பொருட்கள் பேரின்பத்திற்கும், நிதியடையோன் திருவருளுக்கும், வஞ்சமுடன் கவர நினைப்பவன் திருவருள் இல்லாதவனுக்கும் பொருந்தும். திருவருள் இல்லாதவன் எல்லாவற்றையும் நினைப்பான். ஊக்கமுடன் செயற்படுவான்.

தனது செயற்பாட்டுக்கு உதவியாகப் பலரைச் சேர்த்துக் கொள்வான். சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பான். ஆனால் எதுவும் செய்ய முடியாது கலங்குவான்”.

“திருவருளில்லாதவன் சேர்த்த பொருட்கள் சேர்த்த வழியே சென்றுவிடும். ஆணவத்தைச் செயல்களால் கூட்ட முடியும். குறைக்க முடியும். திருடவும் முடியும். ஆனால் திருவருளைச் செயல்களால் கூட்ட முடியுமே தவிரக் குறைக்க முடியாது. திருடவும் முடியாது. அது கணத்திற்குக் கணம் வளர்ந்து வளர்ந்து இனபத்தைப் பேரின்பமாக்கும் . அது போல ஆணவம் வளர்ந்து வளர்ந்து துன்பத்தை பெருந்துயராக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

வஞ்ச முடனொருவன் வைத்த நிதி கவரத்

துஞ்சினனே போயினனே சொல்.

66

“ஓருவன் சேர்த்துவைத்த செல்வங்களை இன்னொருவன் திருடனானென்றால் அவ்வேளையில் அப்பொருளுக்குரியவன் நித்திரையிலிருந்தானா அல்லது அவ்விடத்தில் இல்லையா என்று சொல்வாயாக”.

சிவமயமாதல்

“**சுவாமி,** திருவருள் கைவரப்பெற்ற ஆன்மா எப்பொழுது சிவமயமாகும்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஒருவனுக்கு எதிரில் நிற்பது, நடப்பது எதுவும் தெரியாதிருந்தால் அவனது ஆன்மா சிவமயமாகி விட்டதென்று கொள்ளலாம்”.

“சூரியன் உச்சியில் நிற்கும் போது தன்னுடைய நிறம் தோன்றாது சூரிய கிரகணத்தால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட படிகத்தூண் போல, ஆன்மாவானது தனது அறிவை இழந்து திருவருள் மயப்படும் போது அதைப் பற்றி நின்ற ஆணவமலம் அற்றுப்போகும். அப்போது ஆன்மா சிவமயமாகும்”.

“இருளிலே படிகத்தூண் இருளாகத் தன்னை வெளிக்காட்டாதிருக்கும். இது போல ஆன்மா இருண்மலமாகிய ஆணவத்தோடு கூடியுள்ள நிலையில் ஆணவ மயமாகவே இருக்கும். சூரியன் உதித்ததும் படிகத்தூண் இருள் நீங்கித் தன்னிறம் காட்டும். மலத்துடன் சேர்ந்த நிலையில் நிற்கும் ஆன்மாவுக்குத் தன்னறிவு மிகுந்திருக்கும். சூரியனது ஒளி கூடக்கூடப் படிப்படியாகத் தாணைச் சூரியானி அதிகமாகப் பற்றுவது போல, ஆன்மாவிலே திருவருள் பதியப் பதிய தன்னறிவு குறைவடையும். சூரியன் உச்சிக்குவர தன்னுடைய நிறம் தோன்றப்பெறாமல் நிற்கும் படிகக்கல்லைப் போல ஆன்மாவும் திருவருளில் முழுமையடைந்ததும் தன்னறிவு இல்லாமற் போய்விடும். அதன் பின் ஆன்மா சிவமயமாகிவிடும்”.

“நாம் யாருக்காக உழைக்கிறோமோ அவர்களுக்கான அனைத்தையும் சிவன் அளிப்பான். எம்மை இந்த உலகத்திற்கு அனுப்புவதற்கு முன்பே சிவன் எமக்கான பொருட்கள் அனைத்தையும் அனுப்பிவிடுவான் என்ற எண்ணம் மனதில் தோன்றினால் உலகைப் பற்றிய எண்ணமோ,

உறவினர்களைப் பற்றிய எண்ணமோ யாருக்கும் வராது. சிவமிருக்கப் பயமேன் என்று நினைப்பவன் தான் திருவருளின் முழுமையான தன்மையை அறிந்து கொண்டவன்”.

“எனது குரு சொல்வார்; “வீடு, வாசல், பொன், பொருள், காணி, பூமியெல்லாம் மனிதர்களுக்குச் சிறிது காலத்திற்குத் தான் சொந்தமானவை. யாருடையதோ வீட்டில் நான் குடியிருக்கிறேன். இந்த வீடு நாளைக்கு இன்னொருவர் வசமாகும். அவை யாவும் அநித்தியமானவை. திருவருள் ஒன்று தான் நித்தியமானது. அநாதியிலிருந்து ஆன்மாவோடு கூடஇருப்பது” என்பார்”.

“அவர் பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு ஒரே ஒரு தங்கை. அவள் சகோதரனின் மீது மிகுந்த பற்று வைத்திருந்தாள். அதனால் தனது சகோதரன் திருமணமாகாது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தது அவருக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. அதனால் அவள் ஆச்சிரமத்திற்கு அடிக்கடி சுவையான உணவுகள் கொண்டு வருவாள். அதை அவர் உண்ணமாட்டார். வாங்கி வைப்பார். ஒருமுறையென்றாலும் தனது கையால் அவருக்கு உணவுட்ட விரும்பினாள் அவள். ஆனால் அவர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை”.

“உணவைக் கொடுத்துவிட்டு அவள் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து அழுவாள். நாம் எதைச் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டாள்”.

“அவள் சென்ற பின்பு நாம் எமது குருவிடம் அதைச் சொல்வோம். அவர் அதைக் கேட்டுக்கொண்டதாகக்

காட்டிக்கொள்வதில்லை. அதனால் பின்பு அவள் வந்து கூறியவற்றை நாம் கூறாது விட்டுவிட்டோம்”.

“ஓரு நாள் சொன்னார்; “இறைவனை அடையவேண்டும் என்று நினைப்பவர்களுக்கு உலகப் பந்தங்களைப் பற்றிக் கூறக்கூடாது. சிலர் பாசமிகுதியால் துண்பப்படுவர், சிலர் பரிகாசம் செய்வர், சிலர் ஏனனம் செய்வர். இதைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்தாலும் செயற்படுத்தக்கூடாது” என்பார். ஓரு நாள் அவரது சகோதரி இறந்துவிட்டாள். அதையாரும் அவருக்குச் சொல்லவிரும்பவில்லை. நான் அவரின் அருகிற் சென்று சொன்னேன். அவர் அதைப்பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை”.

“குரியன் உச்சியில் இருக்கும் போது தன்னிழல் தனக்குத் தெரிவதில்லை. அதுபோல் திருவருள் மயமாக இருப்பவர்களுக்குச் சுற்றுச் சூழலில் உண்டாகும் சப்தங்களும், சலசலப்புக்களும் கேட்காது” என்று ஒருமுறை அருளுரையில் அவர் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்து அவரைப் புரிந்துகொண்டேன்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**தனக்கு நிழலின்றா வொளிகவருந் தம்ப
மெனக்கவர நில்லா திருள்.**

67

“குரியன் உச்சியில் நிற்கும் போது தன்னுடைய நிறம் தோன்றப்பெறாது நிற்கும் படிகத்தான் போல, ஆன்மா திருவருளாற் கவர்ந்து கொள்ளப்படும் போது மலங்கள் தோன்றாமற்போகும்”. (நீங்கிவிடும்)

முன் சீவம் பின் ஆன்மா

“சுவாமி, சிவம் வெளிப்பட ஆன்மா என்ன செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஒரு பொருளைப் பார்க்க வேண்டுமானால் விளக்கைத் தனக்கு முன்னே பிடிக்க வேண்டும். தனக்குப் பின்னே பிடித்தால் தனதுருவமே வெளிச்சத்தை மறைக்கும். அதனால் பொருளைத் தெரியாது. விளக்கினால் பயனும் ஏற்படமாட்டாது. இதுபோலச் சிவத்தைக் காணவிரும்பும் ஆன்மா திருவருளை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும். அதைப் போல அருளைத் தன்னாற் காணமுடியுமென்று நினைத்து அருளைப் பின்னால் வைப்பவனாலும் சிவத்தைக் காணமுடியாது. தன்னறிவாலும் சிவத்தைக் காணமுடியாது. அதனால் அந்த எண்ணத்தைவிட்டுவிட்டுத் திருவருளின் அருளால் சிவத்தைக் காணமுயலவேண்டும்”.

“சிறுத்தொண்டனுக்குக் கடல் வாணிபம் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பம் பலகாலமாக இருந்தது. இருப்பினும் தமக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாததால் அகிலாண்டம் அவரைச் செய்யும் தொழில்களையே குறைக்கும்படி கூறிவந்தாள். கருவில் முன்று பிள்ளைகள் இருப்பதனால் ஏற்பட்ட பெரு மகிழ்ச்சியால் அவர் கடல் வாணிபம் செய்யவிரும்பினார். தனது விருப்பத்தைத் தனது நண்பர்களுக்குக் கூறினார். ஏற்கனவே கடல் வாணிபம் செய்யும் சிவகுருநாதனுடன் அவனது பங்காளிகள்

முரண்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

பெருந்தொகையான

பொருள்களை ஏற்றும் சண்முகம் சிவகுருநாதனுடன் பெரிதாக முரண்பட்டிருந்தான். அதனால் பல வியாபாரிகள் சிறுத்தொண்டனைக் கப்பல்கள் வாங்குமாறு வற்புறுத்தினர்”.

“கப்பல்களை வாங்கி விற்கும் தரகன் ஒருவன் ஒரு கப்பல் விலைக்கு வந்திருப்பதாகக் கூறி அதைப் பார்வையிட வருமாறு சிறுத்தொண்டனை அழைத்தான். சிறுத்தொண்டன் எந்த விடயத்தையும் தனது தந்தையை மன்றிறுத்தித்தான் செய்வார்”.

“சிறுத்தொண்டனின் தந்தை கப்பலைச் சென்று பார்த்துவிட்டு அதை வாங்கவேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். அத்துடன் உனக்கு இப்போது கடல் வாணிபம் தேவையில்லை என்றும் சொல்லிவிட்டார்”.

“அது சிறுத்தொண்டனுக்கு மனவருத்தத்தை உண்டாக்கியது. அவரது நண்பர்கள்; “உரிய வயது வந்தும் நீ உனது தந்தையிடம் ஆலோசனை கேட்பது சரியில்லை. அவர் வயது சென்றமையாலும் உன்மேலுள்ள பாசத்தாலும் உன்னைக் கடல் வாணிபம் செய்யவிடார். உனது மனவிக்கும் விருப்பமில்லை. அதனால் அவனும் உனது தந்தைக்குக் கூறியிருப்பான்” என்றனர். அதனால் சிறுத்தொண்டனுக்குக் கவலை உண்டானது. அவர்கள் கூறுவதைப் போலத் தந்தைக்குத் தெரியாமல் வாங்கினால் என்னவென்றும் நினைத்தார். இருப்பினும் அப்படி நடப்பதற்கு அவரது மனச்சாட்சி இடங்கொடுக்கவில்லை”.

“ஆறுமாதங்கள் கழிந்தன. அகிலாண்டம் இரண்டு ஆண் குழந்தைகளையும் ஒரு பெண் குழந்தையையும் பெற்றெடுத்தாள். அதனால் சிறுத்தொண்டன் மிகவும் மகிழ்ந்தார். கப்பல் வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரது மனதைவிட்டகண்றது”.

“மேலும் சில மாதங்கள் கடந்தன. கப்பல் தரகன் மீண்டும் வந்து வேறு இரண்டு கப்பல்கள் விற்பனைக்கு வந்திருப்பதாகக் கூறினான். ஆனால் சிறுத்தொண்டன் அதைக் கவனத்திற்கொள்ளவில்லை. அவனது தந்தையார் அதை அறிந்து கப்பல்களைச் சென்று பார்வையிட்டு வந்து சொன்னார்; “மகனே இந்த இரண்டு கப்பல்களையும் வாங்கு. முன்பு விலைக்கு வந்தது திருடப்பட்ட கப்பல். கப்பலைத் திருடி, திருத்தவேலைகள் செய்து வர்ணம் பூசி விற்பனை செய்வதற்குச் சிவகுருநாதன் விரும்பினான். நீ கப்பலை வாங்கினால் தனது வியாபாரம் கெட்டுவிடும் என்பதால் கப்பல் தரகனுக்குப் பொருள் கொடுத்து உன்னை ஏமாற்றிக் கப்பலைத் தந்துவிட்டுக் காவல்துறையினருக்கு அறிவிக்க எண்ணியிருந்தான். அந்தக் கப்பலை வாங்கியவன் இப்பொழுது சிறையில் இருக்கிறான். அதனால் தான் நான் முன்யோசனையுடன் சொன்னேன். இப்பொழுது வாங்கு” என்றார்”.

“சிறுத்தொண்டன் பெரிய தனவந்தன். இருப்பினும் தனது காரியங்களுக்குத் தனது தந்தையை முன்வைத்துச் செய்வதால் அவனது காரியங்கள் யாவும் வெற்றி பெற்றிருந்தன; “தான் முன்நின்று செய்திருந்தால் பெருங்

கடனாளியாவதுடன் சிறையிலும் அடைக்கப்பட்டிருப்பேன். பின் எனது குழந்தைகளின் காலம் தான் என்னை கெடுத்தது என்றும் சொல்வேன். இப்போது எனது குழந்தைகளின் காலம் தான் தன்னைக் காப்பாற்றியது என்று சொல்கிறான்”.

“எதை அடையவேண்டுமோ அதையே முன்வைக்க வேண்டும். சிவத்தையடைய வேண்டுமானால் திருவருளை முன்வைத்தல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பின்
நிற்க வருளார் நிலை.**

68

“விளக்கைக் கையில் வைத்திருப்போர் தான் கானும் பொருளைக் காணும் வரை தனக்கு முன்னே விளக்கைப் பிடிப்பது போல, இறைவனை அடையவிரும்புவோர் திருவருளை முன்னாக்கித்தாம் பின் செல்வர். இந்நிலையே அருளோடு பொருந்திய நிலையாகும்”.

ஜம்புலன்களின் அறிவு

“சுவாமி, திருவருளின் துணையில்லாமல் ஜம்புலன்களின் துணையுடன் சிவத்தைக் காணமுடியாதா...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, ஜம்புலன்கள் எப்பொழுதும் இன்புறவே விரும்பும். ஆன்மாவை ஜம்புலன்களும் தமக்கு அடங்கியதாக நினைத்தே கருமமாற்றும். புலன்கள் அழகிய ஒரு பெண்ணைக் கண்டால் அந்த அழகை ஆரம்பத்தில் இரசித்துப் பின் மெய்மறந்து பின் அனுபவிக்கவே நினைக்கும். ஆனால் அவை பெண்ணின் நிலையைப் பற்றிச் சிந்திக்காது. அந்தப் பெண் திருமணமானவளாக இருந்தாலும் இன்பத்தை அனுபவிக்கவே விரும்பும்”.

“ஆன்மா பெண்ணைப் பார்ப்பது பாவம் என்றென்னும். பெண்ணானவள் திருமகளாக, பராசக்தியாக, தாயாகவே அதற்குத் தோன்றுவாள். அத்துடன் ஜம்புலன்களும் தனது கற்பனைக்கும் காட்சிக்கும் எட்டியதைத் தனது விருப்பு வெறுப்புக்கேற்பவே ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையென. கண்ணால் காணாதவற்றையும், தனது அறிவால் உணரமுடியாததையும் ஆன்மா இல்லாத பொருளாகவே கருதும்”.

“கண்களை எடுத்துக் கொண்டால் கடற்கரையில் நின்று பார்க்கும் போது வானம் கடலைத் தொடுவதாகத் தோன்றும். அப்படியே காட்சியும் தெரியும். ஓர் அழகான பூவைக் காணும் பெண் அதைத் தனது தலையிற் குடவே விரும்புவாள். ஓர் ஆண் கண்டால் அதைப் பறித்துத் தனது காதலிக்குக் கொடுக்க விரும்புவான். ஆனால் திருவருள்

கிடைக்கப் பெற்றவன் கண்டால் அதைக் கடவுளின்
பாதங்களில் வைக்க விரும்புவான்”.

“ஜம்பொறிகளும் தமது காட்சிக்கு
எட்டாதவற்றைக் காணாதாட்டா. அதனால் காணாதவையெல்லாம்
இல்லாதவை என்றே நினைக்கும். மனதும் ஜம்பொறிகளின்
வசமாக இருப்பதால் மனதும் காணாதவற்றைக் கற்பனை கூடச்
செய்யாது. சிவன் அதாவது இறைவன் பொறிகளால் அறிய
முடியாதவர். அதனால் ஆன்மா பொறிகளின் துணையோடு
சிவனைக் காணாது”.

“பொறிகள் உடலிலே உள்ளன. அதனால்
பொறிகள் மயமான உடல் சிற்றினபத்தை அனுபவிக்க ஏங்குமே
தவிரப் பேரின்பத்தைப் பற்றி நினைக்காது. ஆன்மாவுக்குள்
திருவருநும் கூட இருப்பதால் அது திருவருள் மூலம்
இறைவனை அடைய முயலும்”.

“சிறுத்தொண்டனுக்குக் கப்பல்
வாங்கவேண்டுமென்ற நினைவை ஜம்புலன்கள் தான்
கொடுத்தன. அகிலாண்டம் தனக்குப் பிள்ளைகள்
இல்லாமையால் வீணாகத் தனது கணவன் உழைப்பதை
விரும்பவில்லை. குழந்தைகள் பிறந்த பின் அவள் விரும்பினாள்.
சிறுத்தொண்டனுக்குத் தகப்பன் கப்பலை வாங்க வேண்டாம்
என்று சொன்னதற்குக் காரணம் புரியாவிட்டாலும் தன்னை விட
அறிவு மேம்பட்ட தனது தகப்பனாரை முன்வைக்காமல்
எதையும் செய்து பழக்கப்படாத அவர் தனது தகப்பன் சரியான
முடிவெடுக்கவில்லை என்று நினைத்துத் தான் முடிவெடுக்க

விரும்பினார். இது எதிர்காலத்தில் நடப்பதை அறிய முடியாத ஜம்புலன்களின் தூண்டுதலாகும்”.

“பின்பு அக்கப்பலை வாங்கியவன் அதனால் பட்ட துன்பங்களை அறிந்த பின்பு சிறுத்தொண்டன தகப்பனாரின் அறிவை உணர்ந்து கொண்டார். சிறுத்தொண்டனின் தகப்பனார் திருவருளை முன்வைத்துக் கருமமாற்றுபவர். ஆனால் சிறுத்தொண்டன் திருவருள் கைவரப்பெற்றாலும் ஜம்புலன்களின் விருப்புக்கேற்பச் செயலாற்ற நினைத்தால் தான் அவரால் அதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாமல் போனது”.

“கப்பல்கள் விற்பனைக்குள்ளதாகக் கப்பல் தரகார்கள் சிறுத்தொண்டனுக்குக் கூறிய போது அவர் முன்பு போலத்தான் தனது தகப்பன் கூறுவாரென நினைத்து அதைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளாதிருந்தார். அது சிறுத்தொண்டனது குற்றமல்ல. அவர் ஜம்பொறிகளின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்ததால் தான் அப்படி நினைத்தார். ஜம்பொறிகள் தமது காட்சிக்கெட்டியவற்றைச் சிந்திக்குமே தவிர்த் தமது காட்சிக்கெட்டாதவற்றைச் சிந்திக்கமாட்டாது; அறிந்துகொள்ளவும் முயற்சிக்காது. ஜம்பொறிகளுக்குச் சிவம் காட்சிகொடுக்க மாட்டாது. ஆன்மாவுக்குச் சிவம் திருவருளாகக் காட்சி கொடுக்கும். அதனால் பக்குவப்படும் ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னைக் காட்டும். ஜம்பொறிகளும் ஆன்மாக்களும் சிவத்தை நேரிற்காணும் தன்மையில்லாதவை” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்”.

“ஜம்புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாக இறைவன் இருப்பதனால் ஜம்புலன்கள் வாயிலாக இறைவனைக் காணும் தகுதி ஆன்மாவுக்கு இல்லை. அது இறைவனைக் காணவேண்டுமானால் திருவருளின் துணையை நாடவேண்டும்”.

தவறு

“சுவாமி, திருவருள் தானாக விரும்பித்தான் ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கிறது” என்று பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள்”. அது உண்மையா....?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, திருவருளானது கைம்மாறு கருதாது ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தைத் தருவதாகிய முத்தியின்பத்தைக் கொடுக்கிறது. அத்துடன் பெரும் பேறாக ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைக் காட்டுகிறது. இதை விடுத்து ஆன்மா தனது ஆற்றலால் தான் திருவருளைப் பெற்றதென்று நினைக்கலாகாது. அப்படி நினைப்பது பெருந்தவறு”.

“பேரம்பலம், சிறுத்தொண்டனின் வீட்டில் சிறுவயதிலிருந்தே வேலை செய்பவன். அதற்கு முன் அவனது தந்தையார் வேலை செய்தார். பின் பேரம்பலத்திற்கு வயது வந்ததும் அவனது தந்தையார் அவனை வேலைக்குச் சேர்க்கும்

படி சிறுத்தொண்டனின் தந்தையைக் கேட்க அவர் அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டார்”.

“பேரம்பலம் மிகவும் நல்லவன்;
நம்பிக்கைக்குரியவன். தனது வேலையைச் சரிவரச் செய்யவன்.
அதனால் சிறுத்தொண்டனும் அகிலாண்டமும் அடிக்கடி
அவனுக்குப் பொருட்கள் கொடுப்பார்கள். அதற்கான நன்றியை
அவன் தனது செயல்கள் மூலம் செலுத்துவான்”.

“சிறுத்தொண்டனுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தனறு
பேரம்பலத்திற்கும் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.
சிறுத்தொண்டன் தனது பிள்ளைகளுக்குத் தங்கச் சங்கிலியும்
காப்புகளும் போட்டார். தமது குழந்தைகள் பிறந்தனறு பிறந்த
பேரம்பலத்தின் மகனுக்கும் அகிலாண்டத்தின் வேண்டுகோளின்
படி ஒரு தங்கச் சங்கிலியும் ஒருசோடி தங்கக் காப்புகளும்
வாங்கிக் கொடுத்தார். பேரம்பலம் உருகிப் போனான்; “ஜயா,
நீங்கள் செய்யும் இந்த உதவிகளுக்கெல்லாம் பிரதியுபகாரஞ்
செய்ய என்னால் முடியாது. எனது பெற்றோரைப் போல நான்
உங்களை நினைக்கிறேன். எனது வாழ்நாள் முழுவதும்
உங்களுக்காக உழைப்பேன்” என்று கண்கள் கலங்கச்
சொன்னான்”.

“சிறுத்தொண்டன் கொடுத்த சங்கிலியையும்
காப்பையும் அவன் கொண்டுசென்று தனது மனைவியிடம்
கொடுத்துப் பெருமையாகச் சொன்னான். அவனது மனைவி
மல்லிகா நல்ல குணங்கொண்டவள்ள. அவள் சொன்னாள்;
“நீங்களும் உங்கள் தந்தையாரும் பல வருட காலமாக அந்த
வீட்டாருக்காக மாடு போல உழைக்கிறீர்கள். நீங்கள்

வேறிடத்திற்குச் சென்றால் கூடுதலாக உழைப்பீர்கள். நீங்கள் வேறு இடத்திற்குச் செல்லக்கூடாதென்பதற்காகத்தான் அவ்வப்போது அவர்கள் சிறிய சிறிய பொருட்களைத் தருகின்றனர். அதை உணராத நீங்கள் அவர்கள் தரும் அற்பபொருட்களைப் பெரிதாக எண்ணி மகிழ்கிறீர்கள்” என்றாள்”.

“பேரம்பலத்திற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. வந்த ஆத்திரத்திற்கு அவருக்கு இரண்டு அடி அடிக்கவேண்டும் போலவும் இருந்தது. பிள்ளையைப் பெற்றவளை நோகப்பண்ணக்கூடாதென்று நினைத்துச் சொன்னான்; “மல்லிகா, நான் கூலிக்காரன். எங்கு வேலைக்குச் சென்றாலும் ஒரேயளவு கூலி தான் தருவார்கள். பலர் கூலியாட்களை மதிப்பதில்லை. சம்பளம் கொடுப்பதில்லை. பேசியபடி கொடுக்காது குறைத்தும், ஒன்றாகக் கொடுக்காது பகுதி பகுதியாகவும் கொடுப்பார்கள். ஆனால் அகிலாண்டம் அம்மா தெய்வம். கணக்குப் பாராது தருவா”.

“இன்று தந்த தங்க நகைகள் பல ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியானவை. இப்படி ஒரு நகையை நான் சீவிய காலம் முழுவதும் உழைத்தாலும் வாங்க முடியாது. அவர்கள் கொடுப்பதைத் தவறாகவும், எனது வலிமையைப் பெரிதாகவும் நீ நினைக்கிறாய். அப்படி நினைப்பது தவறு மட்டுமல்ல பெரும் பாவமும் ஆகும். எனக்கு அவர்கள் ஏன் தரவேண்டும்?. நீ வேலை செய்யும் வீட்டார் உனக்கு எஞ்சிய உணவுகளையாவது தருவார்களா...? எஞ்சுபவற்றைக்கூட மிருகங்களுக்கு வைக்கிறார்கள்” என்றாள்”.

“சிறுத்தொண்டன் பேரம்பலத்திற்குச் கொடுக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் கொடுக்கிறார். இது போன்றது தான் திருவருளும். ஆன்மாக்களுக்குக் கைம்மாறு கருதாது பேரின்பத்தைக் கொடுக்கிறது. மல்லிகாவைப் போலத் தனது கணவனின் திறமைக்காகத் தான் சிறுத்தொண்டன் அவற்றைக் கொடுத்துள்ளார் என்று நினைப்பது ஆன்மா தனது முயற்சியால் தான் திருவருளை அடைந்தேன் என்று கூறுவதற்குச் சமமானது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னாற்கருத

லாமே யிவனா ரதற்கு.

70

“ஓருவர் ஒரு பொருளை விரும்பிக் கொடுப்பது போலத் திருவருளும் சிவஞானமாகிய பேரின்பத்தைத் தானே விரும்பி ஆன்மாவுக்குக் கொடுக்கும். அருளைப் பெற்றவர் தனது முயற்சியால் தான் பெற்றேனென நினைப்பது பொருந்தவறு. அப்பேரின்பத்தைப் பெறும் தகுதி ஆன்மாவுக்கு இல்லை”.

எட்டாம் அதிகாரம்

கிண்புறு நிலை

பேரின்பத்தைப் பெற்றோரும் பெறாதோரும்

“சுவாமி, ஆணவம், நீங்கப் பெற்று ஆன்ம சுத்தியடைந்தவர் தம்மை மறந்து பேரின்பத்தை அனுபவிப்பார்களா அல்லது தன் நினைவுடன் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பார்களா...?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆணவ மலத்தைப் போக்குவது திருவருளாகிய ஞானமாகும். திருவருள் என்ற ஞானத்தை முன்னேவிட்டுத் தாம் பின்னே செல்வோரின் அகந்தைக்கும் மயதைக்கும் காரணமாக நின்ற ஆணவம் அகன்றுவிடும். அதன் பின் ஆன்மா சுத்தமடைந்துவிடும். சுத்தமடைந்த ஆன்மா தன்னை மறந்து திருவருள் மயமாகிவிடும். பாலுக்குள்ளே நீரைக் கலந்த பின் காய்ச்சினால் கலக்கப்பட்ட நீர் ஆவியாக வெளியேறிவிடும். பின் அது சுத்தமான கலப்படமற்ற பாலாகிவிடும். அது போல ஆன்மாவுடன் கலந்து நிற்கும் ஆணவம் திருவருள் என்ற பேரொளிக்குள்ச் சென்றதும் ஆணவம் அகல ஆன்மா திருவருள் மயமாகிவிடும். இரண்டாக இருந்தது ஒன்று இல்லாது போனால் அது தனித்து விடும். பற்றுக்கள், அவாக்கள், அகந்தை யாவும் அற்றுப்போனால் ஆன்மாவின் இயக்கம் இல்லாது போய் விடும். அது திருவருளுடன் கலப்பதால் அதன் குணங்கள் யாவும் இல்லாது போய்விடும். அதனால் சுத்தீகரிக்கப்படும் ஆன்மா தன்னறிவு

கெட்டுத் திருவருளில் கலந்துவிடும். கடலை அடையும் வரைதான் நதிகளுக்குப் பெயர்கள் உண்டு. எத்தனை நதிகள் கடலையடைந்தாலும் அது நதிகளாகா. அத்துடன் நதியின் தன்மைகள் யாவும் கெட்டுக் கடலின் தன்மையைப் பெற்றுவிடும். அதனால் நதியின் செயற்பாடுகள் எவையும் கடலில் தெரியாது. அதுபோலத் திருவருளின் ஆதிக்கம் பெற்ற ஆன்மா தன் நிலை இழந்து திருவருள் மயமாகிவிடும்”.

“திருவருளைப் பின்வைத்து தான் முன் செல்லும் ஆன்மா ஆணவ முனைப்பால் தடுமாறி மீண்டும் மீண்டும் செயல்கள் புரிந்து திருவருளிடமிருந்து அந்நியப்படும். அதனால் அது தன்னறிவுடன் செயற்படும்”.

“பேரம்பலத்தின் வீட்டிற்குச் சிவகுருநாதனின் வீட்டில் வேலை செய்யும் நாகராஜா என்பவன்வந்தான். நாகராஜா மல்லிகாவின் உறவினன். அவன் வந்ததும் கேட்டான்; “உனது பின்னைக்குச் சிறுத்தொண்டன் ஜயா சங்கிலியும் காப்பும் வாங்கித் தந்ததாக ஊரில் பேசிக்கொள்கிறார்கள். அது உண்மையா....?” என்று கேட்டான்”.

“காப்பும் சங்கிலியும் மட்டுமல்ல வேறு எவ்வளவோ பொருட்கள் தந்துள்ளார். அத்துடன் அம்மா உடுபுடைவைகள், உணவுப் பண்டங்கள், பொருட்கள் யாவும் தருவா” என்றான் பேரம்பலம்”.

“நீ கொடுத்து வைத்தவன். எமது முதலாளி சம்பளத்தையே ஒழுங்காகத் தருவதில்லை. வருத்தமென்றாலும் வேலைக்குச் செல்லவேண்டும். பண்டைகக் காலங்களிற்கூட உடுபிடவைகள் வாங்கித்தரமாட்டார். படு கஞ்சன்.

ஒருநாள் வேலைக்குப் போகாவிட்டாலும் இரண்டு நாட்களுக்குச் சம்பளம் தரமாட்டார். நீ வேலைசெய்யுமிடத்தில் எனக்கும் வேலை பெற்றுத்தா” என்று கேட்டான் நாகராஜா. அவன் சென்று பின்பு பேரம்பலம் சொன்னான்; “இப்போ நாகராஜா சொன்னதைக் கேட்டாய் தானே. நான் சுகமில்லை என்று சொல்லமுன் எனது முகத்தைப் பார்த்தே ஜயா எனக்கு நோயுள்ளதென்று கண்டுபிடித்துப் பணம் தந்து ‘மருந்து எடு’ என்று சொல்வார். நாகராஜா வேலைக்குச் செல்லாவிட்டால் சிவகுருநாதன் இரண்டு நாள்ச்சம்பளத்தைக் கழிப்பாராம். நான் கொடுத்து வைத்தவன்” என்றான் பேரம்பலம்”.

“நல்லவர்களோடு சேர்ந்திருப்பவர்கள் அவர்கள் செய்யும் உதவிகளால் தம்மை மறந்துவிடுவர். தீயவர்களோடு இருப்பவர்கள் அவர்கள் செய்யும் தீமைகளால் அவர்களை விட்டு விலகியே இருப்பார்கள். பேரம்பலம் மட்டுமல்ல சிறுத்தொண்டனிடம் வேலை செய்வோர் எல்லோரும் மகிழ்வுடன் தான் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வீட்டு நினைப்புக்கள் இராது”.

“அதுபோலத் திருவருளோடு கூட இருப்போர் தன்னிவில்லாது பேரின்ப நிலையில் இருப்பர். மல்லிகாவுக்கு உண்மையான நிலை புரியாததற்குக் காரணம் அவள் அகந்தையும் மமதையும் கொண்டிருந்ததே” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**கிண்புறவார் குன்பா ரிருளினமுஞ் சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.**

71

“ஆணவத்தை நீக்கிச் சிவஞானத்தைப் பெறவிரும்புவர்கள் திருவருளை முன்வைத்துத் தாம் பின் செல்வர். அதனால் அவர்கள் பேரின்பத்தை அடைவர். ஆணவ முனைப்பால் தம்மை முன்னாகவும் திருவருளைப் பின்னாகவும் வைப்போர் துன்பத்தையே அடைவார்கள்”.

சிவனே இன்பம் தருபவர்

“சுவாமி, ஆளப்படுவதாகிய ஆன்மா, ஆனஞ்சும் கருவியாகிய திருவருளோடு சேர்ந்திருப்பதனால் இன்பத்தை அனுபவிக்கமாட்டாதென்றும், அது அருளின் துணையுடன் சிவமாகிய தன் தலைவனை அடைந்த பின்பு தான் இன்பம் அனுபவிக்குமென்றும்” பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள். இது பற்றி விளக்கமளியுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாவை ஆள்வது திருவருள். அது அதனைச் சுத்தீகரித்துச் சிவனிடம் சேர்க்கும். சிவஞுடன் சேர்த்த பின்பு தான் ஆன்மா இன்பத்தை அனுபவிக்கும். சிவத்தோடு சேரும்வரை இன்பத்தை அனுபவிக்கமாட்டாது. இது ஒரு பெண்ணாணவன் இன்னொரு பெண்ணுடன் கூடுவதால் இன்பத்தை அனுபவிக்க மாட்டாள். அவள் தன்தலைவனோடு சேர்வதன் மூலம் தான் இன்பத்தை அனுபவிப்பாள். தோழியானவள் தனது தலைவிக்குத் தலைவனைப் பற்றிக்கூறுதல், யாருமில்லாத இடத்தில் தனிமையில் சந்திக்க வைத்தல், தலைவன் கொடுப்பதைத் தலைவியிடமும் தலைவி கொடுப்பதைத் தலைவனிடமும் சேர்த்தல், இருவரையும் பற்றிய

தகவல்களையும் சேகரித்துக்கூறல். தலைவனின் வீட்டாரோ அல்லது தலைவியின் வீட்டாரோ விரும்பாவிட்டால் தருணமறிந்து இருவரையும் சேர்த்து வைத்தல் ஆகியனவே தோழியின் கடமைகளாகும். ஆனால் இருவரும் கூடி இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது.

“தோழியைப் போலத்தான் திருவருளும் செயற்படும். ஆன்மாவைச் சோதனைகளின் மத்தியில் சிவத்துடன் சேர்த்து வைக்குமே தவிர இன்பத்தைக் கொடாது. பேரம்பலம் மல்லிகாவைத் தீவிரமாகக் காதலித்தான். மல்லிகா ஆரம்பத்தில் பேரம்பலத்தை விரும்பவில்லை. அதனால் துயரம் கொண்ட பேரம்பலம் மல்லிகாவின் தோழியான வாசகியின் துணையை நாடினான்”.

“வாசகி பேரம்பலத்தைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசி அவளது மனதை மாற்றினாள். பின் அவர்களைத் தனிமையில் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தாள். தனிமையில் சந்தித்த அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டனர். அதனால் இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்வதென்று தீர்மானித்தனர்”.

“மல்லிகாவின் பெற்றோர் இதையறிந்து மல்லிகாவுக்கு வேற்றாரு மாப்பிளை பார்த்தனர். மல்லிகாவை வீட்டிலே அடைத்து வைத்தனர். திருமண நாளும் குறிக்கப்பட்டது. இதை அறிந்த வாசகி ஒருநாளிரவு மல்லிகாவை அழைத்துச்சென்று பேரம்பலத்திடம் கொடுத்தாள். பேரம்பலம் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டுக்கு மல்லிகாவை அழைத்துச் சென்றான்”.

“விஷயமறிந்த சிறுத்தொண்டன் மல்லிகாவின் பெற்றோரைச் சமாதானப்படுத்தி அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். வாசகியைப் போலத்தான் திருவருள் செயற்படும். ஆன்மாவுக்குள்ள நோயை அறிந்து அதற்கேற்றபடி நடந்து ஆன்மாவைத் தன்வசமாக்கி அதைத் தனது ஆளுகைக்குட்படுத்தித் தான் நினைத்தபடி சிவத்துடன் சேர்த்து வைக்கும். இன்பங்கள், துன்பங்கள் வரும்போது திருவருள் ஆன்மாவைத் தன்போக்கிற் செயற்படவிடாது தடுத்து நிறுத்தி அதைச் சிவத்துடன் சேர்ப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொண்டு வெற்றியும் காணும்”.

“மல்லிகாவையும் பேரம்பலத்தையும் சேராமற் செய்வதற்காக அவளது பெற்றோர் கடும் நடவடிக்கைகள் எடுத்தனர். தண்டித்தனர். இன்பமான விஷயங்கள் பலவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாத மல்லிகா, பேரம்பலத்தை அடைந்தே தீருவதென்று முடிவெடுத்தாள். வாசகியின் துணையுடன் பேரம்பலத்தை அடைந்து இன்பம் பெற்றாள். அதுபோல உலக வாழ்வில் உண்டாகும் இன்ப துன்பங்களைத் திருவருள் ஆன்மாவுக்கு உணர்த்தி அதை மலங்களுடன் சேரவிடாது தடுத்துச் சுத்தப்படுத்திச் சிவத்துடன் சேர்த்து வைக்கும் பணியைச் செய்யும். சிவத்தை அடைந்த பின்பு தான் ஆன்மாக்கள் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**திருவர் மடந்தையருக் கென்பய னின்புண்டா
மொருவ னொருத்தி யுரின்.**

“ஒரு பெண் பெண்ணோடு சேர்ந்து இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது. பெண்ணானவள் தன் தலைவனான ஓர் ஆணுடன் சேர்ந்தால் தான் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியும். அது போல ஆன்மா தன் தலைவனான சிவனைத் திருவருள் மூலம் அடைந்தாற்றான் பேரின்பத்தைப் பெறும்”.

இன்பம் ஆன்மாவுக்கே

“சுவாமி, சிவன் பேரின்பக்கடல்; அன்பே சிவம் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களால் இன்புறுவதில்லையா...?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, நீரே சொல்லிவிட்டார் சிவபெருமான் பேரின்பக் கடல் என்று. துன்பத்தைப் பிறவிகள் தோறும் அனுபவித்துக் கொண்டு உழலும் ஆன்மாக்கள் சிவனை அடைந்து இன்பத்தைச் சிவன் மூலம் பெறுகின்றன. சிவன் பேரின்ப வள்ளல். துன்பமென்றால் என்னவென்று தெரியாதவர். அவர் ஆன்மாக்கள் மூலம் எதையும் பெறவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் எல்லாம் அவரிடமிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன. அடையாத ஒன்றை அடைந்து தீரவேண்டும் என்ற நிலை சிவனுக்கு இல்லை. எல்லாவற்றையும் தன்னைக் கொண்டு பிறப்பிப்பவர் சிவன். அதனால் அவர் ஆன்மாக்களுக்கு இன்பங்களைக் கொடுப்பாரே தவிர, அவர் ஆன்மாக்களிடமிருந்து பெறவேண்டியது எதுவுமில்லை”.

“சிறுத்தொண்டன் தனது பிள்ளைகளது முதலாவது பிறந்த தினத்தை மிகவும் விமர்சையாகக் கொண்டாட விரும்பினார். அகிலாண்டத்திற்கு அது மிகுந்த விருப்பமாக இருந்தது. ஊரிலும், அயலாரிலும் உள்ள கோயில்களில் அன்று அன்னதானம் கொடுக்கப்பட்டது. அநாதை இல்லங்களுக்கும், பாடசாலைகளுக்கும் வேண்டிய நிதியுதவியும் பொருஞ்சுவியும் செய்யப்பட்டது”

“பிரமுகர்கள் பலருக்கு அவர் அழைப்பிதழ் அனுப்பியிருந்தார். அதில் பரிசுப்பொருட்கள் எவையும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது என்று கண்டிப்புடன் எழுதியிருந்தார். வாசலில் வரவேற்பாளர்களாக நின்றவர்களிடம் யாராவது பரிசுப்பொருட்களுடன் வந்தால் அவற்றை வாங்கி, அதில் அவர்களது பெயர்களைக் குறித்து வைத்துவிட்டு அவர்கள் திரும்பிவரும் போது அவற்றை உரியவர்களிடம் கொடுத்தனுப்புமாறு உத்தரவிட்டிருந்தார்”.

“சிறுத்தொண்டன் மிகவும் கண்டிப்பானவர். அதனால் விழாவுக்கு வந்திருந்தோர் பிள்ளைகளை வாழ்த்திச் சென்றனரே தவிரப் பரிசுப் பொருட்கள் எவையும் கொடுக்கவில்லை. அன்று விழாவுக்கு வந்தவர்களுக்கு நல்ல சுவை மிக்க பெறுமதியான உணவுப்பண்டங்கள் வழங்கப்பட்டன”.

“மல்லிகா பேரம்பலத்திற்குச் சொன்னாள்; “சிறுத்தொண்டன் ஜயா ஊரிலுள்ள அனைவருக்கும் அவரவரது தேவைகளை உணர்ந்து உதவிகள் செய்பவர். நோயாளிகள், ஏழைகள், கற்பதற்கு வசதியில்லாதவர்கள் எனப்

பலவகைப்படோருக்கும் அவர் தேவையானளவு உதவிகள் செய்கிறார். அன்பு மிகுதியால் யாராவது அவருக்குப் பரிசுப் பொருட்கள் கொடுக்க விரும்பினால் அதை ஏற்கத்தானே வேண்டும்”.

“வயிறு நிறைய உண்டவன் மேலும் சாப்பிட விரும்பமாட்டான். அதுபோல உலகில் உள்ள செல்வங்கள் அத்தனையையும் தனது முயற்சியால் தேடிவைத்திருக்கும் சிறுத்தொண்டன் ஜயாவுக்கு ஏன் பொருட்கள்?. அவரிடம் இல்லாததையா ஊரவர்கள் கொடுக்கப் போகிறார்கள்?. ஏழை எளியவர்களின் நிலையறிந்து அவர் உதவி செய்வார். உதவி கோரிச் செல்வார்களுக்கு உதவி செய்வார். கோயில்களில் பூசை நடைபெற்றுமுடியாத நிலை ஏற்பட்டால் பூசை செய்ய உதவி செய்வார். பாடசாலைகளில் அடிப்படை வசதிகள் இல்லாதிருந்தால் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பார்”.

“அவர் சொல்வார்; “தேவையுள்ளவனுக்குக் கட்டாயம் உதவி செய்தல் வேண்டும். இரப்பவனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். உள்ளவனுக்கும் தட்டுப்பாடேற்பட்டால் கொடுக்கவேண்டும். என்பார். அவர் யாரிடமாவது பொருள் கேட்டால் அவர்கள் கொடுப்பார்கள். ஆனால் அவர் கேட்கமாட்டார். கேட்கவேண்டிய தேவையும் இல்லை” என்றான் பேர்ம்பலம்.

“இதுபோலத்தான் சிவபெருமானின் தன்மையும். பேரின்பமயமான சிவபெருமான் எப்படி ஆன்மாக்களால் இன்பமடைய முடியும்?. தேவையான இன்பமெல்லாம் அவரிடம் இருக்கிறது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“சிவபெருமான் தன்னை வந்தடையும் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை வழங்கும் பேரின்ப வள்ளல். அவரது திருமேனி பேரின்பமயமானது. அவர், தான் எதையும் அனுபவிப்பதில்லை. அனுபவிப்பதற்காக எதையும் நாடுவதும் இல்லை”.

அத்துவிதமானதற்குக் காரணம்.

“சுவாமி, ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும் போது, ஆன்மாவும் சிவமும் ஒரு பொருள்லாமலும், இருபொருளாகாமலும் அத்துவித நிலையில் இருப்பதாக் கூறப்படுகிறது”. இதை விளக்குங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, தாடலை என்னும் சொல் தாள் - தலை என்னும் இரு சொற்கள் கலந்து நிற்பதால் அது ஒரு சொல் அன்று. தாடலை என்று பிரிவின்றி ஒரு சொல்லாகி நிற்பதால் அது இரு சொற்களுமல்ல. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும் போது ஆன்மாவும் சிவமும் ஒரு பொருள்லாமலும் இரு பொருள்லாமலும் அத்துவிதமாய் நிற்கும். அத்துவிதமென்பது இரு பொருட்கள் வேற்றக் கலந்து ஒரு பொருள் போல நிற்றல். ஆன்மாவும் சிவமும் வேற்றக்

கலந்து நிற்கும் நிலை பேரின்ப நிலை. பேரின்பக்கடலான சிவபெருமானின் பேரின்பக்கடலுட் கலந்தவர்கள் ஒன்றாகி விடுவார்கள். இது நதியும் கடலும் கலப்பதைப் போன்றது. கடலை அடையும் வரை நதியும் கடலும் வேறானவை. கடலை அடைந்ததும் கடலும் நதியும் ஒன்றாகிவிடும். அதன் பின் நதியையும் கடலையும் இருவேறுபட்ட பொருட்களாகக் காணமுடியாது. அத்துடன் நதியின் தன்மை முழுவதும் கெட்டு அது கடலாகிவிடும். இது போன்ற கலப்புத்தான் அத்துவிதக்கலப்பு”.

“இதுபோலப் பலவற்றைச் சொல்லலாம். வேலூர் அரசசபையில் ஒருநாள் ஒரு இளம் தம்பதியினர் ஓர் ஆண் மகவைக் கொண்டு வந்தனர். ஆண் சொன்னான்; “அரசே, இவன் எனது மகன். அவன் தனது மகனென்கிறாள். அதனால் எம் இருவருக்குமிடையில் இவன் யார் மகன் என்ற பிரச்சினை நாள்தோறும் எழுந்து எமது நிம்மதியைக் குலைக்கிறது. இதற்கொரு வழிசொல்லுங்கள்” என்றான்”.

“அரசனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் பிறந்த குழந்தை இருவருக்கும் சொந்தமானது. அதை ஒருவருக்குச் சொந்தமென்று எப்படித் தீர்ப்புக் கூறுவது. முன்பு அரசசபையொன்றில் ஒரு மகவுக்கு இரு தாய்மார் சொந்தம் கொண்டாடினர். அதனால் அரசன் அம்மகவை வெட்டி இரண்டு தாய்மார்க்கும் கொடுக்கச் சொன்னான். அம்மகவைப் பெறாதவள் அதற்கு உடன்பட்டாள். அதைப் பெற்றவள் தனக்கு அம்மகவு வேண்டாம், அது

உயிருடன் இருந்தாற்போதும்” என்றாள். அரசன் சுலபமாகத் தீர்ப்புக் கூறினான்”.

“ஆனால் இங்கோ யாருக்கு அந்த ஆண்குழந்தை பிறந்தது என்று எப்படிக்கூறுவது?” என்று ஆலோசித்தான் மன்னன். அவனுக்குப் புரியவில்லை”.

“அப்பொழுது முதலமந்திரி எழுந்து ஒரு விளக்குக் கொண்டுவரும்படி சொன்னார். விளக்குக் கொண்டுவந்ததும் சொன்னார்; “நீங்கள் இருவரும் இந்த விளக்கைப் பாருங்கள். விளக்கிலே வெளிச்சம் இருக்கிறது. கையை வைத்துப் பார்த்தால் அது சுடும். அதிலே வெப்பம் இருப்பதால் தான் சுடுகிறது. இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து இந்த விளக்கின் ஒளியையும், சூட்டையும் பிரித்துத் தாருங்கள். அப்பொழுது இந்தப் பிள்ளை யாருடையதென்று கூறுகிறேன்” என்றார்”.

“விளக்கில் உள்ள ஒளியையும், சூட்டையும் எப்படிப் பிரிக்க முடியும்?. அவை இரண்டும் வெவ்வேறானவையென்றாலும் அவை பிரிக்கப்பட முடியாத நிலையில் வேற்றக் கலந்துள்ளன. வேற்றக் கலந்தவையைப் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. அதுபோல ஆனும் பெண்ணும் சேர்வதால் உண்டாகும் குழந்தையை, அது யாருக்குப் பிறந்தது என்று பிரித்துக்கூறமுடியாது” என்றார் முதலமைச்சர்”.

“சபைக்கு வந்த பெண்ணும் ஆனும் செய்வதறியாது தடுமாறினர். அரசன் தமக்குத் தண்டனை தந்துவிடுவானே எனப் பயந்தனர். அதனால் அரசனது கால்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டனர்”.

“வேறுறக் கலப்பது அத்துவிதம். அதை ஏகமாய் நிற்பதென்றும் சொல்லாம். ஆன்மாவும் சிவமும் சேரமுடியாத இரு வெவ்வேறு பொருட்கள்ள. சிவம் ஆன்மாவுக்குள் திருவருளாய் இருக்கிறது. திருவருளின் துணையினால் ஆன்மாவும் சிவமும் கலந்து ஏகமாகிறது. இது பிரிக்கமுடியாத பிணைப்பு” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்”.

தாடலைபோற் சூடியவை தானிகழு வேற்றின்பக்

சுடலைநீ யேகமெனக் கொள்.

74

“தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொங்கள் சேர்ந்து தாடலையென்னும் ஒரு சொல்லானாலும், அது ஒரு சொல்லுமல்ல இரு சொல்லுமல்ல என்ற அத்துவித நிலையில் இருப்பது போல, சிவமும், ஆன்மாவும் சேர்ந்து கலந்த அந்தப் பேரின்பக் கலப்பும் அத்துவிதமானது என்று தெரிந்து கொள்வாயாக”.

ஒன்றுமல்ல கிரண்டுமல்ல

“**சுவாமி, கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரே பொருளாயின், அவை ஒன்றாக வேண்டியதில்லை. அவை இருபொருளாயின் பேரின்பமில்லை. ஆதலால் ஆன்மாவும் சிவமும் ஒரு பொருளுமல்ல; இருபொருளுமல்ல” என்று**

சித்தாந்திகள் கூறுகின்றனர். இதன் உண்மைப் பொருள் என்ன?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரு பொருளாக இருந்தால் அவை சேரவேண்டியதில்லை. அவை இரண்டும் வேறாக நின்றால் ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பயம் உண்டாகாது. ஆதலால் தான் பெரியவர்கள் ஆன்மாவும் சிவமும் ஒரு பொருளுமல்ல இருபொருளுமல்ல என்று கூறியுள்ளனர்”.

“ஆன்மாவும் கடவுளும் ஒன்றில்ல. ஆன்மா மலங்களுடன் இருப்பது. கடவுள் மலமில்லாதவர். ஆன்மாவால் கடவுள் செய்யும் திருவிளையாடலகளையோ, ஜந்தொழில்களையோ செய்யமுடியாது. ஆன்மா பற்றுக்களால் ஆனது. கடவுள் பற்றப்றவர். ஆன்மா சிற்றின்பங்களையே விரும்பும். கடவுள் பேரின்பழுதையவர். ஆன்மாக்கள் இன்பமெது துன்பமெது என்று பிரத்தறிய முடியாதவை. இப்படி எவ்வளவோ சொல்லலாம்”.

“ஆனால் கடவுள் ஆன்மாவை விட முற்றிலும் மாறுபட்டவர். விருப்பு வெறுப்பில்லாதவர். பேரின்பத்தைச் கொடுப்பவர். எல்லா ஆன்மாக்களுக்குமுள்ளே திருவருளாக வீற்றிருப்பவர். அண்டங்களைக் கடந்தவர். இப்படிக் கடவுளின் பெருமைகளைக் கூறிக்கொண்டே செல்லலாம்”.

“ஆன்மாக்களுக்கும் கடவுளுக்கும் பலவேறு விதமான வேறுபாடுகள் இருப்பதால் அவை ஒருபொருளல்ல. கடவுளின் கிருபையான திருவருள் ஆன்மாக்குள் இருக்கிறது. ஆனால் அது இருபொருளல்ல”.

“முத்தியடைந்த ஆன்மா சித்துடன் வேற்றக் கலந்திருக்கும் போது அது ஒரு பொருளாகக் கருதப்பட்டாலும் அது ஒரு பொருள்ள. அதுபோல இரண்டும் பிரிக்க முடியாது சேர்ந்திருந்தாலும் அது இருபொருளுமல்ல. அத்துடன் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரு பொருளாயின் அவை ஒன்றாக வேண்டியதில்லை. அதுபோல அவை இருபொருட்களாயின் ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆதலால் ஆன்மாவும் சிவமும் ஒருபொருளுமல்ல, இருபொருளுமல்ல”.

“கடல் நீர் குரிய ஒளியால் ஆவியாகிக் குளிர்ந்து மழையாகப் பெய்கிறது. இந்த மழை கடலிலும் பெய்யும், நாடு முழுவதிலும் பெய்யும். நாட்டிலுள்ள குளம், குட்டை, கிணறு, நதிகள் ஆகியவற்றில் உள்ள நீர் கடல் நீர் ஆவியாகிப் பெய்த மழை நீராகும். அவ்வாறாயின் கடல் நீர் தானே குளம், குட்டை, கிணறு, நதிகளில் உள்ளது. அப்படியாயின் அது ஒரு பொருளில்லையே. அதுபோல இருபொருளா...? அப்படியில்லை. கடல் நீர் உவரானது. குளம், குட்டை, கிணறு, நதிகளில் உள்ள நீர் உவரற்றது. எனவே அவ்விரு நீரும் இரண்டாக இருந்தல் வேண்டும். நீரை இரண்டாகப் பார்க்கமுடியாது. கடல் நீர் தார இருந்து பார்க்கும் போது கருநீல நிறமாகத் தோன்றும். அருகில் இருந்து பார்த்தால் நிறமற்றதாகத் தெரியும்”.

“கடல்நீரைத் தூரத்தில் இருந்து பார்த்துவிட்டு அதை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்து வந்து பார்த்தால் இரண்டும் இரண்டு விதமாகத் தெரியும். இரண்டையும் அருகில் இருந்து பார்த்தால் ஒன்றாகத் தெரியும். அது போலச் சிவத்தோடு

கலந்த ஆன்மா ஒன்று இல்லாமலும், இரண்டும் அல்லாமலும் இருக்கும்”.

“குடியானவனின் குழந்தை ஆனும் பெண்ணும் கலந்தது. அதனால் அது ஒன்றால்ல. ஆனும் பெண்ணும் கலந்தாலும் கானும் போது அது ஆணாக இருந்தாலும் இரண்டின் சேர்க்கையால் உண்டானதால் அது இரண்டாகாது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஓன்றாலு மொன்றா திரண்டாவவு மோசையூ

தென்றாவொன் றன்றிரண்டு மில்.

75

“கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரு பொருளாக இருந்தால் முத்தியின் போது அவை சேரவேண்டியதில்லை. அவை வேறு வேறாக இருந்தால் ஆன்மா பேரின்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது. எனவே ஆன்மாவும், சிவமும் ஒருபொருளுமல்ல, இருபொருளுமல்ல”.

பிறக்காதவர்கள்.

“சுவாமி, இனிப் பிறவியெடாதவர் யார்யாரென்று கூறுங்கள்” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, பரமுத்தியடைந்தோரும், அப்பரமுத்தியடைவதற்கு முன் ஏற்படும் சமாதி நிலையை அடைந்தோரும், மௌனச் சமாதி நிலையை அடையாமல்

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற ஞான நிலையை அடைந்தவர்களும் பிறவியெடுக்க மாட்டார்கள்”.

“பரமுத்தியடைந்தோர் திருவருளின் துணையால் சிவஞானப்பேற்றை அடைந்துவிடுவார்கள். சிவஞானப்பேறு தன்னறிவைக் கெடுத்துவிடும். அதனால் அவர்கள் பேரின்பத்தைப் பெறுவார்கள். பேரின்பத்தைப் பெற்றவர்கள் கர்மத்திலிருந்து விடுதலைபெற்றுவிடுவார்கள். அதனால் அவர்கள் சிவத்துடன் ஜக்கியமாகிக் கர்மங்கள் செய்யாத நிலையை அடைவார்கள். இவர்கள் ஆன்மஞானம் பெறுவதால் மனந்தெளிந்து, உடலை வென்று, இந்திரியங்களைத் துறந்து, திருவருளை விட்டுச் சிவமாகிப் பேரின்பத்தை அடைவதால் இவர்களுக்குப் பிறப்புக்கள் இல்லை”.

“பரமுத்தியைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய சமாதி நிலையடைந்தவர்கள், திருவருளின் துணையோடு சிவத்துடன் சங்கமமாவதற்காகக் காத்திருப்பார்கள். இவர்களது ஆன்மா உடலை விட்டு நல்ல நேரத்தில் பிரிந்து சென்று சிவத்துடன் கலக்கக் காத்திருக்கும். சமாதி நிலையில் இருக்கும் ஆன்மா சிவசிந்தனையுடன் இருக்கும். உரிய நேரம் வந்ததும் சிவபெருமான் நேரில் வந்து அழைத்துச் செல்வார். திருஞானசம்பந்தரைத் திருமணம் முடித்த பின்பு அங்கு எழுந்த சோதியில் கலக்கும்படி சிவபெருமான் கூறினார். அதுபோலவே பரமுத்தியடைய முன்பு பக்குவப்பட்ட ஆன்மா சிவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும். காதலித்த ஒரு பெண் பெரும் பிரச்சினைகளுக்குப் பின் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் திருமணம் நடைபெறும் நாளை என்னித் தனது காதலனின் நினைவாக இன்புற்றிருப்பது போலப் பரமுத்தியில் இருக்கும்

ஆன்மா மிகவும் இன்பத்தோடு சிவநினைவுடன் சமாதி நிலையில் இருக்கும். அவ்வேளையில் உலகில் நடைபெறும் விடயங்கள் எதுவும் அதற்குத் தெரியாது. சமாதிநிலையிலுள்ள ஆன்மா எதையும் பார்க்காது, எதையும் கேட்காது, எதையும் தீண்டாது, எதையும் அருந்தாது இருக்கும். வாழ்க்கை சம்பந்தமான செயல்கள் யாவும் சர்ரத்தால், சர்ரத்தில் நடைபெறுவன. ஆன்மாவுக்குச் செயலில்லை என்று தெரிந்து சமாதிநிலையில் உள்ளவனுக்கு நான் கார்த்தா என்ற எண்ணம் வராது. ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும், பிராண்னும் தன்நிலை இழந்து சிவயோக நிலைக்குச் செல்லத் தயாராகிவிடும். இதனால் பற்று, பாசம், உணர்வு யாவும் அடங்கிவிடும்”.

“அடுத்து இடையறாத மௌனசமாதி
நிலையடையமால் ஞான நிலை அடைந்தவர்கள் கேட்டல்,
சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற நிலைக்காட்படுவேர். கேட்டல்
என்பது சிவனது பெருமைகளை மௌனமாக இருந்து கேட்டுக்
கொண்டிருத்தல். தேவார திருவாசகங்கள் ஒதும் போதும்
வேதங்களை ஒதும் போதும் கேட்டல், கேட்டவற்றைக் கேளாத
நேரங்களில் சிந்தித்துக் கொண்டிருத்தல். சிந்தித்தல்
தெளிவடைதல் போன்றவற்றை இவர்கள் செய்வார்கள்.
பார்வைகளைல்லாம் அவர்களுக்குச் சிவமாகத் தெரியும்.
சிவத்தைப் பற்றியே பேசுவார்கள். பிறர் எதைப் பேசினாலும்
அது சிவனது பெருமைகளாகவும், தேவார
திருவாசகங்களாகவுமே அவர்களுக்குக் கேட்கும்.
பார்க்குமிடமெல்லாம், பார்க்கும் பொருளைல்லாம், பார்க்கும்
உயிர்களைல்லாம் இவர்களுக்குச் சிவமாகவே தெண்படும்.

இவர்கள் பற்றைத் துறந்து சித்தசத்திக்காக வெறும் காயத்தாலும், மனதாலும், புத்தியினாலும், இந்திரியங்களாலுமே கர்மம் செய்வார்கள். அகங்காரமும் சுயநலமும் இவர்களது ஆன்மாவிலிருந்து அடிபட்டுப் போய்விடும். அப்பொழுது உடலும் மனமும் வெறுமைனே இயங்கும். இந்நிலையில் மௌனத்திலிருந்து உதிக்கும் சாந்தியை இவர்கள் அடைவார்கள்”.

“எனது குரு நிஷ்டையில் இல்லாதவேளைகளில் பஜனை செய்யுமிடங்களில் இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். சிவனைப் பற்றிச் சொல்லுவார். வேறு சிந்தனைகள் எதுவும் அவரிடம் இராது”

“பரமுத்தியை அடைந்தோருக்கும், அப்பரமுத்தியைப் பெறுவதற்காகச் சமாதி நிலையில் இருப்பவர்களுக்கும், இடையறாத சமாதி நிலையை அடையாமல் ஞான நிலையை அடைந்தவர்களுக்கும் ஆணவும் இல்லை. அதனால் அவர்கள் பிறவாத நிலையை அடைவார்கள்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

உற்றாரும் பெற்றாரு மோவா குரையொழியப்

பற்றாரு மற்றார் பவம்.

76

“பேரின்பமயமான முத்தி நிலையை அடைந்தவர்களுக்கும், முத்தி நிலையைப் பெறுதற்காச் சமாதி நிலையை அடைந்தவர்களுக்கும், இடையறாத சமாதி

நிலையடையாது கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் ஞான நிலையை அடைந்தவர்களுக்கும் பிறவிகள் இல்லை”.

சமாதி நிலையின் தன்மை.

“சுவாமி, சமாதி நிலையை அடைந்தவர்களது நிலையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, சமாதிநிலை அடைந்தவர்கள் பேய்பிடித்தவர்களைப் போலவே காணப்படுவார்கள். பேயால் ஒருவன் பீடிக்கப்பட்டால் அவனுக்குத் தன்னிறிவு இராது. அவனது செயல்களும் தன்னிறிவுடையதாக இருக்காது. அவனுடைய அறிவும் செயலும் பேயினுடைய அறிவாகவும் செயலாகவுமே இருக்கும். பேய் எதைச் சொல்கிறதோ அதையே அவன் செய்வான்”.

“சில நாட்களுக்கு முன்பு மாதவி என்ற பெண் தனியாக நண்பகல் நேரம் குளக்கரை வழியாகத் தனது கணவன் பணிசெய்யும் கமத்திற்கு உணவுடன் சென்றாள். குளக்கரையில் நிற்கும் புளியமரத்தில் ஒரு பேய் ஆதிகாலம் தொடக்கம் வாழ்வதாக ஒரு செய்தி உலவிவந்தது. அந்தப் பெண் தினமும் அப்பாதையாற் செல்வதால் அவள் அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. அன்று அவள் செல்லும் போது புளிய மரத்தில் இருந்த பேய் அவள் கொண்டு

சென்ற உணவில் மோகப்பட்டுச் சென்று அவளைப் பிடித்துவிட்டது”.

“அதன் பின் அவள் மாறுபாடாக நடக்கத்தொடங்கினாள். குழந்தையாள், அழுவாள், கூக்குரலிடுவாள், கண்டபடி ஒடித்திரிவாள், சமைக்கும் போது உணவில் கற்களைப் போடுவாள்”.

“இதனால் கவலையடைந்த அவளது கணவன், அவளை என்னிடம் அழைத்து வந்தான். அவள் வரும் போது அலறியபடி வேகமாக ஒடிவந்தாள். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். நான் இந்தப் பெண்ணை விட்டுப்போகமாட்டேன். இந்தப் பெண் நல்லவள். இவரோடு இருப்பது எனக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகிறது. இவளைவிட்டு நான் ஒருபோதும் பிரியமாட்டேன். பிரிக்க நினைப்பவர்களையும் சேர்த்துப் பிடிப்பேன்” என்றாள். அவளது அறிவையும் செயலையும் பேய் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தது. அந்தப் பேய் அவளுடன் கலந்துவிட்டது”.

“இதுபோலத்தான் சிவத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டுச் சிவஞானம் பெற்றவர்கள் தன்னநிவும், தன் செயலும் இழந்து சிவமயமாகிவிடுவதால் அவர்களது செயல்கள் யாவும் வித்தியாசமாக இருக்கும். மகிழ்வுடன் சிரிப்பார்கள், தமக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள்”.

“குரியன் உதிக்கும்போது இருள் முழுமையாக விலகிக்கொள்ளும். திருவருள் ஆன்மாவை முழுமையாக ஆக்கிரமிக்கும் போது மலங்கள் யாவும் அழிந்து ஆன்மா சிவமயமாகி விடுகிறது. குரிய பிரகாசம் பொருட்களை

உள்ளபடியே காட்டுவது போலத் திருவருள் சிவஞானத்தை நேராகக் காட்டும். திருவருளில் புத்தியை வைப்பவர்கள், அதுவே தாமாக இருப்பவர்கள், அதிலேயே உறுதியாக இருப்பார்கள். அதையே புகலிடமாக்குவார்கள். அப்படியானவர்கள் சிவஞான மயமாகி விடுவதால் பிறப்பெடுப்பதில்லை”

“சூரியனின் கதிர்கள் படும் இடமெல்லாம் ஒளியமமாகவிடும். அது போலச் சிவஞானத்தை அடைவன் தான் பார்க்குமிடமெங்கும் சிவத்தையே காண்பான். அதனால் அவன் சிவமயமாகவிடுவான். அதனால் அவன் சமாதி நிலையடைந்து சிவசொருபமாகி, சிவன் செயலும் உடையவனாக இருப்பான்”.

“ஆன்மா சிவனோடு லலித்திருந்தால் பிறப்பு, இறப்புக்கேதுவான உலகை அது அறிய வாய்ப்பில்லை. அதனால் பொருட்களைப் பற்றிய கவலை இல்லாது போய்விடும். யாராவது மதிக்க வேண்டும், புகழுவேண்டும் என்று நினைப்பவன் தான் நோயுள்ளபோதும் நோயில்லாதவனாக நடிப்பான். தர்மம் செய்யாத போதும் தர்மம் செய்பவனாகக் காட்டிக்கொள்வான். இப்படியான பாசாங்குகள் சுத்தமான ஆன்மாக்களுக்கில்லை. அதனால் அவை விகாரப்படுவதுமில்லை. கூடுதல், குறைதல், மாறுதல் என்பவை அடைவதும் இல்லை. அதனால் அவர்கள் பேய் பிடித்தவர்களைப் போல இருப்பார்கள். மதிப்பையும் மரியாதையையும் கொரவத்தையும் பெறவிரும்புவோ தான் வழியில்லாத போதும் அவற்றைச் சிரமப்பட்டுக் காப்பாற்றுவர். முழுமையான இன்பத்தை சிவனோடு சேர்ந்தனுபவிக்கும்

சமாதிநிலையடைந்தவர்களுக்கு ஏன் மதிப்பு? ஏன்
கெளரவும்?இவற்றால் அவர்கள் எதைப் பெறப்போகிறார்கள்?”
என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

பேரியான்றுந் தன்னை பிறக்கு மளவுமே
நீயான்றுந் செய்யாம ஸீல்.

77

“பேய் பிடித்தவனுடைய தன்மையைப்
பெறும்வரையும் நீ ஒன்றும் செய்யாது அசைவற்று நிற்பாயாக”.
(திருவருள் உன்னை ஆட்கொள்ளும் வரை செயலின்றி இரு.
திருவருள் உன்னை ஆட்கொண்டால் பேய் பிடித்தவனுக்கு நீ
சமமாவாய்).

நீங்கும் முறைகள்.

“சுவாமி, மனிதப் பிறவி எடுத்ததிலிருந்து
ஆன்மாக்கள் செய்யும் புண்ணியங்கள் யாவும் முத்தியடையும்
ஆன்மாவுடன் சென்று பலன்கொடுக்குமா....?” என்று கேட்டார்
பண்டிதர் நடராஜா.

“தெரியாத ஊரை அடையும் வரை தான்
வழித்துணைவேண்டும். அடைந்த பின் வழித்துணை எதற்கு?.
அது போல முத்தியடையும் வரை தான் ஆன்மாக்களுக்குப்
புண்ணியங்கள் தேவை. முத்தியடைந்த பின்பு புண்ணியங்களை
அதற்கு ஏன்? சிவத்துடன் கலக்கத்தான் புண்ணியங்கள் உதவி

செய்யும். கலந்த பின் எல்லாம் நீங்கிச் சிவத்தோடு ஒன்றிவிடும்”.

“ஓரு சுவாமியார் தனது சீடர்களுடன் இமயமலையில் இருக்கும் தனது குருவைச் சந்திப்பதற்காகச் சென்றார். நீண்டதூரம் அவர்கள் பயணஞ்செய்யவேண்டி இருந்ததால் அவர்கள் உணவுப் பொருட்களையும் உடைகளையும் மூட்டையாகக் கட்டித் தலையில் சுமந்து சென்றனர்”.

“நீண்ட தூரம் சனநடமாட்டமில்லாத இடங்களினுடாகச் செல்வதால் ஒவ்வொருவரும் தாம் கொண்டுவரும் பொருட்களை மிகவும் கவனமாக வைத்திருக்குமாறு சுவாமியார் கூறுவார். அவர்களும் அதைக் கேட்டுத் தாம் கொண்டுசெல்லும் பொருட்களை மிகவும் அவதானமாக வைத்திருந்தனர்”.

“ஓரு நாள் காட்டு வழியாகச் செல்லும் போது இருட்டிவிட்டது. அதனால் அவர்கள் காட்டில் வெளிச்சம் தென்பட்ட ஒரு குடிசைக்குச் சென்றனர். அக்குடிசையில் இருந்தவன் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து அவர்கள் தங்குவதற்கு இடமும் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்; “சுவாமி, இந்தக் காட்டோரத்தில் ஒரு கிராமம் உள்ளது. அவர்கள் திருடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். இவ்வழியால் சிவனையார்கள் தான் செல்வார்கள். அவர்களிடம் உள்ள பொருட்களையும் திருடிவிடுவார்கள். அதனால் உங்கள் பொருட்களை மிகவும் அவதானமாகப் வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

நான் விழித்திருக்கிறேன். நீங்கள் நித்திரை செய்யுங்கள்” என்றான்”.

“அவர்கள் அவன் கூறியதை நம்பாது அவனும் திருடனாக இருப்பானென் நினைத்துத் தமது பொருட்களை முட்டையாகக் கட்டித் தலையணி போலத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு படுத்தனர். தலையணையாக இருக்கும் பொருட்களைத் திருடாகள் எடுத்தால் தமக்குத் தெரிந்துவிடும் என நம்பினார்”.

“மறுநாட்காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது தலையணையாக இருந்த பொருட்கள் கட்டிய முட்டைகள் அவர்கள் படுத்திருந்த இடத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில் இருந்தன”.

“உறங்குபவன் தனது பொருட்கள் செல்லுமிடம் அறியாமல் தூங்குவது போல முத்தியடைந்தவர்களது சரிகை, கிரியை, யோகப் பயன்கள் யாவும் அவர்களை அறியாமலே விலகிவிடும்”.

“சவாமியார் சீடர்களுடன் பொருட்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்தார். குரு இருக்குமிடத்தை அடைந்தார். குருவைக் கண்டதும் பரவசமாகி அவ்விடத்தைவிட்டுப் பித்துப் பிடித்தவனைப் போல எழுந்து ஓடிச்சென்று குருவின் பாதங்களைப் பணிந்தார். குருவைக் காணும் வரை பொருட்கள் தேவைப்பட்டதால் அவற்றை அவதானமாக வைத்திருந்தார். குருவைக் கண்டதும் பொருட்களின் தேவை இல்லாமற் போய்விட்டது. அத்துடன் அந்த நினைவும்

இல்லாமற்போய்விட்டது. அதன் பின் குரு சந்திதானத்தில் அவருக்கு வேண்டியவெல்லாம் கிடைக்கும்”.

“அது போன்றது தான் சமய அனுட்டானங்களும். சிவனை அடையவே சமய அனுட்டானங்கள் தேவை. சிவனை அடைந்துவிட்டால் சிவத்துள் யாவும் அடங்கிவிடும்”.

“நதியைக் கடக்குமட்டுமே தோனி உதவுகிறது. நதியைக் கடந்த பின்பு தோனியைத் தேவையென்று நினைப்பவர் யாருமில்லை. வாழ்க்கை என்ற நதியைத் திருவருள் என்ற தோனியின் மூலம் கடந்த பின் திருவருள் எப்படித் தேவையில்லாது போகிறதோ, அதுபோல சிவத்தை அடைந்த பின்பு சிவத்தை அடையக்காரணமாக இருந்த சரியை, கிரியை, யோகங்களால் பயன் எதுவும் உண்டாகாது. அதனால் அவை ஆன்மாக்களுக்குத் தெரியாமலேயே விலகிவிடுகின்றன” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஓண்பொருட்க ஞுற்றார்க் குறுபயனே யல்லாது

கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்.

78

“மெய்ப்பொருளான சிவஞானத்தை
அடைந்தவர்களுக்குப் பயன் பேரின்பத்தை
அனுபவிப்பதேயாகும். உறங்குபவனின் கைகளில் இருக்கும்
பொருட்கள் அவனையறியாது விலகுவது போல அவர்கள்
செய்த சமயாசாரங்கள் அனைத்தும் தாமாகவே
அவர்களிடமிருந்து விலகிவிடும்”.

சொல்லத்தக்கதல்ல.

“சுவாமி, முத்தியின்பம் என்பது சிவமும் ஆன்மாவும் வேற்றுக் கலந்து காண்பவன், காட்சி, காட்சிப் பொருள் என்ற மூவகைப்பட்ட தன்மையும் தோன்றாது ஒன்றாய் நிற்கும் பேரின்பம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பேரின்பம் எப்படியானது” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, இறைவனும் ஆன்மாவும் பிரிவின்றிச் சேர்ந்திருக்கும் கலப்பினால் காண்பவன், காட்சி, காட்சிப் பொருள் என்னும் மூவகைப்பட்ட தன்மையும் வேறாகத் தோன்றாமல் ஒன்றுபட்டுவிடும். அதனால் உண்டாகும் பேரின்பத்தின் இயல்பை அனுபவித்து அறியவேண்டுமே தவிரச் சொல்லால் சொல்ல முடியாது”.

“அத்தகைய பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும் ஆன்மா சிவத்தைவிட்டு ஒருபோதும் பிரியாது. அத்துடன் அது சிவமயமாகிவிட்டதால் எதையும் நினைக்காது, யாருக்கும் சொல்லாது அனுபவிக்கும். முத்தியின்பத்தை அனுபவிக்காத ஆன்மாக்கள் எப்படி அதைப் பற்றிக் கூறுமுடியும். ஒவ்வொருவரும் அந்தப் பேரின்பத்தைப் பற்றி ஏதேதோ சொல்கிறோம். ஆனால் அதை அனுபவித்து அறியாததால் அதைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாது”.

“வேலூரில் இருந்து முன்னாறு மைக்காருக்கப்பால் இருந்த கொல்லன் கலட்டி என்ற ஊரில் வெளியூரில் இருந்து ஒரு சுவாமியார் வந்திருந்து மக்களுக்கு ஆசி வழங்குகிறார்;

எதிர் காலத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்; புதையல் எடுத்துக் கொடுக்கிறார்; அவர் கைகளை நீட்டினால் பொன்னும் மணியும் கொட்டுகின்றன” என்று எமது கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் பேசிக்கொள்வார்கள்”.

“ஒரு நாள் பூசை முடிந்த பின் மாதவன் சொன்னான்; “சுவாமி, கொல்லன் கலட்டியில் ஒரு சுவாமியார் வந்திருந்து மக்களுக்குத் தேவையானவற்றையெல்லாம் கொடுக்கிறாராம்”.

“பேரம்பலம் சொன்னான்; “அவர் வேறு ஊரில் இருந்து வரவில்லையாம். வானத்திலிருந்து இறங்கியவராம்”.

“தனபாலசிங்கம் என்னொருவன் சொன்னான்; “அவருக்குத் தொண்ணாறு வயதாம். எனினும் இளமையுடன் இருக்கிறாராம். வேண்டியன் யாவும் கொடுக்கிறாராம்”.

“சிறுத்தொண்டன் சொன்னார்; “சுவாமி, கொல்லன் கலட்டிச் சுவாமியார் உண்மையான சுவாமியார் இல்லையாம். மக்களின் சொத்தை இரண்டு மடங்காக்கித் தருவதாகக் கூறி அபகரிக்கிறாராம். அவ்வுரில் வாழ்ந்த ஒரு குடியானவன் பத்து பொற்காசுகளைக் கொடுக்க அவர் ஆயிரம் பொற்காசாக்கிக் கொடுத்தாராம். அதைப் பார்த்த தனவந்தன் ஒருவன் தன்னிடமுள்ள தங்கம் முழுவதையும் இரட்டிப்பாக்கித் தருமாறு கொடுக்க அந்தச் சுவாமியார் அவன் கொடுத்த தங்கத்துடன் தலைமறைவாகிவிட்டாராம்”.

“இப்படிப் பல கதைகள் உலாவின. நான் தலையாத்திரை சென்ற போது கொல்லன் கலட்டிக்குச் சென்றேன். நான் அவ்வூர் மக்களிடம் அது பற்றிக் கேட்ட போது அவர்கள்

ஆச்சரியப்பட்டனர். அப்படி எதுவும் தங்களுக்கில் நடக்கவில்லை என்றனர்”.

“இது போலத்தான் முத்தியின்பத்தை அனுபவிக்காதவர்கள் தமது அனுமானத்தாலும், பழைய நூல்களில் உள்ள தகவல்களைக் கொண்டும் ஏதோவெல்லாம் சொல்வார்கள். ஆனால் முத்தியின்பத்தை அனுபவித்த யாராவது அது பற்றிச் சொன்னால் தான் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் சிவமாகி, காண்பவன், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்பன ஒன்றாகிவிடுவதால் அவர்களைக் காண்பது சிவத்தைக் காண்பதை ஒக்கும்”.

“மனதில் தோன்றுபவை தான் வார்த்தைகளாக வருகிறது. கனவாக மனதில் வருகிறது. நாம் எதைச் செய்கிறோமோ அது தான் சிறந்தது. நாம் எதைச் சொல்கிறோமோ அது தான் நடப்பது என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். மேலோன் எதைச் சொல்கிறானோ அதை வேதவாக்காகக் கீழோர் கொள்வார். மேலோர் தாம் சொல்வ து தான் நடக்குமென்று நினைத்தால் அவர்களை அகந்தை பற்றிக்கொள்ளும். அதன் பின் அவர்களின் வார்த்தைகளில் மெய்மை இராது”.

“இதிகாச புராணங்கள் மக்களை நல்வழிப்படுத்தச் சொர்க்கம் நரகம் என்ற இரண்டையும் மிகைபடக் கூறுகின்றன. அது போல என்னால் கூறமுடியாது”. என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்”.

முன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகழுயங்கித்

“எல்லா இன்பங்களிலும் மேலானதான பேரின்பம் என்று சொல்லப்படுகின்ற முத்தியின்பமானது அன்பால் உண்டாவது. சிவபெருமானில் பேரன்பு வைத்தால் அது உடனே நிறைவேறும். அதனால் முத்தியின்பம் அன்பையே நிலைக்களமாகக் கொண்டது”.

பேரன்பால் அடையப்பெறுவது

“சுவாமி, முத்தி நிலையாகிய பேரின்பநிலையை, எடுத்த இம்மாணிடப் பிறவியிலேயே அடையவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“இறைவன் அன்பே வடிவானவன். அதனால் தான் திருமந்திரம் “அன்பே சிவம்” என்று கூறுகிறது. இந்து சமய மூலநூல்களைல்லாம் அன்பு தான் இறைவன் என்கின்றன. உபநிடதங்களை எடுத்து நோக்கினாலும் அன்பைப் பற்றியே கூறுகின்றன. ஓர் உயிர் இன்னோர் உயிரின் மீது வைக்கும் அன்பு இறைவனைச் சென்றடையும் என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. ஒருவன் பெற்றோர் மீது வைக்கும் அன்பு ‘பாசம்’ எனப்படுகிறது. அவன் தன் மனைவி மீது வைக்கும் அன்பு ‘காதல்’ எனப்படுகிறது. அவன் இறைவன் மீது வைக்கும் அன்பு ‘பக்தி’ எனப்படுகிறது. ஆன்மாக்கள் மீது இறைவன் வைக்கும் அன்பு ‘திருவருள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது”.

“பொருட்களின் மீது வைக்கும் அன்பு தான் வைப்பவர்களை அதன் பால் ஈர்த்து அதை அடைய வைக்கிறது. மனிதனுக்கு மட்டும் தான் பகுத்தறிவை இறைவன் கொடுத்துள்ளார். பணத்தாளைக் காணும் ஒரு மாடு அதை உண்டுவிடும். அதற்கு அது பணம், அதை எடுத்துத் தனக்கு விதம் விதமான தீங்பண்டங்களை வாங்கி உண்ணலாம் என்று தெரியாது. ஆனால் அதற்கு அன்பு வைக்கத் தெரியும். அதனால் அது தன்னை வளர்ப்பவன் மீது அன்பு வைக்கிறது. இறைவன் மீது அன்பு வைத்தால் தான் முத்தியடையலாம் என்று அதற்குத் தெரியாது”.

“மனிதர்களுக்கு அது தெரியும். மனிதர்களுக்குத் திருவருள் கைக்கூடினால் நடப்பவையெல்லாம் இன்பமானவைகளாகவே நடக்கும். இதை மனிதர்கள் பகுத்தறிவின் மூலம் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்”.

“மனிதப் பிறவி எடுத்தது முத்தியின்பம் பெறுவதற்காகத் தான் என்ற எண்ணம் ஒவ்வொருவருக்கும் உருவாகுதல் வேண்டும். அந்தப் பேரின்பத்தை அடைவதற்கு அவர்கள் முயற்சிகள் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. திருவருள் தானாக ஒவ்வொருவரையும் தேடிவரும். அதை உணர்ந்து சிவன் மீது அன்பு வைத்தால் பேரின்பமான முத்தி கைக்கடும். அதுவும் உடனே கைக்கடும். அன்பே சிவம் என்பதால் அது உடன் கைக்கடுவது வியப்புக்குரியதல்ல”.

“முத்தியின்பத்தைப் பெறுதல் அரிதானதல்ல. பெறுதற்கரிய மாணிடப் பிறவி ஈஸ்வரனை அடைவதற்காக ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனால் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டது.

பற்பல பிறவிகள் எடுத்துத் துன்புறும் ஆன்மாக்கள் மனிதப் பிறவியடைந்து தம் பகுத்தறிவின் மூலம் மெய்யறிவு பெற்றுச் சிவன் மீது அன்பு வைத்து அதை அடையலாம். ஆனால் அது தான் மனிதப் பிறவி எடுத்ததன் நோக்கமென்று பலர் அறிந்து கொள்வதில்லை. இலட்சியம் தான் எதையும் செய்யவைக்கும். மனிதன் இறைவனை அடைவதை இலட்சியமாகக் கொள்ளல் வேண்டும்”.

“ஒரு பெண் ஓர் ஆண் மீது அன்பு வைத்தாள். அவனும் அவளின் மீது அன்பு வைத்தான். அது மாசில்லாத அன்பு ஆகையால் தீவிரமானது. ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்தால் உயிர்வாழ்வதில்லை என்ற நிலை இருவருக்குமிடையில் உண்டானது. தற்செயலாக நடந்த விபத்தொன்றில் அந்தப் பெண் தன் இரு கண்களையும் இழந்தாள். அழகிய அவளது முகம் விகாரமடைந்தது”.

“அவனும், பெற்றோரும், உறவினர்களும், நண்பர்களும் அவளை மறந்துவிடும்படி அவனை வற்புறுத்தினர். அவன் சொன்னான்; “நான் கொண்ட அன்பு தூய்மையானது. அவளின் அங்கங்களைக் கடந்தது. அவளின் மென்மையான இதயத்தில் ஊறிய அன்பைத்தான் நான் விரும்பினேன்” என்று சொல்லி அவளையே திருமணஞ்சு செய்தான்”.

“உலகில் உள்ள பொருட்களில் உள்ள ஆசையைவிட்டவர்களுக்குத்தான் உண்மையான அன்பு உண்டாகும். அவர்கள் தான் அந்த அன்பின் மூலம் பேரின்பமடைவார்கள். இத்தகைய ஓர் அன்பை ஆன்மா சிவன்

மீது வைக்குமானால் எடுத்த மனிதப் பிறவியிலேயே முத்தியின்பத்தை அடையும்”.

“உயிர் வாழ்வது வேறு. வாழ்க்கையை மேல் நிலைப்படுத்துவது வேறு. இரும்பை நெருப்பிலிட்டு உருக்கிப் பல பொருட்கள் செய்யப்படுகின்றன. அதுபோல வாழ்வு என்ற நெருப்பில் அன்பை உருக்கி இறையருளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் மேலான இன்பத்தைப் பெறலாம். அன்பு எங்கு ஒங்குகின்றதோ அங்கு பேரின்பம் தொன்றுகிறது. கடவுளே அன்பின் வடிவம் தானே” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கிள்பி லினிதென்ற லின்புண்டே லின்றுக்கூடா

மன்பு நிலையே யது.

80

“எல்லா இன்பங்களிலும் மேலானதான பேரின்பம் என்று சொல்லப்படுகின்ற முத்தியின்பமானது அன்பால் உண்டாவது. சிவபெருமானில் பேரன்பு வைத்தால் அது உடனே கைக்கடும். அது அன்பையே நிலைக்களமாகக் கொண்டது”.

ஓன்பதாம் அதிகாரம்
ஜந்தெழுத்தருணிலை

ஜந்தெழுத்தில் அடங்கியன.

“சுவாமி, ஜந்தெழுத்தின் பெருமையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, இந்து தத்தவநூல்களைல்லாம் சிவமந்திரமான நமசிவாய என்ற ஜந்தெழுத்தின் பெருமையைப் பற்றியே விதந்து கூறுகின்றன”

“வேதங்களும் சிவாகமங்களும் மற்றும் புராண இதிகாச நூல்களும் ஜந்தெழுத்தின் மகிழமையைப் பற்றி விரிவாகக்கூறுகின்றன. நாயன்மார்கள் தமது பாகரங்களில் ஜந்தெழுத்தின் மகிழமையை மிகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளனர். எந்த விதமான சிந்தனையுமின்றி ஜந்தெழுத்தை ஒதிவந்தால் திருவருள் ஒதுபவர்களை நாடிவந்து அவர்களை முத்தியின்பத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். இதை நாம்; “வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது நாதன் நாம் நமசிவாயவே” என்ற தேவார அடியின் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்”.

“ஓங்காரமும் சிவமூலமந்திரமே. ‘ஓங்காரம்’ ஜந்தெழுத்துள் அடியவர்க்குச் சிவசிந்தனையை ஊட்டி அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்றது”.

“ஆகமங்கள் பதி, பச, பாசம் என்ற முப்பொருட்களைப் பற்றிய உண்மையைக் கூறும் நூல்களாகும். “ஆ” என்றால் பாசம், “க” என்றால் பச, “ம” என்றால் பதி என்பது பொருள். வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் சிவபெருமான் அருளினார். புராணங்கள் சிவனைப் பற்றியும், ஜந்தெழுத்தைப் பற்றியும், சிவனை வணங்கும்

சிவனடியார்களைப் பற்றியும், அவர்களால் ஒத்தப்படும் ஜந்தெழுத்தைப் பற்றியும் விபரமாகக்கணுகின்றன”.

“பொதுவாக இந்து தத்துவ நால்கள் யாவும் வடமொழியிலேயே இயற்றப்பட்டன. இவற்றிற்கு உரை எழுதியோர் தாம் உணர்ந்தவற்றையே உரைகளாக எழுதினர். அதனால் உரைகளில் தவறும் மாறுபாடுகளும் உள்ளன”.

“நாதனது நாமம் ‘நமசிவாய’ என்பது ரிஷிகளினதும் நாயன்மார்களினதும் ஏகோபித்த கருத்து. திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் இட்டபோதும், கல்லோடு கட்டிக் கடலிலே போட்ட போதும் அவர் ‘நமசிவாய’ என்ற சிவமந்திரமான ஜந்தெழுத்தைத்தான் ஒதினார். அதன் பெருமையைத் தேவாரமாகப் பாடனார். ஜந்தெழுத்தின் மகிமையால் நீற்றறை குளிர்ந்த அறையாக மாறியது. கல் தெப்பமாக மிதந்தது. ‘நமசிவாய’ என்ற மந்திரத்தைச் சொல்பவர்கள் எந்த ஆபத்திலிருந்தும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்”.

“ஓரு முனிவர் பாம்புகள் நிறைந்த காட்டுப் பாதையால் சிவன் கோயிலுக்குச் செல்ல விரும்பினார். அதை அறிந்த அவரது குரு சொன்னார்; “மகனே, நீசெல்லத் தீர்மானித்த பாதை கொடிய பாம்புகள் வசிக்கும் காடாகும். காட்டுவழியால் செல்லாது ஊரைச் சுற்றிப்போ. தற்செயலாகப் பாம்பு கடித்தால் உன்னைக் காப்பாற்ற யாரும் வரமாட்டார்கள்” என்றார்”.

“அதற்குச் சீடன் சொன்னான்; “குருவே, நான் தனியச் செல்லவில்லை. எனை ஆளும் சிவனுடன் செல்கிறேன். சிவமந்திரமான ஜந்தெழுத்தை ஒதிச் சென்றால் பேய் பிசாக்கள்

கூட அஞ்சியோடிவிடும். அப்படியிருக்கச் சாதாரணமான பாம்புகளால் என்னை என்ன செய்ய முடியும்?".

"முனிவர் ஜந்தெழுத்தை ஒதியபடி அந்தக் காட்டு வழியாகச் சென்றார். அங்கு மனிதர்கள் சென்றதற்கான அறிகுறிகள் தென்படவில்லை. காட்டினுள் ஏராளமான பாம்புகள் ஊர்ந்து சென்றன. ஆனால் அவை முனிவரின் பக்கம் வரவில்லை. முனிவர் நடந்து சென்றார். காலில் ஏதோ மிதிபட்டது 'நமசிவாய, நமசிவாய' என்று பலமாகச் சொல்லியபடி குனிந்து பார்த்தார். காலுக்குள் ஒரு நாகம் மிதிபட்டுக் கிடந்தது. முனிவர் 'நமசிவாய நமசிவாய' என உரக்கச் சொல்லியவாறு நடந்தார். பாம்பு அவரைக் கடிக்கவில்லை".

"பேரம்பலம் ஒரு பசுமாடு வளர்க்கிறான். அவன் வேலை செய்யும் போது 'நமசிவாய' என்ற சிவமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே செய்வான். பசுவுக்குத் தீணி போடும் போதும், நீரைவக்கும் போதும், நீராட்டும் போதும், அன்புடன் அதை வருடும் போதும் 'நமசிவாய' என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லியபடியே செய்வான். நாளைடவில் பசு அவன் தடவும் போது மெய்சிலிருக்கும். அதன் கண்களால் கண்ணீர் வழியும். அவன் பயந்து வைத்தியரை அழைத்து வந்து காட்டினான். வைத்தியர்; "நீ, நமசிவாய" என்ற சிவமந்திரத்தை உச்சரிக்காது பசுவிற்குச் செய்யும் வேலைகளைச் செய்" என்றார். அவன் சிவமந்திரத்தை உச்சரிக்காது செய்தபோது பசு சாதாரணமாக நின்றது".

“அதைப் பார்த்துவிட்டு வைத்தியர் சொன்னார்; “பேரம்பலம், மிருகங்களுக்கும் உணர்வு உண்டு. அவை எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து கொள்ளும். நீ ‘நமசிவாய’ என்ற மந்திரத்தை ஒதும் போது அது உணர்ந்து கொள்வதால் தான் மெய்சிலிரத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிகிறது” என்றார்”.

“நமசிவாய என்ற மந்திரத்தைச் சொன்னால் கல்லே உருகும். அன்பே உருவான சிவன் உருகாரா என்ன?. பண்டிதரே, நாமங்கள் மந்திரசக்தி வாய்ந்தவை. திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லச் சொல்ல அவை உறுதிபெறும். சிவ நாமம் மந்திரசக்தி மிக்கது. அதைத் திருப்பித் திருப்பி உச்சரிக்க உச்சரிக்கச் சிவன் மகிழ்வார். சிவசிந்தை மனதை ஆட்கொள்ளும். அதனால் திருவருளின் அனுக்கிரகம் கிடைக்கும்”

“நமசிவாய” என்ற சிவமந்திரம் நினைக்கும் அத்தனையையும் கொடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

அருணாவு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணு ஹரியப் புகும்.

81

“திருவருள் நூல்களாகிய சைவ ஆகமங்களும், அறிவு நூல்களாகிய வேத உபநிடதங்களும், மற்றும் அனைத்து நூல்களும் ஜந்தெழுத்தின் பொருளை விபரமாகக் கூறும் நூல்களாம். இவ்வைந்தெழுத்தின் பொருளை ஆராயின்

அவை மேற்கூறப்பட்ட நால்களில் அடங்கியிருப்பது தெரியவரும்”.

பிரணவத்துள் அடங்குபவை

“சுவாமி, பிரணவ மந்திரத்தில் அடங்கி நிற்கும் பொருட்கள் எவை?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“சிவஞானமும், திருவருளும், ஆணவமும், ஆன்மாவின் சிற்சக்தியைப் பூரணமாக விளக்கும் சிறப்பினை உடைய திரோதான சக்தியும், ஆன்மாவும் ஆகிய ஜிந்தும் முறையே ஜந்தெழுத்துக்களாகப் பொருந்தி ஒர் எழுத்தான பிரணவத்துள் அடங்கி இருக்கும்”.

“இறைவன் நாத மயமானவன். அவனுள் உலகே அடங்கியுள்ளது. அவனுள் இல்லாத எவையும் உலகில் இல்லை. அவன் பிரணவ மயமானவன். அந்தப் பிரணவத்துள் மேற்கூறப்பட்டவை அனைத்தும் அடங்கியிருக்கும்”.

“பிரணவத்துள் அடங்கியிருக்கும் ஆன்மாவை ஈடேற்றவே மிகுதியாகவுள்ள நான்கும் செயற்படும். ஆன்மாவின் ஆணவத்தை நீக்கத் திருவருள் உதவி செய்யும். மலம் பரிபாகப்படும் போது திரோதானசக்தி ஆதிசக்தி என்னும்

பெயரோடு ஆன்மாவிற் பதிந்து, அதைச் சிவஞானபோத்துக்குள்ளாக்கும்”.

“இறைவனின் அபயமளிக்கும் கரம் ஒங்கார ரூபமானது. இறைவனது அபயமளிக்கும் கரத்தில் உள்ள விரல்கள் பிரணவத்துள் கலந்து நிற்கும். ஜந்து பொருட்களையும் குறிப்பது. ஆன்மாவானது ஆணவத்தால் பீடிக்கப்பட்டுச் செய்வதறியாது நிலைகுலைந்துள்ள போது இறைவனின் திருவருட்சக்தி அதனை வழிநடத்தும். திரோதான சக்தி ஆன்மாவை முற்றுணர்வு பெறவைத்து அதன் சிற்றறிவைப் போக்கும்”.

“பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சபுலன்கள், பஞ்சபுராணங்கள், பஞ்சாட்சரம், பஞ்சாமிரதம் என்பன போல பஞ்சப்பொருட்கள் இவை. உலகமும் உலகப் பொருட்களும் இறைவனுக்குள் அடங்கியுள்ளன. எனினும் பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சபுலன்களைப் போலப் பிரணவத்துள் அடங்கும் ஜந்து பொருட்களும் முக்கியமானவை”.

“சிவஞானம், திருவருள், ஆணவம், திரோதான சக்தி, ஆன்மா ஆகிய ஜந்தும் இறைவனுக்கு அன்னியமானவைகளால்ல. அவனுடைய அம்சங்களே அவை. தன்னுள்க் கலந்துள்ள ஆணவத்தை நீக்குவதன் மூலம் ஆன்மா பேரின்பத்தைப் பெறும்”.

“பிரணவமந்திரத்தின் பொருள் தெரியாமையால் தான் முருகன் பிரம்மனைச் சிறையில் அடைத்தார்”.

“இந்த ஜந்தும் பிரணவத்துள் கலந்திருந்தாலும் பிரணவம் அதனால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. பூமி முழுவதற்கும்

ஒரே குரியன் வெளிச்சம் கொடுக்கிறான். ஆனால் பூமியிலுள்ள நன்மை தீமைகளாற் குரியன் பாதிக்கப்படுவதில்லை. உலகம் முழுவதற்கும் குரியன் வெளிச்சம் கொடுப்பதைப் போன்று பிரணவத்துள் ஆணவம் அடங்கியிருந்தாலும் அதனால் பிரணவப்பொருளான சிவத்திற்கு எந்தப் பாதிப்பும் உண்டாகாது. ஆன்மா தன்னைப் பற்றி இருக்கும் ஆணவத்தை விலக்கினால் மற்ற நான்கும் சிவமயமாகிவிடும். திரோதான சக்தி ஆதிசக்தி என்னும் பெயரோடு ஆன்மாவிற் பதிந்து அதைச் சிவபெருமானுடைய திருவாடிக்குச் செலுத்தி முற்றுணர்வைக் கொடுக்கும். அது மாயா மலம் போலச் சிற்றறிவைக் கொடுக்காதென்பதாலேயே பிரணவத்துள் அது அடங்குகிறது”

“எழில் மாயையாகிய திரோதான சக்தி பாசத்திலும் சக்தியிலும் அடங்கும். சக்தி சிவத்தில் அடங்கும். பதி, பச, பாசம் என்ற முப்பொருள்களில் ஆன்மா பதியோடு அத்துவிதப்பட்டு நிற்பது போலவே, பாசத்தோடும் அத்துவிதப்பட்டு, அப்பாசமானது மேலிட்டுத் தோன்றுவதால் பச எனப்படுகிறது. பாசத்தைப் போக்கி ஆன்மாவுக்குத் திருவருள் மூலம் சிவபோதத்தைக் கொடுப்பது திருவருளான ஒங்காரம். இதை மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள்; “உய்ய என் உள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்” என்றார்னினார். ஆன்மா எழில் மாயையின் உதவியால் பாசம் நீங்கிச் சக்தி மூலம் இறைவனை அடைந்து பேரின்பம் பெறும் பொருட்டு ஒங்காரம் ஜந்தெழுத்தாய் அமைந்துள்ளது”. என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

கிறைசக்தி பாச மெழிண்மாயை யாவி

“சிவம் திருவருள் ஆன்மா திரோதான சக்தி மலம் ஆகிய ஜந்தும் முறையே ஜந்தெழுத்துக்களாகப் பொருந்த, அந்த ஜந்தெழுத்தும் ஒரேழுத்தாய் ஓங்காரத்துள் அடங்கும்”. (பிரணவத்தினுள்ளே பொருந்தி நிற்கும்).

ஜந்தெழுத்தில் அடங்கும் பொருட்கள்

“சுவாமி, திருவைந்தெழுத்தில் அடங்கியிருக்கும் பொருள்களைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, பொருளில்லாமல் சொற்கள் இல்லை. சொற்களில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் ஒலியுள்ளதைப் போலப் பொருளும் உண்டு. ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் பெரும் தத்துவம் கூட உண்டு. பிரணவம் ஓர் எழுத்தைக் கொண்டது. அதன் பொருளை எவ்வளவு விரித்துக் கூறலாமென்று உமக்குத் தெரியும் தானே”.

“ஆன்மாவைக் குறிக்கும். “ய” என்ற எழுத்துக்கு முன்பாகச் சிவத்தையும் திருவருளையும் குறிக்கின்ற எழுத்துக்களான சினாவும் வா வன்னாவும் நிற்கின்றன. ஆன்மாக்குப் பின்பாகப் பிறப்பைத் தருகின்ற திரோதானமும் மலமும் முறையே நானாவாகவும் மனாவாகவும் நிற்கின்றன. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் ‘சிவாயநம்’ என்ற ஜந்தெழுத்தில் ‘சிவ’ என்பது சிவனையும் திருவருளையும் குறிக்கும். அருகில்

உள்ள ய ஆன்மாவைக் குறிக்கும். ‘நம’ என்ற இரு எழுத்துக்களும் திரோதான சக்தியையும், மலத்தையும் குறிக்கும்”.

“ய என்ற ஆன்மா தனக்கு முன்னால் இருக்கும் திருவருளின் பெருமையை உணர்ந்து சிவப்பேறை அடைதலை விட்டுப் பின்னாலுள்ள பிறப்பினைத் தருகின்ற திரோதான சக்தியையும் மலங்களையும் நாடிச்சென்று துன்பமடைகிறது”.

“பெத்த நிலையில் உள்ளோர் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உச்சரிக்கும் போது அதன் பொருளை நன்குணர்ந்து உச்சரித்தல் வேண்டும். மலத்தினால் உண்டாவன யாவும் இனபங்களைப் போன்ற பெருந்துன்பங்களைன்றும், திருவருளின் உதவியால் உண்டாவன யாவும் பேரின்பமென்றும் உணர்ந்து கொண்ட பின்பே உச்சரித்தல் வேண்டும். அப்படி உச்சரிக்கும் போது சிவயோகமாகிய அமிர்தம் தான் கொடிய ஆணவ மலத்திலிருந்து தம்மை நீக்கும் என்பதை முழுமையாக உணர்ந்து உச்சரித்தால் மிக இலகுவாக வீட்டின்பத்தைப் பெறலாம்”.

“திருவைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கும் போது அதில் அடங்கியுள்ள பிரணவ ஓலி உச்சரிப்பவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்; சிவயோகத்தை உண்டுபண்ணும்; நித்திய இனப்த்தைக் கொடுத்துப் பிற்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய பேரின்பத்திற்கு வழி வகுக்கும்”.

“திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி ஒதுபவர்களை மலம் தனது பிடிக்குட்படுத்துவதற்கு முயலாது. அப்படி

முயன்றாலும் ஒதுவோர் அவற்றை விடுமென நினைத்து ஒதுக்கிவிடுவதற்குத் திருவருள் துணைசெய்யும்”.

“திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி சிரத்தையுடன் செபிப்பவனுக்குத் தீய உணர்வுகள் உண்டாகத் திருவருளும், பஞ்சாட்சர எழுத்துக்களில் உள்ள மந்திர சக்தியும், பிரணவ ஒலியும் விடாது”.

“மாதவன் ஏழை. அவனது வீட்டுக்கு அருகே பேர்ம்பலம் வசித்து வந்தான். பேர்ம்பலம் சிறுத்தொண்டனது வீட்டு வேலைக்காரன். மாதவன் சிறுத்தொண்டனிடம் உதவி பெறுபவன். அவர்களது வீட்டுக்கு அருகில் பல்வேறு சாதிகளில் உள்ளவர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பேர்ம்பலம் மாதவனின் பிள்ளைகளோடு மட்டும் தான் தனது பிள்ளைகளை விளையாட அனுமதிப்பான்”.

“அங்கு இரண்டு திருடர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் திருடிய பணத்தில் பிள்ளைகளுக்கு விதம் விதமான விளையாட்டுப் பொருட்களை வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். அதில் ஆசை கொண்ட மாதவனின் மகனும் பேர்ம்பலத்தின் மகனும் பெற்றோருக்குத் தெரியாது அங்கு சென்றனர்”.

“இதையறிந்த மாதவனும் பேர்ம்பலமும் தமது பிள்ளைகளை அழைத்து புத்திமதிகள் கூறினர். பிள்ளைகள் ஓய்வாக இருக்கும் வேளைகளில் தமது பிள்ளைகளைச் சிறுத்தொண்டனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். சிறுத்தொண்டனின் வீட்டிலே அவை மிகவும் மகிழ்வுடனும் விளையாட்டுப் பொருட்களுடனும் விளையாடுவதால் அவர்கள் அந்தத் திருடர்களின் பிள்ளைகளை மறந்துவிட்டனர்”.

“இதுபோலத்தான் திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி பக்தியுடன் உச்சரிப்பவன் ஏதாவது தீய செயலில் ஈடுபட்டால் அல்லது தீய எண்ணங்கொண்டால் அதைத் திருவைந்தெழுத்துக்கள் கெடுத்துவிடும்”.

“ஆன்மாவுக்குக் காப்பாளனாகவும், உதவி செய்பவனாகவும், ஆன்மாவுக்கு வரும் தீமைகளைக் களைபவனாகவும் சிவனருள் பொருந்திய ஜந்தெழுத்தும் செயற்பட்டு ஆன்மாவை ஈடேற்றும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஹன நடன மொருபா லொருபாலாம்

நூனநடந் தானடுவே நாடு.

83

“மோட்சத்தைத் தருகின்ற சிவமும் திருவருளும் ஆன்மாவுக்கு முன்னே நிற்க, திரோதான சக்தியும் மலமும் ஆன்மாவிற்கு பின்னே நிற்க, ஆன்மா இரண்டிற்கும் நடுவே (சிவாயநம் என்று) இருப்பதைக் காண்பாயாக”.

ஜந்தெழுத்தில் அடங்குதல்

“**சுவாமி,** ஆன்மாவின் பெத்தநிலையும், முத்தி நிலையும் ஜந்தெழுத்துள் அடங்கும் என்கிறார்கள். இது பற்றிக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, திரோதானசக்தி மலத்துடன் சேர்ந்தால் மலம் ஆன்மாவைத் தன் போக்கில் நடத்திச் செல்லும். இதனால் ஆன்மாக்களுக்குப் பிறப்புக்கள் உண்டாகும். இது பெத்த நிலையாகும். திருவருளின் துணையால் ஆன்மாக்களைப் பீடித்திருந்த பெரும் பிணியாகிய மலம் நீங்க ஆன்மா சிவத்தை அடையும். இது முத்தி நிலையாகும். திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி ஒதுவதன் மூலம் பெத்த நிலையில் உள்ள ஆன்மா முத்திநிலையடையும்”.

“திருவைந்தெழுத்து மலத்தின் வலிமையை அழித்து ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்க்கும் முக்கிய சாதனமாகும். வாழ்க்கையென்னும் துன்பமுள்ள ஆழ்கடலில் கரைசேர முடியாது தத்தளிக்கும் ஆன்மாக்களைக் கரைசேர்க்கும் தோணியாக ஜந்தெழுத்து உடவும். திருவைந்தெழுத்தை ஒதுவதால் ஆன்மாவைப் பாகப்படுத்தி நின்ற திரோதான சக்தி நீங்கும். அது நீங்கினால் ஆன்மா சிவத்தை அடையும். அப்பொழுது ஆன்மா சக்தியோடும் சிவத்தோடும் நிற்கும். ஆதலால் ஜந்தெழுத்து மூன்றெழுத்தாகச் சுருங்கும்”.

“அழியும் தன்மையுடைய உடல்களுக்கு அழியாத பொருளைப் பற்றிய உண்மை தெரிவதீஸ்லை. அழியாத பொருளான ஆன்மாவே அழியாத பொருளான சிவத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஆன்மா தான் காலங்காலமாகப் பிறந்திறந்து துன்பத்தை அனுபவிக்கிறது. மனித உடல் அழிந்ததும் ஆன்மா இன்னோர் உடலைப் பெறுகிறது. பல்வேறு உடல்களுக்குள் துன்பப்பட்ட ஆன்மா

துன்பப்படாத பொருளை அடைய வேண்டுமானால் அது திரோதான சக்தி கொடுக்கும் மலத்திலிருந்து நீங்கவேண்டும்”.

“ஆன்மாக்கள் திருவைந்தெழுத்தை ஒதிச் சித்த சுத்தி அடையப்பெற்றதும் சர்வேஸ்வரனான சிவனது பெருமைகளை அறிந்து கொள்ளும். அழியும் பொருட்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ள அழியாத பொருள் அவர் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளும். இந்த நிலையில் திருவைந்தெழுத்தின் பொருளை உணர்ந்தவனுக்கு மயக்கம் ஏற்படுவதில்லை. சர்வேஸ்வரனான சிவனுக்குப் பிறம்பானது திருவைந்தெழுத்து என்று எண்ணுவதே பாவம். திருவைந்தெழுத்தை ஒதி மயக்கத்திலிருந்து விடுபடுபவன் சிவனைக் காண்பான்”.

“ஒரு நாள் பேரம்பலத்தின் வீட்டுக்கு அவனது மைத்துனனான நீலகண்டன் வந்து சொன்னான்; “மைத்துனரே, நானும் இன்னும் சிலரும் ஒரு பண்ணையாளரின் வீட்டில் பல இலட்ச ரூபா பெறுமதியான பொருட்களைத் திருடனோம். அதை எமது ஊரில் மறைத்து வைத்தால் அகப்பட்டுவிடுவோம். அதனால் அதை உனது வீட்டில் வைக்கிறேன். உனக்கும் பங்கு தருகிறேன். நீ காலம் பூராகவும் கலிவேலை செய்தா காலத்தைக் கழிக்கப்போகிறாய்? நான் தரும் பணத்தில் வியாபாரஞ் செய்” என்றான்”.

“பேரம்பலத்தின் மனதில் ஆசை சுடர்விட்டது. நான் யோசித்துச் சொல்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு எனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது நான் சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்தேன். “மனதை உறுதியாகச் சிவனின் மீது வைத்துத் திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி சிறிது

நேரம் ஒதுங்கள். துன்பப்படுகின்ற உங்களுக்கு அவ்வெழுத்து மருந்தாகி அத்துன்பங்களை எல்லாம் போக்கி இன்பத்திலாழ்த்தும்”.

“நீங்கள் ஏதாவது ஒரு தீர்மானம் எடுப்பதாக இருந்தால் மனம் பல்வேறு விடயங்களைச் சொல்லும். அவற்றிலிருந்து தீர்மானமெடுக்க முடியாத நிலை தோன்றும். எப்பொழுதும் மனம் ஆசைவசப்பட்டிருப்பதால் நீதி நியாயங்களை ஆராயாது தனது விருப்பிற்கேற்பவே முடிவு செய்யும். இதனால் துன்பங்கள்தான் உண்டாகும். ஆசைககளிலிருந்து மனதை மீட்டெடுக்கத் திருவைந்தெழுத்துத் தான் உதவி செய்யும். தீர்மானம் எடுக்க முடியாத வேளைகளில் திருவைந்தெழுத்தை மறைப்படி ஒதிவிட்டுத் தீர்மானத்தை எடுங்கள். ஒருபோதும் அது பிழைக்காது; நீதி தவறாது” என்றேன்”

“ஆராதனை முடிந்ததும் பேரம்பலம் எனது பாதங்களைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதான். பின் சொன்னான்; “சுவாமி, நல்ல வேளை நான் இங்கு வந்தேன். இல்லாவிட்டால் பெரும் பாவம் ஒன்றைச் செய்திருப்பேன். நீங்கள் கூறியது போல நான் திருவைந்தெழுத்தை ஒதினேன். எனது மனம் உறுதியடைந்து விட்டது. நான் செய்யப்போகும் செயல் பாதகமானது என்று உணர்ந்துகொண்டேன்” என்றான்”

“பெத்த நிலையில் உள்ள ஆன்மாக்களை முத்தியடையச் செய்வது திருவைந்தெழுத்து” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“திரோதான சக்தி மலத்துடன் சேர்ந்து ஆன்மாவைப் பிறவிகளில் அழுத்தும். திருவருளின் சக்தியால் ஆன்மாக்களைப் பிணித்திருந்த மலம் நீங்க, ஆன்மா சிவத்தை அடையும்”.

உபாய மார்க்கம்

“சுவாமி, மயக்கம் பொருந்திய பிறவிப் பிணியில் ஆன்மாக்களைப் பிணிக்கின்ற திரோதானத்தையும் மலத்தையும் முன்வைத்துத் திருவைந்தெழுத்தை ஒதலாமா...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, மயக்கம் பொருந்திய பிறவிப் பிணியில் ஆன்மாக்களை ஆழ்த்துகின்ற திரோதானத்தையும் மலத்தையும் முன்னதாக வைத்து ஜந்தெழுத்தை ஒதினால் மலம் நீங்காது. மேலான பொருளாகிய சிவத்தையும், பேரின்பத்திற்கு வழி காட்டி அப்பேரின்பத்தை வாரி வழங்கும் வள்ளாலான சிவனை அடையச் செய்யும் திருவருளையும் முன்வைத்தே ஜந்தெழுத்துக்களை ஒதுதல் வேண்டும்”.

“உலக இன்பங்களில் பற்று வைத்து அவற்றை நீக்க முடியாது அவதிப்படும் உபாய மார்க்கத்தினருக்கு அவற்றில் அழுத்துவதாகிய மலத்தை முன்னாகவுடைய பஞ்சாட்சரமே தகுந்தது”.

“ஒருவன் எதை நீக்க வேண்டுமோ அதையே முன்னிலைப்படுத்துதல் வேண்டும். திரோதான்த்தையும் மலத்தையும் நீக்கவிரும்புபவன் ‘ந’வையும் ‘ம’வையும் முன்வைத்து நமசிவாய என்ற திருவைந்தெழுத்தை ஒதுக்கல் வேண்டும். ‘ய’ என்ற ஆன்மா ‘ம’ என்ற மலத்தை நீக்கிய பின் ‘ந’ என்ற திரோதான சக்தியை நீக்கும். அப்பொழுது ஜங்தெழுத்து முன்று எழுத்தாகிப் பின் ஓர் எழுத்தாகிவிடும்”.

“திரோதான சக்தியும், மலமும், ஆன்மாவும், திருவருளும் சிவமும் அநாதியானவை. திரோதான சக்தியும் மலமும் உள்ள வரை ஆன்மா சிவத்தை அடையாட்டாது. சிவத்தை அடையாத ஆன்மா தொடர்ந்து பிறப்புக்குள்ளாகித் துன்பப்படும். இந்நிலை நீங்கவேண்டுமானால் ஆன்மாவுக்கு முன்னுள்ள இரண்டும் நீங்கவேண்டும். முன்னுள்ள இரண்டும் தான் ஆன்மாவிற்கு மெய்ப்பொருளை மறைப்பன. ஆகையால் எதை நீக்க வேண்டுமோ, அதை முன்வைத்தல் வேண்டும்”.

“பெறுமதி மிக்க விலையுயர்ந்த ஆடைகளை வாங்கி அணிய விரும்புபவன், கிழிந்த அழுக்கடைந்த ஆடைகளை நீக்கவேண்டும். புதிய விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்த பின் பழைய கிழிந்த ஆடைகளை அணிய அவனுக்கு விருப்பமிராது. அது போல அழுக்கடைந்த மலத்தை நீக்க விரும்புவோன் அதை முன்வைத்து நீக்கிவிட்டு அதை ஏற்றுத்துக்கூட நோக்கக் கூடாது”.

“பேரம்பலம் மனவழுதி பெற்ற பின்பு அவனது மைத்துனனான நீலகண்டன் அடிக்கடி பேரம்பலத்தின் வீட்டிற்கு வந்து பொருளாசையை ஊட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதனால்

நீலகண்டன் தனது வீட்டிற்கு வந்தால் தனக்குப் பெரும் துன்பம் வரும் என்று நினைத்தான் பேரம்பலம்”.

“நீலகண்டன் திருடன் என்று ஊரவர்களுக்குத் தெரியும். அதனால் பேரம்பலத்தின் வீட்டுக்கு வரும் நீலகண்டன் தம்மை நோட்டமிடுகிறான் என்று ஊரவர்கள் நினைத்தனர். ஒரு நாள் நீலகண்டன் பேரம்பலத்தைத் தேடிச் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவன் அங்கு வருவதை விரும்பாத சிறுத்தொண்டன் சொன்னார்; “பேரம்பலம், நீ நல்லவன். ஆனால் முன்செய்த வினையால் உனக்குத் திருடனான நீலகண்டன் மைத்துனனாகிவிட்டான். அவனது தொடர்பை நீக்கு. இல்லாவிட்டால் நீ துயரப்பட வேண்டிவரும். திருவைந்தெழுத்தில் முன்நிற்பது திரோதான சக்தியும் மலமும் தான். திருவைந்தெழுத்தை ஒதும் போது முன்னுள்ள இரண்டெழுத்துக்களும் படிப்படியாக நீங்கிப் பின் செல்ல வேண்டும். ஆகவே உன்னோடு உறவென்று முன்நிற்கின்ற நீலகண்டனின் உறவை நீக்கிவிடு. உறவினர்களில் வேண்டப்படாதவர்களின் வீடுகளுக்கு நன்மை தீமைகளுக்குச் சென்று பின் அதையும் நீக்கி விடவேண்டும்” என்றார்”.

“வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவது தான் சமயம். அதுவே திருவைந்தெழுத்தில் உள்ள திரோதான சக்தியையும் மலத்தையும் பின்வைக்கச் சொல்லும் போது நாம் அதை ஏற்காதுவிடலாமா...?” என்று கேட்டார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ

மேலாக மீளா விடன்

85

“மயக்கத்தைத் தருகின்ற திரோதான சக்தியையும் மலத்தையும் முன்வைத்து ஜந்தெழுத்தை ‘நமசிவாய’ என்றோதினால் மலம் நீங்காது. மலம் நீங்கவேண்டுமானால் சிவத்தையும் திருவருளையும் முன் வைத்து ‘சிவாயநம்’ என்று ஜந்தெழுத்தை ஒதுதல் வேண்டும்”.

மோட்சம் தருவது

“சுவாமி, உபாய மார்க்கத்திலே ஒதிய நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தைப் பின்னரும் ஓதலாமா...?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாவுக்கு அநாதியிலேயிருந்து துணையாக இருக்கின்ற ஜந்தெழுத்தையே ஓதிவழிபடுதல் வேண்டும்.. உபாய மார்க்கத்தில் ஒதிய நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தை உண்மை நிலையில் இருக்கும் போது அதன் பொருளை உணராது ஒதுவது கவலைப்பட வேண்டியதொன்றாகும்”

“நகாராதி பஞ்சாட்சரம் உபாய மார்க்கத்தினரை உண்மை மார்க்கத்தினராக்குவதற்கு உதவி செய்யும். உண்மை மார்க்கத்தை அடைந்த பின்பு, உண்மை மார்க்கமடைந்தோர் அதன் பின் ஒதுவேண்டிய பஞ்சாட்சரத்தையும் அதை ஒதும் முறைகளையும் ஆசாரியாரிடம் விசாரித்தறிந்து அதை முறைப்படி ஒதுதல் வேண்டும். பிறந்தவுடன் குழந்தை தாயின்

பாலை உண்டு வளரும். அது வளர்ந்த பின்பும் தாயின் பாலை உண்ணுமா...?” அதன் பின் தன் வளர்ச்சிக்கேற்ற உணவுகளையே உண்ணும்”.

“சிறுத்தொண்டனின் வீட்டில் கூலி வேலை செய்த பேர்ம்பலத்தின் நேரமையையும், குணவியல்புகளையும், கல்வியறிவையும் அறிந்து கொண்ட சிறுத்தொண்டன் தனது வியாபார நிலையத்தின் முகாமையாளராக அவனை நியமித்து அவனது வேதனத்தையும் அதிகரித்தார்”.

“தனது கல்வியறிவையும், தகுதியையும் அறிந்து கொள்ளமுடியாத பேர்ம்பலம், சிறுத்தொண்டனின் வியாபார நிலையத்தில் தனது பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொண்டான்”.

“அவனோடு வேலை செய்த கூலியாட்கள் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தனர். அத்துடன் தன்னுடன் கூலிவேலை செய்த பலரை அவன் மதித்து “அண்ணா” என்று அழைத்தான்”.

“இதைக் கவனித்த சிறுத்தொண்டன் அவனை அழைத்துச் சொன்னார்; “பேர்ம்பலம், நீ முன்பு கூலிக்காரன். அப்போது தொழிலாளர்களுடனும், சிப்பந்திகளுடனும், மேலாளர்களுடனும் நீ நடந்து கொண்ட முறை சரியானது. இப்பொழுது நீ அவர்களுக்கு அதிகாரி. அவர்கள் உன்னை மதிக்காவிட்டால் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யமாட்டார்கள். களவெடுப்பார்கள். நீ அவர்களை அந்தந்த இடத்தில் வைத்திருத்தல் வேண்டும். கூலியாட்களை அதிகாரத்துடன் அழைத்துச் சரியான முறையில் வேலை வாங்க வேண்டும். நீ

முன்பு போல அழைத்து அன்புடன் பழகினால் அவர்கள் வேலை செய்யாது சம்பளம் பெற நினைப்பார்கள்”.

“வேலைக்கு ஏற்ற உடைகளை நீ அணிதல் வேண்டும். இப்பொழுதும் நீ முன்பு போலவே வருகிறாய். அதனால் நீ பெற்ற பதவிக்கு மதிப்பளிக்கிறாயில்லை. உனக்கு முன்பு அந்தப் பதவியில் இருந்தவர் எப்படி உடை அணிந்தாரோ அப்படியே நீயும் உடையனி. அவர் எப்படித் தொழிலாளர்களுடன் பழகினாரோ அப்படியே நீயும் பழகு” என்றார்”.

“வேலையில்லாத நாட்களில் பேரம்பலம் சிறுத்தொண்டனின் வீட்டுக்குச் சென்று தான் முன்பு செய்த வேலைகளைச் செய்வார். ஒரு நாள் பேரம்பலம் சிறுத்தொண்டனது வீட்டில் விறகு கொத்திக்கொண்டு இருக்கும் போது சிறுத்தொண்டன் அதைக் கண்டுவிட்டு ஏசினார்; “பேரம்பலம், நீ உனக்கு மரியாதை கொடுக்காவிட்டாலும், நீ செய்யும் தொழிலுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தல் வேண்டும். நீ இக்கலிவேலைகளைச் செய்து என்னை மேம்படுத்தலாமென்று நினைக்காதே. மதிப்பு என்பது செயல்களைவிட மனதில் தான் இருத்தல் வேண்டும்” என்றார்”.

“இது போன்றது தான் பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்தலும். உபாய மார்க்கத்திலே ஓதிய நகராதி பஞ்சாட்சரத்தை உண்மை நிலைக்கு வந்த பின்பு ஓதக்கூடாது. உண்மை நிலைக்கு வந்த பின் சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தையே ஓதுதல் வேண்டும். இல்லாமல் தொடர்ந்து நகராதி பஞ்சாட்சரத்தை ஓதினால் அதனால் நன்மைக்குப் பதில் தீமை

தான் உண்டாகும். பஞ்சாட்சரத்தை ஒதுமுன் தன் நிலையை அறியவேண்டும். அறியாதோர் குருவிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஆராதி ஆதார மந்தோ வகுமீண்டு

பாராது மேலோதும் பற்று

86

“ஆன்மாக்களுக்கு என்றும் துணையாக இருக்கின்ற சிவத்தை முன்னதாகக் கொண்ட சிகாராதி பஞ்சாட்சரமான ‘சிவாயநம்’ என்ற ஜந்தெழுத்தையே ஒதி வழிபடு. உபாய மார்க்கத்திலே ஒதிய நகாராதி பஞ்சாட்சரமான ‘நமசிவாய’ என்ற ஜந்தெழுத்தை ஒதுவது நன்றல்ல”.

முத்தருக்குரியது

“சுவாமி, பிறவிப்பினியை நீக்கி முத்தியின்பம் பெற ஆசைப்படும் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் வீடுபேற்றைய ஒதவேண்டிய ஜந்தெழுத்தெது?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, சிவமும் திருவருளுமாகிய சிகரம் வகாரம் என்னும் இரண்டும் முதலிலே வரும்படி உச்சரித்தால் பிறவிக்குக் காரணமான மலங்கள் நீங்கும். இதுவே முத்திக்கு வழியாகும்”.

“திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், திருஞானசம்பந்த நாயனாரும், நமசிவாயகப் பதிகங்களிலும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “நமசிவாய வாழுக்” என்ற திருவாசகத்திலும் நகாராதி பஞ்சாட்சரமகிமையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். இது உபாயமார்க்கத்தினர் உய்யும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது. நாயன்மார்கள், ஞானிகள், ரிஷிகள் யாபேரும் ஆன்மாக்களின் நன்மை கருதி உபதேசித்தவை. அவற்றை அந்தந்த ஆன்மாக்கள் ஒதுவேண்டும்”.

“உபாய மார்க்கத்தில் மலத்தோடு கலந்திருக்கும் ஆன்மாக்கள் நாகராதி பஞ்சாட்சரத்தையே ஒதுதல் வேண்டும். உபாய மார்க்கத்தை விட்டு உண்மை மார்க்கத்திற்கு வரும் ஆன்மாக்கள் சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தை ஒதுதல் வேண்டும். உலகில் உள்ள பெருந்தொகையான ஆன்மாக்கள் உபாய மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பனவாகவே உள்ளன”.

“மலம் நீங்கிய பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தை ஒதினால் தான் அவை முத்தியடையும்”

“சி என்பது சிவத்தையும் வா என்பது சக்தியையும் குறிக்கும். சிவ என்பது சிவனை மட்டும் குறிப்பதென்று வட நூலார் சொல்வர். ‘சிவ’ என்னும் இரண்டெழுத்தும் ஆன்மாவின் பரமுத்தி நிலையை உணர்த்துவன்”.

“சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாஞும்” என்று திருமூலர் தனது திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ளார். நமசிவாய என்ற

நகாராதி பஞ்சாட்சரம் பின்பு சிவாயநம் என்ற சிகாராதி பஞ்சாட்சரமாகிப் பின் சிவா என்று சிவமும் சக்தியுமாகிப் பின் சிவ எனத்தனித்து நிற்கும். இந்த சிவ என்பது ஜந்தெழுத்தின் முடிந்த நிலையாகும்”.

“ஓரு பிறப்பில் ஆன்மா முத்தியடைந்து விடுவதில்லை. முற்பிறப்பிலே ஆன்மா செய்த முயற்சிகள் வீண்போவதில்லை. அதன் வினைப் பயனுக்கேற்ப அதற்கு உடல் கிடைக்கிறது. ஆன்மா செய்த நல்வினைகள் ஆன்மாவை சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குத் துணைசெய்கிறது. இப்படி விடுபடுவதற்கு ‘சிகாராதி’ பஞ்சாட்சரத்தை முறைப்படி உச்சரித்தல் வேண்டும்”.

“நலம் தருவது எதுவோ அது செய்யப்பட வேண்டியது. கேடு தருவது எதுவோ அது விலக்கப்பட வேண்டியது. சிவமும் திருவருளும் ஆன்மாவும் ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தப்பட்டவை. ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரியாதவை. திரோதானமும் மலமும் ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தப்பட்டவை. ஆன்மா என்றும் சிவனோடு சேர்ந்து பேரின்பாம் அனுபவிக்க வேண்டியது. ஆனால் ஆன்மா பேரின்பந்தருவதாகிய சிவத்தை அணுகாமல் சிற்றின்பத்தைத் தரும் மலத்தையே நாடும். இதைத் திருவருள் அறிந்து ஆணவத்தைப் பற்றி ஆன்மா தெரிந்து கொள்ள உதவிப் பின் சிவத்தோடு சேர்க்கும். இதற்கு உறுதுணையாவது சிகாராதி பஞ்சாட்சரம் என்பதை உபாய மார்க்கத்திலிருந்து விடுபட்ட ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறுவதுமுண்டு”.

“ஆகையால் முத்தியில் ஆசையுள்ள பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் முத்தியின்பம் பேற் ‘சிகாராதி’ பஞ்சாட்சரத்தையே ஒதுதல் வேண்டும்”.

“வினைக்கேற்ப பிறவி உண்டாகிறது. வினையின் வேகம் அதிகரிக்குமளவிற்குப் பிறவியும் அதிகரிக்கிறது. இதனால் பிறப்பெடுத்த ஆன்மாக்கள் பிறப்பறுப்பதற்கு பஞ்சாச்சர மந்திரத்தை நெறி முறைப்படி ஒதுதல் வேண்டும். துன்பங்களுக்குக் காரணம் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையை உணராமையே. பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஒது ஒதுப் பிறப்பறுபடும். பிறப்பறுப்படால் முத்தியின்பம் கிடைக்கும். முத்தியின்பம் சிகாராதி பஞ்சாச்சரத்தை முறைப்படி ஒதுபவர்களுக்கு மிக இலகுவாகக் கிடைக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

சீவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றிரும்

வவிதுநோ யோதும் படி

87

“சிகாராதி பஞ்சாட்சரமான ‘சிவாயநம்’ என்ற ஜங்தெழுத்தை ஒதினால் பிறவிப்பினி நீங்கும். முத்தியில் ஆசையுள்ள பக்குவப்பட்ட ஆத்மாக்கள் வீடுபேற்றையச் சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தையே ஒதுதல் வேண்டும்”.

ஆன்மாவைச் சீவமாக்கல்

“சுவாமி, திருவருளானது ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைக் காட்டிய பின்பு ஆன்மா என்ன நிலையில் இருக்கும்?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, திருவருளானது ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைக் காட்டி பின் அதைப் பேரின்பத்தில் இருத்தும், அதன் பின் அத்திருவருள் ஆன்மாவுக்கு முத்தியைக் காட்டி ஆன்மாவின் மேனியாக இருக்கும்”.

“திருவருட் சக்தியானது முத்தியடைந்த ஆன்மாவைச் சிவத்தூடன் சேர்த்து, அதற்குச் சிவானந்தத்தைக் கொடுத்து, அறிவாகிய வடிவெடுத்து ஆன்மாவுடன் கூடியிருக்கும். இந்நிலை ‘சிவாய்’ என்று பொருள்படும். சிவமும் திருவருட் சக்தியும் ஆன்மாவும் சேர்ந்த நிலையே சிவாய்”

“பரிபூரணமடைந்த ஆன்மாவுக்கு வாழ்க்கை சுகமுடையதாகத் தொடங்கி முத்தியடைதலில் முடிவு பெறும். பஞ்சாட்சரத்தை இப்படி ஒது, இப்படி ஒதாதே என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஆசைகளுக்கு அடிமையானவர்கள் செய்யக்கூடாதென்று கூறியவற்றைச் செய்வார்கள். பரிபூரணர் செய்யச்சொல்லிச் சொன்னதைச் சொன்னபடி செய்வார்கள். விதிகள் மனிதனை மேலோங்கச் செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டன. பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை முறைப்படி ஒதி ஆசையை வென்று மலத்தை நீக்கியவர்கள் முத்தியின்பத்தை எளிதாகப் பெற்றுக்கொள்வார்கள்”.

“வாழ்க்கை என்ற துன்பக்கடலைக் கடப்பதற்குப் பஞ்சாட்சர மந்திரம் உற்ற துணையாக என்றும் ஆன்மாவுக்கு உதவும். ஆதலால் இவ்வுலகில் மலத்தால் கட்டுண்டு கிடக்கும்

ஒருவன் அதிலிருந்து மீணவதற்குப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை முறைப்படி ஒதுதல் வேண்டும்”.

“சிறுத்தொண்டனது வாழ்க்கையை எடுத்து நோக்கினால் இந்த உண்மை புலனாகும். சிறுத்தொண்டன் தொழிலில் உள்ள சகல விஷயங்களையும் அறியும் வரை அவரது தந்தை கூட இருந்து வழிகாட்டினார். சிறுத்தொண்டன் அனைத்தும் கற்றுத் தேறியவுடன், அவர் சரியாகத் தொழில்களைச் செய்கிறாரா? எனக்கூட இருந்து அவதானித்தார். அவர் சகலவற்றையும் கற்றுத் தேறிய பின்பு அவரிடம் பொறுப்புக்கள் யாவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டு அத்தொழிலில் கவனஞ் செலுத்தாதவர் போல இருந்து அவதானித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இது சிறுத்தொண்டனை விட்டு விலகியிருப்பதுமில்லை, சேர்ந்திருப்பதுமில்லை என்ற நிலை”.

“சிறுத்தொண்டன் கப்பல் வாணிபம் செய்யத் தொடங்கும் போது அவர் தந்தையின் ஆலோசனையை நாடினார். அதற்குக் காரணம் அந்த விடயங்கள் எதுவும் அவருக்குத் தெரியாததல்ல. இருப்பினும் அவர் தனது தந்தையின் துணையை நாடினார்”.

“இது போலத்தான் திருவருள் ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைக் காட்டிப் பிறப்பில்லாத பெரு வாழ்வாகிய முத்தியின்பத்திற் சேர்ந்த பின் ஆன்மாவுக்கு முத்தியில் குற்றமற்ற மேனியாய் இருக்கும்”.

“திருவருள் ஆன்மாவைச் சிவத்துடன் சேர்த்த பின் விலகிச் செல்லாது. அதனுடன் முத்தியிலும் கூடவே இருக்கும். திருவருள் மயமான சிவனை அடைந்த ஆன்மாவால்

எப்படித் திருவருளை விலக்க முடியும். சிவன் சக்தியில்லாது ஒரு போதும் இருக்கமாட்டான். சிவனது சக்தி திருவருள். அதனால் சிவனும் திருவருளும் பிரிக்க முடியாதவை. பிரிக்க முடியாத சிவனருளுக்குள் கலந்த ஆன்மா திருவருளோடு சேர்ந்து கொள்ளுமே தவிர அதை விலக்காது. விலக்கவும் முடியாது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே

யாசி ஓருவழுமா மங்கு

88

“சிவசக்தியான திருவருள், சிவமான சிவஞானப் பேற்றைத் கொடுத்து ஆன்மாவிற்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும். பேரின்பத்தைக் கொடுத்துதவும் திருவருள் முத்திநிலையில் ஆன்மாவின் நிர்மலமான சர்ரமாக இருக்கும்”.

முத்தியை விளக்கும் திருவைந்தெழுத்து

“**சுவாமி,** முத்தியை விளக்கும் திருவைந்தெழுத்தைப் பற்றிக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, முத்திநிலையடைந்த ஆன்மா குற்றமற்றதான திரோதானத்திற்குஞ் சிற்சக்திக்கும் நடுவில் பெத்தான்மாவைப் போல நில்லாது திருவருளினால் சிற்சக்திக்கும் சிவத்திற்கும் இடையில் நிற்கும்”.

“சிவாயவாசி” எனத் தியானஞ் செய்யும் முறையில் சிவம், சக்தி, ஆன்மா, சக்தி, சிவம் என ஜந்தெழுத்தும் கருதப்படும். முன் பின் இரு புறமும் சக்தியும் சிவமும் நடுவே ஆண்மாவும் உள்ளதாக மனத்திலே இருத்தி வழிபடும் முறை இது”.

“சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலே நகார, மகாரம் நீங்க அந்த இடத்திலே வாகார, சிகாரம் வர ஆன்மா சக்திக்கும் சிவத்திற்கும் நடுவில் நிற்கும். இதைச் ‘சிவாயவாசி’ என்று சொல்லப்படும்”.

“ய என்ற ஆன்மாவின் முன் திருவருளான வாவும் அதன் முன் சி என்ற சிவமும் உள்ளதைப் போல முத்திநிலையில் திரோதானமும் மலமும் விலக ‘ய’ என்ற ஆன்மாவை ‘வா’ என்ற திருவருஞும் ‘சி’ என்ற சிவமும் பற்றிப் பிடிக்கின்றன. ஆன்மாவுக்கு முன்பும் பின்பும் திருவருஞும் சிவமும் நிற்பதால் அந்த நிலையில் திரோதானமோ அல்லது மலமோ கலந்து கொள்ளாது”.

“முத்தியடைந்து பேரினபத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களை மலம் பற்றிப் பிடிக்காதவாறு திருவருஞும் சிவமும் காக்கிறது”.

“இது பலமான இரும்புக் கோட்டைக்குள் பாதுகாப்பாக இருந்து ஆட்சி செய்யும் அரசனைப் போன்ற நிலையாகும்”.

“ஆன்மா இறைவனை அடையுமுன் சிவத்தை அடையத் திருவருள் துணை செய்யும். ஆனால் அது சிவத்தை

அடையவிடாது கெடுத்துக்கொண்டு மலங்கள் நின்றன. மலம் நீக்கிய நிலையில், மலம் இருந்த இடத்தில் திருவருளும் சிவமும் சேர்ந்து கொண்டதால் ஆன்மாவுக்கு அது பெரும்பாதுகாப்பாக அமைந்தது. மலமும் திரோதான சக்தியும் சேர்ந்த ஜந்தெழுத்தைக் கொண்டபஞ்சாட்சர மந்திரம் மலமும் திரோதானமும் விலகிய நிலையிலும் ஜந்தெழுத்தாகி நின்று முத்தி நிலையை விளக்குகிறது”.

“விளக்கூர் என்ற நாட்டின் அரசன் வேல்மாறன். மிகவும் நேரமையானவன். அயல்நாடுகளுக்கு உதவி செய்பவன். மக்களைத் தன்னைப் போல நேசிப்பவன். அதனால் விளக்கூருக்கு அருகில் இருந்து திருநெல்வேலி என்ற ஊரின் அரசனும், நாவலடி என்ற ஊரின் அரசனும் வேல்மாறனுடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தனர். திருநெல்வேலியரசன் வேல்மாறனுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வந்தான்”.

விளக்கூரின் ஓர் எல்லையில் இருப்பது நாரையூர். நாரையூர் அரசன் இன்பமாக வாழ்வதை விரும்புவன். ஆடம்பரப் பிரியன். அதுபோல அருகில் உள்ள நாடான வேலூரின் அரசனும் ஆடம்பரப்பிரியன். அதனால் அவ்விரு நாடுகளும் பஞ்சமடைந்தன. பஞ்சத்தைப் போக்க அந்த இருநாட்டவர்களும் விளக்கூர் மக்களுக்கும் மன்னனுக்கும் இடையறாது தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அதை வேல்மாறன் தனது நண்பர்களான திருநெல்வேலி மன்னனுக்கும் நாவலடி மன்னனுக்கும் அறிவித்தான். அவர்கள் நாரையூரையும், வேலூரையும் கைப்பற்றினர். அதனால் விளக்கூருக்கு முன்னும் பின்னும் திருநெல்வேலியும் நாவலடியும் இருந்தன. அதனால் வேல்மாறன் பலத்த பாதுகாப்புடன் இருந்தான். தனது முத்த

மகளை திருநெல்வேலி அரசனுக்கும் தனது இளைய மகளை நாவலடி அரசனுக்கும் மணம் முடித்துக் கொடுத்தான்”.

“அதனால் பாதுகாப்பு மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டது. முத்தி நிலையில் சிவம் சக்தி ஆன்மா சக்தி சிவமென இருப்பது போல வேல் மாறஞும் இருந்தான்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஆசினவா நாப்ப ணடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு

89

“முத்தியடைந்த ஆன்மாவை விட்டுத் திரோதான சக்தியும் மலமும் நீங்க, அந்த இடத்திற்குத் திருவருஞும் சிவமும் சேர்ந்து ‘சிவாயவாசி’ என்ற நிலைக்கு வரும். இந்தநிலை சிவம் திருவருள் ஆன்மா திருவருள் சிவம் என்ற உறுதியான நிலையாகும்”.

சாதனங்களுக்கு உயிர் திருவருள்

“சுவாமி, சாதனங்கள் அனைத்திற்கும் உயிராகவுள்ளது திருவருள் என்று சொல்லப்படுகிறது”. அதை விளக்குங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாவானது முதல்வனான சிவனைப் பிரிந்து நிற்காமல் இருப்பதற்கான செயல்களானைத்தையும் திருவருள் செய்யும். இதனால்

சாதனங்கள் அனைத்திற்கும் உயிராக இருப்பது
திருவருளாகும்”.

“திருமந்திரத்தில் திருவருளைத் திருவருளம்மை என்று திருமலர் கூறுகிறார். சிவத்தின் சக்தி முழுவதும் திருவருளம்மைக்குரியதென்று இதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம். முத்தியடைவதற்குரிய சாதனங்களைல்லாவற்றையும் ஆன்மா திருவருள் மூலம் பெற்றுக் கொள்கிறது. இத்திருவருளைப் பற்றி வேதங்களும் ஆகமங்களும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. அவைக்கூறும் வழிகள் மூலம் திருவருளைப் பெற்றால் தான் முத்தியின்பம் கைகூடும். உயிர்கள் மீது கொள்ளும் அன்பு, அதனால் உண்டாகும் இரக்கம், அதன் மூலம் செய்யும் உதவிகளுமே திருவருள் கைகூட ஏதுவாகவுள்ளன. அதைவிட்டு விட்டு வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் கற்பதாலும், அனுட்டானங்கள் செய்வதாலும் திருவருளைப் பெற்றுவிட முடியாதென்று வேதங்களும், ஆகமங்களும் கூறுகின்றன”.

“சைவசமயத்திலே முத்தியடைய வேண்டிய ஆன்மாக்களுக்கென விதிக்கப்பட்ட சாதனங்களின் உயிராகத் திருவருள் உள்ளது”.

“திருக்கோயிலுக்கு முறைப்படி செல்லல், திருநீறு தரித்தல், உருத்திராக்கம் அணிதல், சரியைத் தொண்டுகள் செய்தல், சிவனடியார்களைப் போற்றுதல், நாயன்மார்களது சரித்திரத்தை அறிதல், தேவார திருவாசகங்களை முறைப்படி ஒதுதல், நீதிநூல்கள்,

புராணங்கள், வேத உபநிடதங்களைப் படித்தல் போன்றன ஆன்மாவைப் பரிபூரணமாக்கும் சைவச்சாதனங்களாகும்”.

“இவற்றைச் சிரத்தையுடன் செய்பவர்கள் தான் பயனை அனுபவிப்பார்கள். உற்சாகமும், மன எழுச்சியும், பற்றில்லாது விரைந்து செயல்களைச் செய்வதும், செயலின் போதுள்ள மகிழ்ச்சியும், நம்பிக்கையும் சேர்ந்தது தான் சிரத்தை. இதுவரை மனிதன் செய்த செயல்கள், இனி அவன் செய்யப்போகும் செயல்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு அவன் கொண்டுள்ள சிரத்தையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். விவசாயி பயிரைப் பேணும் விதம், ஒரு வணிகன் செய்யும் வாணிபத்தின் திறன் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விவசாயியினதும் வணிகனினதும் சிரத்தையைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடியும். சிரத்தைக்கேற்ப பலன் உண்டு. அதுபோல ஆன்மாவினது சிரத்தைக்கேற்ப ஆன்மா சிவஞானத்தைப் பெறும்”.

“ஓவ்வொருவரும் தமது இயல்புக்கேற்றவாறு சிரத்தை கொள்கின்றனர். நல்லோர் நல்லோருடனும், தீயவர் தீயவர்களுடனும் சேர்ந்து கொள்கின்றனர். அந்தச் செயற்கை சிரத்தையை உருவாக்குகிறது. திருவருளோடு சேர்ந்தவர்கள் முத்தியடைவதற்கான சாதனங்களைத் தேடுகின்றனர். மலத்தோடு சேர்ந்தவர் துன்பத்தைத் தரும் பிறவிகளைத் தேடிக்கொள்கின்றனர்”.

“சிலர் சிரத்தையுள்ளவர்களாக இருந்த போதும் அறியாமையால் முறையாகச் செய்யாமலும், விதிப்படி செய்யாமலும், அலுத்தும், வெறுத்துக் கைவிடுவதும் உண்டு”.

“இரு வியாபாரிகள் பொருட்களை வாங்கி வந்து ஊரில் விற்பதற்காக நகரில் உள்ள சந்தைக்குச் செல்கின்றனர். ஒருவன் தான் சுமக்கக்கூடியளவு பொருட்களை வாங்குகிறான். மற்றவன் அளவுக்கதிகமாக வாங்குகிறான். அளவுக்கதிகமாக வாங்கியவனால் அப்பொருட்களைக் கொண்டுவர முடியவில்லை. கூலி கொடுத்துக்கொண்டு வந்தமையால் நட்டமடைந்து தொழிலைக் கைவிடுகிறான். அளவாக வாங்கியவன் பொருட்களைச் சிரமமின்றிக் கொண்டுவந்து விற்றுவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் சென்று பொருட்களை வாங்கி வந்து விற்று இலாபமடைகிறான்”.

‘சைவசமய சாதனங்களான அனுட்டானங்களைச் செய்வோர் தமது இயல்புக்கேற்ற வகையில் முறைப்படி அவற்றைச் செய்தல் வேண்டும்’.

“சரியைத்தொண்டு செய்வோர்க்குச் சிவபெருமான் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளில் மறைந்து நின்று அருள்புரிவார். மந்திரங்கள் செபித்துக் கிரியை வழி செல்வோர்குச் சிவபெருமான அம்மந்திரங்களால் வழிபடுவோர் விரும்பிய உருவங்களில் தோன்றி அருள் புரிவார். அன்பு வழியில் வழிபடும் யோகிகளுக்குச் சிவபெருமான் அவ்வன்பே வடிவாக வெளிப்பட்டு அருள் புரிவார். சீவன் முத்தர்கள் சிவனடியார்களையும், திருத்தலங்களையும் வழிபட அவர்களைப் பற்றி நிற்கும் வாசனா மலம் நீங்கும்”.

“இவ்வாறு சைவசமய சாதனங்களை முறைப்படி வழுவாது செய்துவரும் அடியார்களை ஆட்கொள்ளவே சிவபெருமான் மூன்று வகையான திருமேனிகளையும் எடுக்கிறார்.

‘சிவாயநம்’ என்ற சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தை ஆன்மாக்கள் முறைப்படி ஒதும் போது ஆன்மாவைக் குறிக்கின்ற “ய” என்ற எழுத்தின் முன்னாலும் பின்னாலும் சிவமும் திருவருளும் சேர்ந்து ‘சிவாயவாசி’ என்றாகி ஆன்மாவைக் காப்பாற்றுமென முன்பே கூறினேன்”.

“திருவருள் இல்லாத சிவம் இல்லை. அதனால் எவ்வேளையிலும் எப்பொழுதும் சிவனுடன் திருவருள் கலந்திருப்பதால் சைவசமய சாதனங்கள் அனைத்திற்கும் உயிராய் நிற்பது திருவருளாம்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

எல்லாவகையு மியம்பு மிவனகள்று

நீல்லா வகையை நினைந்து

90

“ஆன்மாவானது சிவசக்தியிலிருந்து ஒருபோதும் நீங்காமல் இருந்து பேரின்பத்தை அனுபவிப்பதற்கான வழிவகைகளைத் திருவருள் செய்யும்” என்று வேதங்களும் ஆகமங்களும் சொல்லியுள்ளன”.

பத்தாம் அதிகாரம்

அனைந்தோர் தன்மை

சீவன் முத்தர் நிலை

“சுவாமி, சீவன் முத்தரின் நிலை என்ன? அதை விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, சிவன் எப்படியானவன் என்று திருவருளின் மூலம் உள்ளபடி அறியும் ஆன்மா விரைவில் சிவனை அணைத்துச் சீவன் முத்தராகிறது. சீவன் முத்தரான பின்பு சிவபோதமாகிய போர்வையுள் புகுந்து சிவயோகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ஆனந்தமாக நித்திரை செய்யும். அவர்களுக்கு வேறு எந்த கர்மங்களும் இல்லை”.

“ஆகாத்தை ஆக்குவிற்பது அன்பு. மனிதர்கள் மனிதர்களைக் கொண்டு ஆகாத்தை அன்பால் ஆக்குவிப்பர். அன்பால் எதையுஞ் செய்யலாம். அன்பு தான் சிவன். அடியவன், சிவன் மீது செலுத்தும் அன்பு பக்தியாகிறது. அருளால் செய்ய முடியாதது எதுவுமில்லை. இறைவன் அப்படியானவர்களுக்கு விரும்பியவற்றை அருள்பவன் என்று தானே சொல்கிறோம்”.

“சிவனை வணங்குவோர் அவரை நன்கு அறிகின்றனர். அவரை அறிய அறியப் பக்தி அதிகரிக்கிறது. அதனால் அவரே சகலவற்றிற்கும் காரணமாக இருப்பவர் என்பது பக்தனுக்கு விளங்கும். உலகும் தானும்

அவரிடத்திலிருந்து தான் வந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரியவரும். தனக்கும், தன்னை ஆட்கொண்டவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு தெரியவரும் போது பக்தன் இறைவனுக்குரியவனாகி விடுகிறான். இந்த உண்மையை அறிந்த ஆன்மா இறைவன் மயமாகி இறைவனை அணைத்துக்கொள்ளும்”.

“தாய் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தனது பிள்ளையை அணைக்கும் போது உலகில் கிடைக்காத இன்பங்கள் யாவும் அந்த ஒரு கணப்பொழுதில் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கும். அது போலத் தாயான சிவபெருமான் தன் பிள்ளையான ஆன்மாவை அணைத்தால் விபரிக்க முடியாத பேரின்பம் தொடர்ந்து கிடைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். தாயானவள் எந்நேரமும் தன் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. குழந்தையும் எப்பொழுதும் தாயின் அணைப்பில் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அவற்றிற்கு நித்திய கர்மங்கள் பல இருக்கும்”.

“சிவனை அணைத்தவர்களுக்கு எந்தக் கர்மமும் இல்லை. அவர்கள் வாழும் போது கர்மத்தைத் துறந்தமையாற்றான் சிவனை அணைத்தார்கள். எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு சிவபோதமே தமது பேரின்பமென எண்ணிச் சிவனை நினைத்திருப்பது தான் அவர்களது கர்மம். அவர்களுக்குச் சிவனின் அருள் எப்பொழுதும் இருப்பதால் அவர்கள் எப்பொழுதும் இன்பமாக இருப்பார்கள்”.

“சிவன் தரும் இன்பத்திற்கு மேற்பட்ட இன்பம் எதுவும் இல்லை. அடையவேண்டியதை அடைந்த பின் அதைப் பெற்று அனுபவிப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. சாதாரண மனிதர்களுக்கு இன்பம் அளிப்பவை பல. ஒருபோது

அழகிய பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொள்வான். அவளைப் பெருமுயற்சியின் பின் அடைந்தமையால் மிக்க மகிழ்ச்சியும் கொள்வான். இனித் தான் எதையும் அடையவேண்டியதில்லை என்றும் நினைப்பான். ஆனால் அவளை விட அழகான ஒரு பெண்ணைக் கண்டால் அவளை அடைவதே இன்பமெனக் கருதி அவளை அடையத் தன்னாலான முயற்சிகளைல்லாம் எடுப்பான். அதற்காகத் தனது சொத்து முழுவதையும் செலவு செய்வான். அவளை அடைந்த பின் சொத்துச் சேர்க்க வேண்டும், பணம் சேர்க்க வேண்டுமென்று அவாப்படுவான். இப்படி மனிதாகளது இலட்சியம் ஒரு போதும் நிறைவடைந்ததில்லை. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் முன்பு பெற்ற இன்பத்தை விடப் பின்பு பெறும் இன்பம் பெரிதாகத் தெரிவதே”.

“சிவ இன்பத்திற்குச் சமமான இன்பம் எதுவுமில்லை. அதற்கு மேலான இன்பமும் எதுவுமில்லை. அதைவிடப் பூவுலகில் எல்லா இன்பங்களையும் ஒதுக்கிவிட்டு சிவனாடியைச் சேரவேண்டுமென்று உறுதியாக நினைத்து அடைந்தவர்களுக்கு வேறு நினைவுகள் எதுவும் வராது. பிறந்த குழந்தையொன்று தாய்ப்பாலை வயிறாறுக் குடித்துவிட்டு எந்த நினைவுமின்றித் தூங்குவது போன்ற நிலை அது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

இங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்துளின் பொடுங்கத்
தூங்குவர்மற் றேதுண்டுசொல்

“சீவன் முத்தர்கள் சிவனை அடைந்து நிறைந்த ஞானத்திலே முழுகி அதனால் ஆண்தநித்திரை செய்வர். இது தவிர அவர்களுக்கு வேறு எந்த வேலையும் இல்லை”.

எதுவும் செய்யார்.

“சுவாமி, சிவத்தோடு சிவமாகிய ஆன்மா சிவனது தொழில்களில் பங்கு கொள்ளுமா....?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஐந்தொழில்களைச் சிவனைத் தவிர வேறு எவரும் செய்ய முடியாது. அத்துடன் திருவருள் செய்கின்ற செயல்களையும் யாரும் செய்யமுடியாது”.

“பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஒரு குடையின் கீழ்க் கொண்டுவந்து சக்கரவர்த்தியாகி நாட்டையானும் பேரரசன், தான் கைப்பற்றிய நாடுகளையெல்லாம் தன் அதிகாரத்திற்குட்படுத்துவான். ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் பொறுப்பாக ஒவ்வொரு சிற்றரசர்களை நியமித்து நாடுகளை ஒழுங்காக ஆள்வான். அதிகாரம் முழுவதும் அவனது கையிலே தான் இருக்கும். தீர்மானிப்பதும், தீர்மானம் எடுப்பதும், நடைமுறைப்படுத்துவதும் அவன் தான்”.

“பொறுப்பான பதவிகளில் அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அவனது சொற்படியே நடப்பர். அவர்களால் எந்தத் தீர்மானத்தையும் எடுக்க முடியாது. அவன் சொல்வதை மட்டுமே செய்ய முடியும். தான் சொன்னபடி அவன்

நடக்கிறானா எனப் பேரரசன் கண்காணிப்பான். மக்கள் பொருள் தேவையென்றாலும், புலவர்கள் மானியங்கள் தேவையென்றாலும் அதற்கென நியமிக்கப்பட்டவர்களை அனுகிப் பேரரசன் மூலமே பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அது ஒரு நாட்டின் அமைப்பு”.

“இது போல இறைவன் உலகிற்கென ஓர் அமைப்பை உருவாக்கியிருக்கிறான். அதன்படி ஜந்தொழில்களையும் சிவனே தன்னருட்கடாட்சத்தால் உருமாறி நின்று செய்கிறான். பேரரசனின் விருந்தினராகச் செல்வோர் அவனுடன் அரண்மனையில் தங்கி அரசன் அனுபவிக்கும் இன்பங்களையெல்லாம் அனுபவிக்கலாம்”.

“அரசன் மிகமிக விரும்புவோரைத் தன்னைப் போலக் கவனிக்குமாறு தனது வேலையாட்களுக்குக் கூறுவான். விருந்தினர்கள் விரும்பி எதைக்கேட்டாலும் அது உடனேயே கொடுக்கப்படும். அவர்கள் அரசனோடு இருக்கும்வரை போகங்களை அனுபவிப்பார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் அரசன் தனது கடமைகளில் ஒன்றைக்கூட ஒப்படைக்கமாட்டான். விருந்தினர் எனவந்தவர் தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாம் விரும்பியடி அனுபவிக்கலாமே தவிர கடமைகளைச் செய்ய முடியாது”.

“இந்த நிலை தான் சீவன் முத்தர்களுடையது. சிவத்துடன் கலந்து இன்பங்களையெல்லாம் அனுபவிக்கலாமே தவிரச் சிவனது கடமைகளில் ஈடுபட முடியாது”.

“அந்தப் பேரரசன் தனது உயிர் நன்பனை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவிக்க வைப்பான். அவனது நன்பன், அரசன்

தன்மேலுள்ள நட்பை மேலாகக் கருதுவதால் தனது மகனை முதலமைச்சராக்கும்படி கேட்டான். அதற்கு மன்னன் சொன்னான்; “நண்பா, நட்பு வேறு. உரிமை வேறு. முதலமைச்சராக வருவதற்கு ஏராளமான தகுதிகள் தேவை. ஆராயாது யாரையும் பதவியில் அமர்த்த முடியாது. நீ எனது உயிர் நண்பன். பொன்னைக்கேள், பொருளைக் கேள், மன்னைக்கேள் தருகிறேன். பதவியைக் கேளாதே” என்றான்.”

“சிவனை அடையவேண்டுமென்று நினைப்பவர்கள் அவனிடமிருந்து கிடைக்கும் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கவே விரும்புவர். அத்துடன் சிவனைத் தவிர வேறு எவராலும் ஜந்தொழில்களையும் செய்ய முடியாது. சீவன் முத்தர்கள் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடித்து ஒய்வு பெற்றவர்கள். உரிய வயது வந்ததும் ஒய்வுபெறும் ஊழியர்களுக்கு மீண்டும் அரசு வேலை கொடுக்காது. ஒய்வூதியம் தான் கொடுக்கும்”.

“பூவுலகில் சிவனை அடைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்துச் சிவனை அடைந்தோர் சிவனைக் கண்டு அந்தப் பேரின்பத்தில் மூழ்கியிருப்பதால் எந்த வினையும் அவர்களைச் சாராது. அவர்கள் சிவனோடு மகிழ்ந்திருப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்வதில்லை” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

**ஜந்தொழிலுங் காரணர்க ளாந்தொழிலும் போகநுகர்
வெந்தொழிலு மேவார் மிக.**

92

“சிவபெருமான் செய்யும் ஜந்தொழில்களையோ, திருவருளாற் செய்யப்படுகின்ற தொழிலையோ சீவன் முத்தர்கள் செய்வதில்லை. அத்துடன் வினைகளும் அவர்களைப் பற்றாது”.

எங்கும் சிவத்தைக் காண்பவர்.

“சுவாமி, சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும் சீவன் முத்தர்கள் எதையெதைக் காண்பார்கள் என்று கூறுங்கள்” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, பூவுலகிலே முத்தி அடைவதற்குக் காரணமான சமாதி நிலையை அடைந்தவர்களும், இடையறாத மௌன சமாதி நிலையை அடையாமல் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் ஞான நிலையை அடைந்தோரும், விழித்திருக்கும் வேளைகளில் காண்பவற்றையெல்லாம் சிவமாகவே காண்பார். குரிய வெளிச்சம் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களின் மீதும் சமமாகவே படுகிறது. அது விக்கிரகத்தில் பட்டாலென்ன சாக்கடையில் பட்டாலென்ன ஒரு மாதிரியே அதை வெளிப்படுத்தும். இது போலவே பூமியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஞானிகளும் இருப்பார். இவர்கள் பிராமணனையும், பசுவையும், யானையையும், நாயையும், நாயைத் தின்பவர்களையும் ஒரு மாதிரியாகவே நடத்துவார். அதைவிட அவர்களின் ஆண்மாவுள் இருக்கும் இறைவனைக் கண்டு வணங்கவும் செய்வார்”.

“பற்றுள்ளவனுக்குத் தான் மனிதர்களுள் வேறுபாடுகள் தெரியும். சீவன் முத்தர்கள் வாழும் போதே தம் முன் உலவுபவர்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. அவர்கள் பிராமணனையும் புலையனையும் ஒன்றாகவே கருதுவார். உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் குரு கைக்கோள் தெருவிற் சென்று கையில் கூழ்வாங்கிக் குடிக்க, கையால் ஒழுகிய கூழை உமாபதி சிவாச்சாரியார் ஏந்திக்குடித்தார்”.

“அது போல வண்ணான் ஒருவன் தான் வெள்ளாவி வைப்பதற்காக உவர் மண்ணை முட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு வரும்போது மழை பெய்தமையால் அம்மண் கரைந்து உடல் முழுவதும் பரவியது. அதைத் திருநீறேன நினைத்த சேரமான் பெருமான் நாயனார் அவனைச் சிவனாடியாரென நினைத்து அவனது பாதங்களைப் பணிந்து வணங்கியது நீங்கள் அறியாததல்ல”.

“சிவனது பக்தர்களே இவ்வாறு அனைவரையும் சமமாக நோக்கின்றனால் சிவனோடு கலந்தவர்கள் எப்படி நோக்குவார்கள்? எதையும் அவதானிப்பதற்கு அவற்றில் பற்றிருத்தல் வேண்டும். பற்றுள்ளவன் கூந்து கூந்து பார்த்து அதன் முழுமையான விஷயங்களைப் பற்றிச் செல்வான். பற்றில்லாதவன் தனக்கு தேவையில்லாத வற்றை அவதானிக்கமாட்டான். சீவன் முத்தர்கள் சிவனைத் தவிர வேறேதிலும் பற்றுக் கொள்வதில்லை. அதனால் அவர்கள் தாம் பற்றுக்கொண்ட சிவனை முழுமையாக அவதானித்து அதை அடையவேண்டுமென்று தியானித்து, அதை அடைந்த பின் அதைத் தவிர எதையும் சிந்திக்கார்”.

“சமாதிநிலையை அடைந்தவர்களும், சமாதி நிலையை அடையாமல் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் ஞானநிலையை அடைந்தவர்களும் மனதைச் சிவன் பால்வைத்து உறுதிப்படுத்தியவர்கள். இவர்களால் இம்மையிலேயே இயற்கை வெல்லப்படும். சிவம் உண்மையானது; உறுதியானது; பேரின்பம் தருவது. ஆகையால் இவர்கள் அந்தந்த நிலையிலேயே சிவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் ஒரு பொருட்டாக எடுப்பதில்லை”.

“மனதை சமநிலைப்படுத்தியவர்கள் பொருட்களை உள்ளபடியே காண்பர். மெய்ப்பொருளுக்குச் சிவம் என்றோர் பெயருண்டு. மெய்ப்பொருளான சிவத்தைக் கண்டவர்கள் வேறைதையும் காண்மாட்டார்கள். சீவன் முத்தரது ஆன்மா விகாரப்படுவதில்லை. கூடுதல், குறைதல், மாறுகல் அடைவதில்லை. ஆதலால் அது தோழிழற்றது, கேடில்லாதது, பற்றற்றது. அதனால் சீவன் முத்தர்கள் சிவனின் பேரின்பத்திற் கலந்து அதிலேயே நிலைத்திருப்பார்”.

“சிவத்திற் கலந்து சிவமயமானவன் உறுதியான அறிவைப் பெற்றவனாகையால் அவன் மனக்குழப்பமடையாதவனாகிறான். இவனுக்குப் பிரியமானது சிவனோடு இருத்தலே தவிர வேறைதுவுமில்லை. விருப்பு வெறுப்பு, இன்ப துன்பங்கள் யாவும் மலத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவை. மலம் இன்மையால் சீவன் முத்தர்கள் இவற்றிற்காட்படமாட்டார்கள். சிவனை அணைத்தவர்களுக்கு இத்தகைய சித்த விருத்திகள் உண்டாகாது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“எல்லாவற்றையும் அறியும் சிவத்துடன் கலந்து நிற்கும் சீவன் முத்தர்கள் சிவஞானத்தையன்றி வேறேதையும் அறியார்”.

காணாமைக்கான காரணம்

“சுவாமி, சீவன் முத்தர்கள் உலக விஷயங்களைக் காணாமைக்குரிய காரணம் என்ன?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, நிலத்திலே செல்லும் ஆமையானது வெளியில் அரவங்கேட்கும் போது தனது ஜந்து உறுப்புக்களையும் உள்ளே இழுத்து அசைவில்லாமல் இருப்பது போலச் சீவன் முத்தர்களும் தமது பொறிகளையும் மனத்தையும் வெளியே செல்லாதபடி அடக்கிச் சிவஞான போதத்துட் செலுத்தி அடங்கியிருப்பார்”.

“சக்கரவாகம் என்ற பறவை எப்பொழுதும் வானத்தில் பறந்து கொண்டேயிருக்குமாம். அது பறந்து செல்லுமிடயங்களில் உள்ள ஆறு, குளம், குட்டைகளில் நீருந்தாதாம். அது மழை நீரை மட்டும் தான் அருந்துமாம். மழை பெய்யாதவிடத்து அது தாகமேல்ட்டாற் கூட வேறு நீரை அருந்த மாட்டாதாம். அதுபோலச் சீவன் முத்தர்கள் சிவனைத் தவிர்ந்த எதையும் சிந்தையாற்கூடத் தீண்டமாட்டார்கள்”.

“இந்திரிய விடையங்களில் தோன்றிய போகங்களே துன்பத்துக்குக் காரணிகளாகின்றன. அதனால் சீவன் முத்தர்கள் அவற்றைக் கண்டதும் தம்புலன்களை சிவனிடத்திற் செலுத்தி அதில் இன்பங்காண்பார்கள்”.

“மனிதனுக்கு வருகின்ற எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணம் புலன்கள் இன்பத்தை நாடுவதேயாகும். இந்திரியங்கள் இந்திரியார்த்தங்களோடு சேர்வதால் இன்பம் ஏற்படுகிறது. அவை நிறைவேறாத பொழுது துன்பம் உண்டாகிறது. மெய்யறிவு பெறாதவர்கள் அவற்றை நாடிச் சென்று இன்பமென நினைத்தவையெல்லாம் துன்பத்தைத் தரத்தர அவற்றை எண்ணாது மேலும் மேலும் அதற்குள்ளேயே செல்வார். இவற்றைச் சீவன் முத்தர்கள் விலக்கிவிடுவார்”.

“மனிதன் உடலை விடும்வரையும் துன்பங்கள் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். சாகும் தறுவாயிலும் இவை தோன்றும். இன்பம் என நினைப்பவற்றை இந்திரியங்கள் நுகர்வதால், கேட்பதால், அல்லது எண்ணுவதால் துன்பந்தான் மேலோங்குகிறது. இவற்றையெல்லாம் கடந்தவனே சீவன் முத்தன். அவன் புலன்களை அடக்கித் தன்னுள் சிவத்தைக் காண்கிறான். அதனால் பேரின்பம் தானாகவே அவனின் மனதில் உருவாகிறது”.

“சமாதி நிலையில் இருந்து சிவத்தைக் கண்டு, அதில் இன்பங்கண்டு, சிவத்திலே கலந்து, சிவஜோதிகாணும் சீவன் முத்தன் சிவத்தோடு இனைத்து சிவ நிர்வாண நிலையை அடைகிறான்”.

“இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பொறிகளுடாக வெளியே செல்லாமல், ஆன்மாவுக்குள் சிவத்தை வரவழைத்துத் தன்னுள் இன்பங்காணும் நிலையைச் சிவன் முத்தர்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் தான் விரும்பும் அனைத்து இன்பங்களும் தன்னிடத்தில் சிவன் உண்டாக்குவார் என்பதை அனுபவித்தறியும் சீவன் முத்தர்கள் சிவசொருபமாகி விடுகின்றனர். இது தான் முத்தியடைதல். இப்படியானவர்கள் தமது சிவசிந்தனைக்குப் பங்கமேற்படும் வேலைகளில் ஆயை வெளியே சலசலப்புக் கேட்டதும் தனக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமென நினைத்துத் தனது ஜந்து அங்கங்களையும் உள்ளே இழுத்து அசைவற்று இருப்பது போலஅவர்களும் தமது புலன்களை சிவநினைவுக்குட்படுத்தி சிலைபோல இருப்பார்கள்”. என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

புலனடக்கித் தம்முதற்கட்டுக்குறுவர் போதார்

தல நடக்கு மாமை தக.

94

“தரையிற் செல்லும் ஆயையானது சகசலப்பேற்பாடால் தனது உறுப்புக்களை உள்ளே இழுத்து அசைவில்லாதிருப்பது போல, சீவன் முத்தர்கள் தங்கள் புலன்கள் வெளிச் செல்லாவண்ணம் சிவத்துள் அடக்கிச் சிவத்தோடு கலந்திருப்பார்கள்”.

எல்லாம் சிவமயம்.

“சுவாமி, மெய்யுணர்ந்தவர்களின் நினைவு எவ்வாறிருக்கும்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, மெய்யை உணர்ந்தவர்களென்றால் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் என்றும், தனது மெய்யாகிய உடலைப் பற்றி உணர்ந்தவர்களென்றும், உலகைப் பற்றி உணர்ந்தவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம்”.

“உண்மையை உணர்தலென்றால், உலகில் இறைவன் தான் உண்மையான பொருள்; நிலையான பொருள்; அதிலிருந்து தான் பேரின்பத்தைப் பெறலாமென அறிந்து கொள்ளல்”.

“தனது உடலைப் பற்றி உணர்ந்தவர்களென்றால், உடல் கவர்ச்சியானதல்ல; அழகானதல்ல; நிலையானதல்ல, ஒருபோது கவர்ச்சியாக இருக்குமுடல் மறுபோது கவர்ச்சியற்றிருக்கும். அழகு பின் அசிங்கமாகிவிடும். சில நாட்களின் பின் அழிந்துவிடும் என உணர்ந்து கொள்ளல்”.

“உலகம் மாயங்கள் நிறைந்தது. உலகிலுள்ள பொருட்கள் யாவும் துன்பத்தையே தருவன. உலகால் ஒரு போதும் இன்பத்தைத் தரமுடியாது என ஒத்துக்கொள்ளல்”.

“இவற்றை உணர்வோர் மெய்ப்பொருளும், அழியாததும், நிலையானதும், என்றும் இன்பத்தையே தருவதும், உறுதுணையானதும், இறந்த பின்பும் உதவுவது சிவபெருமானே என உணர்ந்து கொள்வார்”.

“இப்படியானவர்கள் கர்மத்தைப் பலன் கருதாது செய்வர். எல்லாம் சிவன் செயலென நினைத்து இன்பம் வந்தாலும், துண்பம் வந்தாலும் அது என்னை ஆட்கொள்ளச் சிவன் செய்யும் திருவிளையாடல் என நினைத்துக் கர்மம் செய்பவன் பலனை எதிர்பார்க்கமாட்டான். அவன் தான் சிவனை நினைப்பவன்; சிவனது ஆட்சிக்குட்பட்டவன்; சீவன் முத்தன். கர்மத்தின் பலனில் ஆசை அறவே இல்லாமையால் அவன் சமாதி நிலையடைகிறான். சமாதிநிலை முடிவுக்கு வரும்போது அவனுக்கு வெளியுலகோடு உள்ள தொடர்புகள் யாவும் தானாகவே அற்றுப்போகும். சப்தம், பரிசம் முதலியவற்றிற்கூட அவனது மனம் ஏட்டுவதில்லை. கர்மங்கள் யாவும் உறக்கத்தில் ஒடுங்குவது போலச் சமாதி நிலையில் அற்றுப் போகின்றன. பற்றுக்கள் யாவும் அற்றுப்போனவிடத்துக் காய்ந்த மரக்கொம்பு போல உணர்வுகளுற்று உடல் மரத்துவிடும். உயிர் போனால் பொறிகள் ஒடுங்குவது போன்று ஆசையும் கர்மமும் அற்றுப் போக ஆத்மா சிவனுடன் கலந்து சிவமாகிவிடுகிறது”.

“இந்நிலையில் ஆத்மாவுக்கு நினைவுகள் அற்றுப் போவதால் அது காண்பவையெல்லாம் சிவமாகவே தோன்றும். அது தன்னிலும் உலகிலும் சிவத்தையே காணும். சிவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் காணும் தன்மை அற்ற நிலை வந்ததால் அதற்கு வேறு எதுவும் தெரிவதில்லை. நான் என்ற நிலை கெட்டுச் சிவம் என்ற நிலை வந்தமையால் சிவத்தின் வேறாகத் தன்னைக் காணமாட்டாது. அப்படிக் காணும் தன்மை ஆன்மாவுக்கு இல்லை”.

“இரண்டு பெரும் தனவந்தர்கள் இருந்தனர். இருவரும் நன்பர்கள். இருவரிடமும் கோடிக்கணக்கான

சொத்திருந்தது. வேலைக்காரர்கள் பலர் இருந்தனர். எல்லா நுகர்பொருட்களும் இருந்தன. ஒரு தனவந்தனின் ஆண் மகனை மறு தனவந்தனின் பெண் கண்டு காதலுற்றாள். பெற்றோரும் விரும்பினார். அதன் பின் காதலர்கள் ஒன்றாக இருந்து இன்பம் அனுபவித்தனர்”.

“இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காணாத நிலையில் அவன் காணும் பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் அவனைக் கண்டாள். அவன் காணும் பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் அவனைக் காண்டான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு வேலைகள் இருக்கவில்லை”.

“அவன் காணும் பொருட்களை அவனுக்கென வாங்கினான். அவன் காணும் பொருட்களை அவனுக்கென வாங்கினாள். இருவரும் பிரியும் நேரம் ஒருவரை ஒருவர் நினைத்து ஏங்குவதைக் கண்டு சகிக்காத பெற்றோர் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்”.

“இது போன்றது தான் சீவன் முத்தரது நிலை. ஆன்மா எப்பொழுதும் தனது தலைவனான சிவனை எண்ணி உருகியபடி இருக்கும். அது காண்பதெல்லாம் சிவனாகவே இருக்கும். அது தன்னை வேறான பொருளாகக் கருதாது” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

**அவனையகன் றெங்கின்றா மாங்கவனா மெங்கு
மிவனையொழிந் துண்டாத லில்.**

“சிவத்தைவிட்டு நீங்கியது எதுவும் எவ்வுலகிலும் இல்லை. அதுபோலச் சிவனோடு கலந்த சிவன் முத்தர்கள் எல்லாவற்றையும் சிவமாகவே கண்டு சிவனுக்கடிமையாகிச் சிவத்திலே தன்னையும் தன்னிலே சிவத்தையும் காண்பார்”.

விருப்பு வெறுப்பில்லை

“காவாமி, அணைந்தோரான சீவன் முத்தர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பு இருக்குமா...?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, பற்றுக்கள் தான் விருப்பு வெறுப்பை உண்டாக்குவன. ஒரு காரியம் முடியவேண்டுமானால் காரியம் பார்ப்பவர்கள் எதிரிகளையும் புகழ்ந்து தம்வசமாக்குவர். காரியம் முடிந்ததும் அவரை விலக்கிவிடுவர். அதைப் பற்றிப் பின்பு சிறிதளவும் சித்திக்கமாட்டார்கள். தமது காரியத்தை முடிக்க விரும்புவோர் சாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம் எதுவும் பார்க்க மாட்டார்கள். தமது காரியத்திலேயே கண்ணாக இருப்பார்கள். உயர்சாதிக்காரன் தனது காரியத்தை முடிக்கத் தான் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் என்று முன்பு நினைத்து ஒதுக்கியவனைத் தனக்குச் சமமாக வைப்பான். காரியம் முடிந்த பின் அவனை அண்டவே மாட்டான். இது பற்றுக்களால் உண்டாகும் நிலை. இந்த நிலை சீவன் முத்தர்களுக்கு இல்லை. பற்றுக்களை உண்டாக்கி, அவற்றை இன்பமாகக்காட்டி, பற்றுக்கொண்டவனை வசியப்படுத்தி, அதிலிருந்து விடுபட முடியாது செய்து பின் அதனால் அளவில்லாத துன்பங்களைக் கொடுக்கும் ஆணவ

மலம் திருவருளின் துணையால் சீவன் முத்தர்களுக்கு இல்லாமற் போய்விடும். சிவனை மட்டும் பற்றியிருப்பவர்கள் தான் சிவனோடு கலந்து பேரின்பத்தை அனுபவிக்க முடியும். அதனால் பற்றுக்கள் எதுவும் இல்லாத சீவன் முத்தர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பு இராது”.

“திருவருளின் துணையால் சிவத்துக்குள் நிலைபெற்றவனே சீவன் முத்தன். சமாதிநிலை முடிந்து சிவனுடன் கலந்தவர்களுக்கு வெளியுலகுடன் எந்தத் தொடர்பும் இராது. வெளியுலகுடன் தொடர்புள்ளவர்கள் தான் வெளியுலகிலுள்ள மாயங்களை உண்மையென நம்பி, அதில் பற்றுக் கொள்வார். வெளியுலகத்தொடர்பில்லாது சிவத்துடன் மட்டும் தொடப்பு வைத்துள்ள சீவன் முத்தர்கள் வெளியுலகைப் பற்றிச் சிந்திக்காததால் அவர்களுக்குப் பற்றுக்கள் இராது. அதனால் அவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களும் இராது”.

“பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பக்கடலில் மூழ்காது தம்மைத் தாம் காத்து மேலான நிலையான சீவன் முத்தர் நிலையை அடைந்தவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புண்டானால் அவர்கள் சிவத்தைவிட்டு மீண்டும் பிறப்பெடுக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஒவ்வொருவரும் அடையும் நன்மை தீமைகளுக்கு அவர்களே பொறுப்பானவர்கள் என்றும் வேறு எவரும் தமக்கு நன்மை தீமைகளைத் தரமுடியாது என்றும் உறுதியாக நம்பியமையால் தான் அவர்கள் சீவன் முத்தர் நிலையை அடைந்தனர். இவர்களுக்கு உலகில் உள்ள துன்பமும், சிவத்தில் உள்ளபேரின்பழும் நன்கு தெரியும். கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு படுகுழியில் விழுவது போன்றதொரு நிலை வர யாரும் விரும்பார்கள்”.

“முன்பு நான் கூறிய தனவந்தர்களின் பிள்ளைகள் மணம் முடித்து இன்பமாக வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடு இருக்கவில்லை”.

“அன்பு தான் உலகை ஆழ்வது என்று புரிந்து கொண்டமையால் அவர்களது என்னங்களில் விருப்பு வெறுப்புத் தோன்றவில்லை. அவள் அன்று கேட்டாள்; “அன்பரே, இன்று மாலை கோயிலுக்குச் செல்லல் வேண்டும். மத்தியானம் என்ன சமையல் செய்வது? கோயிலுக்கு நான் என்னநிறச் சேலை அணிவது? கோயிலில் கட்டிட வேலை நடக்கிறது எவ்வளவு பணம் கொடுப்பது?”.

“அதற்கு அவன் சொன்னான்; “அன்பே, உமது விருப்பம் தான் எனது விருப்பம். நீர் தொட்டதெல்லாம் அமிழ்தாகும். நீ விரும்பியதைச் சமையும். நான் அதை விருப்புடன் உண்பேன். எந்த நிறத்தில் நீர் சேலையுடுத்தாலும் தேவதை போல இருப்பீர். அதனால் நீர் விரும்பிய நிறத்தில் சேலையைக் கட்டும். எமது ஆத்ம ஈடுற்றந்திற்காகத் தான் நாம் தர்மம் செய்கிறோம். எமது வருமானம் உமக்குத் தெரியும். நீரே தீர்மானித்துக் கொடும்” என்றான்”.

“அன்பும் நம்பிக்கையும் தான் இதற்கு முக்கிய காரணம். கணவனைப் போல சீவன் முத்தர்களும் சிவத்துடன் சேர்ந்திருப்பதால் அவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லை. சிவத்திற்கு விருப்பு வெறுப்பு இருந்தால் தான் சீவன் முத்தர்களுக்கும் விருப்பு வெறுப்பு உண்டாகும்”. என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“தனக்கு உள்ளேயும், புறத்தேயும் சிவத்தை மட்டும் கண்டுகளிக்கும் சீவன் முத்தர்களுக்கு, எல்லாம் சிவமாகத் தெரிவதால் அவரால் இகழ்ந்து புறத்தே தள்ளுவதற்கு யாதொன்றும் இல்லை”.

அவரது நினைவின் பயன்.

“சுவாமி, சீவன் முத்தர்கள் செய்யும் வெறுவினை அதாவது பற்றில்லாத வினைகளுக்குப் பயன் உண்டாவதுண்டா?” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, ஆன்மாக்கள் செய்யும் வினைகள் பசு நல்வினை, பசுத்தீவினை, சிவநல்வினை, சிவத்துவினை, வெறுவினை, பற்றில்லாதவினையென அனுவகைப்படும். வெறுவினை, பற்றில்லாத வினை தவிர்ந்த மற்றுய நான்கும் பற்றுடன் செய்யப்படுபவை. அவற்றிற்குரிய பயன்கள் அவ்வப்போதும், ஊழாகவும் கிடைக்கும்”.

“திருவருளின் துணையினால் பழைய வினைகள் யாவும் அழிக்கப்பட்ட சீவன் முத்தர்கள் வெறுவினையையும், பற்றந்த வினையையுமே செய்வார். பற்றந்த வினையென்பது அன்றாடம் ஒருவர் செய்யும் கடமைகள். குளித்தல், உண்ணுதல், முச்சவிடுதல், உடுத்தல் போன்றனவாகும். யாரும் ஒரு கணப்பொழுது கூடச் செயலாற்றாமல் இருந்ததில்லை.

ஒவ்வொரு உயிரும் தனக்குத் தெரியாமலேயே பல கர்மங்களிலீடுபடுகின்றது. அனு முதல் அண்டம் வரை எல்லாம் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதனால் உலகில் வாழும் உயிர்களால் கர்மத்தை விடமுடியாது. ஆன்மாக்கள் பற்றுடன் கர்மம் செய்கின்றனர். சீவன் முத்தர்கள் பற்றில்லாத நித்தியகர்மங்களைச் செய்கின்றனர்”.

“சீவன் முத்தர்கள் கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் சிவனுக்கு அர்ப்பணித்து, சித்தத்தைச் சிவன் பால் வைத்துச் சிவனுடேயே கலந்துள்ளவர்கள்”.

“சீவன் முத்தர்களுக்குத் தொழில் இல்லை. அப்படியானவர்கள் ஏதாவது செய்தால் அது செய்யாச் செயல். அல்லது பயன்ற செயல். அதற்குப் பெயர் வாய்மை”.

“விளம்ப விளம்பல், பணியப் பணிதல், கருதக் கருதல், உரைக்க உரைத்தல், நனுக நனுகல், இசைய இசைதல், நுகர நுகர்தல், நினைய நினைத்தல், புணரப் புணரல், தொடரத் தொடர்தல், விரும்ப விரும்பல் என்று தொடர்வன சீவன் முத்தர்களது செயல்கள். இவர்களது செயல்களில் யான், எனது என்ற உரிமை இராது”.

“எமது ஆச்சிரமத்தில் வந்து தங்கியிருக்கும் கூந்தரலிங்கத்தைப் பாருங்கள். என்பது வயது. உடல் தளர்ந்து விட்டது. ஆனால் மனதில் உறுதியிருக்கிறது. அதனால் அவர் ஆச்சிரமத்திற்கு அருகில் உள்ள காடுகளை வெட்டித் திருத்திப் பல்வேறு வகையான மரங்களை நடுகிறார். அவருடன் வேலை செய்யச் சிரமப்பட்ட சீடர்கள் அவரிடம்; “ஜயா, உங்களுக்கு என்பது வயதாகிறது. உங்கள் பிள்ளைகள் தனவந்தர்கள்.

சம்மாவிருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் வயதில்
பெருங்கல்லறப்பட்டு வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.
இதனால் உங்களுக்கு என்ன பயன்? நீங்கள் நட்ட மாமரமும்
பலாமரமும் காய்க்கக் குறைந்தது பத்து வருடங்களாவது
செல்லும். அதற்கு முன் நீங்கள் இறந்துவிடவீர்கள். அதைவிட
உங்களது பிள்ளைகள் உங்களுக்குத் தேவையானவற்றை
வாங்கித் தருவார்கள். நீங்கள் ஏன் பயனில்லாத வேலைகளைச்
செய்கிறார்கள்?” என்று கேட்டனா”.

“எதுவும் பயனில்லாத வேலைகள் அல்ல.
காட்டைத் திருத்தி ஏராளமான மரங்களையும், பயன்தரு
மரங்களையும் நட்டுப் பராமரித்த சுந்தரவிங்கம் இறந்து
போனார். ஆனால் இன்று அம்மரங்கள் மூலம் சிவனடியார்களும்,
இங்கு வரும் மக்களும், பறவைகளும், விலங்குகளும் பயன்
பெறுகின்றன”.

“பற்றின்றிச் செய்யப்படும் தொழில்களின்
பலன்கள் சிவத்தைச் சென்றடையும். சீவன் முத்தர்கள்
அகந்தையும் மமதையுமின்றிச் செயற்படுவதால் அவர்கள்
எதைச் செய்தாலும் அது ஆகாமியமாகாது. அதன் பயனாக
வரக்கூடிய உலக வாழ்க்கையுமில்லை. அவர்களுடைய
செயல்களுக்கெல்லாம் சிவானந்தமே பயன்”.

“சீவன் முத்தர்கள் கர்மம் செய்து ஒன்றைப்
பெறுவதுமில்லை. கர்மம் செய்யாது எதையும் இழப்பதுமில்லை.
சிவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நாடுவதும் இல்லை” என்றார்
நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

“உலகத்தவர்கள் பயன்கருதிச் செய்யும் கர்மத்திற்கேற்ப இன்ப துன்பப் பயன்களை அனுபவிப்பர். சீவன் முத்தர்கள் பயன்கருதாது செய்யும் கர்மத்தின் பயனான நித்திய இன்பமான சிவஞானத்தை அனுபவிப்பர்”.

கர்மம் தீரும் முறைமை

“சுவாமி, சீவன் முத்தரது பிரார்த்தவினை உடலோடு நீங்கும். தேகமெடுத்த பின் செய்யும் வினையைத் திருவருள் போக்கும் என்கிறார்கள்”. இது பற்றிக் கூறுங்கள்” என்று பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“சீவன் முத்தர்கள் செய்யும் கர்மங்கள் கர்மங்களெனப்படாதென முன்பே கூறியிருந்தேன். அவர்கள் கர்மத்தால் எதையும் பெற்றதில்லை. சீவன் முத்தர்கள் செய்யும் கர்மங்கள் அருட்செயல்களாலன்றிப் பயனை விளைவிக்கும் செயல்கள்ல. ஆதலால் அவற்றின் பயன் அவர்களைச் சாராது. ஆகவே அவர்களது பிராப்தவினைகள் யாவும் அவர்கள் தேகத்தை நீக்கும் போது நீங்கிவிடும். தேகமுள்ளபோது செய்த கர்மவினைகளைத் திருவருள் சுட்டுப் பொசுக்கிவிடும். தீட்சையின் போது அவர்களது சகல வினைகளும் நீக்கப்பட்டுவிடும்”.

“உடலில் உள்ள அழுக்கை நீரினால் நீக்கிய பின் சிவபூசை செய்யலாம். அது போல மனதிலுள்ள ஆசை, அச்சம், சினம் என்ற அழுக்குகளைத் திருவருள் மூலம் நீக்கப்பெற்றால் ஆண்மா சிவமயமாகிவிடும். பின் சிவனது மகிழ்மையை அறிந்து சிவத்துடன் கலந்துவிடும். சிவனது பெருமையை உணர்ந்து சிவத்துடன் கலந்த ஆண்மாவுக்கு விணைகள் எதுவும் இருக்காது. தீயோடு கலந்த விறகு தீயாவது போலச் சிவத்தோடு கலந்த ஆண்மா சிவமாகிறது. இந்நிலையில் ஆண்மா பரிசுத்தமாகிறது”.

“சீவன் முத்தர்கள் அகங்காரத்தையும், ஆசையையும் விட்டுவிடுகிறார்களேயொழியக் கர்மத்தைவிட்டு விடுவதில்லை. முத்தியை நாடியவர்களெல்லாம் பண்டு தொட்டு இதையே செய்து வருகின்றனர். அவர்கள் செய்த பிரார்த்த விணைகள் அவர்கள் எடுத்த உடல் நீங்கும் போது நீங்கிவிடும். பின் அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களால் பயணுண்டாவதில்லை. பயனில்லாத கர்மம் செய்பவர்கள் உலகில் சீவன் முத்தர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அப்படி அவர்கள் செய்வார்களேயானால் அவர்கள் மனநலம் குன்றியவர்களாக இருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் சீவன் முத்தர்களாக இருப்பார்கள்”.

“மனிதன் செய்யும் கர்மத்திற்குக் கர்த்தா தானென்று நினைக்கிறான். உண்மையில் அந்தக் கர்மங்கள் யாவும் சிவனுடையவைகளேயாம். தான் தான் கர்த்தா என்பதையும், அகங்காரத்தையும் அகற்றித் தன் மூலம் செய்யப்படும் கர்மங்களெல்லாம் சிவனால் ஏவப்பட்டவை எனக்கருதிக் கர்மம் செய்பவன் அதன் பயனை

எதிர்பார்ப்பதில்லை. பயனை எதிர்பார்க்காத கர்மம் சிவனது கர்மமாகிறது”.

“கர்மம் ஆன்மாவைப் பந்தப்படுத்துகிறது. அதற்கு ஆசையை ஊட்டுகிறது. இதனால் ஆணவமலம் அதிகரிக்கிறது. அகங்காரமில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் ஆன்மாவைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. பயன் கருதாது செய்யப்படும் கர்மங்கள் பிரார்த்தவினைகளை நீக்கும்”.

“உடலெடுத்தவன் சோம்பற்பட்டு அல்லது அறியாமையால் கர்மம் செய்யாதிருந்தால் அவனது பிராப்தவினை குறையாது, துன்பமே அதிகரிக்கும். செய்யத்தக்க நல்வினைகளைச் செய்யாதவனும் ஆணவத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனே”.

“வினைப்பயனில் பற்றற்றவனாய், கர்மத்தைச் செய்யும் போது பூரண திருப்தி உள்ளவனாய், எதையும் சாராதவனாய் இருந்து கர்மம் செய்பவன் கர்மத்தைச் செய்தாலும் அதைச் செய்தவனாகமாட்டான். இந்த நிலை அவர்கள் உடலோடு இருக்கும் போது சிவனின் நினைவோடு மேற்சொன்னபடி கர்மம் செய்வார்கள். சமாதிநிலையில் இருக்கும் போது நித்திய கர்மத்தைச் செய்வார்கள். சிவனோடு சேர்ந்த பின் சும்மா இருப்பார்கள். அதை விலக்கி ஏதாவது செய்தால் அதைத் திருவருள் சுட்டுப்பொசுக்கும்” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமியார்.

ஏன்றவினை யுடலோ டெகுமிடை யேறும்வினை

தோன்றி வருளே சுடும்.

98

“சீவன் முத்தர்களது பிரார்த்த வினையானது அவர்களது உடல் அழியும் போது அதுவும் சேர்ந்து அழியும். முத்தியடைதலுக்கும் தேகத்தின் முடிவுக்கும் இடையில் செய்த வினை இருப்பின் அதைத் திருவருள் சுட்டெரிக்கும்”.

பரமுத்தி பெற்றவர்கள்

“சுவாமி, முன்றாக வருகின்ற மலவினைகள் எதுவும் சீவன் முத்தரை வந்தடைவதில்லை. அவர்களுக்குப் பரமுத்தியும் சர்ரத்துடனேயே அமையும் என்கிறார்கள்”. அது பற்றிய விளக்கம் தாருங்கள்” என்று கேட்டார் பண்டிதர் நடராஜா.

“பண்டிதரே, இம்மை, மறுமை, அம்மை என்னும் முவகைப் பயன்களையும் தரும் வினைகளொன்றும் சீவன் முத்தரைப் பற்றாது. ஆணை மலம் நீங்கப்பெற்ற சீவன் முத்தர்கள் சர்ரம் உள்ளபோதே பரமுத்தியும் பெறுவார்”.

“இம்மையென்றால் எடுத்துள்ள பிறப்பு, மறுமையென்றால் மறுபிறப்பு, அம்மையென்பது பரமுத்தி. இந்த முன்று நிலையிலும் சீவன் முத்தர்கள் செய்யும் பற்றந்த கர்ம பலன்கள் திருவருள் என்றும் ஞானத்தீயால் ஏரிக்கப்பட்டுவிடும். அதனால் அவர்கள் கர்மம் செய்தாலும் செய்யாதவர்களாகவே கணிக்கப்பெறுவார்”.

“மலையில் உருவாகிப் பள்ளத்தாக்கினாடாகப் பாய்ந்து சமவெளியினாடாகச் செல்லும் கங்கை நதிக்கு

ஏதாவது பயன் இருக்கா...? அந்தக் கங்கை கடலுட் கலப்பதால் கடலுக்கேதாவது பயன் இருக்கா?. தினமும் கங்கை நீர் கடலுட் செல்கிறது. எத்தனை ஆயிரம் வருடங்களாகச் சென்று கலக்கிறது. இதனால் கடலின் நீர்மட்டம் சிறிதளவாவது உயர்ந்ததா....? இல்லைக் கடல் நீரின் உப்புத் தன்மை சிறிதளவாவது குறைந்ததா...? இல்லையே. இங்கு கர்மம் ஒயாது செய்யப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் பயன் எதுவுமில்லை. இது போன்றது தான் சீவன் முத்தர் செய்யும் கர்மங்களும். அந்தக் கர்மங்கள் திருவருளிற் கலந்து கொள்கின்றன. இதனால் திருவருளுக்கு எந்தப் பாதிப்பும் உண்டாவதில்லை”.

“இறைவனை அடையத் தடையாக இருக்கும் கர்மம் பந்தமெனப்படுகிறது. இது பாவத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. தனது உடலின் தேவைகளைப் பற்றிக் கூட எண்ணாது சிவனின் சிந்தனையோடு இருப்பவன் சிவனை அடையத் தகுதியுள்ளவனாகிறான். அவன் தனது தேவைகளைச் சிவன் தீாத்து வைப்பாரென்ற நினைவில் செயலின்றி இருக்கிறான். அதைக் கவனித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை அவன் சிவனிடம் விட்டுவிட்டதால் அதைச் சிவன் கவனித்துக் கொள்கிறார். சிவனது கொடையாக யாராவது எதைக் கொடுக்கிறார்களோ அது அவனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறது. கிடைத்தாலென்ன கிடைக்காவிட்டாலென்ன அது சிவன் செயலென்று அவன் நினைக்கிறான். அந்நினைவு அவனைப் பற்றுக்களிலிருந்து விடுவிக்கின்றது. இத்தகைய மனப்பக்குவம் உடையவனுக்குக் கர்ம பந்தம் இல்லை. தான் முயற்சித்தால் தான் தனக்கு எதுவும் வந்தடையும் என்று

எண்ணுபவன் தன் கர்மத்திற்குக் கார்த்தாவாகிறான். இவனால் பற்றுக்களை அறுக்க முடியாது. முற்பிறப்பிலும், இப்பிறப்பிலும், மறுபிறப்பிலும் இவன் செய்யும் கர்மவினைகள் இவனைத் தொடர்ந்து பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டேயிருக்கும்”.

“சீவன் முத்தர்களது பிராப்தவினை அவர்களது உடலோடு அழிந்துவிடும். இம்மையில் செய்யும் வினைகள் சீவன் முத்தர்களைத் தொடராது. தொடருமானால், அதைப் பிராப்த வினையைச் சுட்டெரித்த திருவருள் என்ற ஞானத்தே சுட்டெரித்துவிடும். மறுமை என்பது சீவன் முத்தர்களுக்கு இல்லை. அவர்களது மலம் அகன்றதால் பரிசுத்தப்பட்டுப் பிறப்புக்களை அறுத்த பின்பே சிவத்தை அடைந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் உடம்போடு இருக்கும் போது கூட அம்மை என்று சொல்லப்படுகின்ற பரமுத்தியை அடைவார்கள். இதனால் சீவன் முத்தர்களை இம்மை, மறுமை, அம்மை என்ற மூவகைப் பயன்களைத் தரும் வினைகள் என்றும் தாக்கமாட்டா” என்றார் நமசிவாயகம் சுவாமிகள்.

மும்மை தரும் வினை கண் மூளாவா முதறிவார்க்
கம்மையு மம்மையே யாம்.

99

“சீவன் முத்தரை மூவகையாக வருகின்ற வினைகள் எவையும் பற்றமாட்டாது. அவர்கள் சர்ரமிருக்கையிலேயே பரமுத்தி பெறுவார்கள்”.

அருளுடையவர்

“சுவாமி, சிவத்தோடு கலந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் சீவன் முத்தர்களுக்கு மற்றும் ஆன்மாக்களைப் பற்றிய நினைவு இருக்குமா?” பண்டிதர் நடராஜா கேட்டார்.

“பண்டிதரே, சிவபெருமான் ஆணவத்தோடு கூடி அல்லறபடும் பெத்தான்மாக்கள் மீது பெருங் கருணை கொண்டவர். அந்தான்மாக்களும் மலம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்னுடன் சேர்ந்து பேரின்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதே அவரது பெரு விருப்பாகும். அந்த விருப்பால் ஆன்மாக்கள் படும் துண்பங்களைக்க கண்டு இரங்குவார். அப்படியான இரக்கம் சீவன் முத்தர்களுக்கும் இருக்கும். ஆனால் சிவத்தைப் போல இரக்கப்படுவார்களே தவிர விருப்பு வெறுப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள்”.

“பேரம்பலம் அண்மையில் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தான். முன்பென்றால் அழுக்கான கிழிந்த வேட்டியையே அவன் அணிந்திருப்பான். அன்று மிகவும் சுத்தமான வேட்டியும், சால்வையும் அணிந்திருந்தான். உடல் முழுவதும் நீங்கு பூசியிருந்தான். மிகமிக மகிழ்வாக இருந்தான்”.

“அவன் சொன்னான்; “சுவாமி, அறியாமை காரணமாக நான் துண்பத்தோடு வாழ்ந்துவிட்டேன். பண்மோ, பதவியோ எமக்கு ஆன்மீக சிந்தனையை ஊட்டிச் சிவனின் பெருமையை உணர்த்தாது. சிவனை உணர்ந்து கொள்ளச் சுத்தமான மனம் மட்டும் போதும். நான் கூலியாக வேலை செய்யும் போது சிறுதொண்டன் ஜயாவின் நடைமுறைகளைப் பார்த்தும் அவற்றைப் பின்பற்ற நினைக்கவில்லை. அதற்குக்

காரணம் பற்றுக்கள் என்று புரிந்து கொண்டேன். அப்போது துண்பமும், பயமும், மனக்கிலேசமும் மனதில் இருந்தன. இப்பொழுது சிவனின் சிந்தனையால் அவை யாவும் அற்றுப்போய் விட்டன. “சிவனின் சக்தி தான் என்னைத் தானதாமம் செய்யத் தூண்டுவது என்று அடிக்கடி சிறுத்தொண்டன் ஜயா சொல்லுவார்”.

“அதை நான் முன்பு பற்றுக்களோடு இருந்த போது நம்பவில்லை. இப்போது புரிந்து கொண்டு நம்புகிறேன். இதனால் என்னால் மகிழ்வுடன் கடமைசெய்ய முடிகிறது. சிறுத்தொண்டன் ஜயாவின் வாணிபமும் இலாபமும் அதிகரித்துள்ளது. ஜயாவும் முன்பைவிடக் கூடுதலாகத் தானதாமங்களைச் செய்கிறார்”.

“கொடுக்கக் கொடுக்கப் பணம் பெருகுவதாக அவர் கூறுவார். அதன் அர்த்தம் அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை. இப்போது உணர்ந்துகொண்டேன். அதனால் அவரது வழியைப் பின்பற்றி வருகிறேன். சிவன் தான் துணை. அவனின்றி ஓர் அனுகூட அசையாது. பெரும் கருணைக்கடலான அவனது கருணையை உணர்ந்துகொண்டேன். இப்பொழுது பெரும் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறேன்”

“சிறுத்தொண்டன் ஜயாவின் இனத்தவர்கள், அவரது வளர்ப்பு மகன், அவரது நண்பர்கள் எல்லோரும் தர்மமின்றி நடக்கின்றனர். கலப்படம் செய்கின்றனர். பொருட்களில் அவாக்கொண்டு அலைகின்றனர். அதனால் பெரும் துன்பங்களைத் தினமும் அனுபவிக்கின்றனர். அத்துடன்,

“கண்கெட்ட கடவுள் சிறுத்தொண்டனுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கிறார். நாம் தான் தர்மம் செய்கிறோம், கோயில்களில் பூசை செய்கிறோம், கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம், எமக்கு உதவாது பெரும் நட்டத்தைத் தருகிறார்” என்று புலம்புகின்றனர்”.

“எங்கள் சிவன் விருப்பு வெறுப்பற்றவர் என்று இவர்களால் ஏன் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?. சிறுத்தொண்டன் ஜயாவைக் கலப்படம் செய்யச் சொல்கிறார்கள். விலையைக் கூட்டி விற்கும்படி கூறுகிறார்கள். அவர் நீதியாக நடந்து கொள்வது அவர்களுக்குத் தீதாகத் தெரிகிறது. அப்படியானால் சிறுத்தொண்டன் ஜயா தம்மை விட மிகமிக விலை குறைத்து விற்பனை செய்கிறார் என்பவர்கள். தம்மைவிட அவர் செல்வம் செல்வாக்காக இருப்பதாக எப்படிக் கூறமுடியும்?. இதைக் கூட உணராத அவர்களின் நிலையை எப்படிக் கூறுவது” என்று இரக்கப்பட்டான்”.

“இது போன்றது தான் மலத்தோடு கூடிய நிலை என்பதைப் பட்டுப்பட்டுத்தெளிந்த ஆண்மாக்கள் ஏன் உணரவில்லை?. சிவனது கருணையை ஏன் அவர்களாற் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை?” என்று சீவன் முத்தர்கள் இரங்குவார்கள். தாம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பேரின்பத்தை எல்லோரும் பெற்று இன்புறவேண்டுமென்பதே அவர்களது விருப்பாகும்” என்றார் நமசிவாயகம் கவாமிகள்.

கள்ளத் தலைவர் தூயர்கருதித் தங்கருணை

வெள்ளத் தலைவர் மிக.

100

“ஆணவமலத்தால் கட்டுண்டவர்கள் படும்
துன்பத்தை எண்ணி, பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்
கொண்டிருக்கும் சீவன் முத்தர்கள் இரக்கப்படுவார்”.

“உ_மாபதி சிவாச்சாரியர் திருவடி வாழ்க்”.

பின்னட்டை

படம் கே.வி. குணசேகரத்தின் படம் கட்டாயம் போடவும்.
படம் CD யில் உள்ளது.

